Kapitalizm insanlığı barbarlığa sürüklerken

HANGİ ALLAHA İNANIYORSUNUZ

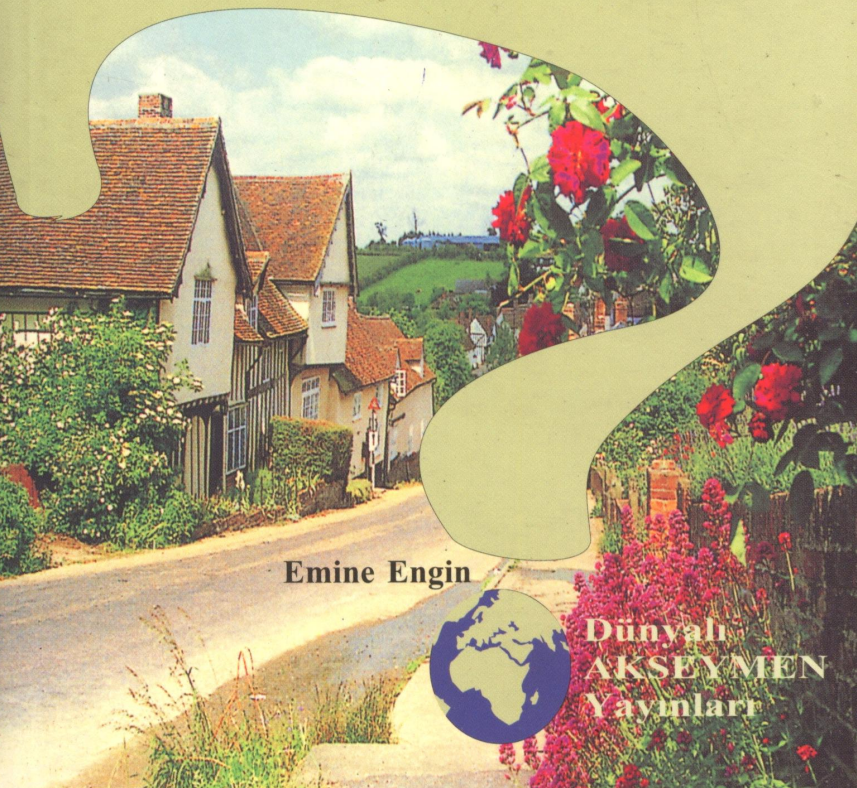

Emine Engin

Dünyalı
AKSEYMEN
Yayınları

Nihat Akseymen'in anısına
sevgi, saygı ve özlemle

Dünyalı Akseymen Yayınları
Merih Akseymen Kudsal
DÜNYALI AKSEYMEN
BASIM, YAYIN, DAĞITIM, ORGANİZASYON, AJANS
Yeşildere Caddesi, Deniz Sokak, No: 8
Yedievler, Aydıntepe
Tuzla, İstanbul
Tel:0535 878 4133
akseymen@hotmail.com

Yayın No: 1
Araştırma
Kapitalizm İnsanlığı Barbarlığa Sürüklerken
HANGİ ALLAHA İNANIYORSUNUZ

© Dünyalı Akseymen Yayınları 2004

Birinci basım: Ağustos 2004

ISBN:975-98764-0-X

Basıma Hazırlık: Dünyalı Akseymen Yayınları
Baskı ve Cilt: Yaylacık Matbaacılık Sanayi Ltd.
Litros Yolu, Fatih Sanayi Sitesi, No:12/197
Topkapı-İstanbul

Kapitalizm İnsanlığı Barbarlığa Sürüklerken

HANGİ ALLAHA İNANIYORSUNUZ

Emine Engin

Dünyalı Akseymen Yayınları
İstanbul 2004

ERHAN ÇİNDEMİR'E TEŞEKKÜR:
Yayın çıkarabilecek parayı bulmak için
satmaya çalıştığımız motorsikletimizi
tersanede çalışan arkadaşımıza ödünç vermiştik.
Bir kaza sonucunda motor, Çindemir Tersanesi'nde
vinçin altında kalarak ezildi.
Tersanenin sahibi olan ve önceden hiç tanımadığımız Erhan Bey,
motoru yayın çıkarmak için satmaya çalıştığımızı öğrenince,
hasarı tazmin etmek için
motorun piyasa değerinin üzerinde bir parayı
kendi rızasıyla ödedi.
Kendisine iki açıdan çok teşekkür ediyorum.
Birincisi, yaptığı fazla ödeme için,
ikincisi ve daha önemlisi,
bu kitabın tezlerinden biri olan,
insanlığın ölmediğine güzel bir örnek oluşturduğu için...

İçindekiler

Yazar hakkında 8
ÖNSÖZ YERİNE: TANITIM 9
GİRİŞ 17
1. GENEL ÇERÇEVE 19
1.1. İçinde yaşadığımız kapitalist sistemin durumu 19
Kapitalist sitemin kâr hadleri azalmaktadır 19
Kâr hadlerinin azalması
kapitalizmin yıkılması demektir 22
İyi ama üzerimize yıkılıyor 22
Yıkılışın "gelişme" aşamaları 23
Sistemin yıkılması ve savaş "ihtiyacı"nı karşılaması 25
1.2. Sistemin kullandığı bazı araçlar 28
Postmodernizm: Yıkılmanın itirafı ve
bulanık suda balık avlamanın ortamı 29
Dünyada dinin kullanılması 31
Psikolojik manipülasyon teknikleri 33
HAARP: Katliam teknolojisi 37

2. AMERİKA'DA NELER OLUYOR 45
Amerikan rüyasının iflası ve kabuslaşması 45
11 Eylül: Rotanın barbarlığa döndürülüşü 48

3. TÜRKİYE 51
3.1. Kanlı senaryonun odağındaki ülke Türkiye 51
Amerikan rüyası çoktan Turkalaşmıştı 51
Medeniyete giden yoldayken Türkiye 55
Turkalaşan rüya değil kanlı kabus 57
3.2. Kanlı senaryonun ilk bölümü: 28 Şubat öncesi 59
Halkın çözdüğü Kürt sorununu devletin yeniden
kışkırtması: Bunca Türk Kürt gencini
hangi teröristler katletti 59

Özal dönemi 63
Refah peygamberi hangi allah indirdi 67
Refah peygamberin topluma indirdikleri:
Bölünme, gerileme ve ahlak çöküntüsü 69
Refah'ın dirilttiği hortlak:
"Laik demokratik cumhuriyetimiz" 77
Alevilerin teslim alınması 79
Sol hareketin başına gelenler (I) 82
Tansu Çiller'in kullanılması 88
3.3. Kanlı senaryonun ikinci bölümü: 28 Şubat'tan 3 Kasım'a 93
28 Şubat: Senaryonun sivil otoritesini başlatan postmodern darbe 93
Sahiden Apo kimdir? 98
28 Şubat: Devletin emperyalist olma dönemeci 103
Apo'nun mahkemesi ve Atatürk'ün hikmeti 107
28 Şubat: Katliamın iktidarı 109
28 Şubat: Soygunun resmileşmesi 114
Sol hareketin başına gelenler (II) 120
ÖZET 133
3.4. Kanlı senaryonun son bölümü: 3 Kasım sonrası - Refah anası 28 Şubat babası 135
Giriş Taksimi 135
Beklenecek genel rota 139
3.4.1. Politik artistlik örnekleri 147
Başkanlık sistemi provası 149
Tayyip beyin barış çabası = Yüksek petrol fiyatı 150
Tezkere müsamereleri 153
İktidarsızlığa antrenörlük: Müsamereler dizisi 158
3.4.2. Ekonomik artistlik örnekleri 183
Kriz belirtileri ve borsa ziyafeti 191
Turizmde SARSıntı 195
Kurban'ın sünnet sayılması ve Ak afetin bastırması 195
İnşaatın ve bankacılığın ilacı: Mr. ReCem Tayyip ErdUzan 198
MuhafazaKâr uygulamalar 217

İşsizliğe mezar 222
3.4.3. Artistliğin gerektirdiği örgütlenme, kişilik ve ilişkiler 230
Hayalet devlet uygulamaları 231
Sanal bir örgütlenme: AKP 234
Baş rolde: Robot Tayyip Erdoğan 236
Toplum misyonerlerin markajında 239
3.4.4. Kanlı senaryonun sonu: Böyyük Türkiye 246
3.5. Sonuç: Çözüm 250
Kamuoyunun belirleyici önemi 251
Kamuoyu ve "sol" hareket - "Sol" yola gelse... 256
Kamuoyunun sorunları - Kamu kendine gelse... 265
Kadife devrim - Dünya cennete dönse 272

Yayınevi hakkında birkaç söz 279

Yazar hakkında

Emine Engin yazarın, 1976'dan beri kullandığı takma adıdır. Görüşler kimliğin çok önemli bir önemli parçası olduğu için, bir kez takma adla yazmaya başladıktan sonra, yazar hep aynı adı kullanmıştır.

Yazar, 1948 yılında Ankara'da doğdu. 1966 yılında Ankara Maarif Koleji'ni bitirdi. ODTÜ İdari İlimler Fakültesi'ne girdi. 1971'de İngiltere'ye gitmek zorunda kaldığı için fakülteyi bitiremedi. Londra'da City Üniversitesi'ne gitti ama orayı da başka nedenlerle bitiremedi. 1971-1993 arası yılların 20'sini İngiltere'de, 2'sini eğitim için Sovyetler Birliği'nde geçirdi. Bundan başka, en önemlisi *Marksizmde İşçi Sınıfının Kapsamı ve Türkiye İşçi Sınıfı* olmak üzere dört kitabı, ayrıca çok sayıda makalesi vardır. 1993'ten beri İstanbul'da yaşamaktadır.

Yazar ile ilk eşi Nihat Akseymen, 1960'ların başlarında, daha 15-16 yaşlarındayken tanıştılar ve 1970'de evlendiler. Nihat Akseymen yazarın yaşamında her zaman ve her açıdan en önemli eğitim odağı olmuştur. Onun yol göstericiliğiyle yazar, doğru bir bakış açısına kavuşmuş, 1967 yılında Türkiye İşçi Partisi'ne, 1970 yılında Türkiye Komünist Partisi'ne üye olmuştur. 1979'da TKP içinde ciddi bir yol ayrımı belirdiğinde, yazar adı R.Yürükoğlu olan Nihat Akseymen ile Emine Engin, TKP Londra kanadı ya da *İşçinin Sesi* diye anılan safta omuz omuza kavgaya daldılar. 1982 yılında Nihat Akseymen ile ayrıldılar. Ayrıca önemli bazı fikir ayrılıkları yaşadılar ama hep dost ve hep yoldaş kaldılar.

2001 yılında Nihat Akseymen öldüğünde küllerini İngiltere'den Türkiye'ye getiren Emine Engin oldu. Nihat'ın kendi isteği üzerine külleri, TKP'nin tüm parçalarından arkadaşların katılımıyla Heybeliada'dan denize savruldu. Ölümü bile öğreticiydi, bir ateistin kendi inancına uygun yolculanması gerektiğini öğretti. Keşke ölmeseydi ve keşke bunu öğretmeseydi.

"Yazar hakkında" başlığı altında yazılanların yarısından fazlası Nihat Akseymen'e ilişkin oldu. Çünkü bu kitabın yazarını yazan odur.

ÖNSÖZ YERİNE: TANITIM

Bu kitap, Türkiye'de son 20 yıldır yaşananların, örtülü bir dünya savaşı ve küresel iç savaş senaryosu çerçevesinde sahneye konduğunu anlatıyor. Yaşananlar arasında üç ana konuda - Kürt sorunu, din konusu ve sol hareket - kanlı provokasyonlar vardır. Yerel savaşlar, tetiklenen depremler, soygunlar, faili meçhul ve cinayet olduğu meçhul cinayetler, psikolojik ve siyasal manipülasyonlar (yani koyun gibi gütme eylemi) ve psikolojik savaş vardır. Yaşananlar, ilan edilmemiş, sinsi, örtülü de olsa, adı üzerinde, savaştır.

Bunun nedenlerini ve nasıllarını kitapta bulacaksınız. Kısaca söylersek, kapitalizmin kâr hadleri 1968'den beri sürekli azalmaktadır. Kapitalizm için için yıkılmaktadır. Halkları kırmak, kendi arasında yeniden paylaşım yapmak zorundadır ama bunu açıktan yapamayacak kadar da zayıftır. Her türlü pisliğe el altından başvurmaktadır.

Bu çerçevede, herşeyi Allah'ın hikmeti diye yutturabilmek, dini psikolojik savaşın aracı olarak kullanabilmek, "medeniyetler" çatışması çomaklayabilmek vb. için sistem, insanların, mütevazi bir biçimde ve medeniyete ayak uyduran bir gelişme içinde süregelen dini inançlarını, inatlaşma gibi çeşitli psikolojik yöntemlerle, bilerek ve isteyerek öne çıkarmış ve medeniyetle çatıştırmıştır. Artık tüm kötülükler, bu çomaklanmış inançların ardına saklanmaktadır.

Allah'a inanç ve din, psikolojik manipülasyonla öne çıkarılmış, aynı zamanda bir psikolojik manipülasyon ve savaş aracı olarak, giderek artan ölçüde mıncıklanmıştır. Allah'a inanç, insanları kandırmak, bilimden uzaklaştırmak, haksızlıklara karşı mücadeleyi ahirete atmak, insanların gerçekleri sorgulamamalarını sağlamak için özel olarak ve hesaplı bir biçimde kullanılmaktadır. Birileri örneğin deprem tetiklemekte ama suçu Allah'ın üzerine atmaktadır, kimse de bunu sorgulamamaktadır. Kitabın adı, Allah'a inanmakla, Allah diye kapitalist sisteme inanmak arasındaki farkı vurgulamayı amaçlamaktadır.

Bu kitabın yazarı olan bendeniz ateistim. Benim için "hangi Allah" sorusu zaten geçersizdir. Yaşadığı dönemin, şimdiki Müslümanlar gibi gerisinde değil ilerisinde olan Hazreti Muhammed, bilimi Çin'de bulsanız oraya gidin demiş. Bence

bilim ateizmdedir. Bana göre insanlık, putperestlikten, çok tanrılılıktan, tek tanrılılığa geçip tanrısızlığa doğru gitmekteyken şimdilik yolundan çevirilmiştir. Daha çok şey söyleyebilirim ama amacım Allah tartışmasına girmek değildir. Ben Allah'a inanca göre değil, insan sevgisine göre, uhrevi değil dünyevi sorunlara göre saf tutuyorum. Allah'a inansın ya da inanmasın, insanlara değer verenlerle aynı safta duruyorum.

Amacım Allah tartışmasına girmek değildir ve insanların inançları beni hiç ilgilendirmiyor. Ama kitabın adından da anlaşılacağı üzere, kimi inananların, Allah'a inanmalarına değil, Allah yerine başka birşeye inanmalarına ciddi eleştirilerim vardır. Bunların inanış tarzı mantıksızdır. Sistemin işlediği suçları Allah'ın üzerine atmasına, olayın gerçeğini bulandırmasına yaramaktadır. Bu durumda bizi ilgilendirmeyecek inanç olmaktan çıkıp, bizi depremlere, katliamlara vb. bile maruz bırakmaktadır. Yani bizi ilgilendiren yine kimsenin inancı değil, inançların kullanılması yüzünden doğal olmayan depremlere, afetlere, baş belası yönetimlere, kısacası yıkılan kapitalist sistemin molozlarına maruz kalmaktır.

Deprem tetikliyorlar dedin mi, vay sen Allah yok diyorsun cevabı veriliyor. Ne ilgisi var? Allah var da olsa, yok da olsa, bilim ve teknolojiyle insanlar nasıl ki uçağı uçurmuşlarsa, lazer ışınını bulmuşlarsa vb., deprem de tetikleyebilirler. Bazı depremler doğal olabilir, bazıları tetikleme olabilir. "Allah varsa insanlar deprem tetikleyemezler çünkü o Allah'ın gücüdür" türü görüşler, kötülüklere incir yaprağı işlevi görmektedir. Bu görüşler kanımca fiilen Allah'a değil, o kötülükleri tezgahlayanlara inancı temsil etmektedir. Kötülükleri tezgahlayanlar ikinci bir Allah yerine geçirilmektedir. İnsanların Allah'a verdiklerini sandıkları destek, inandıkları Allah'a değil kapitalizmin beyin takımına gitmektedir. Bu nedenle insanların hangi allaha inandıklarına artık karar vermeleri gündeme gelmektedir. Allah'a mı, yoksa kapitalizmin, elinde muazzam teknik birikim olan beyin takımına mı?

xxx

İnsanlar, dini inançlarını sakladıkları kalplerini beyinlerinden ayırmayı ve olayları kalpleriyle değil, beyinleriyle algılamayı beceremezlerse, bulanık suda balık avlamak için özellikle yaratılan bulanık ortamda, gerçekleri anlamaları olanaklı değildir. Uzun bir süredir, hiçbir şey, gösterildiği ya da söylendiği gibi

değildir. Televizyonlarda, gazetelerde bize, düşünmemiz istenen neyse, onun malzemesi verilmektedir. Hatta bu malzeme yapay olarak üretilmektedir. Koca devletler arasında bile düpedüz piyesler sergilenmektedir.

"Sovyetler'in çöküşü sosyalizmin iflasını gösterdi", "komünizm gitti, demokrasi geldi" dediler oysa Sovyetler'i kendileri hileyle çökerttiler. Dolayısıyla "sosyalizmin iflası" denen olay, gerçekte, onu, hilesiz bir biçimde, üstünlüğüyle çökertemeyen emperyalizmin kendi iflasını yansıtmıştır. Demokrasi ise gelmedi, gidiyor, en ileri ülkelerde bile hızla budanmaktadır.

ABD çok güçlü gibi gösteriliyor, gerçekte zavallı bir durumdadır, tetikçilik yapmaktadır. Türkiye çok zavallı gibi gösteriliyor, oysa bilerek mağdur rolü oynamaktadır. Kapitalist sistemi kurtarmak için lokomotif olarak Türkiye'nin yayılmacı emperyalist çıkarlarından yararlanılmaya çalışılmaktadır. Halk, mağdur rolüyle hem aldatılmakta, hem soyulmaktadır. Türkiye çıbanın başıdır. Gerçekte Türkiye ABD'nin değil, ABD Türkiye'nin kuyruğuna yapışmış durumdadır. Reklamlardaki gibi, Amerikan rüyası çoktan Turkalaşmıştır.

11 Eylül'de El Kaide ABD'ye saldırı düzenledi. Bin Ladin bize "düşman Müslüman terörist" olarak lanse edildi. Oysa gerçekte kendisi ABD'nin adamıdır ve bu saldırıyı ABD kendine özel olarak yaptırmıştır.

Amerika ve İngiltere ile Irak arasında bir "savaş" oldu. Gerçekte bu üç devlet aynı saftadır. İnsan canıyla, atari gibi bir savaş oyunu oynanmıştır, oynanmaktadır. Türkiye savaşa ve ABD'ye mesafeli gibi göründü. Oysa Türkiye de ABD, İngiltere, İsrail ile aynı saftadır. ABD ya da İsrail ile Türkiye arasındaki sözde gerginlikler tamamen numaradır. Türkiye'nin genişlemesi ve AB'nin bunu kabul etmesi için mizansen yaratılmaktadır. Halkların gözü boyanmaktadır.

Yıllarca Abdullah Öcalan "düşman bir terör örgütünün elebaşısı" olarak tanıtıldı. Oysa kendisi Türkiye devletinin önceleri bir parçasının, giderek tümünün ABD'yle ortak adamıdır. Düşünebiliyor musunuz, Doğu'da halk özel olarak kışkırtılmış, Apo'nun kucağına atılmıştır. Sonra Mehmetçik ile Kürt gençleri birbirlerine kırdırılmıştır. Irak'ta insan canıyla oynanan savaş oyunuyla Apo olayı birbiriyle çok yakından bağlıdır. Bunların kökünde hem nüfusun eksilmesi ve yer değiştirmesi, hem, şimdi

Büyük Ortadoğu Projesi diye ortaya çıkan, haritanın değişmesi sorunu, yani yeniden paylaşım vardır.

Dev Sol'un başını devlete bağladılar. Devlet cezaevlerine giremiyor diye kendilerini acındırdılar, oysa, kendileri bazı cezaevlerini Dev Sol kampı olarak kullandılar. Gençleri özellikle çok sayıda tutuklayıp içeri attılar, beyinlerini yıkadılar ve ya saçma sapan çatışmalarda, ya ölüm oruçlarında, intihar saldırılarında harcadılar. Bu ölümlerin hepsi bizzat devletin katliamıdır.

Refah Partisi sözümona sisteme karşı sözler etmiştir ve "yasaklamalar"la, "zulüm"le vb. yüzyüze gelmiştir ama onu da peygamber gibi indiren, ona yürü ya kulum diyen sistemin ta kendisidir. İslamcı hareket inatlaşma gibi psikolojik manipülasyon teknikleriyle, ite kaka güçlendirilmiştir. O tarihlerde devlet ölüm döşeğindeydi, Refah sayesinde dirilmiştir. Durduk yerde İslamcı laik çatışması türetilmiştir. Ve bu tahteravalli oyunu içinde, ne laik, ne demokratik, ne de cumhuriyet olan devlet, "laik demokratik cumhuriyetimiz" oluvermiştir.

1999 depremini Allah'ın yaptığını söylediler ama gerçekte kendileri tetiklediler. Çok daha fazla insan öldüğü halde, 18 bin kişi öldü diyerek afet durumu ilan etmediler ve yardımı örgütlemediler. Depremden büyük kârlar elde ettiler. Ardından deprem bahanesiyle kredi dilendiler. Onlar parayı alıp rantiye türetirken ve canlarının istediği gibi tüketirken, bize borcu ödettiler. Suç kendilerine kalmasın diye, günahkeçisi olarak da IMF'yi başımıza bela ettiler. Yeni depremler gündemdedir. İstanbul "yenilenecektir".

Tayyip bey bazı baskılara karşı "kahramanca direnmiş" gibi görünüyor oysa pompalanarak kahraman edilmiştir. Seçildi gibi görünüyor, gerçekte seçtirilmiştir. Hatta Siirt'ten seçilmesi bile özellikle istenmiştir. Tayyip bey yakında getirilecek olan başkanlık sisteminin ilk başkanı olarak özel olarak üretilmiştir. Apo Kürdistan'ın parçalarını, Tayyip beyin başkanlığında, başkanlık sistemli, özerk bölgeli, orduMuz destekli Muz Devleti Türkiye'nin çatısı altında birleştirerek, yerine getirmek için yıllarca yetiştirildiği ve "yakalandığında" sözünü ettiği "hizmet"i verecektir.

Daha saymakla bitmez. 1980'lerin ortalarından beri giderek artan ölçüde, böyle kirli oyunlarla sahnelenen bir küresel iç savaş ve paylaşım savaşı senaryosuyla karşı karşıyayız. Bu savaş

psikolojik savaşı da içermektedir. Hatta biyolojik, kimyasal, genetik savaşı da içereriyor olabilir. İnsanlarda kafa karışıklığı, unutkanlık, konsantrasyon bozukluğu sık raslanan özelliklerdir. Suyumuza ekmeğimize ne karıştırdıkları belli değildir. Konuşmaya gelince, milli birlik, bütünlük cart curt dilden düşmemektedir. Sanki yıllardır sinsi iç şavaşı onlar değil de ben yürüttüm...

xxx

İç savaş örtülü yürüdüğü için, her yere bayrak asarak, koyu ideolojik bir Türkiye propagandası ardında saklanmaktadır. Çıkarcılık, yalancılık, iki yüzlülük, yalakalık pompalanmaktadır. Bu durumda halk kabaca ikiye ayrılmıştır. Bir bölüm, bu tür pislikleri sezse, hatta bilse de, ucunda çıkar olduğunu düşündüğü için tepki duymayıp göz yumanlar, ayak uyduranlar, yalakalık yaparak gemisini kurtaran kaptan olacağını sananlar. Diğer bir bölüm, bu pislikleri sezen, tiksinen ama manzarayı tam çıkaramadığı ya da siyasetin içinde pislik olmasını doğal saydığı için bulanıklık içinde kalanlar. Birinci gurup aktif azınlık, ikinci gurup gözlemekle yetinen çoğunluktur. Bu kitap ikisi için de yazılmıştır.

Yalakalık yaparak gemisini kurtaran kaptan olacağını sananlara şu mesajı vermek istiyoruz: Sistemin geneli çökmektedir. Eski şaşalı günler geçmiştir. Bunu gizlemek için şaşalı düğünler yapılsa da, o eski bolluk geri gelmeyecektir. Siz bu sistemi yıkmazsanız, istediğiniz kadar yalakalık yapın, en azından tetiklediği depremlerden ya da kendi adamlarına yaptırdığı terörist saldırılardan vb. birinde, o sizi yıkacaktır. Öte yandan, bulanıklık içinde kalanlar için ise, bölük pörçük manzarayı bütünleyerek, onların netleşmelerine katkıda bulunmayı amaçlıyoruz ve onlara da, siyasetin içinde pislik olması doğal değildir, temiz, açık, dobra ve artık tek bir canlının bile canını yakmayacak siyaset de vardır diyoruz.

xxx

Türkiye "komplo teorisi" sözünün en yaygın kullanıldığı ülkelerden biridir. Bu boşuna değildir. İnsanlar ortalıkta komplo döndüğünü sezdikleri içindir. Doğrudur ortalıkta çok iğrenç bir dizi komplo dönmektedir.

Bu kitaba komplo teorisi kitabı diyenler çıkacaktır ama bu kitap komplo teorisi kitabı değildir. Komplo teorisi, tarihin gelişi-

mini komployla açıklayan, yani tarihin komplolar yüzünden şu ya da bu yönde gittiğini savunan teoridir. Tarihte raslantıların, kişilerin, hatta komploların göreceli ve sınırlı bir rolü olmuştur ama geneliyle tarih keyfi bir seyir izlememiştir. İnsanlığın tüm bilgi birikimi temelinde Marksizm, tarihin gelişmesine ve kapitalist sistemin işleyişine çok doğru bir bakış açısı getirmiştir. Yaşanan herşeyin onu doğruladığı görülmektedir. Bu yüzden ben Marksistim ve kitabımda bir teori varsa, o da Marksist teoridir. Marksizm bilimseldir ve zaten onun için, yıkıldığı, çöktüğü, öldüğü bittiği söylenmektedir. Bu da söylenen yalanlardan biridir.

Aynen Marks'ın söylediği gibi, kâr hadleri düşmektedir. Bu sistem kapitalistlikten istifa edip kenara çekilecek değil ya. Elbette, bu açığı, en iğrenç ve kanlı komplolar dahil, her yoldan giderme çabası içine girecektir. Komplolarla ömrünü uzatmak, ayakta kalmak çabası içindedir. Bu bilimsel bir gerçektir. Biz bunu açık etmezsek, asıl o zaman komplo teorisine yem ya da figüran durumuna düşeceğizdir. Birileri komplo teorisyenliğiyle suçlayacak diye kapitalizmin komplolarını elden geldiğince açıklamamak gibi bir aptallık yapmamız beklenmemelidir.

Kapitalist sistem öyle bir durumdadır ki, kâr hadlerini yükseltip ömrünü uzatmak için, sahte savaşlarla, terör saldırılarıyla, hortum, deprem vb. yapay felaketlerle orayı burayı yıkıp yakıp kârlı yatırım alanları açacaktır, insan nüfusunu büyük ölçüde azaltacaktır. Gerçek bu kadar basit ve kabadır. Adi bir mafya çetesinden ne beklenirse, o da onları yapacaktır, yapmaktadır. İnsanlığı barbarlık yoluna sokmaktadır.

Ben 35 yıldır komünistim, yani bunca süredir kapitalizme karşı mücadele içindeyim. Ancak, bu sistemin bu kadar iğrençleşeceği doğrusu benim bile aklıma gelmezdi. Kafamda birikmiş olan bilgiler ve veriler beni bu araştırmayı yapma noktasına getirdi. Araştırmayı yaptıktan sonra ortaya çıkan manzara ise kendimi bile rahatsız etti. Hâlâ da, söylediklerim yanlış çıksa sevineceğimi söyleyebilirim. Ne yazık ki kanımca doğru.

Kapitalizm artık yalnızca kanla yaşamaktadır. Sınıf mücadelesi ölümle yaşam arasındaki mücadele biçimini almaktadır. Ölüm, bu sistemin türettiği küçücük bir azınlıkta, yaşam ise işçi, emekçi yığınların da ötesinde, insanlıkta vücut bulmaktadır. Yaşamın kazanmasını sağlarsak, insanlık için dünya cennet olacaktır. Bu kitap yaşamdan ve dünyayı cennete çevirmekten

yanadır ve ahirete inananları da, onlara göre Allah'ın verdiği akılı, fikiri kullanarak, dünyayı cennete çevirmeye çağırmaktadır. Hiç düşündünüz mü? Dünya cennet olsa, günahkarlığın temeli olmayacaktır ve eğer varsa, öteki tarafta da cehennem boş kalacaktır.

xxx

Küreselleşmenin dünyadaki çeşitli süreçleri birbirine bağladığı günümüz koşullarında tek başına herhangi bir ülkeyi ele alarak hiçbir olgu açıklanamaz. Ayrıca, olanları, herhangi bir zaman kesitinde, tek başına ele almak da doğru olmaz. Dolayısıyla bu kitap Türkiye'de yaşananları, dünyanın, kapitalist sistemin kabaca 1970 sonrası gidişatı içine oturtmaktadır. Kapitalist sistem söz konusu olduğu için, kapitalizmin belirli işleyişlerinin ele alınması da zorunlu olmaktadır. Yani kitap, gerek coğrafi alan, gerek zaman dilimi ve gerekse konu çeşitliliği olarak çok kapsamlıdır. Üstelik bir de, girift bir senaryoyu ya da komployu ele almaktadır.

Bütün bunları hakkıyla açıklamak için ciltlerce yazmak gerekirdi. Ne kimsenin böyle büyük kitapları okuyacak, ne de yazacak ve basacak zamanı ve olanağı vardır. Hayat bir stres şelalesi gibi akmaktadır ve bazı konuları gündeme getirmek de acillik kazanmaktadır. Hakkıyla araştırmak kaçınılmazdır ama aynı ölçüde yazayım diye zaman geçirmek ya da basacak paranın olmasını beklemek doğru olmayacaktır. Öte yandan söz konusu bir senaryo olduğu için, doğruluğu ancak küçük ayrıntıların bütünlenmesiyle kanıtlanmaktadır. Başka bir deyişle, elimizdeki bir pazıldır ve parçalar eksik kalırsa manzara tamamlanmayacaktır. Bu nedenlerle herşeyi, ancak bütünlüğü sağlamaya yetecek genişlikte ve derinlikte bir çerçeveye sığdırmak gerekti. Okuyanların, kitap yeterince geniş yazılmadığı için anlamadıkları bölüme ya da konuya ilişkin sorularına, önce elektronik posta yoluyla yazarla, sonra da kurulacak web sitesiyle iletişim içinde cevap almalarını rica ediyoruz.

Günümüzde sosyal araştırma yapmak ve gerçeği tam doğru kanıtlamak zorlaşmıştır. Bir yandan postmodern paramparçalıktan, bir yandan ekonomik yaşamın da komployla yürüyor olmasından, düzgün, güvenilir istatistik, veri bulunmamaktadır. Olaylar, gelişmeler çarpıtılmaktadır. Veriler de manipülasyona uğramaktadır. Hele ki bir komplo söz konusuysa, iş daha da zorlaşmaktadır. Ancak umutsuz olmaktan uzaktır.

Komplo açık etmenin yöntemi biraz pazıl çözmeye benzemektedir. Ana özelliğinin, olaylara ilişkin verileri iyi biriktirmek, bunları doğru bir bilimsel mantık yardımıyla bütünlemek ve bir model belirlemek, sonra bu modeli dönüp yaşamda yeniden sınamak olduğu söylenebilir. Bazı durumlarda sonuç, kesin doğru olarak değil, büyük ihtimalle şöyle ya da böyle diye çıkmaktadır. Bu da yararlıdır. Kesinlik kazanan sonuçlar çoğaldıkça bilinmeyenleri bulmak da kolaylaşmaktadır.

Dolayısıyla, bu kitapta öne sürülen senaryonun, bununla bağlı olarak oynanan oyunların ayrıntılarında yanlışlar olabilir. Önceden yanlış düşündüklerimi de çıkarmadım. Ama genelini 1990'ların başlarından beri sınadım, öyle yazdım. Önce parçasal doğrulara vardım. Sonra bütün manzaraya ulaştım. Sonra bütün manzara ışığında parçaları yeniden sınadım. Ayrıntılarda çıkabilecek yanlışları da okuyucuyla birlikte mantık yürüterek düzeltmeyi ummaktayım.

xxx

Son olarak, beni ben yapan, kendi dışımda üç önemli etken var, bunları belirtmeden geçemem. Biri TKP içinde ve özellikle de, bilgili, açık kafalı, araştırmacı, değerli insan Nihat Akseymen ya da R.Yürükoğlu yoldaşımın yanında yetişmiş olmak. İkincisi, onunla birlikte Sovyetler Birliği'nde iki yıl, ekmek elden su gölden, yoğun çalışarak Marksizm eğitimi görmüş olmak. Ve üçüncüsü, yine onunla birlikte, yaklaşık 12 yıl boyunca *İşçinin Sesi* gazetesini çıkarmış, bir gazeteci olarak yaşamın verileriyle sürekli bağlı kalmış olmak. Görüşlerimiz bazı konularda farklı olsa ve benim yazdıklarım onu bağlamasa da, ben yaşadığım sürece yapacağım herşeyi, kendi açımdan, onunla birlikte yapıyorum. O olmasa, birçok şey, bu arada ben de olmazdım. Ona çok teşekkür ediyorum, onu çok özlüyorum, sonsuz sevgi ve saygıyla anıyorum.

Onun ölümüne ilişkin bildiklerimi ve düşündüklerimi, sol harekete yapılan provokasyonlar çerçevesinde, ama diğer bütün konulardan daha ayrıntılı yazdım. Bu tutarsızlığın nedeni, bu konuda bildiklerimin, düşündüklerimin hepsinin onun ölümünden sonra çıkardığım ilk kitapta, ak kağıda düşme gerekliliğidir. İsteyen bu bölümün yalnızca özetini okuyabilecektir.

Tüm insanlara sevgi ve saygıyla...

Emine Engin

GİRİŞ

Sevgili insanlar,
Çoğunuzun insanlık için iyi şeyler istediğinizi biliyoruz. Can yanmasın, kan akmasın, kimse aç açık kalmasın, herkes çoluk çocuğunu iyi yetiştirme olanağı bulsun, görüşlere saygı duyulsun, görüş farklılıkları medenice tartışılsın, savaş olmasın, bombalar patlamasın, doğa bozulmasın... Kısacası, dünya iyiye gitsin istiyorsunuz. Yalnızca Türkiye'de değil, tüm dünyada halkların ezici çoğunluğu, böyle iyi niyetlerle ve dileklerle doludur. Biz de bu niyet ve dilekleri bütün kalbimizle paylaşıyoruz.

Dünyada ve Türkiye'de ezici çoğunluk böylesine iyi niyetlerle ve dileklerle dolu olduğu içindir ki, bir avuç azınlığın çıkarlarının gerektirdiği kötülükler, açıkça, mertçe dayatılamıyor. Bu bir avuç azınlığın cançekişen, lumpen sistemi olan günümüz kapitalizmi, suları bulandırıp, bulanık suda balık avlıyor, tavşana kaç tazıya tut diyor, senaryo kurup, insanların karşısında tiyatro oynuyor. Depremler tetikliyor, tayfunlar hortumlar yapıyor, virüsler yayıyor, orman yakıyor, sel bastırıyor, bina çökertiyor, uçak düşürüyor, insanlara psikolojik saldırılar örgütlüyor, çeşit çeşit terör olayları tezgahlıyor. İnsan piyonlarla savaş oyunları oynuyor. Bu yollardan kârlı pazarlar açıyor, fiyatları yükseltiyor, parsa paylaşıyor, "fazla" nüfustan kurtuluyor, kısacası ayakta kalmaya çalışıyor. Bunların suçunu ise ya Allah'ın üzerine, ya da kendi adamı olan teröristlere, öcülere atıyor. Kendi besledikleri bu teröristler, öcüler de, kaderin cilvesi olarak, dönüp dolaşıp yine Allah'ın üzerine kalıyor.

Uzun yıllardır Türkiye, böyle kanlı bir senaryonun elebaşıları arasında ve odağındadır. Doğu'da kanlı bir iç savaş, şehirlerde yargısız infazlar yaşanmıştır. Önce faili meçhul, sonra cinayet olduğu da meçhul cinayetlere sahne olmuştur. Kitap kadar uzun bir liste oluşturan cinayetler, Cumhurbaşkanı Özal'ı, Jandarma Komutanı Bitlis'i bile kapsamına almıştır. Ülke tetiklenen depremlerle sarsılmıştır. Bombalamalar tezgahlanmıştır. Oluk oluk kan akıtılmıştır ve akıtılmaktadır. İnsan canıyla hamle yapıl-

makta, insanlar piyon gibi kullanılmaktadır.

Devletin önemli kurumları, önde gelen kişiler ve partiler, medya kuruluşları yıllardır bu uluslararası senaryoda artist olarak rol almaktadır. AKP yönetim kademesi de artistler arasında ön sıradadır. Uzun yıllardır süregelen kanlı ve iğrenç senaryonun, son ve çok önemli bir misyoneri olan Tayyip bey, oynayacağı rol için özel olarak öne sürülmüş "mağdur" bir "kahraman"dır. Her ne kadar pembe bir tablo çiziliyorsa da, gerçekte tehlikeli bir gidişat vardır. Çeşitli konularda, kızım sana söylüyorum gelinim sen anla türünden tehditler ortaya atılarak, zaten kısıtlı olan özgürlükler çaktırmadan budanmaktadır. Doğu'da ve İstanbul'da büyük ve çok yıkıcı depremler tetiklenmesi ve milyonlarca insanın katledilmesi büyük bir olasılıktır. Tetiklenmese de, zaten çok yakın olan depreme karşı hiçbir önlem almayarak ve aldırtmayarak, insanlar ölsün diye uğraşılmaktadır. Tabii kitlesel ölümün suçu da Allah'a atılacaktır.

Bütün bunları açıklamak için, önce genel manzaraya bakmak, neden senaryolara ya da komplolara ihtiyaç duyulduğunu, sonra söz konusu senaryoyu açıklamak zorundayız. Bunların bütününü anlamadan bugünü anlamak olanaksızdır. Okuma sabrı göstermenizi rica ediyoruz. Önemlidir, tüm insanlık olarak ciddi tehditlerle karşı karşıyayız.

1. Genel Çerçeve

1.1. İçinde yaşadığımız kapitalist sistemin durumu

İçinde yaşadığımız sistemin ne olduğu bile artık bulandırılmaya çalışılıyor. Hangi sistemde yaşıyoruz diye sorun, "demokraside yaşıyoruz" denecektir. Demokrasinin olup olmadığını, varsa ne kadarcık olduğunu bir yana bırakalım, bu cevap bir kavram karmaşası içermektedir. Demokrasi bir devlet yönetim biçimidir, toplumsal ekonomik sistem değildir. Hangi sistemde yaşıyoruz sorusuna verilmesi gereken doğru cevap, kapitalist sistemdir. Çerçevemizi o çizecektir. Bu bölümde geneliyle sistemin durumuna ve yaptıklarına bakacağız.

Kapitalist sistemin kâr hadleri azalmaktadır

Kapitalist sistemin temel yasası kâr yasasıdır. Devletinden, hukukundan, eğitimine, insan ilişkilerine kadar herşey son çözümlemede bunun işleyişine göre ayarlanır. Bu sistemin toplumu ilerletmesi için, ilerletme kârlı olmalıdır. Onun varlık nedeni yalnızca ve yalnızca kârdır. Çeşitli mal ve hizmetler üretilir ama bunlar amaç değil, kâr etmenin aracıdır. Amaç kârdır. Ve sistemin varlık nedeni olan böyle önemli bir alanda çok ciddi sorunlar vardır.

Temel yasası kâr yasası olan kapitalizmde, kâr hadlerinin düşme eğilimi adı verilen, koşullara göre kimi zaman önüne geçilen, kimi zaman geçilemeyen, bu yüzden "eğilim" denen, çok önemli bir yasa daha işlerlik taşımaktadır. Bu eğilim, kabaca 1970 sonrasında giderek önüne geçilemeyen bir yasal işlerlik kazanmaya başlamıştır.

Kâr hadlerinin neden ve nasıl inişe geçtiğini, bunun emperyalizm ve küreselleşme ile ilişkisini kısaca açıklayalım:

İşçi, altın yumurtlayan tavuk gibidir. İşçinin üretirken yarattığı değer, onun yaşaması, çoğalması, eğitim alması vb. için, yani kendini yeniden üretmesi için gerekenlerin değerinden (işgücünün fiyatı ya da ücretten) daha fazladır. Aradaki farka artık-değer denir. Kârın kaynağı bu artık-değerdir.

En ileri makina bile ancak kendi değerini üretilen mala, parça parça aktarır. Artık-değeri yalnızca ve yalnızca canlı emek yaratır. Kâr hadlerinin azalmasının temel nedeni, üretilen malların değeri içindeki canlı emek payının, teknolojik gelişme sonucunda giderek azalıyor olmasıdır. Canlı emeğin payı azalınca, kârın yatırılan sermayeye oranı, yani kâr hadleri de azalır.

Rekabet edebilmek için kapitalist malını ucuzlatmak, ucuzlatabilmek için de sürekli teknik ilerleme getirmek durumundadır. Dolayısıyla kâr hadlerinin azalma eğilimi, bir eğilim olarak, kapitalizm ayakları üzerine bastığından beri vardır. Ancak kapitalizm, harekete geçirdiği bazı mekanizmalarla bunu telafi etmeyi başarmıştır.

Kapitalizm geliştikçe, rekabet ve teknolojiyi geliştirme güdüsü sonucunda, aynı zamanda büyük balık küçük balığı yutar, büyük yatırım gerekliliğiyle de bağlı olarak dev sermaye grupları ortaya çıkar. Banka sermayesiyle içiçe geçen bu dev sermaye grupları, tekel oluştururlar. (Bu içiçe geçmiş sermayenin adı finans kapitaldir.)

Kapitalizmde, yaratılan tüm artık-değer bir havuzda toplanır. Kârlar, piyasa mekanizmaları aracılığıyla bu havuzdan, ticaret, bankacılık gibi değer yaratılmayan alanları da kapsayacak biçimde (*) dağılır. Kâr dağılımının eşit olması için sermayenin özgür hareketi gereklidir. Az kârlı alandaki çok kârlı alana kayar, bu kez o alanda kâr haddi düşünce, bir bölüm sermaye kaçar, böylece kârlar eşitlenir. Rekabetçi kapitalizmde bu gerçekleşir. Ancak tekelci kapitalizmde, hem piyasanın koşulları, hem sermayenin boyutları açısından tekeller öylesine büyük bir ağırlık taşırlar ki, sermayenin akışkanlığı giderek azalır ve onlar, tekelci konumları gereği havuzdan daha yüksek oranda kâr alırlar. Havuzda kalan da, diğer sermayedarlar arasında paylaşılır. Tekelci kapitalizmde ortalama kâr hadleri dendiğinde, çeşitli düzeydeki kârların ortalaması anlaşılır. Tekel ortalamanın üzerinde alır.

(*) Din kılıfı ardına sığınan sermaye grupları, kâr ile faizi ayrı göstermek için boşuna zahmet ediyorlar. Kapitalizmde faiz zaten kâr payıdır. Eskiden eski tür tefeci faizinin gördüğü engelleyici işlevi şimdi kâr görmektedir. Dolayısıyla Müslümanlığa göre, günümüzde faiz değil kâr haram sayılmalıdır. Buna ileride yeniden döneceğiz.

Tekelcilik oluştuğu zaman, bir yandan büyük ölçekli ileri teknoloji kullanımının ağırlığı arttığı için geneliyle kâr hadleri azalır. Tekelcilik bir bölüm orta ve küçük sermayeyi batırdığı için, bir de artık-değer havuzunun suyu kısılır. Bu gibi nedenlerle kâr hadleri 19. yüzyılın sonlarında da azalmaya başlamıştır. Ancak 20. yüzyıl başlarında emperyalizm olgusu kurtarıcı rol oynamıştır.

Emperyalizm olgusu kapitalizm temelinde yükselen bir üstyapıdır ve ana olarak iki etkene dayanır: Biri, tekelci konuma gelmiş ve banka sermayesiyle de içiçe geçmiş büyük kapitalist avcının, bu konumuyla dünyaya açılması ve tekelciliğini her açıdan dünyaya uygulaması, diğeri yüksek kâr hadleri olan yer ya da alan, yani av bulması. Sistem, yüksek kâr hadleri olan ülkelerdeki ve alanlardaki emperyalist sömürüsünden elde ettiği süper kârlarla, kâr hadlerinin azalışını önlemeyi, emperyalist ülkelerde "sosyal" devlet işleyişlerini (yani halkın sosyalizm isteğini, sosyalizmin kötü bir taklidiyle karşılamak) ve cici bir burjuva demokrasisini finanse etmeyi başarmıştır.

Ancak bu arada kapitalizm tüm dünyaya yayılmış, yeni emperyalist güçler ortaya çıkmış ve küreselleşme de yol almıştır. Yeni emperyalist güçlerin ortaya çıkmasıyla avcı çoğalmıştır. Küreselleşmenin yol almasıyla, kapitalist dünya giderek tek bir ülke gibi olmaya, kapitalizmin yasallıkları küresel boyut kazanmaya, dolayısıyla kâr hadleri her yerde birden azalmaya başlamıştır. Av azalmıştır.

Kabaca 1968 bu yöndeki dönemeci anlatmaktadır. O zamandan beri kâr hadleri azalmaktadır. Yapılan hesaplara göre dünyada kâr hadleri şu anda % 6 kadarken, 2010 yılında % 4,5 düzeyinde olacaktır.(*)

Kâr hadlerinin azalması kapitalizmin yıkılması demektir

Sistemin varlık nedenini oluşturan böyle canalıcı bir alanda, yukarıda sözü geçen eğilimin giderek önüne geçilemeyen bir yasal

(*) *Bussiness Week* dergisinin ekonomi editörü Michael Mandel'in, özellikle 2000 dolaylarındaki çeşitli yazılarında bu bilgiye yer verilmektedir. ABD'nin resmi istatistiklerinde de aynı olgu belirtilmektedir. Ayrıca internette bu konuda çok kaynak vardır. Oranlar konusunda farklı görüşler bulunsa da, kâr hadlerinin düştüğü konusunda tartışma yoktur.

işlerlik kazanmış olması, sistemin çöküyor olması anlamına gelmektedir. Emperyalizm olgusunun sonu da görülmektedir. Zira emperyalist süper kârın temeli, dünyada farklı kâr hadlerinin bulunması ve yüksek kâr hadleri olan bölge ya da alanları dünyaya açılmış tekellerin ele geçirmesidir.

Tekelci konumda dışa açılmış dev sermaye gurupları yine vardır, hatta çoğalmıştır. Ama kâr hadleri genelde düştüğü için, bunların, kâr hadleri yüksek yatırım alanları bulmaları ve artık-değere istedikleri ölçüde el koymaları zorlaşmıştır. Tekelci de olunsa, ancak yaratılan artık-değere el koyma olanağı vardır. Kâr hadlerinin düşmesi geneliyle artık-değerin azalması anlamındadır.

Kâr hadlerinin 19. yüzyılda da azaldığını, bu tam ayak bağı olacakken, 20. yüzyıl başlarında emperyalizm olgusunun kurtarıcı rol oynadığını söylemiştik. Emperyalizm, daha yüksek kâr hadleri olan ülkelerdeki ve alanlardaki emperyalist sömürüden elde ettiği süper kârlarla, emperyalist ülkelerdeki kâr hadlerinin azalmasını önlemeyi başarmıştır. Şimdi havuz küresel nitelik aldığı gibi, kâr hadleri de her yerde azalmaktadır. Yani 19. yüzyılda gelişmiş kapitalist ülkelerin coğrafyasıyla sınırlı olan sorun, şimdi dünyanın karşısındadır.

Teknolojik gelişme nedeniyle artık-değer üretimi azalmakta ve küreselleşme nedeniyle bu azalma tüm dünyada yaşanmaktadır. Dev sermaye, havuzdan istediği oranda kâr çekse de çekmese de sorun vardır. Çekerse, bu havuzun çok önemli bir musluğu olan küçük ve orta üretim batacağı için bir süre sonra yine çekemez olacaktır. Çekmezse kendi kâr oranı hemen azalmaktadır. Yani istediğin kadar tekelci ol, ekonomik yollardan alabileceğinin bir sınırı vardır ve bu sınır daralmaktadır. Emperyalizm olgusunun sağladığı avantajlar kalkmaktadır. Kapitalizm, yapısal olarak açmazda bulunmaktadır. Sistem yıkılmaktadır.

İyi ama üzerimize yıkılıyor

Bu durumda elbette sistem, yıkılmayı engellemek ya da ertelemek için her türlü çabayı harcayacaktır. Kâr hadlerinin azalmasının acısını öncelikle çalışanlardan çıkarmaktadır. İşsizlik sel olmuş akmaktadır. Çalışan işçi artık, yalnızca işgücü değil, bütün benliği, çok ucuza, kiralanan değil, satın alınan köle ya da rehine

konumundadır. Kendini "serbest çalışıyor" sanan küçük ve orta üretici, esnaf vb. ise, toplumsal sermayenin, bazen iyice ücretli, bazen kötü ücretli usta başı işçisi konumundadır. Çalışma koşulları can alıcıdır.

Sistem, kâr hadleri düşmesin diye teknolojik gelişimin üretime uygulanmasını bilerek yavaşlatmakta ya da durdurmakta, birikmiş sermaye üretime girmesin diye uğraşmaktadır. Askeri harcamalar, lüks tüketim, israf, sermayeyi üretimden çektiği için kâr hadlerinin düşüşünü yavaşlatır. Bunlar pompalanmaktadır. Dünyada vergiler, özellikle de dolaylı vergiler artık resmi haraçtır. Devletler dev sermaye guruplarının resmi kâr mafyası konumundadır. İstatistikler, bütçeler, bilançolar artık resmen işlerine geldiği gibi açıklanmaktadır.

Sistem, ülkeler arasında, küreselleşmeye aykırı düşen suni duvarlar (vizeler, farklı döviz kurları ve faiz hadleri, vb.) örerek, küreselleşmeyi zoraki önlemlerle sınırlamakta, böylece kâr hadlerinde farklılık yaratarak emperyalizmin tatlı süper kârlarını ayakta tutmaya ya da hortlatmaya çalışmaktadır.

Kâr hadlerini ekonomik yollardan yükseltemediğinden, ekonomi dışı, mafya türü yollardan, zorla kârlı alanlar (örneğin hastalığın tedavisini engelleyerek ve gizleyerek yaratılan ve hem paramızı, hem canımızı alarak çok kârlı olan kanser endüstrisi) yaratmaya, oraya buraya saldırmaya, her türlü hileyi yapmaya, ne bulursa hortumlamaya çabalamaktadır. İlkel birikimle doğan kapitalizm, ilkel soygunla sonuna yaklaşmaktadır.

Kârlı alanlar azaldıkça, dünya nüfusu bu sistemin işleyişi açısından fazlalık kalmaktadır. Sistem, iş ve aş bekleyen dünya nüfusunu kırmakta, bilimi asıl olarak, bunu çaktırmadan ve yığınsal boyutlarda yapabilmek için kullanmaktadır. Çeşitli kılıflarda bol katliam yapmaktadır. Sahte savaşlarla, yapay felaketlerle, silah satıp, yıkıp yakıp, katliam yapıp, kârlı yatırım alanları açmaya, her yoldan kâr hadlerinin düşüşünü durdurmaya çabalamaktadır. Sistem yıkılırken, molozları yine bizim üzerimize yığılmaktadır.

Yıkılışın "gelişme" aşamaları

Duruma ve gidişata bağlı olarak sistemin çabaları da farklılaşmıştır. Kâr hadlerindeki düşüşün alarm çanları 1966'da çalmaya başlamış, 1968'de dünya bu temelde karışmıştır.

Gerçekte 1968 dünya devrimi çağrısıydı. 1968-1980 arasında dünya çok karışıktı. Çok sayıda ülkede devrimci mücadele kabardı, Portekiz gibi bazı önemli ülkelerde devrimler ve büyük emperyalist ülkelerde ise iki petrol krizi vb. yaşandı. İtalya'da komünistlerin iktidara gelmelerine ramak kaldı. ABD Vietnam yenilgisiyle ağır bir darbe aldı. Türkiye çalkalandı. İran'da, Etyopya'da, Afganistan'da, Orta Amerika'da devrimler oldu. Giderek zavallılaşan sistemin giderek zavallılaşan lideri ABD, sistemin yıkılmasını önleme çabası içinde, ancak 1980 dolaylarında birşeyler yapabilmeye başladı.

Çeşitli küresel senaryoların hazırlığı yapıldı. 1980'lerde ABD, öncelikle Sovyetler'i içten çökertmeyi gündeme aldı. Sovyetler'de ABD ajanları zaten bol miktarda vardı. 1980 sonrasında bu konuya yoğunlaşıldı, provokasyonlar yapıldı, değerli insanlar harcandı. (*) Gorbaçov'la birlikte yönetimden tam destek alınması sağlanınca, 1989'da bu iş tamamlandı.

Sovyetler Birliği çok yanlışlar yaptı ve bu yanlışları yüzünden provokasyonlara açık kaldı. Ama kendi haline bırakılsaydı, yanlışlarını düzeltme şansı vardı. Kendi haline bırakılmadı. Dolayısıyla, Sovyetler'in yıkılması "sosyalizmin" (zaten sosyalizm değildi, yapılan yanlışlardan biri de olanı sosyalizm diye sunmaktı) iflasını değil, asıl kapitalist sistemin can çekiştiğini, kirli oyunlardan başka tüm çarelerini yitirdiğini yansıtmaktaydı. Güçlü bir sistemin, böyle kirli oyunlara, provokasyonlara başvurma ihtiyacı olmazdı, örnek olma gücüyle kazanırdı. Böyle oyunlar ancak zavallıların harcıydı.

Nitekim sistem, yaklaşık 1990'dan beri hızlanan bir biçimde başaşağı yuvarlanmaktadır. Korsanlığını, katliamlarını artırmıştır. Sovyetler şimdi yıkılmamış olsaydı, tüm yanlışlarına rağmen, dünya emekçilerinin arayıp da bulamadığı bir cennet sayılacaktı. Örnek olma üstünlüğü onda kalacaktı. Bu onun yanlışlarını düzeltmeye de yarayacaktı. Kapitalist sistemin başaşağı gitme süreci hızlanmadan, "tam zamanında", Sovyetler yıkıldı.

(*) SBKP'nin , ülkeye çok farklı bir yaklaşım getirmeye çalışan genel sekreteri Andropov ölmemiş, öldürülmüştür. Çernobil kaza değil sabotajdır. Aynı zamanda Sovyet yönetici eliti içinden bir bölümünü teslim almaya yönelik bir şantajdır. Burada bunlara girmeyeceğiz. Ancak bu konuda da iğrenç yalanlar söylenmektedir.

Yıkılmasının bir nedeni buydu. Bir nedeni de emperyalist sömürü dışında kalmış alanları, emperyalist sömürüye açmaktı.

11 Eylül 2001 de sistemin yuvarlanış, çöküş sürecinde yeni bir dönemeçtir. Artık insanlık, depremler, orman yangınları, virüsler, sistemin güdümlü teröristlerinin saldırıları vb. araçlarla, son durağı barbarlık olan bir yola sürüklenmektedir.

Sistem in yıkılması ve savaş "ihtiyacı"nı karşılaması

Kapitalizm yıkılıyorsa, bunun faturasının kime ya da kimlere çıkarılacağı sorunu, dolayısıyla savaş "ihtiyacı" var demektir. Sovyetler'in hileli yıkılması gerçekte kalleş ve kirli bir küresel iç savaşın başladığını haber veriyordu. İş Sovyetler'in, "sosyalist sistem"in, devlet olarak yıkılmasıyla bitmiyordu. Yukarıda da değindiğimiz gibi, azalan kâr hadlerini düpedüz çirkeflikle yükseltebilmesi, kendi çöküşünü engelleyebilmesi, ömrünü uzatabilmesi için kapitalizmin, eski Sovyet halkı dahil, dünya halklarını çeşitli yollardan sindirmesi, örtülü iç savaşlarla ezmesi, onlara kendi isteklerini, soygunlarını çeşitli manipülasyonlarla dayatabilmesi ve insan kıyımıyla dünya nüfusunu çok daha aza indirmesi gerekiyordu.

Bu arada bir de rakipler sorunu bulunuyordu. İçinde yaşadığımız emperyalist kapitalist sistemde, tekelci sermaye grupları belirli aralıklarla yeniden paylaşım savaşları yaparlar. Bu toplyekun bir dünya savaşı, ya da yerel, bölgesel savaş biçiminde olabilir. Dünyanın çeşitli yerlerindeki bölgesel savaşlar dizisinden oluşan bir dünya savaşı biçiminde de olabilir. Ayrıca nasıl yürütüldüğüne bağlı olarak, örtülü, yıpratma, psikolojik, biyolojik gibi çeşitli biçimler alabilir.

İşlerin iyi gitmesi de, kötü gitmesi de bu sistemde savaş nedenidir. İyiyse ben güçlendim, senin elindekileri de alırım diye, kötüyse faturayı kimin ödeyeceğini belirlemek için savaşa girilir. Bırakalım işlerin iyi ya da kötü gitmesini, bizatihi küreselleşme gibi önemli bir değişim de savaş getirebilir. Bu sistemde küreselleşmenin gerekleri ancak birileri birilerini yutarak yerine getirilebilir. Kim kimi yutacak, küreselleşme sürecine kim ve nasıl damgayı vuracak diye savaşa girilebilir ve dünya, birilerinin çıkarı uğruna allak bullak edilebilir. Yani, bu sisteme karşı çıkmadan barış yanlısı olmanın somut bir sonuç vermesi olanaklı değildir. Barış nutukları boş hamasettir.

Yukarıda belirttiğimiz gibi, emperyalist kapitalist sistemde işler kabaca 1968'den beri giderek kötülemiştir. Gerçekte sistem, gerek yönetim, gerekse işleyiş açısından için için çökmektedir. Aynı zamanda küreselleşme süreci ilerlemektedir. Dolayısıyla, hem çöküntünün faturasını rakiplerine ödetmek amacıyla, hem küreselleşmenin hızını, seyrini ve biçimini belirlemek amacıyla, sistemin elebaşları tarafından yeniden paylaşım savaşı istenmektedir. Ancak küreselleşmenin getirdiği içiçe geçme nedeniyle, eskisi gibi devletler arası savaşlar da giderek geçersizleşmektedir.

Öte yandan, 1968 sonrası süreçte dünya halkları çok yoğun mücadeleler vermiş, yaşananlardan çok şey öğrenmiştir. İnsanlık artık savaş istemiyor. Yalnızca haksızlıkları durdurmak için zorunlu savaşları, o da kaçınılmazsa, kabul edebiliyor. (Bu yüzden senaryolarla böyle mizansenler yaratılıyor.) İnsanlık küresel dostluk, kardeşlik, adalet, barış, temiz çevre, sevgi ve huzur istiyor. Bu istemler de kapitalist sisteme uygun gelmiyor. Kapitalist sistem insanlara yeterince aş ve iş bile veremiyor.

Dolayısıyla bir yandan giderek güç kaybeden sistem halklara karşı iç savaş yürütme ve kendi arasında savaşla yeniden paylaşıma gitme "ihtiyacı" içinde, bir yandan halklar yaşanmış deneyimden hareketle adalet, barış, temiz çevre, sevgi ve huzur istemekte, çıkar için savaşmayı reddetmekte, savaşı ancak haklı ve kaçınılmas ise kabul etmekte, bir yandan da küreselleşme ve içiçe geçme nedeniyle devletler arası savaşların modası geçmekte.

Sonuç ne olacak? Mizansenlerle, bahanelerle, "senaryolar"la ya da komplolarla halklara ve rakiplere karşı örtülü ve sürüncemeli olarak savaşmak. Gerçekte kendi adamın olan bir haksız günah keçisi, saldırgan terörist ya da mağdur yaratmak, sonra onunla savaş oyunu oynarken ya da onu "kurtarırken", asıl olarak halkları kırmak, halklara ve rakiplere isteneni dayatmaya çalışmak. Bu mizansenler daha çeşitlendirilebilir. Anafikir, işlerin mizansenle, oyunla yürümesidir.

İşte Bin Ladin de, Saddam da Amerika'nın böyle yaratıklarıdır. Apo da bunlardandır ama TSE damgalıdır. TSE damgalı daha başkaları da vardır. Temel teknik, kendi adamın olan terörist öcüler ya da mağdurlar, ya da hepsi kendi adamın olan sözde karşıt taraflar yaratarak, duygu sömürüsü ve aldatmaca yaparak sanal kamuoyu oluşturmak, halkları kırmak ve gerek halklara, gerek rakiplerine isteklerini dayatmaktır. Bu arada mafya türü

yöntemlerle kârlı yatırım alanları açmak ve sistemin kâr hadlerini artırmaya ve ömrünü uzatmaya çalışmaktır.

Bunun şaşırılacak bir yanı yoktur. Beyoğlu'ndaki sokak çocukları bile, aralarında sahte kavga çıkarıyorlar, sonra onları ayırmaya gelenleri soyuyorlar. Bu tür uygulamalar, insanlardan sisteme değil, sistemden insanlara yayılıyor. Sistem böyle sahtekarlıklara başvurduğu için yaşamın başka birçok alanında da benzeri örnekler çoğalıyor.

Böylece dünya, 1980'lerde Sovyetler'e karşı yürütülen sinsi savaştan ve bundan sonra gelen ilk Körfez Savaşı'ndan beri, çeşitli yerlerde, yapay felaketler, sahte terör saldırıları dahil çeşitli biçimlerde, ama oyunla, yalanla, senaryoyla yürüyen bir küresel iç savaş ve yeniden paylaşım savaşı yaşamaktadır. Daha da kötüsü pusudadır. Dünya din temelinde bölünüp çatıştırılacaktır. Medeniyet dinler arası çatışmaya yutturulacaktır.

Savaş ne zaman son bulacaktır? Yeni dünya düzeni tezi kanımca büyük bir aldatmacadır. Kapitalist sistemin kâr hadleri düşüyor olmasaydı, küreselleşmede yön ve biçim belirlemek üzere yapılan örtülü bir paylaşım savaşından sonra, durumun yatışacağı ve yeni bir dünya düzeninin kurulacağı varsayılabilirdi. Kapitalist sistemin kâr hadleri istikrarlı bir biçimde düşerken, belirli bir düzenin belirli bir süre için bile oturması olanaksızdır. Dünyanın çivisi yerinden oynamıştır. Kapitalizm kâr arayışı içinde artık sürekli dünyayı karıştıracaktır. Sürekli katliam yapacak, sürekli yeniden paylaşmak zorunda kalacaktır. Yanlış allaha inananlar da bunu Allah'ın kıyameti sanacaklardır. Savaşın son bulmasının ancak iki olası yolu vardır:

Biri, sistemin, uzayda, yüksek kâr hadleri olan bir gezegen keşfedip, yeni bir savaşa kadar onu bir süre yatıştıracak bir süper kâr kaynağını paylaşmasıdır. Zaten uzay araştırmalarının altında ana olarak bu güdü yatmaktadır. Bu da geçici olacaktır. Yeni savaşları, paylaşımları yine içinde barındıracaktır.

İkincisi, dünya halklarının kapitalizmi yıkıp yepyeni bir dünya kurmasıdır. Yaratılan sanal manzaraları bir yana bırakırsak, bu ikincisi gerçekte çok yakınımızdadır. İnsanlık ilerlemiş, iyi niyet ve dileklerle donanmıştır. Dünyayı cennete çevirmenin bütün teknik altyapısı da hazırdır. Şu anda bilim, sanal mizansenler üretmeye, insanları çaktırmadan topluca öldürmeye hasredilmiş durumdadır. Tek yapılacak olan, insanlığın kendi

kaderini kendi eline, bilimi de kendi hizmetine almasıdır. Bu kadar basit...

1.2. Sistemin kullandığı bazı araçlar

"Dünyanın en zengin 225 insanının varlığının yalnızca %4'ü bütün dünyadaki insanların gereksinmelerini karşılayacak ölçekte"dir (Doç.Dr Sami Selçuk, *Demokrasiye Doğru,* Yeni Türkiye Yayınları, 1999, s.14). Haydi bu sayıyı bine, iki bine, üç bine, on bine çıkaralım. Açıktır ki, küçük bir azınlık dünyaya hükmetmektedir. Sistem onların değirmenidir ve değirmenin suyu kesilmektedir. Dünyayı ilerletememektedir. Bu nedenle, ezici çoğunluğa, hırsızlık, yolsuzluk, savaş, katliam gibı dayatmalarda bulunma "ihtiyacı" içindedir. Bu konumda olan sistem, elbette düzgün yöntemlerle yönetemeyecektir. Harbi konuşsa ve davransa, devrilip gidecektir.

Bu yüzden belirli mekanizmaları devreye sokmak, bazı lanet araçlar kullanmak "zorunda" kalacaktır. Yani sistem gerçekte iktidarsızdır. Bu kitapçıkta kullandığımız bütün iktidar sözcükleri, iktidar görüntüsü ya da iktidarsızlığın antrenörlüğü olarak anlaşılmalıdır.

Siyasal olarak, sahte düşmanlar yaratıp onlarla boğuşup "kazanma", mağdurlar yaratıp onları "savunma" gibi bir sürü teknik uygulamaktadır. Ekonomik açıdan, yapılan sahte felaketlerle israf, kârlı yatırım alanı yaratma ve katliam amaçlanmaktadır. Kapitalizmin krizleri bunlarla boşaltılmaktadır. En başta eroin olmak üzere öldürücü uyuşturucuların hepsi el altından sistem tarafından dağıtılmaktadır. Kanserin tedavisi durdurulmakta, yeni hastalıklar yayılmaktadır. Kanımca, biyolojik, kimyasal silahlar bile, toplumda hafızayı zayıflatmaya, konsantrasyonu bozmaya, ileride göreceğiz, "bilinçli zihin"i devre dışı bırakmaya yeterli olacak kadar düşük dozlarda, gizlice kullanılmaktadır. Yani sistemin kullanabileceği bütün lanet araçları saymaya kalksak, yere göğe sığmaz.

Yukarıda durumu anlatırken, sistemin bazı "teknik"lerine zaten ister istemez değinmiştik. Burada sistemin, önceden değindiklerimizi de içeren bazı teknik ve toplumsal araçları üzerinde biraz daha duracağız., postmodernizmi, dinin kullanılmasını, psikolojik manipülasyon tekniklerini ve HAARP adlı öldürücü projeyi kısaca ele alacağız.

Bunların dördü, bulanık suda balık avlayan sistem açısından bir bakıma tamamlayıcı bir takımdır. Postmodernizm, elverişli kaos ortamını hazırlamakta, suları bulandırmaktadır. Din, hem öne sürülecek nesneyi, yani yemi oluşturmakta, hem psikolojik manipülasyon tekniklerine yardımcı olmaktadır. İnsanın ahireti düşünmekten dünyayı görmemesi, herşeyi Allah'ın hikmetine yorması sağlanacak, sonra bu temelde insanlar çatıştırılacaktır. Bilinçli zihin devre dışı bırakılarak insanlar telkine açık duruma sokulacaktır. Manipülasyon teknikleri, insanların istenen yere doğru götürülmesi için gereken psikolojik yöntemleri sağlamaktadır. HAARP ise yalnızca psikolojik etkilemeleri değil, insanlığın katledilme yollarını kapsamaktadır. Artık balığı avlamak kolaydır.

Postmodernizm: Yıkılmanın itirafı ve bulanık suda balık avlamanın ortamı

Postmodernizm sık sık duyulan bir sözcük. Örneğin, halk arasında 28 Şubat için postmodern darbe sözcüğü yaygın olarak kullanılıyor. Nedir bu postmodernizm? Sistemin yıkılmasıyla bunun ne bağı vardır?

"Modern", çağdaş, güncel demektir. "Post" takısı, "sonrası" anlamına gelmektedir. Dolayısıyla, sözcük anlamıyla postmodernizm, güncelin sonrası, çağdaşın sonrası demektir. Bugün, yarını mı yaşıyoruz, ya da bugün bitti, yarın gelmedi, zamanın durmasına mı tanık oluyoruz, nedir?

Postmodernizm 1970 dolaylarında ortaya atılmıştır. 1970 sonrasında, 1990'a kadar çeşitli sosyal bilimciler postmodernizm hakkında yazmışlardır. Onu, modernizmden sonra gelen ve böyle olduğu için postmodernizm adını alan bir düşünce akımı olarak yorumlamaya çalışsalar da, bir türlü yorumlayamamışlardır. Postmodernizm üzerine yazılan kitaplar, bir düşünce akımının ele alınmasından çok, postmodern mimari, postmodern filmler vb. somut örneklerle dolup taşmıştır.

Postmodernizmi bir düşünce akımı olarak yorumlamaya çalışan bu kitaplarda postmodernizmin özellikleri sayılmıştır ve aynı kitaplarda, postmodernizmin neden bir düşünce akımı olarak yorumlanamadığı da gerçekte çok güzel yansımıştır. Özelliklere bakın: Düzen yerine kaos, bütünlük yerine parçalanmışlık, netlik yerine bulanıklık, belirsizlik, amaç yerine oyunbazlık, grameri

doğru, düşünülmüş anlatım yerine boş laf ebeliği, derinlik yerine yüzeysellik, nedensellik yerine farklılıkların sıralanması, vb... Bırakalım, doğruluğu yanlışlığı, böyle bir "düşünce akımı" olamaz. Bunlar düşünceye aykırıdır.

Nitekim, 1990 sonrasında bu konuda kitap yazımı geneliyle durmuştur. Postmodernizmin çirkin yüzü, kendini yaşamda, çirkin mimarisinin, abes filmlerinin ötesinde, toplumun, insan yaşamının, hatta kişiliğinin paramparça edilmesiyle, giderek daha net göstermeye başlamıştır. Yaşamda gördükleri karşısında, herhalde söz konusu yazarların nutku tutulmuştur.

Bazı olgular bilimsel araştırmaya konu olamayacak kadar banal nitelik taşır. Postmodernizm de bunlardandır. Çoğu çok kaliteli olan (örneğin David Harvey, I.Hassan) o yazarlar gerçekte kitaplarında bunu yansıtmışlardır ama kendileri yansıttıklarının farkına varamamışlardır. Postmodernizmin banalliği karşısında onlar aşırı bilimsel kalmışlardır. Banalliği onların bilimsel akılları almamıştır.

Postmodernizm, sistemin basit bir itirafıdır. Sistem, ben vademi doldurdum, iktidar olamıyorum, vademin ötesini yaşıyorum diye itirafta bulunmaktadır. Öyle ya, güncelin sonrası olur mu? Sistem, artık ben güncel değilim, günümü tükettim, bir tür bitkisel hayattayım diye açık konuşmaktadır. Bugün bitmiş, yarın gelmemiş olduğu için dünya adeta zamanın durmasına, bu olamayacağı için de herşeyin hızla geriye doğru kaymasına tanık olmaktadır.

Zaten postmodernizmin özellikleri vadesi dolmuş, iktidarsız bir sistemin kendiliğinden ve bilinçli olarak yapacaklarıdır. Kaos, parçalanmışlık, bulanıklık, belirsizlik, laf ebeliği, yüzeysellik, dillerin bozulmasıyla düşüncenin ve insan ilişkilerinin dinamitlenmesi, vb... Kendiliğinden ve bilinçli olarak dedik. Bir yandan iktidarsızlık bütün bunları ister istemez yaratmaktadır. Çözülen sistemin ilişkileri de çözülmeyi yansıtmaktadır. Ama bunun ötesinde bir de bu durumun bilinçli kullanılması vardır. Postmodernizm, altındakilerin düşünememesi, neler olduğunu görememesi, örgütlenememesi vb. için suları bulandırmanın aracı, bulanık suda balık avlamanın ortamı olarak sistem tarafından sistematik bir biçimde kullanılmaktadır.

Sistem, iktidarsızlığı yüzünden başka birşey de yapamamaktadır. Toplumu negatif değerler temelinde örgütlese, toplum bunu

istemiyor. Pozitif değerler temelinde örgütlese, bunlar da onda bulunmuyor. Bu durumda tek olasılık kaos ve postmodernizmin diğer özelliklerinin kullanılması oluyor.

Postmodernizmi topluma karşı kullananların kendileri, olabildiğince sınırlı ölçülerde, örneğin mimarileriyle vb. postmoderndirler. Plaza denen kavanoz benzeri çirkin binaların onları güçlü göstereceğini düşünürler. Ama bunların beyin takımını oluşturan zatlar, olabildiğince düzenli, belirli, derinlemesine ve bütünsel bir biçimde hareket etmekte, klasik, değerli antikaların, klasik mimaride yapılmış villaların estetiğinin sefasını sürmektedirler. Ancak olabildiğince... Toplumun genelinden kopamadıkları için kaostan, parçalanmışlıktan vb. onlar da etkilenmektedirler. Ortalık parasıyla rezil olan zengin doludur.

Başka bir deyişle, kendileri bulanıklık, belirsizlik, kaos içinde olabildiğince az olan birileri toplumda bunları olabildiğince çok uygulamaktadır. Bulanıklık ve kaos içinde toplumu belirli bir yöne götürmek fazla bir güç gerektirmez, kolaydır. Sistemin istediği lanet işlerin bazılarını kaosun kendisi otomatik yapacaktır. Başka bir deyişle postmodernizm, terörist sisteme yardım ve yataklık amacıyla kullanılmaktadır.

Tıp diye konuşulan, paramparça edilmiş ve bilim olmaktan çıkmış, teknoloji niteliğini almış bir dal olarak, kâr ve cinayet aracıdır. Eğitim diye çocuklarımızın, gençlerimizin önüne atılan bilim değil, ideolojik beyin yıkama ve teknoloji kırıntılarıdır. Postmodernizm bilime aykırıdır. Bilim, çok çok ileri noktalara yol almıştır ama o asıl olarak, bize postmodernizmi sunup kendileri olabildiğince postmodern olmayanların elinde, bize karşı silah olarak kullanılmaktadır.

Dünyada dinin kullanılması

Dünya çapında sistemin sorunları var. Örtülü savaş yürüten yönetici azınlığın olumlusundan göstereceği yön, söyleyeceği söz, izleyeceği siyaset kalmamış. İktidarsızlık bacayı sarmış. Ne yapacak? Bir yandan solu karalayarak, kullanarak, aptallaştırarak halkın gözünden düşürmeye çalışırken, öte yandan halkın içinde kök salmış mevcut inançlara ve beğenilere el atacaktır. Bunların başlıcaları milliyetçilik, din, spor, sanattır. Bunları mıncıklayacaktır.

Magazin haberlerinin ortalığı sarması bundandır. Sanatçılığın

sanatla bağı azalmakta, daha çok, sisteme yalakalık yapmayı kabul edenler "büyük sanatçı" olarak pompalanmaktadır. Spor hem kârlı yatırım alanı, hem kitlesel savaş aracı durumuna sokulmaktadır, oyunlara konu olmaktadır. Artık maçlarda bile hile vardır. Burada bunlara değil, ana olarak din konusuna bakacağız. Sistem bütün dinleri bütün dünyada kullanmaktadır.

Küreselleşme koşullarında, millet gerçeğinin temeli olan ekonomik pazar birliğinin tabanı değişmekte, sınırlar ayak bağı olmakta, ulusal para birimleri sınır atlamaktadır, vb. Dolayısıyla mevcut inançlardan milliyetçilik ister istemez yok olma süreci yaşamaktadır. Garip ulusal kışkırtmalarla milliyetçilik yine kullanılabilir ve kullanılmaktadır, bayrak ve ulusal marş furyası, MHP gibi partilerin yeniden pompalanması bunu yansıtmaktadır ama küresel provokasyonlar açısından orta vadede bile yetersiz kalmaktadır.

Küçük bir azınlığın dünyaya hükmedebilmesi için böl yönet politikası gereklidir. Bunun için, küreselleşmeye de uyan, daha geniş kapsamlı bir böl-çatıştır-yönet aracı gerekmektedir. Bu da dindir. İnsanlığı ilerletme yeteneğini yitirmiş olan kapitalist sistem, küreselleşmenin gerektirdiği dünya vatandaşlığının önünü yeterince açamadığı için, milletten alıp geriye doğru, ümmete götürmeyi bir "ihtiyaç" olarak görmektedir. Ümmetleri çatıştırarak yönetmeye çalışacaktır. Yani bir kez, dinler, küreselleşmeye uygun böl-yönet araçlarıdır.

İkincisi, sistemin, yaşamını sürdürmek için senaryolara, entrikalara başvurmak, kriz boşaltacak, kârlı alanlar yaratacak felaketler yapmak, çaktırmadan küresel savaş yürütmek zorunda kalması, net siyasetin yerine, bit yenikleriyle dolu anlaşılmaz bir bulanıklığı koymaktadır. Sistem, bulanık suda balık avlamaktadır. Dinden hareketle ortalığa mistik bir hava yaymakta, kapitalizmin bilerek yarattığı bulanıklığı kader kısmet gibi Allah'ın üzerine atmaktadır. Bu açıdan dine ihtiyaç duymaktadır.

Üçüncüsü, çeşitli psikolojik manipülasyon tekniklerini uygulamada, bilinçli zihnin, aklın kullanılmasını devre dışı bırakıp, duygu, inanç alanını, subjektifliği öne çıkarmak ve bu alandan beyin yıkamalar, telkinler yapmak için de dinin güçlendirilmesi bir "ihtiyaç"tır.

Dördüncüsü, sistemin düpedüz katliam yapmaya "ihtiyacı" vardır. Depremler, hortumlar, seller yapacak, vb., bir de dinlerde

sayılan kıyamet belirtilerinden birkaçını (örneğin mesihlerin çoğalması) piyasaya salacak ve kendi kıyametini dinde sözü edilen kıyamet gibi yansıtacaktır.

Bu gibi açılardan, bakıyoruz son 15-20 yıllık süreçte, dünyada dini akımlarda güçlenme vardır. Ancak bu kadarla da kalmamaktadır. Medeniyetin, bilimin ilerlediği koşullarda dinler, iyilik, yardımseverlik, doğruyu söylemek gibi kavramlara dayanarak ayakta kalmıştır. Dinlerin böyle kavramlardan arındırılması, çarpıtılması da sistem için bir zorunluluk olarak çıkmıştır.

Nitekim bakıyoruz, aynı süreç içinde tüm dinler çarpıtılmıştır. Sevap işlemenin yerini, ne yaparsan yap, Allah'a inan anlayışı almıştır. Allah'a inanıyorsan, günahlar bile affedilir, Cennet'e gidersin görüşü yayılmıştır. Günaha girmeyip sevap işlemenin iç rahatlığını taşıması gereken ibadet, günaha girdikten sonra Allah'a verilen bir rüşvete dönüştürülmüştür. Başka bir deyişle, yeni bir Allah ve dinlerin yeni, çarpık, postmodern kopyeleri piyasaya sürülmüştür.

Marksistlere göre, din halkın afyonudur. Afyon uyuşturur, onun etkisiyle insanların kendi kaderlerini kendi ellerine almaları zor olur. Ancak bunu tartışmanın bir yararı yoktur. İnsanlar, dünyevi alanda kendi kaderlerini kendi ellerine aldıkça, başarı kazandıkça, ortam değişip bilimsel eğitimin ağırlığı arttıkça, yani somut değişimler sonucunda dinin afyon etkisi azalıp kaybolur. Dolayısıyla uhrevi sorunları yaşamın akışına bırakıp dünyevi sorunlara bakmak, onları tartışmak, felsefi açıdan daha doğrudur.

Ancak, piyasaya sürülen yeni "allah" ve dinlerin yeni, postmodern kopyeleri için bunların hiçbiri geçerli değildir. Afyon, uyuşturucu özellikleri olsa da, fazlaca zararlı olmayan bir bitkidir. Biraz keyif verir, gevşetir. Ama günümüzdeki "yeni" postmodern dinler afyon falan değil, yüksek dozda eroindir. Öldürücü niteliktedir. Toplumu katliama götürmenin incir yaprağı işini görmektedir. İnsanların,kendi kaderlerini kendi ellerine almaları, başarı kazanmaları, ortamın değişmesi ve bilimsel eğitimin ağırlık kazanması vb. için bunu özellikle tartışmak gereklidir. Bu nedenle, Türkiye'ye gelince biz de tartışacağız.

Psikolojik manipülasyon teknikleri

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, sistem bizim önümüze postmodernizmi koymakla birlikte, kendisi bütünsel, bilimsel bir çalışma

yürütmektedir. Sistemin beyin takımı, ekonomi, sosyoloji, psikoloji vb. dahil birikmiş bütün bilimsel bilgileri incelemiştir. En ileri bilimsel bilgiler onların tekelindedir. Bu takım Marksizm'i de Marksistler'den daha iyi bilmektedir. Çünkü kapitalizmin işleyişleri açısından, en önemli ve kapsamlı referans Marksizm'dedir. Savaşın ve silahlanmanın kâr hadlerine etkisini, devresel krizlerin yerine bilerek yapılan felaketleri geçirmeyi vb. hep Marksizm'den öğrenmektedir. Sonra dönüp size Marksizm öldü demektedir.

İnsanların güdülmesi, psikolojik bir sürü yöntemin uygulanmasını gerektirir. Gerçekten de insanlık, uzunca bir süredir, kanlı savaşın yanısıra, dozu giderek artan ölçüde, psikolojik bir savaşla da karşı karşıyadır. Burada bunun bütün yönlerine değinecek ne yeterli bilgimiz, ne de yerimiz var. Ancak bazı yönlerine değinmek zorundayız. İnsanlık bu belanın üstesinden gelmelidir.

Halklar üzerinde ağır ekonomik şiddet egemendir. Bu ekmek parası için çıkarcılık, yalakalık, bencillik gibi çürütücü özellikleri körüklemektedir. Öte yandan, sistemin çözülüşü, toplumsal dokusunun çözülüşünde de kendini göstermektedir. Dolayısıyla, bazı müdahelelerle toplumun aritmetik toplama indirgenmesi, insanların yalnız bireyler durumuna getirilmesi zor değildir. Az ücretle çalışan işçiye, bulacağı elektrik ya da su kaçağına karşılık prim uygulaması getirmek, aynı hatta hem belediye ötobüsü, hem minibüs, hem halk otobüsü işletmek, hırsızlık, kapkaç gibi güven kırıcı olayları abartarak vermek gibi işleyişler, insanların birbirlerine kuşkuyla bakmalarını yaygınlaştırmaya yetmektedir. Pompalanan postmodern din insanların akıl değil duygu dünyalarını büyütmektedir. Bundan sonra sıra, duygu dünyasına büyüteç tutulmuş bu yalnız bireylerin üzerinde psikolojik dümen çevirmeye gelmektedir.

Örneğin, 20. yüzyılda, Erickson adlı çok önemli bir psikolog yaşamıştır. Erickson, son derece usta bir terapist ve hipnozcuydu. Yani, bilinçli zihni devre dışı bırakıp, doğrudan bilinçsiz zihne telkinde bulunabiliyordu. Dolayısıyla insanları kontrol edebiliyordu.

O bunu, hasta olarak kendisine gelen insanların kendilerini kontrol edemediklerine, kendilerini yıkıcı inanç ve davranışlara takılmış bulduklarına ve tekniklerinin onları özgürleştirmenin bir aracı olduğuna ilişkin anlayışı çerçevesinde yapıyordu. Ne yazık

ki bu teknikler, bugün onun anlayışına aykırı yönde, insanları iyileştirmek için değil, hastalığa ve ölüme sürüklemek için kullanılmaktadır. Aynen diğer bütün bilim dalları gibi...

Terapist olarak Erickson'un yaklaşımı, hastayı kendine zarar verici davranışlardan uzaklaştırmak için, onun bilinçsiz zihnine doğrudan telkinde bulunmaktı. Erickson, bilinçsiz zihnin saldırgan güçler değil, ortaya çıkarılmayı bekleyen olumlu güçler içerdiğine inanıyordu.

Bu nedenle günümüzde, bir yandan olumlu görünen telkinlerle kötülüklerin yolu açılmaktadır, barış nutukları arasından savaş, yaşam nutukları arasından ölüm çıkmaktadır. Öte yandan bilinçsiz zihnimizin, Erickson'un söylediği olumlu özelliklerini değiştirmek için sinsi bir çaba harcanmaktadır. Örneğin, çok yaygın sunulan belgesellerin amacı aslan nasıl geyiği yiyorsa, bu sistemde de güçlünün güçsüzü yemesinin "doğal" olduğunu, hem de doğa sevgimiz gibi olumlu bir noktadan yararlanarak, bilinçsiz zihnimize sokmaktır.

Erickson için iki olgu birbirlerinden bağımsızdır. Hipnoz telkindir. Trans ise odaklanmış dikkat halidir. Transın genel özelliklerinden biri trans sırasında insanların telkine daha açık olmasıdır. Ama Erickson'a göre hipnoz (telkin) trans gerektirmez. O bilinçli zihni karıştırarak ya da onun dikkatini başka yöne çekerek, onu devre dışı bırakıp, doğrudan bilinçsiz zihne telkinde bulunabileceğini keşfetmişti.

Bu açıdan baktığımızda, medyanın bir trans ve hipnoz aracı olarak kullanıldığını görüyoruz. Gündem patlatmak gibi yöntemlerle, ya insanlar transa sokulmakta, ya da en azından bilinçli zihinleri devre dışı bırakılmakta, bu arada istenen telkinler yağdırılmaktadır.

Erickson, insanların davranışlarını, onlara nasıl davranmaları gerektiğini söyleyerek ya da tavsiye ederek değiştirmeye çalışmanın boşuna olduğunu vurguladı. Bunun yerine, onun stratejisi hastalarını dolaylı telkin yoluyla etkilemekti, öyle ki, onlar, çoğu zaman etkilendiklerinin hiç farkına varmadan, değişme seçimini özgürce kendileri yaptılar.

Bilinçsiz zihne telkinler ana olarak imajlar yoluyla gelir. Bu imajlar bilinçsiz zihninde kaydedilir. Bilince çıktığında ise, işlerin doğasına ilişkin karşı konamaz bir varsayım olarak çıkar. Telkinler konusunda bir başka önemli nokta da çeşitli telkinlerin

çatışması ve birinin ağırlık kazanmasıdır.

Bir yandan dinsel imajların, bir yandan ulusal imajların, bir yandan da bunların bir karmaşasının telkinde kullanılması, insanların bundan birine mutlaka takılmasını garanti altına alacaktır. Bu nedenle günümüzde, sahte karşıtlıklar yaratılmaktadır. İkisi ya da üçü de aynı merkezden güdülen karşıt taraflar çıkarılmaktadır. Ayrıca, kurulan senaryolar için sahte kanıtlar imaj biçiminde sunulmaktadır. Örneğin, Bin Ladin eskiden ABD'nin adamıydı ama artık değil dedirtmek için bazı ABD elçilikleri bombalatılmıştır. Bu imajla, Bin Ladin'in CIA'den ayrıldığına ilişkin telkin yayılmıştır.

Erickson'un, özellikle direnen ve düşmanca davranan bir hastayla uğraşmada geçerli, bir başka ve çok karakteristik bir tekniği de "bağlama"ydı. Bağlama, bir tür inatlaşmaya sokmak anlamında kullanılmaktaydı. Bir hastanın A'yı yapmasını istediğinde, Erickson çoğu zaman, daha da az çekici bir alternatif olan B'den yana ateşli bir tartışma yürütürdü. Sonunda hastanın bu muharebeyi kazanmasına izin verirdi ve direncini B konusunda boşaltmış olan hasta, A'yı yapmayı kabul eder ve doyum içinde yapardı. Bunun bir de çiftlisi vardı. Kendisi bunu şöyle anlatıyor:

"Benim, kasıtlı olarak kullandığımı iyi hatırladığım çifte bağlama, ergenlik yıllarımın başlarına rastlar. Havanın sıfırın altında olduğu bir kış günü babam bir danayı ahırdan çıkarıp suya götürdü. Dana susuzluğunu giderdikten sonra ahıra geri döndüler ama eşikte dana inatla ayağını dayadı ve babam, dananın yularını cansiperane çektiği halde, onu yerinden bile kımıldatamadı. Ben dışarıda karla oynuyordum ve açmazı görünce, kahkahalar atmaya başladım. Babam iddialaşarak, danayı ahırdan içeri benim sokmamı söyledi. Durumun, dananın mantıksız, inatçı direnci olduğunu kavrayınca, danaya direnme yönünde tam bir fırsat tanımaya karar verdim, zira yapmak istediğinin o olduğu anlaşılıyordu. Buna göre, babam danayı içeri doğru çekmeye devam ederken, ben de dananın kuyruğunu yakalayıp onu ahırdan uzağa doğru çekerek, ona çifte bağlama sundum. Dana anında, iki güçten zayıf olanına direnmeyi seçti ve beni ahıra sürükledi." (Aktaran Bernie Neville, *Educating Psyche: Eemotion, Imagination and the Unconscious Learning,* Collins Dove, 1989)

Bunun ışığında bakıldığında, demokratik seçim diye sunulanın, manipülasyondan başka birşey olmadığını çok iyi

görüyoruz. Halkın kızdığı bir odak, "seçilmesi" istenene saldırıyor. Yani dana, birisi tarafından içeri doğru çekilirken, birisi tarafından da kuyruğundan dışa doğru çekiliyor ki içeri girsin.... Aynı teknik, yayılması istenen imajlar için de kullanılıyor. Dinsel ya da ulusal bir imaj yayılsın isteniyorsa, hem bunların arasındaki göstermelik zıtlık, hem çeşitli sahte yasak ve baskılar bu teknik çerçevesinde kullanılıyor.

Kullanılan başka teknikler de vardır. Örneğin, psikosentez bunlardandır. İnsanların diyelim açıkgöz yanlarını aktivize ederek, çevredeki gürültüden, gösterilen filmlerden, çalınan müziklere kadar ek birçok etkeni de kullanıp kişiliklerde merkez kaydırması yapılmaktadır. Ama biz bunlara giremeyeceğiz. Umarız psikologlar bunları araştırır.

Günümüzün en yaygın modası psikolojikliktir. Ekonomide sahte belgelerin yanısıra, psikolojik balonlar, yarışmalarda psikolojik işkenceler, filmlerde gerilim, vb. kullanılmaktadır. Din dahil çeşitli yollardan aklımızı kullanmayıp duygularımızı kullanmamız sağlanmakta, sonra da çeşitli yollardan duygu sömürüsü yapılmaktadır. Korku ve acıma gibi duygularımızın sömürüsüyle, panik atak, şizofreni, fobi gibi ruh hastalıkları yayılmaktadır. Koyun gibi güdülmemiz daha da kolaylaştırılmaktadır. Bir bakıma sistem toplumla toplum olarak başedemeyip, toplumu ancak kişi kişi karşısına almaktadır.

HAARP: Katliam teknolojisi

Bilim, aynen Marks'ın öngördüğü gibi, emekten ayrı bir üretim gücüne dönüşmüştür (*Kapital*, Cilt 1, s.361). Ve yine aynen Marks'ın öngördüğü gibi, kâr hadleri azalıp sistem yıkılmaya ve yıkılmamak için çabalamaya başlayınca, bu üretim gücü, yine Marks'ın kullandığı bir kavramla, "yıkım gücü" kimliğine bürünmüştür (Alman İdeolojisi, *Seçme Yapıtlar,* 3 ciltlik, Cilt 1, s.40). Çocuklarımıza bilgi diye din ve teknik kırıntıları sunulurken, hastalarımıza ilaç pazarı muamelesi yapılırken, son derece gelişmiş olan bilim bir silah olarak topluma karşı döndürülmüştür.

Bu silahı, Mutlu Payaslıoğlu'nun Duy Gör Bil internet iletişim ağında yer alan, HAARP hakkındaki bir yazısından örnekleyelim:

"HAARP: High Frequency Active Auroral Research Program

(Yüksek Frekenslı Aktif Auroral Araştırma Programı)

"Auroral: Özellikle kutup bölgelerinde gece görülen gök ışıkları. Kuzey kutbu ve Alaska bölgesinden Mart, Eylül ve Ekim aylarında bu gök ışıkları gözlemlenebiliyor.

"VHF frekansında bu gök ışıklarının incelenmesine yönelik düzenek ekteki linkte görüldüğü şekilde çalışıyor.

"http://dac3.pfrr.alaska.edu/~ddr/ASGP/STRSCOOP/VHF/VHFFRAME.HTM

"...Bu yazıda okuyacaklarınız şimdiye kadar çok az duyulmuş ve ürkütücü bir projeye ait: 'Radyo Dalgaları ile Deprem Yaratma Projesi'.

"...

"HAARP Nedir?

"HAARP, HF'da yüksek enerji çıkışları ile iyonosferin ısıtılması ve burada bir takım değişimler yapılarak etkilerinin incelenmesi için başlatılmış bir projedir. Kullanılan frekans aralığı 2.8-10MHz arasıdır, çıkış gücü ise resmi kaynaklarda 3.6 Gigawatt olarak belirtilmesine karşılık 10 Gigawatt'a çıkarılabileceği açıklanmaktadır. Bu enerji dünyadaki en büyük radyo vericisi ünvanını kazandırmaktadır. Merkezin 1 saat boyunca çalıştırılması durumunda Hiroşima'ya atılan atom bombası kadar enerji ortaya çıkaracağı hesaplanmıştır. Fakat bu merkezin yılda 4-5 kere ve sürekli olmayıp vuruş modunda (seri ve güçlü atışlar üretme) ile çalışacağı bildirilmektedir.(Bahse konu enerjinin aslında ne kadar tehlikeli boyutlara ulaşabileceğini göstermek için bu örnek verilmiştir.)

"HAARP'ın Yeri ve Projeyi Gerçekleştirenler Kimler?

"HAARP, çok ilginç bir yerde konuşlanmıştır, Alaska Gakona. Gakona'da askeri üstün yakınlarında ve kimsenin girmediği özel bir alanda tesis kurulmuştur. Niçin burası seçilmiştir? İki temel amacı vardır. Birincisi Alaska dünyadaki elektromanyetik kuşakların özel bir kesişim bölgesinde bulunmaktadır. Dünyanın elektromanyetik alanlarına müdahale edebilmek için en iyi yerdir. İkincisi ise insanlardan uzak, korunması kolay ve gözlerden mümkün olduğunca uzak bir yer olmasıdır.

"Gakona'daki bu merkezde 21m. yüksekliğinde 180 adet kule üzerinde cross dipol anten inşa edilmiştir. Teknik detaylarını http://www.haarp.alaska.edu/haarp/tech.html adresinde bulabilirsiniz.

"Gakona dünyanın elektromanyetik alan çizgilerinin kesiştiği bir yerdedir.

"Bu alan aynı zamanda auroral dediğimiz ışımaların en yoğun yaşandığı bölgedir. Dünya manyetik alan çizgileri üzerinde yapılacak en küçük değişimlerin bile büyük etkilere yol açabileceği söylenmektedir. Bu konuda Tesla'nın da zamanında bazı çalışmaları olmuştur.

"İlk kez Nicola Tesla tarafından ortaya atılan 'Dünyasal Sabit Dalgalar', dünyanın kendi kendine bir elektrik ürettiği ve uygun konumlarda bu dalgalara erişilerek kontrol edilebileceği söylemektedir. Tesla bunu ispat etmek için uygun frekanstaki bu titreşimleri kullanarak elektrik enerjisini çok uzaklara tel kullanmadan aktarabilmişti. Deneyinde 40Km uzaklıkta bir yerde 200 ampülü yakabilmişti. Yine Tesla'nın bir amacı da 'Kablosuz Dünya İletişim Kulesi'ni inşa etmekti. Tesla dünya çapında bir iletişim düşünüyordu, kısacası bugünün Internet dünyasını tasarlıyordu. Fakat bunu kablosuz ortamda gerçekleştirecekti, ama ömrü bu projeyi yapmaya yetmedi.(1856-1943) .....

"Gakona'nın bu özel konumundan sonra projenin kimlerin denetiminde geliştirildiğine bakalım. Aslında kimlerin bu işin altında parmağının olduğunu gördüğümüzde konunun basit anlamda bir araştırma projesi olmadığını görüyoruz. ABD hava ve deniz kuvvetleri, içlerinde Alaska ve MIT gibi 8 üniversitenin bulunduğu bilim adamları grubu ve ARCO şirketi. ARCO çok kilit bir şirket, 1994 yılında bu şirket Patriot füzelerini de üreten Raytheon şirketler grubunun bir üyesi olan E-Systems'e satılmış. ARCO şirketi Prof. Bernard Eastlund adında bir fizikçinin patentini satın almıştı. ABD-4.686.605 numaralı bu patent, Tesla'nın icatlarından esinlenerek hazırlanmış bir iyonosferik ısıtıcının özelliklerini açıklamaktadır. Tesla'ya ait iki önemli görüş ve çalışma Eastlund'un ilham kaynağı olmuştu (Belki ilham kaynağının ötesinde Tesla'ya ait bazı notlar da bu kişinin elindeydi.). Tesla, istenirse Çin seddi gibi bir manyetik alan yaratabileceğini, istenirse bunu yönlendirerek motorları dahi eritebileceğini açıklamıştı. İkinci açıklama ise bunu 2 Milyon doları geçmeyen bir kompleks kurarak özel bir ışınla yapabileceğiydi. Eastlund'un bulduğu iyonosferik ısıtıcı da aynen bu düşüncelere dayanıyordu. HAARP da bu düşünce doğrultusunda çalıştırılabilmektedir. Bu konuyu daha detaylı inceleyebilmek için HAARP'ın resmi ve

resmi olmayan amaçlarına bir göz atalım.

"HAARP'ın Amaçları:

"Bunu ikiye ayırmak durumundayız; birincisi ABD hükümeti tarafından yapılan resmi açıklamalar, diğeri ise bağımsız kaynakların, radyo amatörlerinin ve araştırmacıların yaptıkları.

"HAARP'ın resmi kaynaklardaki amaçları:

"1-Atmosferdeki termonükleer araçları kontrol edecek elektromanyetik vuruşları gerçekleştirmek.

"2-Denizaltılar ile haberleşmeyi kolaylaştırmak. ...

"3-Radar sistemlerini geliştirmek.

"4-Çok geniş bir alanda ABD ordusunun haberleşmesini sağlamak.

"5-Cray ve EMass süperbilgisayarlarının yardımı ile yer altının tomografik haritasını çıkarabilmek.

"6-Petrol, doğalgaz ve mineral yataklarını tespit etmek.

"7-Cruise füzesine benzer alçak irtifadan uçan füze ve hava araçlarını havada imha etmek.

"...Bunlar işin görünen yanı, buz dağının altında çok daha vahim bir tablo ile karşılaşıyoruz. Bu tablo projenin karşısında olanlar tarafından dile getirilmektedir. Özellikle de 230 sayfalık *Angels Don't Play This HAARP*-Bu HAARP'ı Melekler Çalmaz adlı kitap bu görüşleri dile getiren en önemli kaynaktır.

"HAARP karşıtı birçok görüş yayınlanmış ve bu görüşler inanılmaz baskılara uğramış, net deki sayfalar kapatılmıştır.(Umarım bu sayfa da kapatılmaz.) Fakat ABD hükümeti bu karşıt görüşleri tam anlamıyla yalanlayacak bir döküman veya bilgiyi basına vermemiştir. Bu da karşıt görüş oluşturanların şüphelerinde haklı olma gerçeğini arttırmaktadır. Şimdi HAARP karşıtı açıklamalara bakalım ...

"1-İklimleri değiştirebilir.

"2-Kutupları eritebilir veya yerinden oynatabilir.

"3-Ozon tabakası ile oynayabilir.

"4-Deprem yaratabilir.

"5-Okyanus dalgalarını kontrol edebilir.

"6-Dünyanın enerji kuşakları ile oynayarak insan biyolojisini ve beynini etkileyebilir.

"7-Radyasyon yaymadan termonükleer patlama oluşturabilir.

"Yukarıda yazanları tekrar okuyup son 10 yılda yaşanan olayları göz önünüze getirmenizi istiyorum. Aklınıza gelen örneklerin

sadece basit doğa olayları veya küresel ısınmayla açıklanamayacağını bir kez düşünün. Dünyamız yaşadığı sıkıntıları sadece doğal nedenlerle mi yaşıyor, yoksa insan parmağı işin içinde mi?

"HAARP Çalışma Prensibi ve Gerçek Etkileri:

"...Mantık olarak değerlendirdiğimizde de milyonlarca doları ve değerli bilim adamı kaynağını, üstelik arkasında ABD ordusunun çok önemli bir desteğini de alarak bu işe kanalize etmenin, gökteki ışık oyunlarını incelemek veya iyonosferi biraz ısıtıp neler olacağı görmekle açıklanabileceğini sanmıyorum. Haberleşmeyi daha iyi yapmak veya toprak altını incelemek gibi başka kaynaklarla da yapılabilecek işlerin ise bu işin asıl amaçlarını gizlemeye yönelik bir çalışma olduğunu düşündüren bulgular vardır. Proje, 'Yıldız Savaşları' projesinden bile tehlikeli, çünkü çok az bir kaynakla, çok büyük etkiler yapabilmek mümkün. ABD'nin niçin 'Yıldız Savaşları' projesini askıya aldığını şimdi daha iyi analiz edebiliyoruz.

"Yaptığım incelemeler sonucunda HAARP'ın temel işlevi; iyonosferdeki bir alanı ısıtıp (Minimum 50Km çapında) burada lens-ayna işlevi görecek bir bölge yaratmak ve bu lensi kontrollü bir şekilde kullanarak ELF yayılımı ile doğal olmayan ve yukarıda 7 madde de açıklanan etkileri meydana getirmek. Bir diğer görüş de çok yüksek enerji ile dünyanın enerji kuşaklarına gönderilecek HF dalgalarının yan etki olarak doğal bir ELF oluşturabileceği ve bunun kontrol dışına çıkması ile yine yukarıda yazan olayların olabileceğidir.

"HAARP ve Doğa Olayları İlişkisi:

"1981 yılında nükleer mühendis ve ABD nin önde gelen Tesla araştırmacılarından Albay Thomas Bearden, Amerikan Psikotronik Derneği'nde bir konferans verdi. Konuşmasının bir bölümünde 1978 yılında *Specula* dergisinde de tartışılan Tesla vericileri tarafından üretilen kalıcı dalgalardan bahsetti.

"'Yaptığımız şey frekansı değiştirmektir. Eğer frekansı bir yönde değiştirirseniz, enerjiyi dünyanın diğer bölümünde hedeflediğiniz yerin ilerisindeki atmosfere boşaltırsınız. Havayı iyonize etmeye başladıkça, hava akışı seyrini, jet gidişlerini vb. şeyleri değiştirebilirsiniz. Bu mükemmel bir hava makinasıdır. Eğer ani bir şekilde boşaltırsanız, bunun gibi küçük iyonizasyon elde etmezsiniz. Bu kez kıvılcımlar ve ateş topları dünyanın yüzeyine boşalacaktır. Bu aletle ileri geri oynayarak, dünya

çapında dev hava değişikliklerine yol açabilirsiniz.'

"28.Temmuz.1976 yılında Çin, Tanghan'da yaşanan ve 650.000'in üzerinde kişinin ölümüyle ilgili New York Times'da bir yazı çıktı. Sarsıntıdan hemen önce gökyüzü aniden aydınlanmıştı. Beyaz ve kırmızı ışıklardan oluşan bu ateş topu 200 mil uzaktan bile görülmüş, birçok ağacın yaprakları yanmış ve sebzeler kavrulmuştu, tıpkı 17 Ağustos 1999 depreminde olduğu gibi.

"1979 yılında 56 önemli deprem olmuş. 1981 yılında ise bu rakam 71'e yükselmiş. Bu tarihte hem ABD, hem de Rusya ELF vericilerini arttırmıştı. Burada kısa bir bilgi notu daha düşmek istiyorum. Dünyada büyüklüğü 7 ve üzerindeki depremlerin yıllara dağılımı: 70 li yıllarda 5, 80 li yıllarda 5 ve 90 lı yıllarda 9 dur. Bilim adamları ne kadar olayları doğal seyrinde giden bir durum gibi izah etmeye çalışsalar bile sismik hareketlerde gerek sayı gerekse büyüklük olarak bir artış vardır.

"Volkanik hareketlerde, sel ve tayfunlardaki artışları da güncel haberleri takip edenler görmektedir. Dünyamız adeta bir kabuk değiştirmektedir. Bu olayların ortaya çıkmasında insanların ne kadar etkisi olmaktadır? Yer altında yapılan nükleer patlamaların, dünyanın çok farklı yerlerinde volkanik ve sismik hareketlere neden olduğunu artık biliyoruz. Zaten bu nedenle denemelere son verildi. Ama dünyamızın dengesini ve doğal gidişini değiştiren HAARP ve benzeri sistemler halen kullanılmaktadır. İşin tehlikeli bir yönü de yaratılmak istenen küçük ve kontrollü atmosferik ve sismik olayların kontrolden çıkacağıdır. Buna domino taşı etkisi de denmektedir.

"Konumuza dönecek olursak anlattıklarımızın sadece varsayımlar olmadığını, bilimsel gerçeklere dayanarak bu olayların olabileceğini ve hatta olduğunu söylemektir. Yer altındaki fay hatlarının nereden geçtiğini ileri teknoloji sahibi ülkeler son derece hassas bir şekilde biliyorlar. Bu hatlara yapılacak küçük bir 'tetiklemenin' nelere yol açabileceğini de sanırım test ettiler.

"HAARP Karşıtı Hareketler:

"Yazımızın başında HAARP karşıtı görüşlerin olduğunu söylemiştik. Özellikle radyo amatörlerinin ve bağımsız araştırmacıların bu konuda verdiği bazı bilgileri aktarmak istiyorum.

"Clare Zickuhr, konuyla ilgilenen bir ARCO çalışanı ve aynı zamanda bir radyo amatörü. Gar Smith, bağımsız araştırmacı ve

Earth Island Journal'ın editörü. Bu ikilinin konuyla ilgili görüşleri ise şu şekilde:

" 'Şu anda Alaska, Gakona yakınlarında izole edilmiş Hava Kuvvetleri faaliyet alanında yapılanma altında olan Pentagon'un sırlarla dolu HAARP projesi, dünyanın en güçlü iyonosferik ısıtıcını yaratmak için ilk adımı attı. Bilimadamları, çevreciler ve yerliler dünyanın iyonosferine 1 Gigawatt'tan fazla radyasyonlu güç verme kabiliyeti olan HAARP projesi için vericilerinin, insana vereceği zarar, doğal hayata karşı oluşturacak olan tehdit ve etkisi hemen ortaya çıkmayan çevresel etkileri daha da tırmandıracağı konusu ile ilgileniyorlar.

" 'ARCO'nun patentlerinden biri Alaska'nın mükemmel bir bölge olduğunu, çünkü bu icat için istenilen uygun irtifalara uzanan manyetik alan çizgilerinin dünyayı ancak Alaska'da ikiye böldüğünü belirtir.

" 'HAARP yetkilileri, Eastlund'un icadıyla herhangi bir ilişkiyi yalanlarken; Eastlund, Ulusal Halk Radyosu'na gizli ordunun 1980'lerin sonunda ortaya attığı kendi çalışmasını geliştirmeyi planladığını söyledi. Microwave News'in Mayıs 1994 sayısında Eastlund kendi patentlerinin gerçekleşmesi için HAARP projesinin açıkça ilk adım olarak gördüğünü söylemiştir. HAARP'ın orduyla olan ilişkisi; ARCO'nun APTI'yi ve E-Systems'e satmasıyla birlikte daha da belirginleşmiştir.'

"Princeton Üniversitesi'nden Dr. Richard Williams: 'Üst amosferdeki kimyasal elementleri, ozon moleküllerinin oluşumunda esaslı bir etkiye sahip olabilir... İyonosferin ısısının değiştirilmesiyle ozon üreten kimyasal reaksiyonların etkileneceği bilinmektedir.'

"Prof. Dick Williams: 'Bugüne dek eşi görülmemiş miktardaki enerji, yine benzeri görülmemiş bir reaksiyon üretebilir. İyonosferle deney yapmak oldukça dikkat isteyen, hassas birşeydir. Belli bir yerde sınırlandırılmış olay, dünyaya oldukça hızlı bir şekilde yayılabilir.'

"Alaska halkı bir avukat tutarak bu bölgede yapılmakta olan HAARP deneylerine bir son verilmesi için kongre üyelerine dilekçe göndermiştir. Başkan Clinton'un da konuya sıcak bakmadığını ve projeye destek vermediğini biliyoruz.

"Internet üzerinde yaptığım araştırmalarda aşağı yukarı hep aynı şeylerden bahsediliyor. Aydoğan Vatandaş'ın HAARP

Kıyamet Teknolojisi adlı kitabındaki herşeyi Internet'te bulmak mümkün."

Kaos, bulanıklık, belirsizlik içinde yaşayan ve iyi niyet taşıyan insanlar, herkesi kendileri gibi sandıkları için, deprem, tayfun, sel, virüs gibi olayların ardında Allah'ın hikmetini aramaktadırlar. Bunların bazıları doğa olayları olsa da, bazıları ardında bir "allah" vardır. Ama yukarıda aktardığımız HAARP'a ilişkin bilgilerin de gösterdiği gibi, bu, onların inandıkları Allah değil, elinde çok güçlü bir bilimsel birikim olan sistemin, insan öğütme çarklarıdır.

İyi niyet yetmez, insanlar doğruyu anlamalıdırlar. Hangi Allah'a inandıkları konusunda net karara varmalıdırlar. Yoksa, onların inancına göre öteki dünyaya gittiklerinde, onların inandıkları Allah onlardan katilamlara ortak olmanın hesabını soracaktır. Günahları çok ağır olacaktır. İbadetleri, onları insan katletme suçuna ortak olmaktan kurtaramayacaktır. Sistem kendini kurtarmak için her yoldan çabalamaktadır. Din nezdinde bile, insan denen akıllı yaratığa düşen, bu çabalara yem olmamaktır.

Şimdi bir de kısaca, bu ölüm çarklarını kuran Amerika açısından bakalım. Acaba bu onun dev gücünü mü yansıtıyor?

2. AMERİKA'DA NELER OLUYOR

ABD'nin liderliği Almanya ve Japonya karşısında çoktan sarsılmıştır. Ancak Almanya da, Japonya da tek başına liderliğe oynayacak durumda olmaktan uzaktır. Almanya AB'yi, Japonya Uzak Asya ve Pasifik bölgesini çevresinde kenetlemesin diye, her ikisi de ablukadadır. Liderlik işleyişini etkileyen çok önemli başka etkenler de vardır.

Küreselleşme liderlik kavramını karıştırmış, dar anlamda ülke bazında olmaktan çıkarmıştır. Ayrıca, tüm sistem yapısal sorunlar yaşadığı için liderlik mekanizması da sorun yaşamaktadır. Sistemin yapısal sorunları, geriye doğru, gerici bir rota izlenmesini gerektirdiği için, kim lider olacaktır, en ileri olan mı, yoksa geriye doğru en iyi götürebilecek olan mı, bu da tartışmalıdır. ABD'nin HAARP teknolojisinin de doğruladığı bu noktaya geri döneceğiz, zira, Türkiye'nin bugün dünyadaki önemini anlamada da bu nokta büyük önem taşımaktadır. Gerekli Şark kurnazlığı teknolojisi de geçmişinde 16 devlet geleneği olan, Osmanlı'dan kalan Türkiye'de vardır. Şimdilik ABD, batan sistemin batan lideri konumundadır. Buna karşı ne yaptığını, Türkiye'yle bağlı olarak ele alacağız.

Amerikan rüyasının iflası ve kabuslaşması

ABD, kapitalizmin yapısal sorunlarının aynasıdır. ABD'de Amerikan rüyasının iflası on yıllardır açıkça tartışılmaktadır, şarkılara konu olmaktadır. 1990'a kadar bütün veriler, ABD'nin her açıdan, hem kendi geçmişine, hem Almanya ve Japonya'ya göreceli olarak gerilemekte olduğunu yansıtmaktadır. 1990 sonrasında ise, sahtekarlık alıp yürüdüğü için, güvenilir veri pek bulunamamaktadır. Herhalde bu yüzden, 1990 sonrasında düzgün ekonomi, sosyoloji kitabı da çıkmamaktadır.

Ancak *New Left Review* adlı derginin yazarlarından R.Brenner'in 30 Ekim 1999'da London School of Economics'de yapılan bir konferansta aktardığı veriler şöyle: ABD'de 1999'da

reel ücretler, 1968 ile aynı düzeydedir. 1890 ile 1970 arasında ücretler yılda ortalama en az %2 arttığı halde, 1970 sonrası azalma göstermiştir. Çalışan nüfus, diğer batı ülkelerinin hepsinden ve Japonya'dan %10-20 kadar daha uzun saatler çalışmaktadır. Yoksulluk 1979 düzeyinin üzerine çıkmış, yoksul-zengin uçurumu açılmıştır. 1980'de ABD nüfusunun en zengin %1'i ülke zenginliğinin %20,5'una sahipken 1997'de, %40'ına sahip durumdadır. Ve ABD'de emeklilik yaşındakilerin %20'si, İngiltere'de %24'ü yoksulluğun etkisi altındadır.

Dünyanın en borçlu ülkelerinden biri olan ABD'de 1990 sonrasının modası, dev şirketlerin yayınladığı sahte bilançolarla, devletin uçurduğu psikolojik balonlarla borsada hisse senetlerinin değerinin, olması gerekenin yaklaşık iki katına çıkartılmasıdır. Borsa bir soygun alanıdır. Borsada ABD halkının trilyonlarca doları çalınmıştır. Hileli iflaslar, rüşvet, yolsuzluk iddiaları ortalığı sarmıştır. Yalnızca Enron'un 60, World Com'un 7 milyar dolarlık hilesi ortaya çıkmıştır. Her ikisi de iflas etmeden önce yıllarca sahte bilançolar yayınlayarak, borsada milyarlarca dolarlık vurgun yapmışlardır. Kâr hadlerinin azalmasının yarattığı açık, düpedüz hırsızlıkla kapatılmaya çalışılmış ve çalışılmaktadır.

Yalnızca borsa değil, doların değeri de olması gerekenin yaklaşık iki katıdır. ABD'nin yurtdışında dolaşan dolarları ABD'ye geri dönerse, ABD bir felaketle karşılaşır. Bunu engellemek için her türlü numara yapılmaktadır. ABD'nin adamı olan Saddam'ın sarayından çıktı denen dolarlar, Irak'ta doların kullanılması bu amaçla yapılan çeşitli numaralara örnek oluşturmaktadır. Bu işte Türkiye'nin de rolü mutlaka vardır.

ABD, kendisi petrolü önemli ölçüde ithal ettiği halde, yıllardır petrol fiyatını yükseltmeye çalışmıştır. Çünkü petrolün çoğunu dışarıda iş yapan ABD şirketlerinden satın almaktadır. ABD devleti, kendi petrol şirketleriyle birlikte ABD halkını soymaktadır. ABD devleti, kendi nüfusuna hortumlar, tayfunlar, seller dayatmaktadır. Bunlarla kârlı yatırım alanları açmakta, kapitalizmin krizlerini boşaltmakta, vb. sonra da "krize girmiyorum ama felaket geldi" diye suçu Allah'a atmakta, bu arada bir sürü işçiyi işinden çıkartmaktadır. Bunun gibi, 11 Eylül de, özellikle hava-yolları ve sigortacılık sektörlerinde kriz boşaltmaya (ve sermaye devaluasyonuna) yaramıştır. 11 Eylül'ün inşaat sektörüyle

de bağı vardır.

Kapitalizmin ekonomisi bizim ev ekonomimiz gibi değildir. Evi sel bastığında, evde yangın çıktığında, evimizin iyi bir sigortası yoksa biz zarar ederiz. Ama kapitalizm için bu geçerli değildir.

Felaket israf sağlıyorsa, paranın sermaye olarak üretim alanına girmesini engelleyerek kâr hadlerinin azalmasını yavaşlatmış demektir. Felaket, yaygın, tamir ya da inşaat işi yaratıyorsa, insanların harcama yapma zorunluluklarından yararlanarak yüksek oranda kârla yapılacak bu işler, kâr hadlerini iyi yönde etkileyecektir. Felaket bol miktarda makina ve yatırım malının, yani sermeyenin çöpe atılmasına neden oluyorsa, ülkedeki sermayenin değerini azaltarak, yine kâr hadlerini yükseltecektir. Savaş ve silah satmak için de benzeri bir mantık geçerlidir. Daha da sayılabilir. İleride bu konuyu biraz daha iyi açıklamaya çalışacağız.

Bu açıdan bakıldığında 11 Eylül'ün de, 8 uçak harcayarak, iki gökdelenin yeniden inşasını gündeme getirerek, sigortacılık şirketlerinin bazılarını batırarak, bu arada epey insan katlederek vb. kapitalizm için çok hayırlı bir iş yaptığı, net olarak belirecektir. Yalnızca 11 Eylül değil, diğer felaketler de, benzeri biçimde kriz boşaltıcı iş görmektedir. Ekonomi, düpedüz hileyle yürümektedir. Böyle bir durumda siyasetin hilesiz yürümesi beklenecek değildir.

Bush'un iktidara geldiği seçimlerde yapılan hileler, ABD'de aylarca bir numara olarak, her biri en az 50 bin adetlik onlarca baskı yapmış bir kitapla verisel olarak, kanıtlarıyla açıklanmıştır. Michael Moore'un yazdığı *Aptal Beyaz Adam* adlı bu kitap Türkiye'de yayınlanmış ama "her nedense" öne çıkarılmamıştır.

Bush hileyle başa çıkarılmıştır ama önce iktidar görüntüsü bile sağlayamamıştır. Yarım kalan bu işi de 11 Eylül tamamlamıştır.

Kısacası Amerikan rüyası, ekonomi açısından da, demokrasi açısından da iflastadır ve kâbuslaşmaktadır.

11 Eylül: Rotanın barbarlığa dönüşü

Yukarıda sözü edilen kitabın yazarı, şimdi de Bush ile Bin Ladin'in yakınlığını ima eden bir kitap yazmıştır ve bu kitap da ilk sıralarda yer almaktadır. Bu kitapta da yazar, benim soracağım sorular teröristlerin nasıl bu ülkede rahatça kalabildiği, o binalar-

da çalışan bazı insanların neden o gün işe gelmemeleri yönünde uyarıldıkları, bu binalar depreme, tsunamiye vb. dayanıklı olduğu halde bunların nasıl hemen göçüverdiği gibi sorular değil diyor. Bu soruları araştırma komisyonu araştırır ama onun araştırması da engelleniyor, diye ekliyor. Bush yönetiminin 11 Eylül'e ilişkin gerçeklerin ortaya çıkmasından korktuğunu söylüyor. (Michael Moore, *Dude, Where's My Country?* - Hey Aslanım, Nerede Benim Ülkem?, Allen Lane, Penguen Gurubundan, 2003, İngiltere) Kitaba henüz yalnızca göz attım. Ama burada yazarın "sormadığını" söylediği sorular bile yeterince aydınlatıcıdır.

Bin Ladin, ABD'nin adamıydı, hâlâ da onun adamıdır. "Eskiden öyleydi ama artık değil" diyebilmenin sahte "kanıtları"nı yaratmak için, daha önce de belirttiğimiz gibi, Bin Ladin'e, ABD vatandaşlarına karşı bazı bombalamalar özel olarak yaptırılmıştır.

11 Eylül, Bush'a iktidar görüntüsü kazandıran kanlı bir darbe niteliği taşımaktadır. Bunun ve yukarıda değindiğimiz kriz boşaltmanın yanısıra, ayrıca, Afganistan'daki Taliban'ın kayınpederi olan Bin Ladin'in El Kaide tehdidini tüm dünyaya yaymak, halklara hem terörle, hem teröre karşı önlem bahanesiyle saldırmak, küresel iç savaşı "medeniyetler çatışması" kılıfında azdırmak, medeniyeti dinlere yutturmak gibi başka bazı amaçları da vardır.

11 Eylül sonrasında dini törenler yoğunlaşmakta, her yere bayrak asılmakta, milliyetçilik kışkırtılmaktadır. İnsanların değerlerini mıncıklayarak yaratılan bu kalkanın ardında, sözde terör bahanesiyle ABD halkının özgürlükleri hızla budanmakta, psikolojisiyle oynanmaktadır. Yargısız infazlar başlamıştır. Bunun yanısıra artan hortumlar, tayfunlar, sahte terör saldırıları, ABD'li askerlerin Irak'taki danışıklı savaş oyununda ölmek ve öldürmek üzere ortalığa bırakılmaları... ABD sahillerindeki köpek balıkları 2001'e kadar çoğu zaman yalnızca ısırırken, 2001'den beri insan yemeye başlamıştır. Belli ki bunlara hormonlu yem atılmıştır. Öldürücü bir böcek türüne 2001'e kadar yalnızca Latin Amerika'nın ücra köşelerinde raslanırken, 2001'den beri bu böcek Kuzey Amerika'da binlerce insanın ölümüne neden olmuştur. Bu böcek durmuş durmuş da, tam 2001 dolaylarında Kuzey Amerika'ya mı taşınmıştır?

ABD halkı da küresel iç savaştan payını almaktadır ama suç

ya Allah'a, ya Saddam'a, Bin Ladin'e atılmaktadır. Onlar (burada sözü geçen postmodern allah da dahil) ise ABD'nin kendi adamlarıdır. İşte bu kapitalizmin son teknoloji harikasıdır. Bush hileyle başa gelecek, ama demokrasi nutukları atacaktır. Felaketler yoluyla katliam yapacak, pazar açacak, kriz boşaltacak, sonra suçu Allah'a atacak, halka sözümona yardım elini uzatacaktır. Kendi adamı Saddam'dan kendi verdiği biyolojik silahın "hesabını soracak"tır. Teröre karşı konuşacak ama kendi teröristini piyasaya salacaktır. Medeniyetlerin uzlaşmasından dem vuracak, hatta Müslümanlar'ın Ramazanı'nı kutlayacak ama her yerde dini güçlendirecek, din temelinde çatışmalar sahneye koyacak, dinler arası çatışmanın medeniyeti yutmasını sağlayacaktır.

ABD, kendi adamlarının yalancı şahitliğiyle, kendine sahte saldırılar düzenleterek, kendi adamı olan sahte düşmanları yenerek vb. "çok güçlü" rolü oynamaktadır ama gerçekte zavallı bir konumdadır. Ancak, altında adam kullanarak sömürmeye alışık bu sistem, kendisi zavallı konumda olduğu zaman, elbette öncelikle alttakileri, yani insanlığın ezici çoğunluğunu, zavallı durumuna sokacaktır. Amerika'da intihar tarikatları çoğalmaktadır. Dünyada intihar saldırılarının çoğalması bununla bağlıdır. Bunlar sistemin intiharını yansıtmaktadır. 11 Eylül, insanlık kapitalist sistemi tarihten silmezse, kapitalist sistemin, Amerikan halkı dahil, insanlığı barbarlığa sürükleyerek tarihten silmeye yöneldiğini gösteren bir dönüm noktasıdır. Barbarlığa yöneliş, bir niyet sorunu değildir, nesnel olarak, yüksek kâr hadlerini gerilerde aramaktan kaynaklanmaktadır.

Nitekim 11 Eylül sonrasında medeniyet, yalnızca ABD'de değil, tüm gelişmiş ülkelerde büyük yaralar almaktadır. Özellikle, devlet olarak değil ama toplum olarak, kapitalizm altında dünyada ulaşılabilecek en yüksek medeniyet düzeyini temsil eden İngiltere, İsveç, Norveç gibi ülkelere çok yazık olmaktadır. Buralarda süikastlar yaşanmaktadır. Yıllardır kimlik nedir bilmeyen toplumlar, hem de resimli kimlikle tanışmaktadır. Ortalığı dini törenler, terör bahanesiyle aramalar, yasaklar sarmaktadır. Bilinçli elektrik kesintileriyle vb. bu halklar yıldırılmaktadır. Bu durum tüm insanlık için büyük bir kayıptır.

Bütün devlet adamlarının sözde karşı oldukları ama el altından ortalığa saldıkları (örneğin Tayyip beyin artist arkadaşı Berliskoni Hristiyanlığın üstün olduğunu rol icabı söylemiştir),

"medeniyetler çatışması" kavramının kendisi bizatihi bu kaybın örneğini oluşturmaktadır. "Medeniyetler" sözü, tarih içinde, insanlığın medeniyet düzeyini bir noktadan alıp başka bir noktaya getirmiş çeşitli toplumlardan söz ederken, ancak tarihsel çerçevede kullanılır. Aynı zaman kesitinde medeniyet, bir ölçü anlamını alır. Sağlık gibi bir kavramdır. Sağlıklı, sağlıksız, az ya da çok sağlıklı...

Aynı zaman kesitinde, hele ki bu kadar içiçe geçmiş bir dünyada çeşitli medeniyetler olamaz, çeşitli düzeylerde, ölçülerde medeniyet olabilir. Buna rağmen ille de "medeniyetler"den söz etmek, çatıştırma niyetini ele vermenin yanısıra, medeniyeti dinle özdeşleştirmektedir. Medeniyet, herhangi bir dini inançla, yürekle değil, beyinle, kültürle, bulgulara dayalı kanıyla, bunun yaşama uygulanmasıyla özdeştir. Başlıbaşına "medeniyetler çatışması" sözü, medeniyeti çökertmektedir. Uygulamasıyla ise insanlığı birbirine kırdırarak yok etmektedir. Kışkırtılan, çarpıtılan ve çatışma içine sokulan dinlere medeniyeti yutturmayı hedeflemektedir.

3. TÜRKİYE

3.1. Kanlı bir senaryonun odağıdaki ülke Türkiye

Kapitalist sistemin yıkılmakta, bununla bağlı olarak örtülü bir küresel iç savaş ve aynı zamanda paylaşım savaşı yaşanmakta olduğunu ele aldık. Örtüyü kaldıralım bakalım altından ne çıkacaktır.

Amerikan rüyası çoktan Turkalaşmıştı

ABD, sistemi kurtarmak için, kendisinin ve sistemin çıkarlarını ta 1980'li yıllarda Türkiye'yle özdeşleştirmiştir. 1980'li yıllarda yalnızca Sovyetler'i yıkma tezgahlarıyla değil, bununla da yakından bağlı olarak, aynı zamanda güçlenmesi için Türkiye kapitalizmine destek tezgahlama hazırlıklarıyla ilgilenmiştir. Bu, ABD'nin isteğiyle değil, sistemi ve kendini kurtarma çabalarının dayattığı zorunluluklarla bağlı bir seçimdir.

Amerikan rüyasının Turkalaştığı şimdi hiç çaktırılmıyor çünkü senaryo icabı, mesafeli stratejik ortaklık rolü oynanıyor. Ama eskiden yazılıp çizilmiştir. İngiliz muhabir ve yazar Misha Glenny, bir kitabında bunu şöyle dile getirmiş:

"En çarpıcı politik bölünme, bir yanda Almanya ile öte yanda Amerika Birleşik Devletleri ve Birleşik Krallık arasında ortaya çıktı. Çelişki geliştikçe, Rusya'nın ve Türkiye'nin 'süper güç' çıkarları da olgunlaşmaya başladı...

"(...)

"... Birleşik Devletler politikasının odak noktasında, Washington'un, oldukça geniş yayılma potansiyeliyle önde gelen bölgesel bir güç olarak kabul ettiği Türkiye vardır. Amerikan politikası, onun Akdeniz ve Ortadoğu'daki stratejik ve ekonomik çıkarlarıyla açıklanmaktadır - artık Türkler bölgedeki kilit ulustur." (Misha Glenny, *Yugoslavya'nın Düşüşü-Üçüncü Balkan Savaşı*, İngilizce basım, Penguin, 1992, s.183)

Dikkat edilirse, yazar, Türkiye'nin politikası ABD çıkarlarıyla açıklanmaktadır demiyor, ABD politikası Türkiye'nin "süper

güç" çıkarlarıyla açıklanmaktadır diyor.. Türkiye'nin yanısıra, bir de Rusya'nın "süper güç" çıkarlarından söz ediyor. Daha dur, dün bir, bugün iki... Sovyetler 1989'da yıkılmış, kitap 1992'de yayınlanmış. Üç yılda ne "süper güç" çıkarları?

Gerçekte durum şuydu:

Kapitalist sistem sorunlar içinde kıvranıyordu. Jeopolitik konumuyla dünyanın her zaman çok önemli ülkelerinden biri olan Türkiye, aynı zamanda emperyalist zincirin en zayıf halkalarından birini oluşturuyordu. 1968-1980 arasında zincir bu halkadan ha koptu ha kopuyordu. 12 Eylül darbesiyle bu tehlike giderildi ama kısa süre sonra toplum, hem de daha derinden bir dalgayla, yine kıpırdanıyordu. Yanıbaşında Sovyetler, Türkiye zincirden bir kopsa, denize atılan taş gibi, bunun etkileri dalga dalga yayılır, zaten sorunlu olan kapitalist sistem giderek son bulurdu. Bunlar düşünüldüğü için o tarihlerde domino teorileri (yani birşeyin zincirleme etkilerini konu alan teoriler) tartışılıyordu.

Türkiye'nin önemli jeopolitik konumu, devrimci etkinin dalga dalga yayılması ve sistemi yıkması yönünde değil, onun emperyalist yayılmacılığının, süper güç çıkarlarının sisteme güç katması yönünde kullanılmalıydı. Türkiye'nin süper güç çıkarlarının önü açılmalı, kapitalist sistem bunun potansiyeliyle, lokomotifliğiyle kurtarılmaya çalışılmalıydı.

Sovyetler'i ne yapıp edip yıkmak zorunluydu. Hem Türkiye ve Sovyetler yanyana ateşle baruttu. Hem de Sovyetler, emperyalizme dünyayı daraltıyor, özellikle de Türkiye'nin emperyalist yayılmacı potansiyelinin bir bölümünü kapsıyordu: Orta Asya ve Kafkaslar. Diğer sosyalist ülkeler de başka bir bölümünü: Balkanlar.

Dolayısıyla Sovyetler Birliği yönetiminden bir elit satın alınacak, bu ülke sinsi süikastlarla, provokasyonlarla yıkılacak, Orta Asya ve Kafkaslar'ın bir bölümü, satın alınan elite bırakılacaktı. Yukarıda aktardığımız alıntıda Rusya'nın "olgunlaşan süper güç" çıkarları, dar bir elit satın alınarak olgunlaştırılan "süper güç" çıkarları anlamındaydı. Orta Asya ve Kafkaslar'ın, ayrıca Balkanlar'ın bir bölümü de, büyük bir iştah ve potansiyelle emperyalistleşmeyi isteyen Türkiye'ye açılacaktı. Ve yukarıda Misha Glenny'den aktardığımız gibi, ABD'nin çıkarları Türkiye'nin süper güç çıkarlarıyla açıklanacaktı.

Türkiye hiçbir zaman sömürge olmamış, jeopolitik konumuyla, genç nüfusuyla ve dinamizmiyle çok önemli bir ülkedir. Biz geri ve fakiriz ama bizim sırtımızdan, Türkiye tekelci sermayesi ya da finans kapitali oldukça gelişkindir. 1970'li yıllardan beri emperyalistleşmek için yol gözlemektedir. Kıbrıs sorunu, Türkiye'nin Türkleri kurtarmasının değil (kurtarıcı olsa bizi kurtarırdı), bu sömürgeci özlemin küçük bir göstergesidir. Ancak, hem dünya çoktan paylaşılmış bulunduğu ve sistemin bütününde zaten kâr hadleri sorunu olduğu, hem de Türkiye'nin başlıca etki alanları (Balkanlar, Kafkaslar ve Orta Asya) "sosyalist sistem" içinde kaldığı için, bunu beceremiştir.

Bunu okuyanlar hemen, olur mu böyle şey diyeceklerdir. Bunu dedirten iki ana etkendir: Biri, yaşamımızdaki sorunlardır. Diğeri, burada sözünü ettiğimiz senaryo icabı yaratılan mağdur, borçlu Türkiye imajıdır. İkisi de yanlıştır.

Kapitalizmin amacı bizim iyi yaşamamız değildir. Bizim yaşamınızdaki sorunlar kapitalist ilişkilerin gelişmişlik ölçüsü olmaktan uzaktır. Öte yandan, yukarıda psiklojik manipülasyonlara değindiğimiz bölümde belirttik, bilinçsiz zihine imajlar yoluyla yapılan telkinler varsayım niteliği taşıyacaktır. Mağdur Türkiye imajı özel olarak, devletin paraları bütçe dışı fonlarda toplanarak, bize "mağdur" bir bütçe sunularak ve bu gerekçeyle bizi daha da soyarak yaratılmıştır. Hortumlanan paralara bakın... 70-80 milyar dolar... Reklamlara bir göz atın. Avrupa'nın bir numarasıyız, dünyada bilmemkaçıncı sıradayız gibi değerlendirmeler vardır. Onların Türkiyesi hiç küçümsenmeyecek bir durumdadır.

Yukarıda da değindiğimiz gibi, Türkiye 1968-1980 arasında şiddetli devrimci mücadeleler yaşamıştır. Türkiye tekelci sermayesi, batıda olduğu gibi, emperyalistleşip kırıntı dağıtarak bunu yatıştıramadığı için, 12 Eylül ile faşizmi dayatmıştır. Ancak faşizm de dayanamamış, birkaç yıl içinde çözülmek durumunda kalmıştır. Ve Türkiye, 1980'lerin ikinci yarısında yeniden ve çok daha derinden, üstelik ordunun bir daha darbe yapamayacak duruma geldiği koşullarda, hızla sola kaymaya başlamıştır.

Sovyetler çökertilip, Türkiye "devrim tehlikesi"nden kurtarılmasaydı, zaten için için çökmekte olan kapitalizmi yıkmış, cennet gibi bir dünyaya doğru yol alıyor olurduk. Yani, Türkiye dünyanın kaderi açısından önem taşımaktadır. Bu nedenle de,

özellikle dünyanın bizim yarısında, küresel iç savaş ve aynı zamanda paylaşım savaşı senaryosunun odağındadır.

Bu senaryoya göre, Türkiye, bir yandan "devrim tehlikesi"nden kurtarılırken, öte yandan güçlendirilecek, genişletilecek ve kapitalist sistemi ve ABD'yi yıkılmaktan kurtarma çabalarının lokomotifi olacaktır. "Sosyalist sistem" yıkılarak aynı zamanda Türkiye'ye emperyalistlik yapma alanı açılacaktır. ABD'den daha engin deneyim ve gelenekleriyle Türkiye devletinde ABD'den çok daha fazla şark kurnazlığı birikimi vardır. Türkiye, ABD için bulunmaz bir ortaktır. Yukarıda liderliğin ileriliğe göre olup olmadığını sorgulamıştık. Senaryonun örtüsü altında, ABD'nin de desteğiyle Türkiye liderlik yapacaktır. Ve bize çaktırılmasa da, bunun farkındadır. Örneğin, *Türkiye* gazetesinde şöyle denebilmektedir:

"Almanya Avrupa Birliği'ni derinden hükümranlığına almıştı ama Türkiye yüzünden Avrasya'ya, Ortadoğu'ya açılamama gibi bir korkusu var...

"Almanya'nın korkusu öyle sanıldığı gibi, orada ve diğer Avrupa devletlerinde yaşayan ve çoğalan Türkler değil... Almanya Türkiye'nin jeostratejik konumundan ve Amerika ile işbirliğinden rahatsız..." (Ömer Öztürkmen, *Türkiye,* 19 Mart 1999)

Nitekim senaryoya göre Türkiye, Almanya'nın yolunu, "sosyalizm"in yıkıntılarından doğacak Rusya ile birlikte Kafkaslar'da, Yunanistan ile birlikte Balkanlar'da kesecektir. AB'ye öylesine güçlenerek girecektir ki, Almanya'yı, AB'deki egemen konumundan edecektir. Ancak sonunda bu olana kadar, zavallı, mağdur bir üçüncü dünya ülkesi gibi gösterilecektir. Bu sayede hem Avrupa'ya tehlikesiz görünecek, hem İran ve Suriye'yi bazı tezgahların içine çekecek, hem de bu kılıf altında Türkiye halkını soyup soğana çevirecektir. Türkiye halkı, kapitalizmi kurtarma operasyonunu finanse edecektir.

ABD devletini tüm Amerikalılar'ın, Türkiye devletini tüm Türkiyeliler'in, İsrail devletini tüm İsrailliler'in vb. ortak devleti sanmak, eskiden basit bir fikir yanılgısıydı. Şimdi katliamlara ortak ya da kurban eden, öldürücü bir önyargıdır. Bir mezbahada nasıl hem kasapların hem koyunların ortak çıkarı kollanamazsa, kapitalizmde de, hele ki o yıkılma sürecindeyken, hem halkın hem sermaye guruplarının ortak çıkarı diye bir şey, dolayısıyla

bunu koruyan ortak bir devlet söz konusu olamaz. Dünyada artık yalnızca iki millet vardır. Biri ezenlerin, diğeri ezilenlerin. Gerisi köken ve inanç belirten küçük ayrıntılardır. Bu anlayışla yukarıda "onların Türkiyesi" sözünü kullandık. Bundan sonra Türkiye dediğimizde de, eğer bizim Türkiye diye belirtmiyorsak, böyle anlaşılmalıdır.

Türkiye, sistemin ve kendi emperyalist kapitalist çıkarlarının savunusu çerçevesinde, baştan beri eşit ortak olarak, ama önceleri yalnızca "derin devlet" diye adlandırılan bölümüyle, bu önemli küresel savaş senaryosunun göbeğindedir. ABD, Türkiye, İsrail ve İngiltere etle tırnak gibidir. Yunanistan, İtalya, İspanya ve Rusya da aynı cephededir.

Küresel savaşın parçası olan "medeniyetler çatışması" senaryosu, halkı Hristiyan, Müslüman ve Yahudi olan ortaklarca, birlikte sahnelenmektedir. Bu artist ortaklar, gerektiğinde karşıt, gerektiğinde mesafeli, gerektiğinde birbirleriyle yalnızca uzlaşıyor görünebilmektedir. Söz konusu devletlerin yöneticilerinin karşı görünüp el altından çomakladıkları "medeniyetler çatışması", hem içe, hem dışa yönelik avantajlar getirmektedir. Medeniyeti, çatıştırılacak dinlere yem etmekte, barbarlığın yolunu döşemektedir. Din farklılıkları, misyonerlik numaraları vb. ile birbirine düşürülmek ve geriletilmek istenen halklar ise bu oyunda, tavla ya da satrançta kırılacak pullar, yutulacak piyonlar gibidir.

Şimdi 1980'lerin ikinci yarısındaki Türkiye'ye geri dönelim ve Türkiye gerçekten kurtarılmayı gerektiren bir durumda mıydı, bunu görelim.

Medeniyete giden yoldayken Türkiye

1980'lerin ikinci yarısında Türkiye'de gerçekten sola kayma var mıydı?

1980'lerin ikinci yarısında, grev konusunda birçok engel olduğu halde, bunlar geri itilmiş, ardı ardına önemli grevler gelmiştir. Plastifay, Netaş, Derby gibi. İşçi hareketi yalnızca grevler açısından değil, eylemler açısından da yükseliştedir. İzmir, Eskişehir gibi çeşitli yerlerde coşkulu miting ve yürüyüşler olmaktadır, Zonguldak'ta kıpırdanma vardır.

Örneğin *Hürriyet* "Eskişehir mitinginin beklenenin üstünde canlı geçmesi"nden söz etmektedir (*Hürriyet*, 8 Temmuz 1986).

Miting alanlarında "işçiler birleşin, iktidara yerleşin", "işçiler yürüsün, demokrasi büyüsün" gibi son derece anlamlı ve işçi tabanın kendi öz üretimi olan sloganlar ortalığı inletmektedir. Grevler, eylemler içinde, yeni bir devletin tohumuna benzer komiteleşmeler uç vermektedir.

Yalnızca işçi hareketi değil, tüm emekçiler cıvıl cıvıl bir hareketlilik içindedir. Pazarcılar, gecekondu yıkımına karşı savaşan kadınlar, öğretmenler... Öğrenci eylemleri... Hele ki cezaevleri fokur fokur kaynama sürecindedir. O yıllardaki açlık grevleri toplumsal mücadelenin gerçek birer parçasıdır.

12 Eylül öncesinin yüksek sınıf mücadeleleri içinde zaten yıpranmış olan burjuva değerler, 12 Eylül döneminde bir de zorla kabul ettirilmeye kalkışılınca, iyice yıpranmıştır. Evren faşist, işkenceci uygulamalarını kof Atatürkçülük nutuklarıyla donatmıştır. Atatürkçülük büyük bir yara almış, 10 Kasımlar gölgede kalmıştır. Cezaevlerinde İstiklal Marşı zorla söyletilerek bir işkence aracı olarak kullanılmıştır. 1980'lerin ikinci yarısında, artık kimse ayağa falan kalkmamaktadır. Bunun üzerine *Erkekçe* (Eylül 1986) ve *Nokta* (1986 35.sayı) dergilerinde ve *Cumhuriyet*'te (1 Ocak 1986) İstiklal Marşı'nın değiştirilmesi konusu ele alınmaktadır. Yine *Cumhuriyet*'te Mustafa Ekmekçi şöyle yazmaktadır:

"Benim zorla 'İstiklal Marşı' söylemeye pek usum (aklım - E.E.) yatmıyor. Neyse." (*agy*, 20 Ocak 1986)

Bununla bağlı olarak artık ilkokullar marşlarla değil, halk türküleriyle açılmaya başlamıştı. Ama bu da yetmedi. 1986'da TBMM de Ordunun Dereleri türküsüyle açıldı. Cumhuriyet bayramlarında valiler karar aldıkları halde hiçbir yere bayrak asılmıyordu. Şimdi olduğu gibi bayrak fazlaca öne sürüldüğü zaman, "1986 modası Türk bayrağı mı olacak allahaşkına" diye uyarılar geliyordu. (Teoman Erel, *Milliyet,* 18 Nisan 1986) Demirel'in partisinin kongresi de Dom Dom Kurşunu türküsüyle açılmıştı.

Burjuva değerler iflas etmişti, burjuvazi halkın değerlerine yamanarak halka yaranma çabası içindeydi. O zamanlar güzel türkü programları dinliyorduk. İşçi hareketi, halk hareketi dalga dalga kabarıyordu. Özgürlükler tüm yasaklara vb. rağmen fiilen genişliyordu. Yani işçi sınıfı yürüyor, demokrasi büyüyordu.

Bununla da çok yakından bağlı olarak, aynı zamanda profes-

yonel ordu uygulamasına gidiliyordu. Askerlik hem bedelli yapılacak, hem kademeli olarak 2 aya indirilecekti (*Cumhuriyet,* 8 Kasım 1986).

Yani Türkiye'deki sistem derinden gelen bir halk hareketi dalgası karşısında tehlikedeydi. Türkiye medeniyete doğru yol almak istemekteydi. Sistem de emperyalistleşerek kendini kurtarma çabası içindeydi. Bununla da bağlı olarak, basında şu konular tartışılmaktaydı: Musul Kerkük'ü alalım mı, almayalım mı? Kürtler Türkiye çatısı altında birleştirilirse ne olur?

Bu konuda Nazlı Ilıcak şöyle söylemiş:

"Musul'un statüsünde meydana gelen bir değişiklik, devletler hukukunun 'rebus cic stantibus' ilkesi gereğince Türkiye'ye müdahele hakkı veriyor." (*Tercüman,* 22 Ocak 1987)

Şimdiki MHP'nin kopyesi olan MÇP'nin başı Ali Koç şöyle demiş:

"Burada Türkiye'nin çok önemli ekonomik çıkarları vardır. Kerkük ve Musul alınmalıdır..." (*Hürriyet,* 2 Şubat 1987)

Eski büyükelçilerden Nuri Eren ise şöyle demiş:

"(Jeopolitik uzmanları) Kürtlerin Türkiye için ancak İran ve Irak Kürtleri birleştiği takdirde ... ve ... özgür bir devlet teşkil ettiği zaman ... zararlı olacaklarını ileri sürüyorlar. Bu sebeple Türkiye'nin Musul'a müdahelesini zorunlu buluyorlar." *(Günaydın,* 31 Ocak 1987)

Başka bir deyişle, Kürtler özgür devlet olmadan Türkiye çatısı altında birleştirilirse yararlı olur deniyor. Nitekim bu konularda çomaklama o tarihte çoktan başlamıştı.

Turkalaşan rüya değil kanlı kâbus

Bu senaryoya göre, Türkiye, bir yandan, "devrim tehlikesi"ne varacak sola kaymadan kurtarılırken, öte yandan güçlendirilecek, genişletilecek ve kapitalist sistemi yıkılmaktan kurtarma çabalarının lokomotifi olacaktır. Bor madeninin kullanılması, Türkiye'de 1960'lardan beri olduğu bilinen petrolün bulunması, yeni petrol kaynaklarının alınması, çevredeki petrol yataklarına jandarmalık yapılması gibi hayaller sonunda hep uygulamaya sokulacaktır. Ama önce senaryo yaşanacaktır. Rüyadan çok kabusa benzeyen bu örtülü savaş senaryosu için ciddi hazırlıklar, provokasyonlar yapılacak ve oluk oluk kan akacaktır. İki ana alanda çalışılacaktır:

1. Birincisi Kürt sorunudur. MİT ajanı olan Apo eliyle, PKK adında bir Kürt gerilla örgütü kurulacaktır. Halk arasında çözüme giden Kürt sorunu, yeni haksızlıklarla, baskılarla yeniden kışkırtılacak, Doğu'da kirli bir iç savaş çıkarılacak ve Mehmetçik ile Kürt gençler birbirlerine kırdırılacaktır.

Böylece bir yandan özellikle genç doğurgan nüfus kıyımı yapılmış olacaktır, bir yandan silah alıp satanlar para kazanacaktır, terör bahanesiyle halk soyulacaktır, öte yandan Apo, Irak, Suriye ve İran Kürdistanı'ndaki Kürtleri zamanla kazanacak, bunların lideri olarak da öne çıkacaktır. Devletlerinin değil, kamuoyunun medeniliği yüzünden Avrupa, haksız olarak kışkırtılan Kürt sorununa sahip çıkacaktır. Yani Avrupa'ya da yem atılmış olacaktır.

Bu arada ABD'nin adamı olan Saddam sayesinde, Irak'tan başlayarak o bölge karıştırılacaktır. Bu karışıklık içinde yaratılacak çeşitli mizansenlerle Apo, aynen 1980'lerin sonlarına doğru basında tartışıldığı gibi, tüm Kürdistan'ı Türkiye çatısı altında birleştirerek Türkiye'nin yayılmasına katkıda bulunacaktır. Avrupa da Kürt hareketini desteklerken, sonunda Türkiye'nin Kürdistan'ın tüm parçalarını yutmasını desteklemiş olacaktır.

Apo'nun yakalandığında sözünü ettiği hizmet işte budur. Yakalanması da, bazı çıkarları öne sürerek Apo'yu Türkiye halkına kabul ettirmek için bir numaradır. AB'ye girmenin anormal bir sürece dönüşmesinin altında bunlar yatmaktadır.

2. İkinci alan çok değişkenli ve karmaşıktır.

Bir yandan sola karşı gizli bir saldırı tezgahlanacaktır. Sol halktan uzaklaştırılacaktır. Solun doğal tabanını oluşturan Alevilik de bu kapsamda ele alınacaktır.

Sovyetler'i çökertme operasyonunda başarı sağlanınca, sosyalizm çöktü denip, halkın mevcut inancı olan dine destek tezgahlanacaktır. Alevilik bu kapsamda da mıncıklanacaktır. Sermaye odaklarının destek tezgahladığı din, bildiğimiz din olmaktan çıkacak, çarpıtılacaktır.

Güçlendirilen dinci cepheyle çelişki içinde, aynı zamanda Atatürkçü/laik diye sunulacak bir cephe de güç kazanacak, iflas etmiş devlet, laik demokratik cumhuriyetimiz diye "değer" kazanacaktır. Ayrıca, istendiğinde istendiği gibi tahterevalli oynanacak bir dinci-laik çatışması yaratılmış olacaktır.

Tabii bunlar hiç de yazıldığı kadar kolay olmayacak, oluk

oluk kan akacaktır. Öyle de olmuştur.

3.2. Kanlı senaryonun ilk bölümü: 28 Şubat öncesi

Bu bölümde, 1980'lerden 28 Şubat'a uzanan sürecin çeşitli yönlerini ele alacağız. Kabaca tarihsel seyir izleyeceğiz ama tarih yazmayacağız. Bu nedenle eksiklikler, kopukluklar olabilir.

Halkın çözdüğü Kürt sorununu devletin yeniden kışkırtması: Bunca Türk Kürt gencini hangi teröristler katletti?

Türkiye kapitalizminin gelişme süreci içinde Kürdistan Türkiye sermayesinin bir iç sömürgesiydi. Kürt halkı, kapitalizm geliştikçe ikinci sınıf vatandaş muamelesi görmekteydi. Birleşmiş Milletler beyannamesinin birinci maddesi olan, benim de savunduğum, ulusların kendi kaderini tayin, yani istenirse ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını Kürt ulusuna tanımak akla bile getirilmedi. Ancak, başka şeyler akla getirildi. MİT, daha 1970'li yıllarda Kürt hareketinin başını bağlayacak ajan aramaya başlamış ve devlet tarafından öldürülen yazar Uğur Mumcu'nun kanıtlarıyla açıkladığı (*Kürt Dosyası* kitabı) gibi, Abdullah Öcalan'ı ajan olarak kadrosuna almıştır.

Dünya Mersin'e giderken, tersine gitmek istemeyen Kürt halkı hiçbir zaman ayrılık istememiş, yalnızca kendi kimliğiyle insanca yaşamayı istemiştir. 1968 sonrası Türk-Kürt tüm halk birlikte mücadele etmiştir. Bu ortak mücadele içinde bu sorunu kendi arasında belli bir dengeye getirmiştir. İsteyen Kürtçe konuşur, isteyen Türkçe, herkes insanca yaşasın yeter, sonucu yerleştirilmiştir. 12 Eylül faşizmi çözüldükçe, alttan halkların kardeşçe beraberliği belirmiştir. Bu temelde, 1980'lerin sonlarına doğru Eminönü'de bağırta bağırta Kürtçe kaset çalınmış, Kürt olmak, Kürtçe konuşmak halk arasında sorun olmaktan çıkmıştır.

Tam gidişat bu yöndeyken, aynı tarihlerde bakıyoruz Kürt sorunu temelinde bir terördür yükseliyor. Kimse yalnızca Çekiç Güç'ü suçlu gösteremez. O tarihte Çekiç Güç daha ortalıkta bulunmuyor. Kürt halkı, Türkiye devletinin içinden birileri tarafından, baskıyla, inatlaşmayla özel olarak kışkırtılıp, kırılıp, dağa çıkmaya ve PKK tabanını oluşturmaya zorlanıyor. Yaşamın doğal seyri içinde kapanmakta olan Kürt sorunu bilerek, yukarıda değindiğimiz psikolojik manipülasyon yolları kanlı biçimlerde uygulanarak kışkırtılıyor.

Bunun nasıl yapıldığını Silopi'den örnekleyelim.

Eylül 1989'da Silopi'nin Derebaşı köyünde 9 genç katlediliyor. Ertesi günü *Hürriyet* "9 PKK'lı delik deşik" diye manşet atıyor ve "bölgeyi kuşatan güvenlik güçleri çatışma alanında 9 militanın cesediyle karşılaşmıştır" diyor.

"Mardin'de 9 PKK'lı öldürüldü" diye manşet atan *Tercüman*, teröristlerin 30 kişi kadar olduğunun tahmin edildiğini yazıyor. *Milliyet*'e göre "güvenlik güçleri PKK'nın bir hafta önce Derebaşı'ndan 15 genci kaçırması, Cudi petrol tesislerini basıp 4 tankeri yakması üzerine geniş çaplı operasyon" başlatmış, "gece pususuna yatmış", pusuya düşenler de 9 ölü bırakarak kaçmışlar. *Günaydın*'a göre ise, "Şırnak TV verici istasyonuna sabotaj düzenlemek isteyen teröristlerle güvenlik güçleri arasında çıkan çatışmada 9 terörist ölü olarak ele geçirildi".

O zamanki bölge valisi Kozakçıoğlu'nun tanık olarak "çatışma yeri"ne götürdüğünü söylediği üç köylü var. Bu köylüler, sabah erkenden askeri komandoların kendilerini alıp götürdükleri dağ başında 3 ceset gördüklerini, hısım akrabaları olan 6 gencin ise birkaç saat sonra, kendileri dağdan indirildikten sonra öldürüldüğünü anlatıyorlar. 3 gencin nasıl öldürüldüğü bilinmiyor ama 6 genç arkadan vurulmuş. Bunların cesetleri ailelerine veriliyor, diğer üç gencin cesetleri ise koktuğu gerekçesiyle, kimlik bile saptanmadan apar topar gömülüyor.

Bu cesetlere yaptırılan otopsi de ilginç. Bir yetkili şunları söylüyor:

"Ne yazık ki otopside bazı klasik işlemler yer almamış. Bu anlamda hem savcının, hem de askeri doktorun ihmali söz konusu. Klasik otopsilerde ölüm zamanını belirlemek için 'ölüm morluk ve katılığı' saptanır. Otopside bu bilgilere hiç yer verilmediği gibi, ateşin yakın mı uzak mı mesafeden açıldığı konusunda da bir bilgi yer almamış." (*Günaydın,* 1 Ekim 1989)

Derebaşı köyü, Silopi'ye 15-20 km uzaklıkta, Cudi dağının eteklerinde, 50-60 haneli bir köy. 500 kişilik nüfusundan hiç kimse hiçbir suçtan o tarihe kadar mahkum olmamış. Bu olaydan önceki son seçimlerde oylar ANAP ve DYP'ye çıkmış. Bir itirafçı, köyde PKK komitesi olduğundan söz ediyor ama belli ki bu oynanacak oyunun hazırlığı. Ortada PKK falan yok. Köylüler eskiden köyde askeri karakol olduğunu, askerlerle iyi geçindiklerini. karakol varken köy çevresinde hiç vukuat olmadığını

söylüyorlar. Olaydan üç ay kadar önce karakol kaldırılmış. Sonra PKK'lı olduğunu söyleyen bir gurup gelip köyden 15 genci kaçırmış. Bu gençlere ne olduğu belli değilmiş. Sonra da bu anlatılan olay yaşanmış.

Bunları yaşayan Kürt köylüleri haklı olarak başkaldırıyorlar. Olay büyüyor. Onlar ortaya çıkıp olayı büyütmeseler, gerçeği öğrenemeyeceğiz. Olayın basında ilk anlatılışı ipe sapa gelmez bir düzeyde, gerçeklerle ilgisiz. Belli ki resmi ağızdan verilen bilgiler böyle. Ama köylüler ortaya çıkınca, henüz bugünkü gibi rehin alınmış, senaryonun beyin yıkama aracı durumuna sokulmuş olmayan basında gerçekler yansıyabiliyor.

Örneğin *Hürriyet*'te Oktay Ekşi şöyle yazmış:

"Haber fevkalade vahim. O kadar ki, eğer gerçek ortaya çıkarılmazsa, bundan böyle Güneydoğu'dan gelen açıklamalara inanmamız mümkün olmaz.

"Şimdi bir an için köylülerin iddiasının doğru olduğunu kabul edelim. Ortaya çıkan durum korkutucu değil mi?...

"... Bu konuda kimin sözüne daha çok güvenilir diye bir soruşturma yapılacak olsa, korkarız ki resmi sıfat sahipleri yaya kalır. Çünkü şimdiye kadar karşılaştığımız örneklerin hemen hepsi, köylülerin doğru söylediğini göstermektedir." (*Hürriyet*, 20 Eylül 1989)

Oktay Ekşi'nin sözlerinden de açıkça anlaşıldığı gibi 1989'a kadar karşılaşılan başka birçok örnek daha vardır ve hep köylü haklı çıkmaktadır. Gerçek ortaya çıkarılmamıştır ve gelen açıklamalara inanmak olanaksızdır. "O şimdi asker", belli ki "inanıyor" ama biz hâlâ inanmıyoruz.

Açıkça anlaşılıyor ki, ortada terörist falan yoktur. Önce karakol kaldırılıyor, sonra köyden 15 genç PKK'lı kılığında birilerince kaçırılıyor, sonra özel tim gelip köyden önce 3 genci öldürüyor, sonra da 6 genci arkadan vuruyor. Yani kölüler iki ateş arasında bırakılıyor. Erickson'un çifte bağlama dediği yöntem uygulanı-yor. Köylüler başkaldırınca ortaya bir kördüğüm çıkıyor ve kimse düzgün bir resmi açıklama getiremiyor.

PKK'lı kılığında dedik. Çünkü başka illerden de birçok vatandaş, özel timin iki kılığa girdiğine ilişkin pek çok olay anlatıyor. Örneğin bir köyde, "PKK'lılar" gelip çobanları öldürüyorlar ve ağılları ateşe veriyorlar. Bu arada bir genç samanlıkta saklanıyor ve olayları izliyor. Ertesi gün köylüler askeri karakola gidip haber

veriyorlar. Oradan bir ekip geliyor ve saklanan gencin dili tutuluyor. Ağılları ateşe verenler gelen ekipteler...

Orduda askerlik yapan bir kişi, askeri biriminin yakınındaki köye gidiyor. Köylülere biz size dostuz mesajını vermek için köye girmeden silahlarını boşaltırlarmış. O da boşaltmış. Bir bakmış ki birkaç PKK'lı ortalığı talan etmeye çalışıyor. Hemen silahını yeniden doldurmuş ve adamları yaka paça birimine getirmiş, üstlerine teslim etmiş. Aradan birkaç gün geçmiş, ne görsün, teslim ettiği dört kişi ellerini kollarını sallayarak birimin içinde dolaşıyorlar. Bunlar normal asker değil, "özel" timdenmişler...

Apo yakalandığında televizyonlarda Yıldız hemşirenin eşinin nasıl öldürüldüğü lanse edildi. Önce Yıldız hemşirenin, eşinin ve babasının olduğu araç askerlerce durduruluyor. Eşi birşeyler olacağını anlıyor ve ailesine adeta veda ediyor. Bir süre sonra araç PKK'lılarca durduruluyor ve eşi öldürülüyor. Eşi neyi anlıyor, biliyor musunuz? PKK ile ilgili provokasyonları yapan özel timin, kendisini de bir provokasyona kurban etmek üzere olduğunu. Böyle olmasa, birşeyler olacağını sezdiğinde, geldikleri yoldan geri gitmeyi deneyebilirdi. Denemedi çünkü söz konusu tim resmiydi, onlara gücü yetmezdi.

Daha yüzlerce örnek verilebilir. Yani vatandaş bilinçli olarak iki ateş arasında bırakılıyor, kanlı psikolojik tekniklere konu oluyor, aldatılıyor, dağa çıkmaya zorlanıyor. HEP kongresine gitmeyi reddedip, aynı gün kitap imzalamaya gittiğinde öldürülen Musa Anter gibi, oyunları yutmayacak değerli Kürt aydınları öldürülüyor. Düpedüz kışkırtma yapılıyor sonra da kalkıp bölücülükten, teröristlikten söz ediliyor. Bölücü ve terörist olan kim acaba? Aynaya baksınlar...

PKK olayı ilmek ilmek kışkırtmadır. Türkiye devletinin önemli bir kesimi başından beri bizzat bu kışkırtmacanın içinde yer almıştır. Öteki kesimi de, şehit bile verdiği halde, öğrenince açıklamamış, yalnızca el altından karşı çıkarak kışkırtmacaya ve aldatmacaya ortak olmuştur. Her iki kesimi de bu işi uyuşturucu ticareti gibi gelir getiren başka işlerle bağlamıştır. Biri tabanda ve olayları izliyor.

PKK olayı ilmek ilmek kışkırtmadır. Türkiye devletinin önemli bir kesimi başından beri bizzat bu kışkırtmacanın içinde yer almıştır. Öteki kesimi de, şehit bile verdiği halde, öğrenince açıklamamış, yalnızca el altından karşı çıkarak kışkırtmacaya ve

aldatmacaya ortak olmuştur. Her iki kesimi de bu işi uyuşturucu ticareti gibi gelir getiren başka işlerle bağlamıştır. Biri tabanda kirli iş yapmaya zorladığı insanların ve tepedekilerden bazılarının cebi için, ötekisi devletin örtülü ödeneği için... 28 Şubat sonrasında ise muhalif kesim artık teslim alınmış ve senaryoda yeni rollere soyunmuştur.

Özal dönemi

Özal, yukarıda sözü edilen şehitler arasındadır. Bu döneme yakından bakmak gereklidir çünkü Türkiye'de Özal'dan sonraki olayları anlamanın anahtarı bu dönemde saklıdır.

1980'lerin sonlarına doğru Türkiye'de sistemin emperyalistleşerek kendini kurtarma çabası içinde olduğunu, bununla da bağlı olarak, basında Musul Kerkük'ü alalım mı, almayalım mı, Kürtler Türkiye çatısı altında birleştirilirse ne olur gibi konuların tartışıldığını yazmıştık. Eski büyükelçilerden Nuri Eren'in şu sözlerini aktarmıştık:

"(Jeopolitik uzmanları) Kürtlerin Türkiye için ancak İran ve Irak Kürtleri birleştiği takdirde ... ve ... özgür bir devlet teşkil ettiği zaman ... zararlı olacaklarını ileri sürüyorlar. Bu sebeple Türkiye'nin Musul'a müdahelesini zorunlu buluyorlar." (*Günaydın,* 31 Ocak 1987)

İşte Özal'ın kafasında olan uzun vadeli planın bir parçası buydu. O, Musul Kerkük'ü alıp, Kürtleri Türkiye çatısı altında birleştirmeyi, bu arada Balkanlar'ın bir bölümünü, Kafkaslar ve Orta Asya'yı Türkiye'nin arka bahçesine çevirmeyi düşünüyordu. Körfez Savaşı patlak verdiğinde Musul Kerkük planını kısa vadede uygulamayı denedi. Savaşa girip, beş koyup on alacağım dedi ama Türkiye tarihinde işçi hareketinin doruk noktalarından biri olan, unutulmaz güzellikteki Zonguldak eylemi savaşı başarıyla engelledi.

Özal'ın Musul Kerkük konusunda Amerika ile pazarlık, Balkanlar konusunda da Amerika'ya öneriler yaptığı bilinmektedir. (*) Ancak Özal dünyadaki durumu ve Amerika'nın konumunu iyi anlayamamıştı. Emperyalist sistem denen geminin su almakta

(*) Özal'a ilişkin somut veriler, zatürre teşhisiyle hastaneye alınıp suni kalp kriziyle öldürülen değerli yazar Yavuz Gökmen'in kitabındandır. *Özal Yaşasaydı,* Verso Yayıncılık, Nisan 1994, Ankara

ve Amerika'nın düpedüz mafyalaşmakta olduğunu, ze-mini gücün değil aczin belirlediğini kavrayamamıştı. Amerika'yı güçlü bir müttefik görerek, planlarını onunla paylaşmış, ondan yararlanmayı amaçlamıştı. Pazarlıklarını, önerilerini bu çerçevede yapmış, Çekiç Güç'ün Türkiye'ye gelişini aynı çerçevede ele almıştı.

Başka bir deyişle, Özal büyük emperyalist Türkiye'nin oluşması için planlar yapıyor, öz olarak emperyalistleşirken Türkiye devletinin kabuk değiştirmesi anlamına gelen ikinci cumhuriyet tartışmalarına yazılarıyla katılıyor, planlarını Amerika ile paylaşıyor, hatta, "müttefik" ya, pazarlıkla da olsa ondan yararlanmayı bekliyordu. Evet, Türkiye kapitalizmi emperyalistleşme dönemecindeydi, bu kaçınılmazdı ama geminin tümü su alıyordu. Amerika gemisi de su alıyordu ve Türkiye'ye muhtaç olan, Türkiye'den yararlanmak zorunda olan oydu.

Amerika rakip değil, Türkiye'nin bulunduğu bölgede kendini güçlendirecek ortak, sığınak istiyordu. Türkiye oldukça büyük emperyalist olacaktı ama Amerika, onun kendini de kapsayan bir yoldan gitmesini istiyordu. Türkiye içinde güçlü yandaşları da bulunuyordu. ABD Türkiye'deki yandaşlarına destek veriyordu. Çekiç Güç olayı buydu. İleride onların başına bela gelirse, aynı zamanda, günah keçisini oluşturuyordu. "Amerika yaptı" denmesinin hazırlığını yapıyordu.

Özal, içeride savaş karşıtı güçlü bir hava olduğunu görünce, savaş boyunca Saddam bir füze atsın da fırsat yaratsın diye beklemiş. Amerika, adamı olan Saddam'a, bu fırsatı yarattırmadı. Amerika Özal'a güven duymadı.

Özal 1993'te Amerika'da Clinton'un başa gelmesini dört gözle bekliyormuş. Özal'da da bir güvensizlik varmış ama yalnızca hükümete... Yani o bu konuda da yanıldı. Lenin'in çok güzel dile getirdiği gibi, emperyalizm koşullarında hükümetin vb. birer "ayrıntı" olduğunu (Lenin, *Emperyalizm*, Progress Publishers, İngilizce basım, s.57) anlamadı.

Nitekim, Özal baktı ki işler istediği gibi yürümüyor, ipleri kendi eline aldı. Öncelikle Türkiye içindeki terör sorununu çözmeyi, Apo ile görüşmeyi planladı. Bu konuda Yavuz Gökmen *Özal Yaşasaydı* kitabında şunları yazıyor:

"Özal'ın Kürt meselesini çözüm tarzı hiç de karmaşık değildi. Özal federasyonu da savunmuyordu. Önce karşısındaki gerillalar ya da terör örgütünü siyasal örgüt haline getirmeyi planlıyor ve

sonra bu örgütün lideriyle dolaylı temas kurdurarak silah bırakmalarını sağlamak istiyordu. Türkiye'nin bu süreç içinde yapması gerekenler de Özal'a göre fazla karmaşık değildi. Türkiye ilk anda bazı ufak tefek adımlar atacak, sözgelimi Kürtçe TV yayını ve Kürtçe eğitim serbestisini çıkaracaktı.

"Ancak elbette ki bu iki atılımı yapmak hem içerdeki şahinler karşısında zordu, hem de PKK'nın sadece bunlara inanarak silah bırakması mümkün değildi.

"Dikkat edilirse, Özal'ın bu düşünceleri ateşkes bağlandığı ve belirli bir yumuşamanın olduğu dönemdedir. Özal Orta Asya Türk Cumhuriyetleri gezisinde de sürekli olarak Kürt meselesini düşünmüş ve planlar yapmıştır. Türkiye'ye döndüğünde bu mesele konusunda atağa geçecekti. Demirel'e daha önce verdiği Kürt sorunu raporu, Özal'ın gerçek düşüncelerini yansıtmaz. Özal bu konuda çok daha ileri atılımlar düşünüyordu. "Özal'ın asıl çözüm tarzı, Kürtlerin yaşadıkları bölgelerde bir anlamda özerklik elde etmeleri anlamına gelir. Ancak bu çözüm sadece Güneydoğu'yu değil tüm Türkiye'yi kapsıyordu. Çözüm şudur:

"Öncelikle valiler seçimle geleceklerdi. Böylece Kürtlerin çoğunlukta olduğu illerde Kürt valiler olabilecekti. Sonuçta Kürtler, kendi bölgelerinde kendi istedikleri gibi özgür bir yapıya kavuşmuş olacaklardı.

"Savcılar, Emniyet müdürleri; Eğitim Müdürleri, hatta Sağlık Müdürlerinin bile seçimle işbaşına gelmesi, herkesin kendi bölgesinde kendi idaresini kurması, bir anlamda özerkleşmesi anlamına gelecekti. Böylece Güneydoğu halkı, kendi okulunu açabilecek, hastanesini kurabilecek, polisini savcısını da kendi seçecekti. Kürt Enstitüsü ve Kürtçe eğitim istiyorlarsa da yapabileceklerdi." (Yavuz Gökmen, *Özal Yaşasaydı,* Verso Yayıncılık, Nisan 1994, Ankara, s.287-288)

Özal bunları düşünedursun, bu arada ANAP içinde senaristler tarafından yer yer kanlı bir temizlik yapılmaktaydı. Adnan Kahveci ve eşinin ölümünden büyük olasılıkla onlar sorumludur. Ayrıca, senaryonun has adamı Mesut Yılmaz öne çıkarılmıştı. Artık ANAP Özal'a karşıydı. Ama Özal yine Amerika'nın, ANAP içindeki karşıtlarına destek verdiğinden kuşkulanmadı. Özal ve çevresi, Mesut Yılmaz'ı, Almanya'nın adamı sandı.

Temizlenme sırası Özal'daydı. Özal, sen bu işe burnunu sokma diye, önce uydurmasyon bir suikast teşebbüsü ile uyarıldı.

Sonra PKK ile bağlanmış olan ateşkes bozuldu. Ve Türkiye'nin emperyalistleşmesinde kilit rolü olan Orta Asya ülkelerini vb. gezip gelince, 1993'te öldürüldü. Şimdi tartışılıyor, acaba Özal'ı kim öldürmüş olabilir diye. Amerika ve Türkiye devletinin senaryodan yana ve Apo'yla ortak olan kesimi... Teknik olarak nasıl yapıldığına ilişkin çok fikir yürütülebilir. Öyle bir dünyada yaşıyoruz ki, sistem habire öldürmektedir. Yüksek teknolojiyi bu işe yöneltmektedir.

Daha Özal öldürülmeden işler sarpa sarmaya başlamıştı. Aralık 1992'de Jandarma Komutanı Eşref Bitlis'in uçağı Çekiç Güç uçaklarınca taciz edilmiş, ocak ayında da helikopteri sabotajla düşürülmüştü. Daha birçok general öldürülmüştü. Aynı yıl, Adnan Kahveci'nin ölümüne çok yakın bir tarihte, Uğur Mumcu katledildi. Özal Amerika'da Clinton'un başa gelmesini herhalde bu tür olaylardan kurtulacağını sandığı için dört gözle bekliyordu.

Özal emperyalizm olgusunu, Amerika'yı anlayamadığı gibi, Türkiye'deki şahinlerin yeni kimliğini de anlayamadı. Artık Türkiye'deki şahinler Kürt ulusuna demokratik hak tanımaktan korkan, bağnaz milliyetçi güdülerle anti-demokratik tutum alan bir kesim değildi. Onlar Türkiye finans kapitalinin, üniformalı tekelleri de içeren bir kesiminin senaryoya baştan beri ortak olan yerli Çekici'ydi.

Öyle olmasa, yukarıda değindiğimiz kışkırtmalar ithal Çekiç Güç'ten önce başlamazdı. Öyle olmasa, bildiğimiz klasik Türkiye ordusundan generaller sapır sapır öldürülürken ordunun geri kalanı bir kenarda uslu uslu duramazdı. Şimdi ithal Çekiç Güç'ün PKK'ya destek verdiği habire "açıklanıyor". Bu zaten açıktır. Bizce asıl yerli Çekiç Güç'ün oynadığı rol açıklanmalıdır. 1980'lerin ikinci yarısında ithal Çekiç Güç yoktu. Ama asıl kışkırtmalar bu dönemde oldu.

Özal'ın ölümünden sonraki ANAP bambaşka bir ANAP'tır. Özal'ın yolunu Tansu Çiller sürdürmüş, ya da daha doğrusu sürdürmeye çabalamıştır. Özal-Yılmaz ayrışmasına benzer nedenlerle Türkiye'de her partiden iki adet çıkmıştır. ANAP-DYP, BBP-MHP, DSP-SHP vb. Bu çifte partilerin programlarına bakarak farkı anlamak olanaksızdır, çünkü fark senaryodandır. Bir tek Refah Partisi'nin ikincisi yoktu, onu da, siyasette başka değişiklerle birlikte sonradan yarattılar: AKP.

Bu partilerin bir takımı, senaryonun bizzat uygulayıcılarıydı.

Bir takımı ise Özal'ınkine benzer bir yolu, kuyruğuna Amerika'yı takarak değil, onunla yalnızca müttefik olarak izlemek yanlısıydılar. Özal'ın ölümünden sonra başa önce DYP-SHP koalisyonu geldi. Bu koalisyon sırasında olan ya da daha doğrusu oldurulan olaylar, SHP'yi sol sanan halk nezdinde solu yıprattı ve RP'ye basamak atlattı. Sistem RP'nin güçlenmesini bilerek istedi ve düğmeye bastı.

Refah Peygamber'i hangi Allah indirdi?

Refah (şimdiki adıyla Saadet) Partisi, dünyada herşeyi Yahudi lobisine bağlamaktadır. Bu doğru olmaktan uzaktır. Küresel tekelci sermayenin dini, imanı, milliyeti yoktur, yalnızca ve yalnızca yüksek oranda kâr güdüsü vardır ve bu uğurda her kılığa bürünmeye razıdır. Ayrıca, güçlü sermaye gurubu anlamında "lobi"lerin ayrımını din temelinde yapacak olsak bile, uzun süredir Türkiye'nin "Müslüman" lobisi, "Yahudi"ve bir bölüm "Hristiyan" lobisi, birlikte ve ortak karar almaktadır.

Ama farzedelim ki herşeyin sorumlusu gerçekten sistemin patronu olduğu ileri sürülen Yahudi lobisidir. O zaman durum daha da çelişkilidir. Zira o zaman Refah Peygamber'i indiren Allah, onların anlatımıyla, ipleri elinde tutan Yahudi lobisinin ta kendisidir. "Yahudi lobisi", Müslümanlığın kullanılması sayesinde devrim tehlikesinden kurtulup sistem içinde güç kazanmış Müslüman bir Türkiye'yi, dünyada devrim tehlikesi oluşturan bir Türkiye'ye tabii ki tercih edecektir. Refah bu tercihin peygamberidir.

Peygamber dedik çünkü o bir peygamber gibi indirilmiştir. Din Allah'la kul arasındadır ve öğretici misyonuyla peygamber hariç, kimsenin Allah'la kul arasına girmeye, din nezdinde de hakkı bulunmamaktadır. Ama Refah, Allah ile kul arasına girmeye, yüzyıllardır Müslüman olan halka Müslümanlığı "öğretmeye", tereciye tere satmaya başlamıştır. Başlara türban bağlatmış, çember sakalları uzattırmıştır. Türkiye'de Müslümanlık adeta 1990 sonrasında yeniden yayılmıştır!

Refah peygamberi hangi allahın indirdiğini ve ona neden peygamber dediğimizi açıkladık. Neden indirildi dediğimizi de açıklayalım. Belirli teknikler kullanılarak Refah'a bilerek güç kazandırıldığı için "indirilmesi"nden söz ediyoruz. En başta inatlaşma, imajlarla bilinçsiz zihine telkinde bulunma vb. olmak

üzere, yukarıda değindiğimiz psikolojik yöntemlerden birçoğu kullanılmıştır. Türban yasakları vb., halkın tepki duyduğu güçler tarafından, inatlaşma yaratmak için özellikle uygulanmıştır. Türban ve sakal, yer yer de çarşaf, bilinçsiz zihinlere psikolojik telkin için, imaj olarak pazarlanmıştır.

Refah Partisi'nin kendi tabanı Türkiye tekelci kapitalizminin baskısından bunalmış küçük ve orta üreticiydi. Sovyetler Birliği yıkılmış, Türkiye'de sol hareket üzerinde çeşitli oyunlar oynanmışken, tam bu sırada Refah kendisi için bir fırsat doğduğunu anlamış ve halkı dininden yakalama hamlesini yapmıştır. Refah, İstiklal Marşı, bayrak, Atatürkçülük gibi, toplumda yıpranmış olan değerlere, onların daha da gerisinden bir konumdan zaten karşıydı. Bu değerlerin yıpranmışlığı solun kazanımıydı ama Refah halkı, dinin yanısıra bunlardan ve "koyu faizci kapitalizme karşı adil düzen" gibi sol edebiyatla yakalayıp sağa taşımaya çalıştı.

Refah peygamberi indirenler, dini stratejik bir araç olarak kullanmayı, yukarıdaki bir bölümde geneliyle değindiğimiz nedenlerle zaten plana almışlardı. Refah'ın yeni hamlesi onlar için de bulunmaz bir fırsattı. Bir hastanın A'yı yapmasını istediğinde, Erickson nasıl ki daha da az çekici bir alternatif olan B'den yana ateşli bir tartışma yürütürdüyse, aynen bu yapıldı. Halkın tepkisini toplamış güçler tarafından Refah'a karşı sözde bir muharebe açıldı. Aynen Erickson gibi, sonunda hastanın bu muharebeyi kazanmasına izin verildi ve B konusundaki direncini boşaltmış olan hasta, A'yı yapmayı kabul etti ve doyum içinde yaptı. Refah'a bilerek ve isteyerek, ama inatlaşmayla destek vererek "başarı" kazandırıldı. Halkın nefretini toplamış kurumların, Refah'a karşı uyguladıkları yasaklama, kapatma, davalar açma, sahte karalama numaraları arttıkça Refah'ın gücü katladı.

Refah'lı kesimden yazılan kitaplarda (Örneğin, Süleyman Kocabaş, *Refahyol Hükümeti Sonunun Perde Arkası,* Vatan Yayınları) darbe tehdidi onları engellemek için gibi gösteriliyor. Oysa ordu darbe yapabilecek durumda olmadığı gibi, halkın 12 Eylül'ü nefretle andığı o tarihlerde, darbe ile tehdit edilmek gerçekte bir şerefti ve RP'yi güçlendirdi. Keza "laik" cephenin bazı "saldırıları" da tersi etki yapmak için öne sürülmekteydi. Örneğin, Tayyip bey imarsız evde oturuyormuş. Bu ne demek biliyor musunuz? İstanbul'un, imarsız evlerde oturan varoş

çocukları, Tayyip bey de sizin gibidir, oyunuzu Tayyip beyin partisine verin.....

Derin devletin örgütlediği Sivas gibi olaylar, "faili meçhul" cinayetler Refah'ın üzerine haksız yere atılıyor, Refah mağdur görünerek sempati topluyordu, öte yandan halkın sol diye gördüğü SHP, çirkin olayların iktidar sorumluluğunu taşıyordu ve asıl sollar da düzgün bir değerlendirme ile olayları açıklayamıyordu.

Devletle inatlaşma modunda olan ve sol hareketin durumu yüzünden örgütsüz kalan halk, Refah'a sarıldı. Sarıldı da ne oldu, Refah toplam %22 kadar oy aldı. Bu kez de medya, "tehlike" çığlıkları arasında, yine inatlaşma yöntemini kullanarak, alınan oyu abartarak büyük zafer diye pazarladı. Yani Refah'ın yıldızı, halkın dinini kullanarak kapitalizmi kurtarmak için, halkın tepki duyduğu kesim tarafından parlatıldı. Başka bir deyişle dini, asıl olarak türbanı yasaklayanlar, imam hatiplere ve Kuran kurslarına karşı konuşanlar, bilerek ve isteyerek ortalığa saldı. Refah onların malını pazarladı.

Refah peygamberin topluma indirdikleri:
Bölünme, gerileme ve ahlak çöküntüsü

Refah'a göre "ülke süratle sosyal patlamalara doğru sürüklenmekte"ydi. (*Türkiye'nin Meseleleri ve Çözümleri - Program,* s.23) Bu nedenle, koyu bir sol laf ebeliği yapmak gerekliydi. "Devrim" sözleri edildi (agy, s.15). "Koyu faizci kapitalizme karşı adil düzen" formülü getirildi.

"Koyu faizci kapitalizme karşı adil düzen", ya içi boş bir sol edebiyattır, ya da Müslümanlığı çarpıtıp kapitalizmi kurtarmak için kullanalım mesajını taşımaktadır. Nitekim, Erbakan'ın *Türkiye'nin Meseleleri ve Çözümleri - Program* adlı kitabında, "Batı çöküşten nasıl kurtarılır" başlığını koyup altında pek bir şey dememesi, bu mesajın kodlanmışıdır. (agy, s.39) Bu konuda açık konuşamam, siz anlayın anlamı çıkmaktadır.

Kuran'a göre toprakta özel mülkiyet olamaz: "Bilmez misin ki, göklerin ve yerin mülkü tamamen Allah'a aittir." (*Elmalı Hamdi Yazır'ın meali,* s.16) Ama Müslüman lobisine haydi toprağı kamulaştırıyoruz desek, topraktan mı, dinden mi ayrılırlar, bunu görürdük. Ayrıca faizle bu kadar uğraşan Refah peygamberin bu konuyu gündemine almaması da ilginçtir.

Hazreti Muhammet'in yaşadığı dönemde üretimin ve ticaretin gelişmesi önündeki engel kölelik ile tefeci faiziydi. Şimdi her türüyle kapitalizm gericileşmiş olduğundan, gelişmenin önündeki engel ücretli kölelik ve kârdır. Üretim kârlı değilse, insanlar açlığa sefalete, hatta katliama maruz bırakılmaktadır. Bu engel kalksa, dünyada herkesi fazlasıyla doyuracak, yedirecek, içirecek ve mutlu edecek vb. kapasite vardır. Dolayısıyla bugün Müslümanlığı gerçekten özüne uygun savunmak, faize değil kâra karşı çıkmak, kârı haram saymaktır. Ama "Müslüman" lobisi buna yanaşmamaktadır. Bahanesi, 1400 yıl önceki koşullardır.

Bununla bağlı olarak İslamcı finans kurumları, bir kâr payıdır çıkardılar. Kapitalizmde, koyu ya da değil, faiz zaten tümüyle kâr payıdır, toplam kârdan, artık-değerden kaynaklanır. Tekelci kapitalizmde faiz "koyulaşır" çünkü finans kapital, faiz adı altında kârdan ötekilerine göre daha önemli bir pay alır. Kapitalizmi "koyu faizci" diye suçlamak, toplam kâr içinden faiz payı fazla ayırılıyor diye, kapitalizmden değil, yalnızca finans kapitalden, tekelci kapitalizmden yakınmaktır. Tekelci kapitalizm yıkılıp rekabetçi kapitalizme geri dönülemeyeceğine göre, Refah'ın kapitalizme karşı konuşması, ben Müslümanlık'la tabanı kazanayım, sistemi kurtarayım, sen de toplam kârdan biraz daha fazla pay ver pazarlığıdır. Emekçinin nezdinde sahte bir edebiyattır.

Sahte sol edebiyatla halkı yanına çeken Refah, özellikle türban ve sakal gibi dinsel imajları kullanarak sistemin imajlı telkinlerine destek sağlamıştır. Kimsenin Allah'a inançtan, gerçek Müslümanlık'tan kaynaklanan türbanı ya da sakalı kişisel temelde bizi ilgilendirmiyor. Ne olursa olsun biz yasağa da karşıyız. Ancak, bu furya dinden değil, kapitalizmin çıkarlarından kaynaklanmıştır. Refah'ın sol edebiyatı olduğu kadar, dini de sahte çıkmıştır. Postmodern Müslümanlık yaratılmıştır.

Din ile medeniyetin toplumsal süreç içinde kurulan doğal dengesi bilerek allak bullak edilmiştir. Yüzyıllar boyu katettiği yol hiçe sayılarak, yüzyıllar öncesi biçimiyle yeniden öne sürülmesi, dinin postmodernleştirilmesini ve halkımızı geriletmesini, bölmesini ve ahlak çöküntüsüne sürüklemesini getirmiştir. Herkesin uygulayageldiği dinsel işleyişler varken, öyle mi böyle mi tartışmaları kaos, dinin imajlarla ölçülmesi özün boşaltılması sonucunu vermiştir.

Şimdi halkın inancına saygısızlığı suç sayarak sözümona

halkın inancını koruma numaraları yapıyorlar. İnanç koruma kalkanıyla bu konuların açık tartışılmasına ambargo koymaya ve engelsiz beyin yıkamaya çalışıyorlar. Sistem için din, sosyolojik, psikolojk bir manipülasyon aracı ve öldürücü bir uyuşturucudan başka birşey değildir. Halkın inancını asıl bundan korumak gereklidir. Dinin, medeniyet ilerledikçe iyi moral değerler olarak kalan içeriği bitirilmiş, yerine, din kılıfı altında, sistemin maddi çıkarlarıyla bağlı anlayışlar geçirilmiştir.

Müftülüğün astığı bez afişe bakın: "Camiler Müslümanlığın tapu senedidir." Müftülük bile özel mülkiyetten başka bir benzetme düşünememektedir! Hazine avcılığı yapmaya çalışan Müslüman gençler arasında yaygın olan ve ciddi ciddi inanılan bir söylenti, hazineleri cinlerin koruduğudur. Cinler de kapitalist açıdan değerlendirilmektedir. Öyle cennet tanımları ortalıkta dolaşmaktadır ki, orada bol zümrüt, pırlanta, altın ile genç ve güzel bayanlar bulunur.

Bu cennet tanımlarının birkaç yönü vardır.

Biri, yine kapitalist değerlerin cennete taşınmasıdır. Zümrütleri, pırlantaları, altınları, vb. kapitalizm insanlara "mutlak değer" diye yutturmuştur. (*) Bunlar bu yüzden kafalarda cennete sokulmuştur.

İkincisi, insanlarda yaratılan, birkaç sevgili birden idare etmek, onlarla para yemek gibi sosyete özentilerin giderilmesi böylece cennete havale edilmektedir. Onlar bu dünyada para ve kadın içinde yüzüyor, ben de cennette aynısını yaparım anlayışı getirilmektedir. Ancak bunu böyle düşündüğün anda cennetlik olmaktan çıkıldığı akla bile gelmemektedir.

Üçüncüsü ve en hazin olanı, bu cennet tanımlarını anlatan insanın içinde yaşadığı çileleri görünce, şunu anlamak hiç zor değildir: Bu insana ölüyorsun desen kurtulup cennette rahat edeceğim diye neredeyse sevinecek. Başka bir deyişle, böyle kapitalist cennet tanımlarıyla gerçekte kafalara gizliden intihar psikolojisi de enjekte edilmektedir.

Ezanın Arapça okunmasında ısrar edilmesi, dini kullanmak

(*) Sovyet devrimi sonrasında altından tuvalet yapılmıştı. Bu uzun vadeli hedef olarak doğruydu ama zamanlama olarak yanlıştı. Ancak anlaşılabilir bir yanlıştı, tarih sahnesine Paris Komünü'nden sonra ikinci kez cee diyen yeni bir düzenin arayışıydı. Zamanlama olarak yanlış olduğu anlaşıldı ve yanlış geri alındı.

uğruna, akıl dışı bir yaklaşımla Allah'a inancı küçük düşürmektedir. Evrensel düşünülmesi gereken bir dini Arapça'ya hapsetmektedir. Gerçekte olan, sistemin, dini istediği gibi kullanabilmek için, onu gizemli bırakmak istemesidir. Bu çok açık bir konu olduğu halde, yaratılan moral baskı nedeniyle kimse bu konuda ses etmemektedir. Din eğitimi gören çocukların, gençlerin eğitimini kötü yönde etkilemektedir. Hem din, hem Arapça'dan daha geçerli diller öğrenmek için ayıracakları zamanı Arapça'yla uğraşmaya verdirmektedir. Refah peygamber indirildikten sonra Arapça ezan konusunda bir sürü teori belirmiştir.

Bir kader anlayışı yayılmıştır ki evlere şenlik. Gerçekte dinlerdeki kader anlayışının köken olarak bir felsefesi vardır. Sen olacakları belirlemek için aklın gerektirdiği herşeyi yaparsın, ama yaşam çok değişkenli olduğu için, akıllı da olsan, gerekeni de yapsan, kendi aklınla ve iradenle belirleyemeyeceğin bazı etkenler ortaya çıkıp da gidişatı onlar belirlerse, o zaman kader sayılacaktır. Şimdi bütün bu anlayış ters yüz edilmiştir. Postmodern kaosun, kâr hadleri düştüğü için artırılan iş saatlerinin, düşürülen ücretlerin vb. neden olduğu iş ve trafik "kaza"ları kader kategorisindedir. Böyle olunca sistemin bütün pislikleri Allah'ın üzerine yıkılmaktadır. Bu durumun, deprem tetikleyip aradan sıyrılmak gibi sonuçlarının yanısıra günlük yaşamda yıkıcı bazı psikolojik sonuçları da olmaktadır. Sistemin sürekli tokadını yiyen çok sayıda insan, kendilerinin Allah'ın sevgili kulu olmadıklarını düşünerek bunalıma girmekte ya da moral bozukluğuna kapılmaktadır.

"Allah rızkını verir" kavramı, gerçek Müslümanlık'ta, Allah'ın verdiği akıl fikirden başlayıp sonunda kazanılan bir rızkı barındırmaktadır. Yani aklın fikrin olduğuna göre, iş aramazsan iş bulamazsın, iş bulamazsan rızkını çıkaramazsın. Ya da, bir ülkede işsizlik varsa, iş bulmak için çok çabalaman, buna göre davranman gerekir. Şimdilerde aradan akıl fikir çekilmiş, doğrudan rızka geçilerek kavram çarpıtılmıştır.

Bu, bir yandan, sistemin neden olduğu devasa işsizliğin sorumluluğunu Allah'a atmanın kılıfıdır. İşi, düzgün ücreti, insanca çalışma saatlerini vermeyen hep Allah olmaktadır. Bir yandan, armut piş ağzıma düş, on bostan, yan gel Osman gibi benzetmelerle anlatabileceğimiz tembel bir rızk beklentisi yaratmaktadır. Öte yandan, Allah rızkını verir diye, diyelim dört çocuk sahibi

olmuş bir baba, bir türlü iş bulamayınca, ailelerde psikolojik fırtınalar çıkmaktadır. Yani her açıdan kapitalizmin işine yaramaktadır, kapitalizm Müslümanlığı kontrol altına almıştır.

Müslümanlığa göre Allah insana akıl fikir verir ve insan bu aklı fikri kullanarak birşeyler yapar anlayışı, siyaset için de geçerlidir. Siyasette bile herşeyin "Allah'ın izniyle" yapıldığı söylene söylene, "kapitalizmin siyasal çıkarları eşittir din ve Allah" telkini zihinlere kazınmıştır. Sistemin siyasal çıkarlarına da dinsel kılıf takılmıştır. Üstelik takiyye siyasete açıktan taşınmış, meşrulaştırılmış ve iki yüzlülük biçiminde tüm topluma yayılmıştır. Dinci kesime yapılan göstermelik baskıların bir amacı da takiyyeyi "haklı" çıkarmak, böylece durduk yerde ikiyüzlülüğü yaymaktır.

Refah sayesinde geneliyle din, moda rüzgarına indirgenmiş, halkın dini inançları dinin gerektirdiği sadeliği, içtenliği ve mütevaziliği yitirmiştir. Türban, sakal, namaz, hac, oruç, kurban vb. birer gösteriş aracı durumuna getirilmiştir. Tekbir Limited Şirketleri vb. türemiştir. Din ticarileşmiş, ibadet Allah'a rüşvet durumuna getirilmiştir.

Esnaf arasında namaz kıldığı görülsün ve çok müşteri gelsin diye camiye gitme, dolmuşa binenlerde yüksek sesle Bismillah deme eğilimi başgöstermiştir. Allah ancak yüksek sesle konuşunca mı duyuyor? Hayır, din modası yayılsın diye birileri bunu moral baskı olarak, vaazlarla mı, söylentilerle mi, kuran kurslarıyla mı, bilemiyorum, ama el altından örgütlemiştir.

Erbakan'ın bilmemkaç kez hacca gitmiş olması bir yana, hac aynı zamanda katliam işlevi de görmektedir. Nedir bu ya, hacda insanlar habire yığınsal olarak ölmektedir? Bunun nedeni beceriksizlik değildir. Ölsünler istenmektedir. Böyle olmasa hac çeşitli aylara yayılabilir, çok daha iyi örgütlenebilir, birşeyler yapılabilir. Devletler aptal değildir. Asıl taşlanması gereken şeytan, ekonomisiyle, devletleriyle bu sistemdir.

Müslümanlığa göre, fitre, zekat ya da herhangi bir yardım, kimseye göstermeden verilir. Ama şimdi yardım programları dolmuştur. Bunlar yardım değil Müslümanlık açısından günah, kapitalizm açısından reklam kategorisinde görülmelidir. İnsanların onurları es geçilmekte, onları hak istemeye ve haklarını almaya değil, yardım istemeye ve bağımlı olmaya itmektedir.

Kurban uygulaması sistem için bulunmaz bir nimettir.

Vahşete hız verilmektedir. Kan sevdirilmektedir. Toplum, hayvanların vahşice kesilmesine duyduğu tepkiyle dini arasında çelişkiye düşürülmektedir. Özenti ve bencillik de körüklenmektedir. Durumu kurbana müsait olmayan da kurban kesmekte, böyle olunca da et çevreye verilmekten çok aylarca yenmektedir. Üstelik kurbana ilişkin dinsel anlayış da, kapitalizmin durumuna göre manipüle edilmektedir. Hayvancılıkta kriz bulutları dağılsın diye sermaye devaluasyonu gerekiyorsa, kurban birdenbire sünnet sayılıvermekte, çok satışla piyasa canlandırılsın isteniyorsa vacipe ya da farza yükseltilmektedir.

Müslümanlığın bilimle çelişmediği söylenir. Gerçekten de Hazreti Muhammet'in bu doğrultuda birçok sözü vardır. Örneğin, bilim Çin'deyse bile git onu bul demiştir. Bir kez bu onun, insanın akıl fikir ürünü olarak bilime önem verdiğini göstermektedir. İkincisi bilim Kuran'dadır, Kuran'ın satır ve sayfa sayılarındadır demediğini göstermektedir. Zaten Kuran'da böyle birşey söylenmemiştir. Son sıralarda moda olan ve Kuran'ın satır ve sayfa sayılarından bilim türetmeye çalışan kitaplar tek sözcükle abestir ve bilime saldırıya geçmekte, Kuran'ı da küçük düşürmektedir.

Müslümanlık bilime önem verdiği halde, özellikle 1990 sonrasında bilime savaş açılmıştır. En başta da Darwin'in, kanıtlanmış ve hâlâ da kanıtlanmakta olan bilimsel bulguları, halkın cehaleti üzerine inşa edilmiş cüretkar ve saygısız bir mantıkla çöpe atılmıştır. Bu adımlar, sistemin güdümünde, planlı ve hesaplı olarak atılmaktadır. Ayrıca dinsel uygulamalarda da bilim dikkate alınmamıştır.

Bilimsel gelişmeye göre gürültü zarar verir. Hele ki derin sabah uykusunun gürültüyle bozulması, çocuklarda büyüme, büyüklerde iyileştirme hormonu salgılayan ve yalnızca uykuda çalışan bezenin düzgün çalışmasına engeldir. Ve ne raslantıdır ki, birbirine yakın camilerin hoparlörlerinden ezanın daha yüksek sesle okunmaya başlaması ile, ABD'de sinemalarda ses ayarının 100 desibele çıkarılması, aynı zamanlara denk gelmiştir. Halklara gürültü ile de saldırıya geçilmiştir. Aşık Daimi'nin "bilim bende, kelam bende, madem ki ben bir insanım" diyen sözleri gibi nice örnekleri gösterilebilecek halk kültürüne de ihanet edilmiştir.

Oruç gerek toplumda, gerekse işyerlerinde moral baskı aracı olarak kullanılmaya başlanmıştır. Böyle olunca, oruç da çarpıklaşmıştır. Nefis eğitimi olacağına, akşama aç gözlüce yemeğe

yumulmaya yaramıştır. Kimse yanımda yemek yemesin, sigara içmesin, ben öyle oruç tutayım anlayışı, nefis eğitimini değil bencilliği artırmıştır. Ondan sonra, ruj orucu bozar mı gibi, işin özüyle ilgisi olmayan bir sürü soru "çok önemli" havasında yayılmıştır. Moral baskı nedeniyle oruç tutuyor görünen ama tutmayan insanlar giderek artmıştır. Öte yandan çocukların da oruç tutması teşvik edilerek, onların eğitimi bilerek aksatılmıştır.

Birden bire yayılan türban bizim yemeniyle dolaşan anneannelerimize hakaret anlamı taşımıştır. Onlar dini bütün Müslüman değil miydi? Buna Refah mı, Allah mı karar verecekti? Türban furyası bölücü sinyaller yaymıştır. Toplumun ahlakını geriye kaydırdığı gibi, insanların ve ailelerin yaşamlarında psikolojik fırtınalar yaratmıştır. Ve bütün bunlar Allah rızası için değil psikolojik savaş ve manipülasyon yürüten merkezlerin rızası için yaşanmıştır.

O zamana kadar başı açık kadına normal insan gözüyle bakan erkekler, başı açık kadınlara kötü gözle bakmaya, kapalı karısının yanısıra bir de başı açık sevgili bulundurmaya ya da meşru sayılan göz zinası yapmaya başlamıştır. Bu arada başı kapalı ama başka taraflarındaki hatların hepsi belli olan, garip türbanlılar çoğalmıştır. Öte yandan, furya başlayana kadar şort bile rahatça giyen, ama birden kapanan bayanlarda, geçmişlerine kirli gözle bakma gibi psikolojik sorunlar çıkmıştır. Birden kapanmalar, çocuğunu normal liseden alıp imam hatipe yollamalar vb. yüzünden aileler psikolojik sorunlarla sarsılmıştır.

Türkiye toplumu medeniyetin ancak kapıdan baktığı bir toplumdur, yine de 1990'larda bizde bile kadın ile erkeğin el şıkışması cinsiyetler üstü, normal insani bir olay olarak algılanmaktaydı. Birden erkek eli sıkmayan bayanlar, bayana dokununca abdesti bozulan erkekler sorunu ortalığı sardı. Bu gibi modalar düpedüz ahlak çöküntüsüyle sonuçlandı. El sıkışmak ya da dokunmak kavramına, bunların kaybettiği cinsel anlamları döngeri yeniden kazandırdı. Bir kadına dokununca erkeğin abdestinin bozulması, onun bütün kadınlara cinsel dürtülerle baktığını varsaymaktaydı. Yıllarca erkek elini otomatik olarak sıkmış kadınların başkalarınca ve kendilerince geçmişte kirli sayılması da benzeri sorunlar yarattı. Bilinçsiz zihinlerimizdeki varsayımlar kirlenmeye başladı.

İnsanlar arası dayanışmanın gelişmediği durumlarda, Allah

rızası kavramı insanları dayanışmaya itmiştir. Ancak insanlar arası dayanışma zaten gelişmişken, insanlar insan rızası için iyilik yapma düzeyine zaten erişmişken, birden bire insan denen somut varlığı çekip gözle görülmez, elle tutulmaz Allah'ın rızasını öne sürmek, insanlar arası dayanışmayı yaralamıştır. Herşey Allah rızası için yapılmaya doğru götürüldüğünden insan rızası kenara atılmıştır. Ve bugün yardımlaşma sekteye uğratılmıştır.

Şeriat mantığının bugünün koşullarında öne çıkarılması toplumda intikamcılığı artırmış, toplumu geri atmıştır. Eskiden insanlar örneğin hırsızlık yapanı belki de öldürüyorlardı, linç ediyorlardı. Şeriat, cezada suça göre bir kısıtlama getirerek kısasa kısas anlayışını yaydı ve uyguladı. Bu o zaman için ileri bir adımdı. Ama gelişme, suç karşısında, dengeli de olsa ceza ve intikamı değil, suçluyu topluma geri kazanmayı öne çıkarmıştır. Dolayısıyla toplumsal gelişme sürecinin daha ileri aşamalarında kısasa kısas mantığını savunmak geri kalmış ve intikamcılığa yol açmıştır.

Günümüz koşullarında insanlık intikamcılıkla ilerleyemeyecek kadar iyi bir noktadayken bunu savunmak kapitalist sistemin katliamlarına, provokasyonlarına çanak tutmaktadır. İzmit depemi hakkında konuşan bir gencin, enkazda fuhuş yapar durumda ölü bulunan bazı insanların ölümü hakettiğini söylemesi, ölenlerden çok o genç açısından insanın içini acıtmaktadır. Filistin halkı da bu intikamcı mantığın kurbanı olmaktadır. Türkiye'de birçok cinayet bu mantıktan kaynaklanmaktadır. Üstelik bu mantık da tutarsız uygulanmaktadır çünkü bunu din değil din kılıfında sistem pompalamaktadır. Sistemin haksızlıklarını uygulayanlara gelince Allah öteki dünyada cezasını verir, sistemin provokasyonlarına gelince intikam...

Ayrıca, 622 yılına geri dönmek, İslamiyet'in yüzyıllar boyunca yaşadığı bölünmeleri de yeniden gündeme taşımıştır. Binbir türlü tarikat yeniden ortaya çıkmıştır. Aleviliğe bir dizi oyun yapılması bununla da bağlıdır. Alevilik'le oynanmasaydı, Refah bu furyada başarılı olamazdı. Bu furya olmasaydı da, Alevilik'le bu derece başarılı oynanamazdı. Buna ileride geleceğiz.

Bu arada sistem Refah'tan Tayyip bey gibi önemli kadrolar kazanmıştır. Refah sistem için misyonerler yaratmıştır. Şimdi gerek AKP, gerekse toplum içinde gizli bir misyonerlik şebekesi vardır. AKP içinde normal vatandaşları markaja alan, Refah'tan

yetişmiş misyonerler bulunmaktadır. Vitrine normal vatandaş konmakta, onun kontrolünü çaktırmadan ötekisi yapmaktadır. Toplumda da, çevresindeki insanları etkileme gücüne sahip insanların yanına hemen, sözde açık görüşlü dindar olan misyonerler takılmaktadır. Toplum çaktırmadan kontrol altında tutulmaktadır. Buna da ileride geleceğiz.

Şimdi, Mehmet Şevket Eygi gibi, kanımca iyi niyetli olan bazı kişiler, dinin düştüğü duruma bakıp, bu kez bu durumu kıyamet belirtisi saymaktadırlar. Evet kıyamet belirtisidir ama kapitalizmin kıyametinin...Bunları, dini 1400 yıl önceki kalıplarıyla yeniden öne sürüp toplumu allak bullak ederken düşünmek zorundaydılar. Kapitalizmin yıkılması iyidir ama din adına yapılan çarpıtmalarla sistemi bizim başımıza yıkıyorlar.

Halkımızın içten dini duyguları bizi hiç ilgilendirmez ama burada yazdığımız türden "din" din olmaktan uzaktır, halk düşmanlarının elinde oyuncaktır. Bu "din"e bizim saygımız bulunmamaktadır ve bulunmayacaktır. Din adına yapılan bu aldatmacayı inanç gibi savunmak ya da inanç özgürlüğü diye sunmak, insanların yaşama özgürlüğünü ellerinden almaya yaramaktadır. Yine de devletin bunlara yasak uygulamasını vb. savunmak, parmak ayı gösterirken, budala gibi parmağa bakmaktır. Devlet yasaklanmalıdır, o zaman bu sorun kendiliğinden ortadan kalkacaktır.

Refah'ın dirilttiği hortlak:
"Laik demokratik cumhuriyetimiz"

Nasıl ki PKK olayı bir kışkırtmaydı, RP'nin yükselişi ve bununla aynı zamanda yaratılmak istenen Şeriatçı-Atatürkçü/laik çatışması da benzer bir kışkırtmaydı. Orada köyü basıp, halkı dağa çıkmaya zorladılar. Şehirde de türban yasaklandı, imam hatipler kısıtlandı, yasaklara tepki duyan halk Refah'ın kollarına atıldı. Türbana tepki duyan halk da sahte laik ve Atatürkçüler'in kollarına... Toplum türbanlı türbansız diye parçalandı. Şeriat geliyor, Türkiye Cezayir gibi olacak diye bir vaveyladır koparıldı. Yani oynanan oyun, iki takım imaj barındırmaktaydı ve bu imajlar çatıştırılmaktaydı. Oyun sözcüğüne aldanmayın, bu devirde oyunlar kanla oynanıyor. Kan da akıtıldı.

Birçok Atatürkçü, aydın ve gazeteci, sırf bu kışkırtma uğruna derin devlet tarafından öldürülmüştür. Örneğin, Muammer Aksoy

(31 Ocak 1990), Turan Dursun (4 Eylül 1990), Bahriye Üçok (6 Ekim 1990). Bu kişilerin öldürülmelerinin nedeni kışkırtmaydı ama yapılan seçimin de bir hikmeti vardı. Örneğin, Muammer Aksoy, Atatürkçülüğü "savunmak" için anti demokratik önlemlere pabuç bırakmayacak kadar gerçek bir demokrattı. Ateist olan Turan Dursun din adamı kökenliydi ve din konusundaki çarpıtmaları çok güzel ortaya çıkarırdı. Bahriye Üçok'un derin bir laiklik anlayışı vardı.

Bahriye Üçok'a gelen tehdit telefonlarının Milli Savunma Bakanlığı'ndan olduğu ortaya çıkarıldığı halde bir şey yapılmadı. Yapılmadı çünkü seçmece kişilere yönelik bu "faili meçhul" cinayetlerin çoğu, suçu İslamcılar'ın üzerine atmak için tezgahlanmıştı. Bu cinayetler de birer imajdı ve öteki imajlarla çatıştırılacaktı. Böylece Atatürkçüler, aydınlar, yazarlar vb. de mağdur olacaklar, acındırmayla güç kazanacaklar, aynı zamanda korkup sistemin yanında duracaklar ve oynanan tahterevalli oyunda rol alacaklardı. Tavşana kaç tazıya tut, ortaya bir Atatürkçü-İslamcı çatışması çıkarılacaktı. Öyle de oldu.

Bu cinayetler işlendikçe, şeriat geliyor, Türkiye Cezayir gibi olacak vaveylası iyice kabardı. Refah'ın içinde, bu kışkırtmaya çanak tutacak provokatörler de vardı. Ama ne gerçek bir Şeriat tehlikesi vardı, ne de Türkiye'nin Cezayir gibi olacağı. Kaldı ki Cezayir'de İslam gerillası kılığında askerlerin köyleri bastığı da daha sonra ortaya çıktı. Türkiye'de olan, iflas etmiş devletin "laik demokratik cumhuriyetimiz" adı altında geri dönüş yapması, bitmiş burjuva değerlerin ikinci baharını yaşamaya başlaması oldu.

Göstermelik baskılara dayanamıyor gözüken Refah, önce bayrak asmaya, İstiklal Marşı söylemeye, Atatürkçü kesilmeye başladı. Bunu önce, ona hediye edilen mahkeme kararlarını ya da kapatılma tehditlerini bahane göstererek, takiyye süsü vererek yaptı, ardından sanki her zaman öyleymiş havasına yattı. Yani, düşünün, takiyyenin bile takiyyesi çıktı. Sistem dinin çarpıtılarak güçlendirilmesini, devletin, düzenin tükenişinin engellenmesini istiyordu. Refah da bir sistem partisiydi, gönüllü olarak bu amaca hizmet etti. Halkı soldan aldı, sağa yöneltti.

"Laik demokratik cumhuriyetimiz" Refah sayesinde alkışlarla karşınızda duruyor. Ne laik, ne demokratik, ne de cumhuriyet olan bu varlığı Refah hortlattı. Laik değildir ve zaten devlet bünyesinde diyanet varken laik olunamaz. Demokratik değildir,

yıllardır hiçbir şeye biz karar vermiyoruz, herşeyi, kimi ve nasıl seçeceğimizi bile, senaryolar belirliyor. Cumhuriyet, cumhurun yani halkın egemenliği demektir. Cumhur katlediliyor, kışkırtmalarla yüz yüze geliyor, ekonomik koşullardan beli bükülüyor, hiçbir şeye karar vermeyip senaryolarla güdülüyor. Ne cumhuriyeti? Türkiye Cinayeti'nde yaşıyoruz.

Nitekim yalnızca 12 Eylül yüzünden 1980'lerdeki iktidarlar değil, aynı zamanda 1990'lardaki koalisyonlar da "cumhur" olarak bizim irademizi değil, "birileri"nin satranç hamlelerini yansıtmaktadır. 1995 seçimlerinde Refah % 21 oy aldıktan sonra, kurulan ilk koalisyon hükümetine alınmadı. Çiller Refah ile koalisyona şiddetle karşıydı. ANAP ve DYP'den oluşan ve DSP destekli ilk koalisyon hükümetinin işlevi, adeta, yolsuzluk iddiaları, örtülü ödenek olayı vb. ile Çiller'i RP ile koalisyona girmek zorunda bırakmaktı. Önceden çok karşı konuştuğu halde, Çiller RP ile koalisyona girmek zorunda kaldı.

ANAYOL yıkılınca başbakanlık görevini alan Erbakan, hükümeti birlikte kurmak için Mesut Yılmaz'la görüştü. Yılmaz önce kabul etti, sonra "vazgeçti". Çünkü Yılmaz'ın ve onun arkasındakilerin işlevi Çiller'i RP ile koalisyona itmekti. İçte ve dışta, RP'nin işi henüz bitmemişti. Çiller'in "laik" bekçiliğinde bu işi bitirteceklerdi. Sonunda ortaya laik gözüküp laik olmayan, koyu Müslüman denip "yeni" tür Müslüman olan suni bir ortam getireceklerdi. Ayrıca istedikleri zaman bu kozu kullanarak koalisyonu düşüreceklerdi.

Dinle ve sol edebiyatla verdiği hizmetin dışında Refah'ın kendi amacı, İslam emperyalisti bir "lider" Türkiye yaratmak, yani Yahudi lobisinin karşısına daha güçlü bir Müslüman lobisi çıkarmaktı. Bu çerçevede söz konusu senaryoya karşıydı. Çiller de senaryoya karşıydı. İkisi de karşıydı ama bildiklerini halka hiçbiri açıklamadı. Karşı oldukları halde başa gelmeleri senaristlerce istendi çünkü bir sürü pisliği ayıklamak onlara bırakılacaktı. İkisi birlikte, içte ve dışta yaptıklarıyla senaryonun ön hazırlıklarını tamamlayacaklardı. Adil düzenden de geriye, o dönem emekli maaşlarına yapılan yüksekce zamlar kalacaktı.

Çiller'in yaptıklarını biraz daha ayrıntılı olarak ele almadan önce iki provokasyon konumuz daha var. Aleviler ve sol hareket üzerine dönen dolaplar.

Aleviler'in teslim alınması

O tarihlerde Türkiye toplumunda yaklaşık 25 milyon Alevi vardı. Alevilerin inançlarına göre Allah insanın kendi vicdanıydı. Kuran, Hac, Ezan vb. onlar için dokunulmazlık taşımazdı. Asıl önemli olan insanlıktı, "okunacak en büyük kitap insandı". Yani Aleviliğin, insanı odağına koyan, çok güzel bir yaşam felsefesi vardı. Bu nedenle solun doğal tabanıydı.

Türkiye'de sol provokasyona uğratılacak, din mıncıklanacaksa, aynı zamanda bu Alevi kesim üzerine oyunlar da oynanacaktı. Bu büyük önem taşımaktaydı zira 25 milyon Alevi + en az 10 milyon dinini oyuncak ettirmeyip kendisi Allah'la başbaşa icra etmek isteyen vatandaş + en az 5 milyon ateist = 40 milyon. Bunun karşısında durulamaz, sola oyun oynanamaz, din mıncıklanamazdı.

1990'lara yaklaşırken, "işçiler yürüsün demokrasi büyüsün" rüzgarlarının etkisiyle Alevilik konusu, Alevilik tarihinin en canlı tartışmasıyla zaten gündeme gelmişti. Tartışma bir süre yol aldıktan sonra, Sivas katliamı gerçekleştirildi ve suçu Refah'a atıldı. Gerçekte, Refah'ın yarattığı kafa yapısının bunda bir katkısı olabilirdi ama kendisi doğrudan rol oynamadı. Refah Sivas'ın, haksız yere suçlanan "mağdur"u oldu, SHP ise sorumlusu. İkisi de sahte imajdı.

Sivas davasında en ilginç tanık, olayı PKK'nın yaptığını ileri süren vatandaştı. Bu kişi, otelin yangınına neden olan kimseyi, televizyonda, Fransa'da yapılan PKK eylemlerinde gördüğünü söylüyordu. Kimse ciddiye almadı. Oysa çok anlamlıydı. Derin devletin provakatörü, Sivas'ta da iş görmüş, yurdışındaki PKK eylemlerinde de... Adamın nerede görev verilirse orada çalıştığı, görevi verenin de devlet olduğu anlaşıldı. Olayda kullanılacak bazı bit yenikleri de bırakıldı. Muhlis Akarsu'nun, içinde yanmaya ilişkin sözler geçen deyişinden hareketle, adamcağızın içine doğmuş türü batıl dedikodular dolaştırıldı. Bu bile önceden planlandı.

Yukarıda sözünü ettiğimiz psikolojik manipülasyon teknikleri, hangi kitleye uygulanyorsa, o kitlenin tepkisine göre biçimlendirilmiştir. İstenen tepkiyi yaratacak inatlaşmaya girilmiştir. Aleviler çatışmadan kaçan bir kitledir. Yıllarca baskı görmüşler, ama hep toplumda iyi ilişkiler özlemi çekmişlerdir. Bu olaydan sonra, hem yeni baskılar geleceğini düşünerek, hem toplumda iyi

ilişkilerin sürmesini isteyerek geri adım atmaya başladılar. Bu arada bütün Alevi derneklerinde devletin adamları olduğunu biliyorum. Öne çıkan, Aleviliği kendi özüne doğru çeken kişiler derneklerden uzaklaştırıldılar. Tersi yönde eğilim taşıyanlar ise öne çıkarıldılar.

Ardından bir dizi provakasyon daha oldu. Televizyonda sunucu Aleviler aleyhine ahlaksızca konuşunca, beş dakika sonra İkitelli'de eylem yapıldı. İkitelli gibi bir ücra yere beş dakikada insanlar nasıl geldiler? Bence, o insanlar orada hazır bekletildiler. Yani bu olay da düzmeceydi. Böyle konu olmaktan hoşlanmayan Aleviler'i biraz daha geri itti.

Gazi olayları ise Sivas'ın bir başka türüydü. Durup dururken kahveyi taradılar, yaşlı bir Alevi'yi vurdular. Dev Sol öne çıktı ve bir yandan, cemevini örgüt binası gibi kullandı, öte yandan askeri bir zemin yarattı. Eylemlerde 32 kişi öldü. Sol yayın organlarının çoğu, "yeni Gaziler yaratacağız" türü manşetlerle çıktı. Alevi kitle bu manşetlere, haklı olarak, "iyi marifet edeceksiniz" gözüyle baktı.

Aleviler bu tür olaylardan artık bıkmışlardı, kendi dünyalarına çekilmek istiyorlardı. Ama bu kez de dünyaları, İzzettin Doğan gibi devlet yanlısı prof'ların işgali altındaydı. Gerçekten laik bir ülkede olmaması gereken Diyanet'ten pay ve para istemek, cemevlerinde Kuran kursu vermek, Ramazan'da iftar örgütlemek... İnananlar inançlarının gereklerini yerine getirmekte özgürdürler ama bunlar Aleviler'in kendi inançları değil, onlara dayatılan "inançlar"dı. İzzetin Doğan, Aleviler'i bir işaretle aynı davranan tarikata döndürdü. Süreç tamamladı. Aleviler ve Sünniler, provokasyonlarla sözünü ettiğimiz yeni tür, postmodern Müslümanlık'ın çatısı altında toplandı. Şimdi beyler konuşuyorlar: % 99'u Müslüman olan milletimiz diye ama bunun nasıl sağlandığını ve nasıl bir Müslümanlık olduğunu söylemiyorlar...

Bunun sağlanması için örgütlenen tüm provakasyonlar (Sivas olayları, Gazi olayları ve İkitelli eylemi) bizzat derin devletin eseridir. Yani bir dizi manipülasyon ve kışkırtma da bu alanda yapıldı, hiç tereddütsüz kan akıtıldı. Alevi kitle, toplumun Alevi-Sünni diye bölünmemesi için, bu konuyu kapattı, geri adım attı. Toplum, laik şeriatçı diye ikiye ayrıldı. "Şeriatçılık", laik geçinenlerce pompalandı. Aynı laik geçinenler, devrimci eylemlerde jandarmayı gençlerin üzerine, Yeniçeri ocağı gibi, "Allah, Allah"

diye sürdüler. Böylece laikliğin yalnızca rolünü oynadıklarını gösterdiler. İrtica gericilik demektir. Hepsi gericiydiler...

Sol hareketin başına gelenler 1

Sol hareket deyince ilk akla gelen ve gelmesi gereken TKP'dir. Türkiye'nin en eski partisi TKP geneliyle Sovyetler Birliği çizgisinde bir partiydi. 1979'da içinde açık kavga patlak verdi ve iki kanat belirdi. Bunlardan biri resmi yönetime bağlı kalan, diğeri, Londra kanadı ya da *İşçinin Sesi* olarak anılan kesimdi.

Resmi kanat, *İşçinin Sesi*'yle yolunu ayırdıktan sonra, TİP ile birleşip, TBKP olup 1980'lerin sonunda bir bakıma kendini fesh etti. Kanımca bu adımı, Sovyetler'i çökertmeye içeriden yardımcı olan ekip, Türkiye'ye armağan etti. Hem legal parti için dönülmesini, hem reformcu yollardan bunun elde edilmesini istedi. Türkiye denkleminde bu ikisi, likidasyona ya da fesihe eşitti. Bu ekip kısa süre sonra da Sovyetler'i fesh etti. R.Yürükoğlu'nun liderliğinde *İşçinin Sesi* varlığını devam ettirdi ve diğer kanat kendini fesh edince, TKP adını almaya karar verdi.

1980'lerin ikinci yarısında Londra'da iki güç R.Yürükoğlu'yla ve *İşçinin Sesi*'yle uğraşıyordu. Biri resmi kanadın gönderdiği partililerin çıkardığı *Gerçeğin Sesi* adlı çirkin bir gazeteydi. Bu parti içi sorun sayılabilirdi, ilginç olan, polemik değil hakaret dolu üslubunun aşırı çirkinliğiydi. Diğeri, Özel Detektif (*Private Eye*) adlı, İngiliz entelejansıyla bağlı olduğu bilinen bir dergiydi. Bu arada Türkiye gazeteleri de çarşaf çarşaf, ya saldırı yazıları, ya çoğu çarpıtılarak basılmış röportajlar yayınlıyorlardı. Yani gözler Londra'ya bakmaktaydı.

Kanımca Türkiye gazetelerinin yaptıkları röportajların anlamı, legal parti konusunda bizim nabzımızı yoklamaktı. *İşçinin Sesi* olarak bu noktada yanlış yaptığımızı düşünüyorum. O tarihte legal parti konusunda daha farklı bir yaklaşım göstermeliydik. Resmi kanat ile bunu elde etme yöntemlerinde ayrılsak da, buna kategorik olarak karşı çıkmak yanlıştı. Sanıyorum, Yürükoğlu yoldaşım yaşasaydı, o da bu konuda aynı tutumu alırdı.

1989'da Maraş'ın birkaç köyü, birden Londra'ya boşaldı. İngiltere'ye gelmenin o kadar zor olduğu ve Türkiye'de ortamın iyiye doğru gittiği koşullarda, iltica başvuruları ortalığı sardı. İltica'larda da gariplikler vardı. Örneğin, o tarihte Halk Evi adlı örgüt içinde aktif olan bazı kişiler (örneğin, eskiden CHP'liyken

TKP'nin öteki kanadından, sonra da PKK'lı olmuş, bukalemun gibi her kılığa bürünen Nafiz Bostancı) tarafından yapılan başvurular kesin kabul ediliyor, Londra İşçi Birliği tarafından yapılanlar ise bazen nedensiz reddediliyordu. Yani, kanımca Halk Evi'ne destek veriliyordu.

Öyle görünüyor ki, bu akınla vurulan kuşlar şunlardı: Bir, Londra'da tekstil alanında yükselmiş olan ücretleri, yeni kaçak işçilerle aşağıya çekmek. İki, Londra'daki işçiler içinden doğmuş, onlara gerçekten iyi hizmet veren, bunun için de belediyeden para yardımı alan Londra İşçi Birliği'ni güçten düşürmek ve para yardımını İngiliz devletine ve ortağı Türkiye'ye daha "yararlı" kanallara akıtmak. Üç, en yararlı kanal olarak PKK'ya taban oluşturmak.

Bunun az öncesine kadar Türk-Kürt bütün işçiler, LİB'e üye olurlardı. Bu akınla PKK yaratıldı. Böylece Türkiye ve ABD ile ortak olarak senaryoda aktif yer alan İngiltere'ye de, hem MED TV'nin yayınına izin vermenin "demokratik" gerekçesi bulundu (PKK'lı taban istiyor), hem de Avrupalı ortaklarını Kürt sorununu desteklemeye teşvik olanağı sağlandı.

Yukarıda Alevilik üzerine oyunları aktarmıştık. 1990'da R.Yürükoğlu'nun Alevilik üzerine kitabı Türkiye'de çıktı ve Aleviler arasında büyük bir ilgi uyandırdı. *Okunacak En Büyük Kitap İnsandır* başlıklı kitapta Aleviliğin özü çarpıtılamayacak kadar doğru konuyor, Diyanet'in varlığının laikliğe aykırı olduğu anlatılıyor, Aleviler kendi içlerinde birliğe çağırılıyordu. Aleviler'in, geçmiş yüzyılların devrimcileri olduğu, bu nedenle günümüz devrimci hareketiyle doğal bir bağları bulunduğu söyleniyordu.

Kitap o sıralarda çıkan tüm Alevilik kitapları arasında halk tarafından en çok tutulanlardan biri oldu. 15 bin adet basıldı ve dağıtıldı. Aynı örgüt yandaşlarınca çıkarılan *Kervan* dergisi de Aleviler arasında çok tutuluyordu. Yukarıda sözünü ettiğimiz Gazi olayları, genelde Aleviler'e, özelde de Kervan yandaşlarına karşı bir provokasyondu. Bu olduğunda *Kervan* Gazi'de 900 adet dağıtılıyordu, *Kervan*'ın irtibat bürosu dolup taşıyordu.

Gazi saldırısı olur olmaz, olayın doğal mantığı gereği, askeri yaklaşımıyla Dev Sol öne çıktı. Doğal olmayan, *Kervan* örgütü içindeki bazı üst düzey kişilerin de Dev Sol ile aynı zeminde yarışmaya girmesiydi. Bir yandan bu kişiler, *Kervan* örgütü

içinde bulunan ve ne olursa olsun siyasi mücadeleyi esas alan lider kişilerin ayağını kaydırma uğraşı verdiler. Öte yandan Dev Solcular, Aleviler'e karşı, Cemevi'nde izinsiz toplantı yapmak, kendi sloganlarını dayatmak gibi saygısızca tutumlar gösterdiler. Kan akıp 32 kişi de ölünce, Gazi'deki örgütlenme geriledi. Bu TKP'ye ve *Kervan*'a önemli bir darbeydi.

1990'ların başlarında başka önemli olaylar da oluyordu. Dev Sol tabanına karşı dizi dizi yargısız infaz gerçekleştiriliyordu. Bunlar o tarihlerde basına da yansıyordu. Yargısız infaz olduğu şu gibi ipuçlarından açıkça ortaya çıkıyordu: Örgüt evi diye basılıyor, içindeki genç silahsız ve bir koltuğun ardında saklanırken öldürülmüş olarak bulunuyor. Çatışma çıktı deniyor, komşular biz evden ateş edildiğini duymadık diyorlar. Ve o tarihlerde basın bunları yazıyor.

Bu gibi çok olay oldu. Aynı sıralarda Dev Sol da ikiye bölündü: Dursun Karataş ve Bedri Yağan taraftarları. Bedri Yağan vuruldu. Yönetim Dursun Karataş'ta kaldı. Kendisi daha önce, sanıyorum 1989'da şaibeli bir biçimde cezaevinden yurtdışına kaçmıştı. Ve Türkiye'de süren örgüt evi baskınlarında yurtdışındaki merkezden bilgi alındığı kuşkusu tabandaki birçok insanı sarmıştı. Ama bu kuşku, Dev Sol'un bu tür kuşkuları dile getiren kadrolara uyguladığı moral baskı ile bastırıldı.

Bu olanlar, psikolojik falan değil, düpedüz kaba kuvvetle saldırıydı. Aynı yıllarda, devletin Dev Sol tabanına yönelik olarak bir de özel tutuklama politikası başlamıştı. Bu da gerektiğinde düpedüz saldırıyı içermekle birlikte, bunda asıl olarak psikolojik tekniklerden yararlanılmaktaydı. Zaten onların psikolojik tekniği, PKK kışıkırtmasında da yaşandığı gibi, her zaman kan barındırmaktaydı. Devrimci hareketin önyargıları dikkate alınarak, inatlaşma yaratıldı. En çok baskı yiyen, işkence gören en devrimcidir önyargısını ters çevirip, ben en çok baskıyı, işkenceyi bu harekete yapayım ki en devrimci onlar gözüksünler ve onlar güçlensinler uygulaması yapıldı.

Ben 1993'te, Sivas olaylarından sonra yapılan yürüyüşe katıldım. İstiklal Caddesi'nde izinsiz bir yürüyüştü ama olay çok vahim olduğu için, polis Tünel'e kadar bir şey demedi. Tünel'de dağılın dedi. Kişi olarak katıldığım bu yürüyüşte *Kervan* ve Dev Sol yandaşlarıyla konuştum, tartıştım, onları dağılmaya ikna ettim. Polise dağılıyoruz dedik ve dağıldık. Tünel'den Karaköy'e

doğru kaldırımdan yürürken, bir polis minibüsü geldi, bizim yanımızda yürüyen polislere birşeyler fısıldadı. Ondan sonra polis arkadaşıma "ne bakıyorsun" dedi. Ben de "bakmak yasak mı" dedim ve ortalık karıştı. Dayak yedik, bir sürü insan tutuklandı. Belli ki, gelen minibüsten, kışkırt, olay yarat, adam tutukla emri fısıldanmıştı.

Bir süre önce İçişleri Bakanıyken Sadettin Tantan, devletin 11 yıldır hapisanelere giremediğini söyledi. Sorun, girememesi değil, girmemesiydi. Bir kez, girememesi için hiçbir neden yoktu. İkincisi, istediği zaman girdiğini ve hatta Ulucanlar'daki gibi, durup dururken 10 kişiyi dipçikle öldürdüğünü biliyoruz. Dev Sol yönetiminde çok önemli birileri devlet tarafından ya kafalanmıştı ya rehin alınmıştı. Yönetimi devletin ortağı olan PKK'nın eğitim yeri dağlardı. Ama Dev Sol'un böyle bir eğitim yeri yoktu. Devlet, özel politikayla bazı cezaevlerini Dev Sol'a eğitim alanı olarak açtı. Bu cezaevlerine fiili müdür olarak Dev Sol atanmıştı. Öyle ki, TKP davasından sanık olarak devletin bir cezaevine gönderdiği kişileri Dev Sol kabul ediyor ya da etmiyordu. Müdür falan hikaye.

Böylece, hem her eylemde uydurma nedenlerle çatışma çıkıyor, halk eylemlere haklı olarak soğukluk duyuyordu, hem polis deli saçması saldırılar yapan kötü kişi ilan ediliyor, halkın öfkesini üzerine çekiyor, asıl suçlulara incir yaprağı olarak kullanılıyordu, hem de cezaevine "eğitim" için kadro yığılıyordu. Yani Doğu'da halkı kışkırtmayla dağdaki gerilla kampına süren devlet, şehirde de benzeri bir kışkırtmayla gençleri cezaevindeki gerilla kampına yığıyordu.

Bu yığmanın bir anlamı geçen yıllar içinde çok acı bir biçimde yansıdı: Ölüm oruçlarında yüzlerce genç öldü. Halk çok üzüldü ama bunu solun aptallığı olarak gördüğü için bir şey yapmadı. Oysa olay devletin katliamıydı. Polise Dev Sol tabanını dışarıda taratsalardı, halk ayaklanır, ne yapıyorsunuz yahu diye bağırırdı. Bunu Dev Sol yönetimi eliyle uyguladılar. F Tipi cezaevi gibi, insanın düşüncesi ne olursa olsun, uğrunda ölmeye değmez bir konudan hareketle genç insanları ölümün kucağına attılar. Halkı açmazda bıraktılar, sonra da onu dönüp duyarsızlıkla suçladılar.

Dev-Sol'un başı büyük olasılıkla 1990 dolaylarında bağlanmıştı. Bu aralar işlenen ve Dev Sol tarafından üstlenilen bazı

siyasi cinayetlere bakıyoruz, bunlar daha çok senaristlerin yok olmasını isteyeceği insanlardı.

Örneğin, Özal döneminde MİT müsteşar yardımcılığı yapmış, Ortadoğu uzmanı, dolayısıyla dönen dolaplar hakkında bilgiyle dolu olan Hiram Abbas, 26 Eylül 1990'da öldürülüyor. Aynı sıralarda bir sürü emekli general öldürülüyor. Emekli Orgeneral Adnan Ersöz, Deniz Kuvvetleri eski Komutanı Kemal Kayacan, sırasıyla 13 ekim 1991'de ve 29 Temmuz 1992'de öldürülüyor. Kanımca bunları Dev Sol öldürmedi, Dev Sol kılığında devlet öldürdü, Dev Sol üslendi, böylece de Dev Sol çok profesyonel ve "devrimci" görünerek güçlendi. Devlet, Dev Sol'u kendi iç hesaplaşmalarında da değerlendirdi.

Dev Sol'un başı bağlandıktan sonra, 1994 yılı sonlarında Londra'da TKP'ye yönelik bir provokasyon yaşandı. Eski TKP'lilerden, yıllar önce örgütten ayrılmış bir adam birden canlanıp TKP ve R.Yürükoğlu hakkında atıp tutmaya başladı. Buna "dayanarak", Dev Sol da, TKP'ye yakın olduğu bilinen Londra İşçi Birliği'ni bastı ve TKP'nin "yediği" paraların hesabını sormaya kalktı. TKP'den haraç istedi. Böyle şantajla LİB'i ve orada emek emek kurduğumuz *İşçinin Sesi* Kütüphanesi'ni Dev Sol devraldı. Gergin anlar yaşandı. TKP'den arkadaşlarım, örgütü basanların adını polise vermediler. Ben olsaydım verirdim. Çünkü üniformalı polisin yapamadığı, Dev Sol içindeki üniformasızlara yaptırılıyordu. Bırakmalılardı, üniformalı polis ayıklasın üniformasızın taşını.

Bu gerilim sırasında özellikle kişi olarak R.Yürükoğlu büyük parasal zarara uğratıldı. Örgütün bulunduğu ve Yürükoğlu ile onun eski eşi bendenizin özel parasıyla alınmış bina, Dev Sol ile bir çatışmaya girilmesin diye yok pahasına satıldı. Parasal zarar, manevra alanının kısıtlanması açısından çok anlamlıydı. Bunun sonuçları sonradan yaşandı. Bu olaylarda R.Yürükoğlu'nun korkak, onursuz tutum aldığını söyleyenler vardı. İki sol örgüt arasında çıkacak bir çatışma nedeniyle kan dökülmesi, insan olan için gerçekten çok korkulacak bir olaydı. Yürükoğlu haklıydı ve onu suçlayanlar insanlıktan anlamayanlardı. Ne yapsaydı yani? Vurun kırın diye emir verip adam mı vurduracaktı? O zaman "cesur devrimci" mi olacaktı?

Daha sonra Dev Sol TKP'den özür dilemiş. Nasıl özürse, basarak aldığı örgütleri geri vermemiş. Oysa gerçek özürün tek

ölçütü bu olurdu. TKP ile Dev Sol'un ilişkileri yumuşadı. Yumuşamaz olaydı. Özdemir Sabancı suikastı olduğunda Dev Sol, "halk" adına orayı burayı basacak kadar gücü olduğu halde, bu suikastın sanığı olarak aranan Mustafa Duyar'ın kaçışında her nedense TKP'den yardım istedi ve aldı.

Özdemir Sabancı'yı Mustafa Duyar öldürmemişti. Bunu büyük bir tesadüf eseri biz ayrıca da öğrendik. İşlenmiş cinayeti üzerine alması için Dev Sol yönetiminden Mustafa Duyar'a emir gelmişti. Belki de, buna hazırlık olarak, o binada çalışan Fehriye Erdal'ı ziyarete gittiğinde videoya kaydı geçmişti. Kaçışına TKP yardım etti, o gitti yurtdışında teslim oldu. Belli ki bu emir de yönetimden gelmişti zira yurdışında teslim olmanın bir alemi yoktu.

Mustafa Duyar cezaevinde evlendi, aradan zaman geçti, tam Can Dündar'a birşeyler açıklayacaktı ki, Nuriş adlı çeteci "her nedense" çok "kızmış", başka cezaevinden emir gönderip içeride Duyar'ı öldürttü. Aynı yerde bulunan Selçuk Parsadan da ağır yaralandı. Bence o da hedef alındı ama şans eseri kurtuldu. Senaristlerin Nuriş'e kaç para yedirlikleri ya da karşılığında ne verdikleri merak konusudur.

Sabancı cinayeti (artık birinci Sabancı cinayeti demek gerek, zira ikincisi de işlendi) büyük olasılıkla bir taşla birkaç kuş vuruyordu. Biri, sermaye gurupları arasında bir çatışmaydı. Derin devlet Amerika yanlısıydı ya, bu cinayetle belki de Sabancı gurubuyla Japon sermayesi arasındaki ortaklığı hedef alıyordu. İkincisi, Dev Sol'u çok güçlü gösteriyordu. O güvenlik zincirini kırıp girdiklerine göre pes dedirtiyordu. Tabii Dev Sol'un güçlü kılınması, oltaya yeni avlar takılması demekti. Üçüncüsü, TKP'ye karşı bir provokasyondu. Mustafa Duyar teslim olunca, ona yardım eden örgütün sorumlusu, yani R.Yürükoğlu da Türkiye'ye gelemez olacaktı.

Provokasyonların ardı arkası kesilmedi. Bu bizim de bir yerlerde yanlış yaptığımızı göstermekteydi ama bunu burada ele alamayız. R.Yürükoğlu'nun ölümü öncesinde yaşanan provokasyonları ise, daha yakın zamanlara geldiğimizde anlatacağız.

Bu arada bir de Metin Göktepe cinayeti işlendi. Pırıl pırıl genç bir delikanlı ve aynı zamanda *Evrensel* gazetesinin muhabiri olan Metin Göktepe, 1996 yılında göz altına alındığında, belli ki yukarıdan gelen bir emirle hunharca öldürüldü. Cinayete ilişkin

mahkeme, yaklaşık dört yıl oradan oraya süründürüldü. Mağdur ederek güçlendirme oyununun yaygın ve "gerektiğinde" insan canıyla, acımasız olarak oynandığı koşullarda, bu bilinçli provokasyon da, o tarihte, sol hareketin çok bağnaz ve yanlış bir parçası olan Emek Partisi'ni ve *Evrensel* gazetesini güçlendirme işlevi gördü.

Şimdi kaldığımız yerden Türkiye ortamına geri dönelim.

Tansu Çiller'in kullanılması

Yukarıda da belirtildiği gibi, 1990'lı yıllarda Çiller ile Yılmaz arasında yürüyen hırçın ama neden bu kadar hırçın olduğu anlaşılamayan kavganın altında yatan, bu senaryoya tutum konusundaki farklılıklardı. Bunun da altında, Türkiye'nin emperyalistleşme stratejisi yatmaktaydı. ANAP Özal'ın altından alındı ve ANAP'a, Türkiye'nin burada anlattığımız senaryo çerçevesinde emperyalistleşmesinden yana tutum aldırıldı. Daha doğrusu, ANAP'ın o karışık yapısı, senaryonun siyasal yaşamdaki doğrudan ve ana kılıfı olarak kullanıldı.

Mesut Yılmaz, Türkiye siyaset sahnesinde iktidar hırsı en az yansıtan liderdi. Hatta birkaç kez iktidara gelmeyi reddetti, birkaç kez istifa edip gitti, son koalisyon sırasında hep gerilerdeydi ve seçimden sonra da çok pişkin bir biçimde çekildi. Çünkü kanımca kendisi derin devletle içiçeydi, zaten iktidar fiilen elindeydi. Birilerinin yazdığı senaryonun figüranı olan hükümetlerde öne çıkmak onun için hiç önemli değildi.

Eskiden, kapitalistleşmeye ilişkin milli burjuvazi, komprador burjuvazi ayrımı vardı. Son yıllarda benzeri bir tür ayrım emperyalistleşmeye ilişkin çıktı. Bu ayrımda Özal, Çiller, Türkeş, Erbakan, yerli (övgü falan değil yalnızca olgudur, emperyalistin hiçbir türünün övülecek bir yanı olamaz) emperyalist olarak adlandırılabilir.

Türkiye'de bu ayrımla bağlı olarak yalnızca siyasi partiler guruplaşmadılar, aynı zamanda neredeyse iki ayrı devlet örgütlenmesi (Çiller de sonradan birine derin devlet diyor - örneği 27 Mayıs 1999 tarihli gazetelerde var) doğdu. Devlet güçleri (yürütme, yasama, yargı, yargı içinde farklı odaklar) farklı taraflarda yer alabildiği gibi, televizyon kanallarındaki ve basındaki "çoğulculuk" da bu tekil eksene takıldı kaldı.

Hatta, yukarıda kısaca değindiğimiz gibi, 1990'lı yılların

başlarında ordu içinde de birçok olay yaşandı. Doğu'da ordunun kanatları arasında silahlı çatışmalar olmuştur. Örneğin Lice'de Bahtiyar Aydın, şimdi PKK'nın üzerine atılan, böyle bir çatışmada öldürülmüştür. Öldürülen birçok general vardır. Şimdi kazada öldüğü söylenen Jandarma Komutanı Eşref Bitlis'in uçağı önce ABD uçaklarınca taciz edilmiş, sonra helikopteri sabotajla düşürülmüştür. Ardından Bitlis'in iki yardımcısı da öldürülmüştür.

Bunlardan Ersever'in cesedi Jandarma bölgesine atılmış, nüfus kağıdı "ne hikmetse" *Aydınlık* gazetesine postalanmıştır. Bunlar basında da, Meclis arşivindeki komisyon raporlarında da vardır. O yıllarda ordunun orta düzey komutanları arasında çok yaygın bir olay da basına yansıdığı kadarıyla intihardır.

Bunların bazıları Özal döneminde olmuştur. Ama Özal daha neye uğradığını pek anlamadan kendisi öldürülmüştür. Bunların açıklamasına yapmak yer yer Çiller'e düşmüştür. Örneğin, Çiller, Ersever olayına ilişkin olarak, kendi aralarında hesaplaşma diye bir "açıklama" getirmiştir. Zaten iktidarın Çiller'in üzerine atılmasının bir nedeni de pisliklerle onun başa çıkması, pisliklerin onu yıpratması içindir.

Çiller, kendisini derin olmayan, normal devletle özdeşleştiriyordu. Derinlerde olduğu için, derin devletin yaptığı pisliklerin herhalde küçük bir kısmına değinmişizdir. Ancak normal devletin tarzı da ondan aşağı kalmamıştır. Demek ki normal dediğimizde de büyük bir anormallik vardı.

O zamanlar ABD, PKK'yı terörist olarak kabul etmiyordu ve Çiller sürekli "PKK teröristtir" diye ABD'yle kapışıyordu. O tarihlerde kim Çiller'e, Amerikan vatandaşı, CIA ajanı diyorsa, bunu bizzat CIA dedirtiyordu. Çiller sık sık PKK ile Kürt sorununun aynı olmadığını söylerdi. Doğruydu ama halktan korktuğu, dolayısıyla Kürt sorununda da demokratik olamadığı için öküzü boynuzundan yakalayamadı.

Çiller yanlısı devlet güçleri PKK'ya karşı en zalim mücadeleyi vermişlerdir. Asıp kesip öldürmüşlerdir. Muhalif oldukları senaryonun acısını PKK'lı tabandan çıkarmışlardır. Çiller onların Cağaloğlu'ndaki gazete bürosunu bombalamış ve bununla öğünmüştür. Oysa, eğer biliyorsan ki bu bir kışkırtmadır, o zaman PKK tabanı, iki ateş arasında bırakıldığı için, haklı olarak savaşmaktadır. Onları öldürerek "tepki" göstermek insanlığa değil

ancak emperyalist mantığa sığan bir olaydır.

Çiller, PKK'ya gösterdiği kızgınlığın benzerini Yunanistan'a da göstermiştir. Herhalde Yunanistan'ın bu senaryonun tarafları arasında olduğunu, yer yer Türkiye ile çelişki numarası yaptığını öğrenince, öfkesinden, Kardak kayalıkları yüzünden neredeyse savaş çıkarma durumuna gelmiştir. Ama yine açıktan bir şey söylememiştir.

Yine Çiller döneminde Boğaz'da bir vapur kazası oldu. O tarihlerde Türkiye, petrol tankerleri Boğazlar'dan geçmesin, Bakü Ceyhan boru hattı kabul edilsin diye "mücadele" veriyordu. Bu kaza da bu çerçevede bir oyundu. Uygun hava koşullarında, iki tanker çarpıştırıldı. Türkiye "davasını" canlı bir örnekle, imajla dünyaya duyurmuş oldu. Ama 23 denizci öldü. Ne beis.. Bunlar emperyalist yöntemlerdir.

24 Eylül 1996'da Zeki Müren'in ölmesi derin devletin marifetidir. Zeki Müren, çok çok büyük olan mirasını vasiyetnamesinde askeri vakıflardan birine bırakacağını belirtmiştir. Ancak daha sonra bundan vazgeçme eğilimine girmiştir ve vazgeçmeye fırsatı kalmadan öldürülmüştür. Adam kalp hastası, uzun yoldan geliyor ve eline 45-50 yıl önce kullandığı mikrofon tutuşturuluyor. Ne önceden biraz dinlendirme, ortalıkta ne bir doktor, ne de kalp cihazı olan bir ambulans.

Eğer söz gelimi Mesut Yılmaz böyle ölmüş olsaydı, buna neden olan kadrolar işlerinden atılır, mahkemeye verilir ve en azından ağır ihmal ile yargılanırlardı. Tayyip bey attan düştü diye neredeyse seyis için soruşturma açılacaktı. Zamanın hükümeti ya emperyalistleşmeyi düşünmekten böyle insani bir sorunu göremedi bile, ya da gördü ama yine sineye çekti.

Selçuk Parsadan'ın örtülü ödenekten para alabilmesine gelince, bununla da Çiller'e, örtülü ödenekten ne harcamalar yaptığını biliyoruz diye kodlu mesaj veriliyordu. Çiller de Mesut Yılmaz'ı Macaristan'da tokatlattırdı. Çiller, orada ne yaptığını açıklasın diye Mesut Yılmaz'ı sıkıştırdı. Büyük olasılıkla Yılmaz, PKK ile ilgili bir görüşme yapmıştı. Ama Çiller'e sorulduğunda kumar oynadı diye cevapladı. Mesut Yılmaz da tokatlayan adamı affettiğini duyurdu.

Yukarıda halkın, 1980'lerin sonunda nasıl bir duruma gelmiş olduğunu açıkladık. İki taraf arasındaki kavga bu halktan çok haklı olarak duyulan derin korkunun gölgesi altında yürütüldüğü

için, birşeylerin yalnızca ucu gösterilip, karşı tarafa 'hepsini gösteririm ha' diye tehditte bulunuluyordu. Kavga kodlu olarak yürüyordu ve kimse de neden böyle hırçın bir kavganın yürüdüğünü anlayamıyordu.

Bir süre sonra Susurluk "kazası" oldu. Tabi ki Susurluk da bir kaza değildi. Zaten sonradan unutturulan, karışıklığa getirilen ikinci bir araba söz konusuydu. Bu olmasa da başka teknik yolları bulunurdu. Bu konuyla ilgilenen Meclis komisyonunun bazı üyeleri, ilgili savcılar vb. sırayla yok edildiler. Ne raslantı ki, bunların bazıları da "kaza" geçirdiler. Kanımca cep telefonuyla bu yapılabilmektedir. Hafız Esad'ın cep telefonuyla öldürüldüğü söylenmektedir.

Susurluk olayının çevresinde örülü olan, Topal vb. cinayetler dizisine hiç girmiyorum. Susurluk'la patlatılan skandal, Çiller tarafının MHP kökenli çeteler eliyle, mafya yöntemleriyle "yerli" yoldan emperyalistleşme, etki alanları edinme operasyonuydu. Örtülü ödenek hikayesine de açıklık getiriyordu. Kurşun atmak da, örtülü ödeneğe her yoldan para kazanmak da bu işin içinde vardı. Alman bir savcı, o tarihlerde, Türkiye'nin başbakanı uyuşturucu kaçakçılığı içinde, ben ne yapabilirim demişti. "Normal" devlet için kurşun atıp, orada burada darbe yapıp, örtülü ödeneğe uyuşturucu parası kazandın mı, kahraman oluyordun. Boşuna "Türkiye" kimileriyle "gurur" duymuyordu!

"Normal" devlet, örtülü çalışmalarıyla, Çeçenistan'dan (bu bölgede var olan petrol boru hattı kullanılmasın diye), Azerbeycan'dan (Rusya'yla Türkiye arasında Elçibey-Aliyev kapışması), Afganistan'a (Taliban'ın lideri Suudi Arabistanlı milyarder terörist Bin Ladin'in damadıdır, Türkiye o zaman Dostum güçlerini aktif destekledi) kadar elini sokmuştu. Bazı ülkelerde darbe yapıldığı bile duyuldu. Çiller kalktı "devlet için kurşun attı" diye Çatlı'yı savundu. Çatlı'nın attığı emperyalist kurşundu.

Nitekim Çiller'in içe yönelik ekonomi politikasında da yerli emperyalizm örnekleri vardır. Buna fazlaca girecek değiliz ama örneğin, bankalara ilişkin olarak çıkardığı kararnameler, az sayıda ailenin elinde, devlet garantisiyle çok para toplanmasına ve bunun sermaye olarak kullanılmasına yöneliktir. Halkın mevduatından emperyalist tekellerin yararlanması içindir. Bu uygulama son yılların devasa hortumlamalarının yolunu döşemiştir.

Çiller, SHP'den sonra ANAP ile koalisyon sırasında bilerek

Refah'ın yanına itildi. Ondan sonra Refahyol kuruldu. Refahyol yalnızca din açısından değil başka açılardan da isteniyordu. Susurluk'la ortaya dökülenler, senaryo sahipleri için de istenen hazırlıklardı. O bölgelerde ortamı hazırladı. Öte yandan Türkiye'de istenen laiklik-din karmaşası da doğmuştu. Çiller "bu ezan susmaz" diye bağırdıkça, ezan da hoparlörden daha yüksek sesle verilmeye başlanmıştı. Müslümanlık adına, çoğu emekçi olan Müslümanlar sabahın beşinde derin uykudan sıçratılmakta, sağlığından olmaktaydı. Eskiden laik olanların bile laikliği iyice bulanmaktaydı. Refah'lı koalisyon misyonunu tamamlamıştı. Bankalar, Orta Asya, Kafkaslar ve kafalar karışmıştı.

Normal devletin bazı pisliklerini ortaya çıkaran derin devlet, Susurluk bahanesiyle, 'devlette çete olur mu canım' teranesiyle, kendi kanlı çetesinin işlediği bütün cinayetleri öteki tarafın üzerine yıktı. Bir de üstelik, "sürekli aydınlık için bir dakika karanlık" eylemiyle başarısını kutladı. Kendini ilerici sanan bir kesim bu eyleme katıldı. Ama, gerçekten ilerici olan ve aydınlığa susamış bulunan halkın çoğunluğu katılmadı. Bit yeniği olduğunu sezdi. Normal devlet ebediyyen yenilmişti.

DYP-RP koalisyonunu düşürmek için gerekçe hazırdı. İslamcı-Atatürkçü çatışması zaten yaratılmıştı. Basın çalışanları rehin alınmıştı. İrtica geliyor dedin mi, yaratılmış olan "Atatürkçü-laik" koro bir ağızdan konuşmaya başlamaktaydı. Yargı içinden hemen "hukuk ilkelerini" hatırlayanlar çıkıyordu. Kudüs gecesinin kanıtladığı gibi, Refah içinde suni gerekçe yaratmaya hazır kadrolar da vardı. 28 Şubat 1997'de MGK bir muhtıra verdi ve bir dizi suni tartışmanın ardından, Haziran ayında da hükümet istifa etti.

Çiller, kendisine "cesur yürek" dedirtiyordu ama ne senaryoyu, ne derin devleti, "ananızım, bacınızım" dediği halka şikayet edecek cesaretin kırıntısını bile gösterememiştir. Yıkılmakta olan, yönetemeyen bir sistemin hem de yönetici parçası olunca, birinci belirleyici özellik halktan korkudur. Bu onların hepsinin arasındaki çekişmelerde kararsızlık, korkaklık, yarı yolda uzlaşmaya yönelmeyi ve sonuçta birbirini tamamlayıcı olmayı getirir.

Nitekim Çiller senaryoya muhalif olduğu halde, onun bütün koalisyonları senaryo için kullanılmıştır. Erbakan da bildiklerini sır olarak halktan saklamıştır. Muhalefet, kullanılarak, açığı yakalanarak, posası çıkarılarak yenilgiye uğratılmıştır. Atı alan Üsküdar'ı geçtikten sonra, aynı partiler, bir zamanlar karşı olduk-

ları senaryoda rol almaya soyunmuşlardır.

3.3. Kanlı senaryonun ikinci bölümü: 28 Şubat-3 Kasım

28 Şubat için olağanüstü dönem benzetmesi yapılmaktadır. Gerçekte senaryo açısından bu dönem 'olağanüstü'yü değil 'olağan'ı başlatmaktadır. Kanımızca sisteminin küresel uygulamaları açısından da pek bir olağanüstü özellik taşımamaktadır.

28 Şubat: Senaryonun sivil otoritesini başlatan postmodern darbe

Refahyol'dan sonra gelen Anasol-D hükümeti, 'olağan'a bir geçiştir. Artık askeri otoriteyi bir tehdit gibi kullanma modası geçmiş, senaryonun sivil otoritesinin güçlendirilmesi gereken bir döneme girilmiştir. Bununla bağlı olarak Onbaşı Mesut hükümeti diye dalga geçilen hükümetin başı olarak Mesut Yılmaz, askerlere adeta "kafa tutmuş", böylece sivil otorite şaibeden kurtulmuştur. Hatta Mesut beyin söylediklerine sivil darbe adı bile konmuştur. Bir bakıma doğrudur. Ordu yönetimi, senaryonun sivil otoritesinin ardında durmuştur. Çünkü artık muhalifleri kullanma gerekliliği yoktur, gidişata senaryo damgayı doğrudan vurmuştur.

Gerçekten de 28 Şubat 1997, senaryonun sivil otoritesi dönemini başlatan bir postmodern askeri darbedir. Postmodern sözcüğü edildiği anda, kavramın doğası gereği bu, darbe falan değil, bir darbe oyunuydu, anlamına gelmektedir. Herşey, senaryonun artık dolu dizgin yol alacağı bir kıvama gelmiştir ve hem de bu çok kanlı bir yoldan, 10 yılı aşkın bir süre boyunca, doğuda batıda, dağda şehirde, oluk oluk kan akıtarak, kanlı ve kirli bir iç savaşla gerçekleşmiştir. 28 Şubat bu geçişi, senaryonun dolaysız iktidarını, temsil etmiştir.

Hep "iktidar" sözü ediyoruz. Başta değindik ama bir daha hatırlatalım ki, kullanacak başka sözcük bulamadığımız için "iktidar" diyoruz. İpler açıkça görünmeyen birilerinin elinde olduğu için bununla asla ve asla hükümeti kastetmiyoruz. Öte yandan iktidar dediğimiz, gerçek bir iktidar değildir. Yani, daha önce de belirttiğimiz gibi, sistem uzun bir süredir iktidarsızlık içindedir. Ama birileri iktidarsızlığa perde gerisinden antrenörlük etmektedir, buna iktidar diyoruz.

Sistemin iktidarsızlığı Türkiye için daha da çok geçerlidir. 1968'den beri burjuvazi bir türlü düzgün yönetememiştir. 12

Eylül ile darbe şansını bile tüketmiştir. Bundan sonra giderek sahtekarlık teknolojisini geliştirmiştir. Ta 12 Eylül sonrasında, Turgut Sunalp'in MDP'si öne sürülmeseydi, ANAP seçilemezdi. Yani sahte rakipler, mağdurlar, vb. manipülatif yollara o zamandan beri gidilmektedir. Ancak 28 Şubat sonrasının farkı, oyunların yoğunluğu ve oyunlarda yenilecek rakip kalmaması, artık tamamen sahte rakipler, muhalifler devrinin başa gelmesidir. Karşı takım yenilmiştir. Devletin kurumları, siyasal partiler, tanınmış şahsiyetler, 28 Şubat sonrasında giderek, bilerek ya da bilmeyerek, düpedüz artistliğe itilmiştir. Senaryonun olağan sivil otoritesi böyledir.

28 Şubat'ın nedeni "dinsel irtica" ile ilişkilendirilmiştir. "İrtica" gericilik anlamına gelir. 28 Şubat, gerçek irticanın ta kendisidir. Neden? Dinsel irtica denen olay, ortada, Türkiye'nin kendi toplumsal seyri içinde doğal olarak belirseydi, kötü de olsa "laik" irtica, dinsel irticaya tercih edilirdi. Biri 100 yıllık gericiyse, ötekisi 50 yıllık gerici diye bir mantık yürütülebilirdi. Ama, dinsel irtica da bunların eseriydi. Kullanmak için kendi büyüttükleri, batan sistemi kurtarmak için kendilerinin yürü ya kulum dedikleri dinsel "irtica", baştan beri bunların oynamakta olduğu oyunun yalnızca bir hamlesiydi. Yani kendilerini "ileri" gösterebilmek için, daha gericisi bizzat kendilerince yem olarak öne sürülmekteydi. Dinsel "irtica" baştayken bile asıl kan akıtanlar, can yakanlar, Türkiye için asıl tehlikeyi oluşturanlar, görünmez ipleri ellerinde tutanlar bu çevrelerdi.

28 Şubat dolaylarında, irticaya karşı eğitimin ağırlık kazanması için zorunlu eğitimin 8 yıla çıkarılması üzerine çok gürültü koparıldı. Bir kez, niyet eğitim değil, dinci/"laik" çatışmasını gençlerin arasına da sokmaktı. "İmam hatiplere haksızlık" diye tartışılan konu bilinçli olarak bu dönem başlatılmıştır. İmam hatiplere, onlar bahanesiyle tüm meslek liselerine yapılan ve böylece üniversite kapısındaki yığılmayı da azaltma "avantajı" sağlayan haksızlık, aynı zamanda imam hatiplere ilgiyi artırıcı etki yapmıştır. Aileler, 28 Şubat'a inat, çocukları din öğrensin diye onları imam hatiplere yollamıştır. İkincisi, eğitim 8 yıla çıkarıldı ve eğitimde bir dinin etkisi sözde budandı, başka bir dinin etkisi pompalandı. Şimdi çocukların kitapları, kafaları, İstiklal Marşı, bayrak ve din haline getirilmiş kof Atatürkçülük ile doldurulmaktadır. Beyin yıkanmaktadır. İki durumda da düzgün

bir bilimsel eğitime hasret kalınmaktadır. Yani eğitim değil, iki kutup telkin yapılmaktadır. Pompalanan bu yeni imajların anlamını ileride devletin niteliğiyle bağlı olarak daha yakından ele alacağız.

Daha önce de örneklerini gördüğümüz gibi, Türkiye'de uzunca bir süredir seçimlerin ve seçimlerde sözüm ona seçilenlerin, ya da seçim araları yapılan koalisyonların hikmeti, seçimden ya da başa geldikten sonra olanlardan anlaşılır. Anayol D baştayken, bir süre sonra seçim hükümeti kuruldu ve bütün geleneksel uygulamalara aykırı olarak Demirel başbakanlığı azınlığı temsil eden Ecevit'e verdi, Ecevit başbakan oldu. Ecevit daha sonraki dönem için başbakanlığa hazırlanıyordu. Bu sonradan belli oldu.

Halk arasında son yıllarda Ecevit'in tehditle rehin alındığına, hatta canının bile yakıldığına ilişkin söylentiler vardır. Kanımca bunlar gerçeği yansıtmıyor. Gelişmelere bakılırsa Ecevit senaryonun has adamıdır ama bazı ayrıntılar konusunda yüz göz olmadan kullanılmıştır ve özellikle son hizmetlerini verirken, adeta bu uğurda kendini harcatmıştır.

Bu arada 23 Kasım 1998'de *Hürriyet* gazetesi yazarlarından Yavuz Gökmen öldürüldü. Çok namuslu bir insan olan Gökmen, 13 Kasım'da bence en önemli yazısını yazmış ve şöyle demişti:

"Baştan belirtmeliyim ki, televizyonlarda izlediğimiz, 32 kısım tekmili birden ifşaatın hiçbiri aslında ifşa anlamına gelmiyor.

"Başta Korkmaz Yiğit olmak üzere, Mesut Yılmaz, Deniz Baykal ve bu konuyla ilgili tüm konuşanlar asla tam doğruyu söylemiyorlar. Bundan sonra konuşacaklar da tam doğruyu söylemeyeceklerdir.

"Meselenin temelinde, Odaklar savaşı yatmaktadır. Ve uzun yıllardır süren bu savaş, hiçbir zaman bu kadar yoğunlaşmamış, bu kadar kanlı olmamıştır.

"Tam doğruyu söylemiyorlar ve gerçeğin yüzde 99 onda dokuzunu gizliyorlar. Çünkü, gerçekten en başta kendileri korkuyorlar; çünkü gerçek halkın gözünü çok uzun yıllardır boyayan hayal perdesinin yıkılmasıdır. Bu hayal perdesi arkasında gizlenen 'Bürokratik Devlet'in kesin iflasıdır.

"Gerçek, kutsal devletin birtakım güç odaklarına dayanması ve bu güç odaklarının hayali umacılar yaratarak, perde arkasından devletin parası ve malını alıp götürmesidir. ...

"Hiç kuşkunuz olmasın ki, Türkiye'de düzen karanlık ihaleler üzerine kurulmuştur ve iddia ediyorum ki, Türkiye Cumhuriyeti tarihinde, fesat karıştırılmamış hiçbir ihale bulunmamaktadır.

"Bunu araştırmak isteyenler için fırsat, gerçek demokrasinin kurulacağı zaman yaratılacaktır.

"...

"Şiddetle endişe ediyorum ki, Türkiye hızla Latin Amerika Başkanlık Sistemi'ne doğru gitmekte ya da götürülmektedir. Bu sistemin temelinde perde önünde bir başkan, perde arkasında da ordu vardır. Bu sistem, halkça seçilmiş meclisleri dışlar, egemenliği altına alır. Sonuçta bu sistem, kurulduğu ülkeyi Muz Cumhuriyeti haline sokar. En büyük sakıncası da, yargı bağımsızlığını tamamiyle ortadan kaldırmasıdır.

"...

"Buna direnmek ve üstesinden gelmek, başta halkın seçtiği parlamento olmak üzere hepimizin görevidir.

"Çünkü artık, halk her şeyi tüm çıplaklığıyla görmektedir."

Gökmen "güç odaklarının" yarattığı "hayali umacılar"dan söz ediyor ve çok ciddi bir uyarı veriyordu. Zatürre teşhisi ile yattığı hastanede, EKG'si çekilip kalbi normal çıktıktan 15 dakika sonra kalp krizi geçirerek hayata gözlerini yumdu. Yani büyük olasılıkla suni kalp krizi iğnesi yaparak ondan "kurtuldular". Sözümona arkadaşları, Pir Sultan'a gül atan dostları gibi, onun ardından "şövalye" benzetmesi yaptılar. Şövalye, tek başına da olsa kendince doğruları söyler. Doğruları söylersen işte böyle olur imasında bulundular. Doğrulardan kurtulamayacaklar.

Zaten kavalın alt deliği konumuna düşürülmüş ve ayrıca kendini epey küçük düşürmüş olan meclis, Gökmen'in sözünü ettiği Muz Cumhuriyeti'nin hazırlıkları çerçevesinde, özellikle de küçük düşürülmekteydi. Ceylan derisi koltuklar, halk inim inim inlerken bazı milletvekillerinin ikide bir zam istemeleri vb., dikkat edilirse hep ANAP'lı birkaç kişiden çıkan özel fitnelerdi. Senaryo ilmek ilmek örülmekteydi.

Gökmen bu çok önemli konuları, çok "münasebetsiz" bir zamanda, *Hürriyet* gibi yaygın dağıtılan bir gazetenin sütunlarında yazıyordu. Çünkü işlerin tam da dediği yönde gidişi artık neredeyse hiç engelsiz ve hızlı yol alıyordu. Ecevit Suriye'ye "posta" atacak, "hayali umacı"lardan biri olan Apo'nun yakalanmasının "şerefi" ona yamanacak, kendisi bir sonraki dönemde de

başbakan olarak kullanılacaktı. Gerçekten de tam seçimler yaklaşırken Apo yakalandı ve sahte sevinç çığlıkları atıldı. Büyük bir maskaralıktı!

Apo'nun getirilişine çok yakın tarihlerde, Barış Manço aramızdan ayırıldı. Ayrılmadı, ayırıldı. Neden ayırılmış olabileceğini anlamak için, ölümünden 6 ay önce yapılan bir röportajdan kısa bir örnek aktaralım:

"Soru: Türkiye'nin alameti fairakası olmak için Çankaya'ya tırmanma hazırlıkları yapıyordunuz. Çankaya yokuşunu çıkmak Himalaya dağlarına çıkmaktan daha mı zordu?

"Cevap: Evet o apayrı bir konu. Çankaya'ya çıkmak mümkün değil. Himalayalar'a ben çıkabiliyorum ama Çankaya'ya çıkamıyorum. Çankaya'ya çıkmanın iki tane yolu var; diğer yollar zaten kapalı. Biri kışladan geçiyor, biri de meclisten geçiyor. On cumhurbaşkanımızın yedisi zaten asker kökenli. Bu hususta bir kanun yok ama teamül var...Veyahut meclisten geçeceksiniz. Beni bu yaştan sonra askere almayacaklarına göre, kimse meclise almaz beni. O yüzden Çankaya'ya çıkamam. Ama benim burada vermek istediğim başka bir mesaj var. Çankaya'da oturmak için tek bir kural var bu ülkede. O da Türk olmaktır. Ben de Türküm. Bu coğrafyada yaşayan altmışbeş milyon insan gibi benim de doğuştan bir hakkım var Çankaya için. .... Çankaya için yol şimdi iki tane, bakarsınız başka yolar da açılırsa ben şimdiden hazırım."(Barış Manço için hazırlanmış bir web sitesinden)

Barış Manço gibi, kendisinin de tam istediği üzere, meşhur olmaktan çok, değerli ve büyük bir insan, kışlaya açıktan böyle konuşursa, meclisin yolunu bile kışladan geçirirse, oyunlarla dolu bir ortamda, derin devletin iktidarında, büyük de tehlike oluştururdu. Kalkıp da Apo konusunda tek bir söz etse, ortalığı karıştırırdı. Bu nedenle, haberlerde duyurulanlara göre, başına bir kadını musallat ederek, büyük olasılıkla başka bir hap verip Viagra aldı diyerek, tam filmlerde izlediğimiz türden bir senaryoyla ve hem de adına pislik bulaştırmaya çalışarak yok ettiler. Hem yok ettiler, hem ardından parçalarını çalıp, adamcağızı toprağa değil yalanlara gömdüler.

Böyle "dikenleri" ayıklaya ayıklaya gidiyorlardı. Önlerinde bir Apo ve Kuzey Irak, bir de Kıbrıs sorunu vardı. Seçimler bu sorunların yarattığı ihtiyaçları karşılamalıydı. Ecevit ikisi için de çok uygundu. "Demokratik imajı"yla, Apo'ya halkın kızgınlığını,

"haklısınız ama demokratik olmalıyız" diyerek çok güzel yatıştırırdı. Kıbrıs konusunda da "uzman"dı. O zaten seçim öncesinde hazırlanmıştı. ANAP çantada keklikti. Ancak 1999 seçimlerinden sonra Şehit Anaları hareketini gemleme işini de birileri üzerine almalıydı. MHP bu iş için biçilmiş kaftandı. Zaten senaryo artık iktidardaydı, muhalifler de yeni rollere adaydı. Herhalde MHP ile pazarlık yapıldı. Pazarlık bağlanınca seçim tarihi saptandı. MHP artık farklı saftaydı.

İş kalıyordu bu iki partiye "oy patlaması" yaratmaya. Belirli yerlerde polis tabana birden fazla sandıkta MHP'ye, asker tabana da DSP'ye oy verdirildiğini biliyoruz. Birkaç sandıktan, yalnızca MHP'nin oylarının sayım sonucu olarak alındığını da biliyoruz. Ayrıca bir söylentiye göre, HADEP'in Kürt bölgelerinin dışında bir yerde aldığı oylar yürütme tarafından iptal ettirilmiştir. Bu oyların nereye gittiği belli değildir. Ama Türkiye'de bunlar yapılmadan da, oy patlaması yaratılabilir. Tarikat ya da aşiret örgütlenmelerinin ana amacı, kritik noktalarda bir örnek tutum aldıracak kalabalık gurupları birarada tutmaktır. Zamanı gelince düğmeye basarsın, olur. Öyle ya da böyle, işler tıkırına konmuştur. Apo'yla ilişkili ve diğer sorunları karşılayacak DSP, ANAP, MHP hükümeti kurulmuştur.

28 Şubat'tan yaklaşık iki yıl sonra, 1999'da Apo "yakalanmıştır". Apo'nun yakalanması, senaryonun artık derinlerde falan değil, devletin tepesinde sivil egemenlik kurduğunu yansıtmıştır. Seçimdi, hükümetti, koalisyondu - bunlar artık ayarlanması gereken küçük ayrıntılardır.

Bununla bağlı olarak, 28 Şubat ile devletin nitelik değiştirmesi konusuna gelmeden önce, Apo'nun konumuna biraz daha yakından bakalım.

Sahiden Apo kimdir

Önce şu soruyu soralım: Apo ajan olmayabilir mi? Uğur Mumcu, kitabında Apo'nun MİT tarafından kadroya alındığını kanıtlıyor. Ama acaba sonradan bu bağ kopmuş olabilir mi?

Gerçekte, Uğur Mumcu'nun kanıtı bile gerekli değildir. En güçlü kanıt yaşamın gerçekleridir. Yukarıda değindik, Kürt sorunu toplumda tam çözüme doğru giderken terör patlak vermiştir. Kışkırtmalar o tarihlerde henüz rehin alınmamış olan basında verilmiştir. Sonra basın rehin alındı ve ağız değiştirdi

diye, onlara inanmaya devam etmek zorunda değiliz. İnanmamamız için neden çok...

Apo'nun yandaşlarının Apocular adıyla yaptıkları ilk eylemlere bakın. Gerek Türkiye'de, gerekse Avrupa'daki Türkiyeliler arasında diğer sol ve Kürt hareketlerin kadrolarını temizlemişlerdir. Özellikle Kürt hareketlere çok kayıp verdirmişlerdir. Kendi yerlerini böyle belirlemişlerdir.

Yine yukarıda değindik, 1986'da Türkiye profesyonel orduya geçmek üzereydi. Bu sonradan "terör" bahanesiyle değiştirildi. Terör bahanedir çünkü orada bir gerilla savaşı yürüyordu. Gerilla savaşına, normal koşullarda bütün dünyada küçük profesyonel guruplardan oluşan timlerle karşılık verilir. Yani profesyonel ordu teröre karşı savaşmaya hiç de engel değildir. Yok ille de çok sayıda asker gereklidir deniyorsa, Irak sınırına son sıralarda yapılan yığınak, neden o zaman Doğu'ya yapılmadı?

Apo'nun tabanındaki gerillalara yaptığı konuşmaları okuyun. Hakaretlerle doludur. Bir yanıyla bu, Apo'nun, yanlış fikirleri olan bir gerilla liderine bile uymayan insan sevmez kişiliğini açık etmektedir. Bir başka yanı da şu ki, tabandaki gerillanın ne kadar acemi, cahil ve çaylak olduğunu göstermektedir. Disiplin yoktur. Safi disiplin Türkiye ordusu isteseydi bu işi çok kısa sürede bitirebilirdi.

Halkın gücü, profesyonel orduyu da, düzenli orduyu da yenebilir. Vietnam bunun en güzel örneğidir. Bu yüzden ordu yenemedi denebilir. İyi ama o zaman Apo'nun zaferi nerede? Hiçbir şey 1980'lerin sonunda olduğundan daha ileri gitmemiştir ama çok sayıda insan yitirilmiştir. Bu mu zafer? Yitirilmek üzere çok sayıda insan kazanmak, hem de bu, devletin zoraki kışkırtmalarıyla oluyorsa, bir zafer ölçütü değildir.

Apo yerinden edildiğinde, durum, MED TV'de "Kürt hareketi bir üst aşamaya sıçradı" diye sunuldu. Hangi mantıkla? Görünürde PKK 1-0 yenilgi almıştı. "Hareket bir üst aşamaya sıçradı" demek için mantıken onun ardında başka planların bulunması ve bunlara göre, daha ileri bir konuma geçileceğinin bilinmesi gerekliydi. Yani atıf, senaryonun sonunda oynanacak "zafer" perdesineydi.

Doğu'ya bilerek ve isteyerek bir kıyma makinası yerleştirildi. Bu makinada Apo Kürt gençlerini, ordu Mehmetçiği kıymaya çevirdi ve her ikisi de suçu bir diğerine yükledi. Günümüzün

sahte iç savaşları ancak böyle, suçu birilerinin üzerine atarak, Yavuz Gökmen'in dediği gibi, "hayali umacılar" yaratarak yürütülebiliyor. Bizim cebimizden de bu iş için alınan silahların, yapılan harcamaların parası kesiliyor. Profesyonel orduyu işte bu engelledi. Bence bu gibi olayları hazmedemediği için Doğu'da birçok orta rütbeli subay 1990'ların başlarında intihar etti. Tabii belki bir kısmı da öldürüldü ama intihar süsü verildi.

Doğu'daki savaşın kazanılması değil sürdürülmesi isteniyordu. Gerillanın üzerine düzenli ordu sürülüyordu. Genç nüfusun öldürülmesine özel önem verildiği de gözle görülüyordu. Birçok yerde, kimin yaptığı karışık eylemlerde 80'lik nineler sağ bırakılırken genç anneler, hamileler, çocuklar (doğurgan nüfus) öldürülüyordu. Yanında silahı bile olmayan acemi askerler özel olarak PKK'ya yem olarak veriliyordu. PKK da sınır ötesinde yapabileceği bazı eğitimlerini, her nedense Türkiye sınırları içinde yaparak orduya ikramda bulunuyordu. Sivil Kürt vatandaşlar atış eğitim hedefi olarak gösteriliyordu. Bu hedefi vurmayı reddedince, 10 gün ağır işkence çekip manik depresyona giren örnek biliyorum. Ayrıca, Irak'a PKK'lı yakalamak için girdiğini sanan askerler, önlerine gelen Kürt'ü yok etme emri gelince şaşırıyorlardı. Eskiden Doğu'da ölen askerleri, yaptıkları inşaatın betonuna gömmesi istenen müteahhitlerle tanıştım. Sonra birden şehit cenazeleri kullanılmaya başlandı. Çok açıktır ki işin içinde bir nüfus sorunu - hem yok etme, hem göçe zorlama anlamında - da vardı. Nüfus sürülmekte ve kıyılmaktaydı.

PKK'nın örgüt yapısı da ilginçtir. Oradaki kışkırtmalar insanların hakkaniyet duygusuna dokunmuştur. Dolayısıyla PKK içinde birçok değerli gerilla komutanı doğmuştur. Bakıyoruz bu tür değerli komutanların hepsi öldürülmüş. Hem de bazıları, şu ya da bu gerekçeyle, PKK tarafından "cezalandırılarak". PKK'da aklı başında, temiz bir orta yönetim bırakılmamıştır. Çünkü orta yönetim tavan ile taban arasında köprüdür. Hangi örgütte tavanın gizlenmesi gereken bir yönü varsa, o örgütte orta yönetim bırakılmaz.

Gazeteciler Apo'yla çeşitli röportajlar yaptılar. Çoğu da burjuva olan gazetecilerin rahatlıkla ulaşbildiği bu yere, "terörist Apo'dan nefret ediyor" görünen devletin gizli servisleri bunca yıldır neden ulaşamadılar? Türkiye'nin Suriye'ye bir gecelik tehdit yaparak Apo'yu oradan sürdürme gücü var idiyse neden yıl-

lardır bunu yapmadı?

Yine MED TV'de yaptığı bir konuşmada Apo, "ABD'de büyük devlet olmanın dürüstlüğü var, gerekirse ABD'ye gideceğim" diyordu. Bir başka konuşmasında da "sınırlar parçalansın demiyorum, yeni bir Lozan için çalışıyoruz, Ortadoğu'da birlik modelini savunuyoruz, Avrupa'ya çıkışla devletleşme başladı, bu yürüyor şimdi" diyordu (7.1.1999). Görünürde böyle bir durum yoktu. Apo Büyük Ortadoğu Projesini nereden biliyordu? Mahkemede de Musul Kerkük'ü ikram etti. Kanımca resimlerde, İmralı'da hep iki bayrağın belirmesi bunu, Türkiye'nin doğuracağını simgeliyordu. Apo'nun bu gücü nereden geliyor? Bir gerilla lideri olarak gerçekten bu kadar güçlü olsa, durumlar baştan sona farklı olmaz ve bunca yıllık kanlı savaş "yakalanma"yla değil zaferle noktalanmaz mıydı?

Apo neden ikide bir tabanındaki gerillaya hakaret ediyor diye yıllardır merak ederdim. Tabanın acemi, cahil, çaylak olması hakareti haklı göstermez. MED TV'deki konuşmalar sırasında anladım ki, Apo, Kürt analara, görünürde zafer kazanılmadığı ve yenilgi de kabul edilmediği halde neden bu kadar çok şehit verildiğine ilişkin gerekçe olarak "çocuklarının aptallığını" sunuyordu. Bunun için, sonunda, 'ben hep söyledim ama onlar anlamadılar' diyebilmek için hakaret ediyordu. Yani senaryo hem Kürt anaları, hem Mehmetçik analarını fena halde aldatıyordu.

Yakalanıp (kimin nasıl "yakaladığı" belli değildir) Türkiye'ye getirilirken Apo, "Türkiye'ye hizmet vereceğim" dedi. Fikren Marksizm'e göre istediği kadar yanlış olsun, gerçek bir gerilla lideri yakalanınca böyle mi derdi? Madem hizmet verecektin, neden bunca insanın ölümüne neden oldun demezler mi? Kendine göre haklı bir davan yoktuysa, neden böyle savaş yürüttün, vardıysa neden şimdi onu rafa kaldırıp "düşman"a hizmet vereceğim diyorsun? Yoksa bunca ölüm de hizmetinin bir parçası mıydı? Gerçekte Apo dürüst konuşuyor. Hizmet vermek üzere yetiştirilmiş ve neden olduğu can kaybıyla da hizmet vermiştir.

Barzani ve Talabani'yi, Amerika ve Türkiye kabul etse de, Türkiye'de yaşayan Kürt halkı lider olarak kabul etmez. Ama yıllarını Suriye ve Irak taraflarında geçiren ve oralardaki aklı başında Kürt liderlerini de en baştan öldürten Apo, ora Kürtlerince de lider olarak kabul edilmektedir. Nitekim, Suriye'den çıktıktan sonra, PKK'nın kendi tabanını bile şaşırtan bir biçimde,

Kürdistan'ın dört parçasında da onun için eylem yapıldı. Urumiye'de, yani İran Kürdistanı'nda bile 40 bin kişinin katıldığı bir miting yer aldı. Bu PKK'nın kendi gücünü yansıtmıyordu. Apo birilerince pompalandı. Çünkü o, baştan beri, nüfusu eksiltmek ve İran'dakiler dahil, Kürtleri Türkiye çatısı altında birleştirmek hizmeti için yetiştirilmiş bulunuyordu.

Apo Türkiye'ye getirildiğinde PKK'lıları kim ve nasıl Yunanistan'a karşı yöneltti? Yunanistan da protesto edilebilirdi ama ana hedef olarak, Apo'yu ele geçirmiş olan "düşman" Türkiye'nin alınması gerekirdi. Yunanistan hedef alındı çünkü Apo artık bir noktada Türkiye kamuoyuyla barıştırılacaktı. Sertleşme olmaması amaçlandı. Ama bir gerekçe bulunup Almanya PKK'lılara karıştırttırıldı. PKK'lılara, Almanya'yı işgal etmiş Amerikan ordusu işi yaptırıldı.

Apo'nun mahkemede PKK'ya yardım ettiğini söylediği devletler - Almanya, Hollanda, Yunanistan, vb. - ya dünya savaşında Türkiye'nin de bulunduğu tarafın yıpratmak istediği devletlerdir, ya da yine bu tarafın senaryosuna göre yalancı şahitlik yapacak devletlerdir. Oysa, Apo'nun daha önce söylediklerine bakılırsa, madem ABD'nin büyük devlet dürüstlüğü vardı, PKK'ya en çok yardımı onun yapması gerekmez miydi? Yaptığı da resmen bilinmektedir, neden bunları söylemedi? Nitekim, neden ABD basını, Apo tutuklandıktan sonra ille de "alicenaplık gerek" diye bağırıp durdu? Aynen bu sözler, daha önce MED TV'de Apo'nun ağzından da duyuldu.

Bir süredir, PKK ile ithal Çekiç Güç'ün bağlantısı, ABD'liler ile toplantısı vb. açıklanıyor. Çekiç Güç'ün PKK'ya nasıl silah taşıdığı anlatılıyor. Bunların bir amacı, Apo'yu ABD'nin adamı olarak legale çıkarmak, yani kara senaryo aklamaktır. Bir amacı da TC'yi temize çıkarmaktır. Ama TC temize çıkarılamayacaktır. Bu devlet Mehmetçik'le Kürt gençlerini birbirine kırdırdı. Her iki tarafın da başı aynı devlete bağlıydı. En iğrencinden, kahpesinden bir iç savaş yaşadık. İçe yönelik amaç nüfusu azaltmak, silah külah bahanesiyle soymak ve Kürtler'i göçe zorlamaktı. Bu sonuncusu, hem Kürtsüz bir Kürdistan'a hazırlıktı, hem de Kürtler'i büyük şehirlere göçe zorlayarak, işsizler ordusunu kabartarak ücretleri düşürmeyi amaçlamaktaydı.

Dışarıya yönelik amaç ise, başlarda da belirttiğimiz gibi, PKK'nın haklı bir ulusal dava sahibi olarak davasını Avrupa

kamuoyuna kabul ettirmesiydi. Bunu kabul eden Avrupa kamuoyu, Türkiye'nin genişlemesini de kabul etmiş demekti.

Apo Suriye'den çıktıktan sonra nereye gittiyse, o ülkenin senaryo açısından bir anlamı vardı. İtalya, "Ortadoğu'da Kürt sorununun çözümü", yani yeni harita konusunda Almanya'ya, Avrupa'ya en iyi basınç yapabilecek ortak güçtü. İtalya Apo'yu Almanya'ya teklif etti, Almanya istemedi. Apo'yu buraya da yine ABD'nin müttefiki konumunda olan Rusya göndermişti. Buradan Yunanistan'a yollandı. Yunanistan da İtalya ile benzeri bir konumdaydı.

Buna karşı Almanya ve yandaşları ne yapabilirlerdi?

Bir, Türkiye'nin AB üyeliğine sorun çıkarırlardı ve öyle de yaptılar. AB tartışmalarındaki gariplik buradan gelmektedir. 40 yıl önce başvurmuş bir ülke olarak Türkiye alınmıyor, başkaları alınıyor. Çünkü artık Türkiye bu koca senaryonun parçası, hatta odağı olarak, harita değişiklikleriyle, peşinde Amerika'yla vb. kapıdadır. Buna ileride döneceğiz.

Bir de Kıbrıs'ta dayatmalarda bulunurlar. Kıbrıs'taki bazı dayatmaları Türkiye Ecevit zamanında çoktan kabul etmiştir, çünkü bunlar senaryoda da vardır. Ama açıktan kabul, büyük olasılıkla senaryonun bütününün ilerlemesini beklemektedir. Kıbrıs seçimlerinden istenen sonuç türetilmiştir. İşler, önceden karar verilen yere götürülecektir.

Şimdi Apo konusunu bağlayalım. Bir kere, Apo'nun başlangıçta MİT ajanı olduğu Uğur Mumcu tarafından kanıtlanmıştır. İkincisi ithal Çekiç Güç ile PKK arasında çok yakın bir ilişki bulunduğu belgeleriyle, basında çıkmış yazılarıyla ortadadır, şimdilerde daha da çok açıklanmaktadır. Üçüncüsü, Türkiye'de kışkırtmaların ordu içinden bir kesim tarafından ve ithal Çekiç Güç daha gelmeden yapıldığı, iç savaşın doğal bir biçimde çıkmadığı, çıkarıldığı o tarihlerde basında yansıyanlardan anlaşılacak açıklıktadır. Dördüncüsü, olayların, gelişmelerin yukarıda değindiğimiz seyri tümüyle en güçlü kanıttır.

28 Şubat:Devletin emperyalistleşme dönemeci

Daha önce de değindiğimiz gibi, Türkiye uzun bir süredir emperyalistleşmek için yanıp tutuşmaktaydı. Özal'ın da yazılarıyla katıldığı İkinci Cumhuriyet tartışmaları, özünde, Türkiye emperyalistleşince devletin kabuk değiştirmesi gerek-

tiğini, bunun neden ve nasıllarını kapsamaktaydı. "Sosyalist sistem"in yıkılmasıyla alan açıldı ve bu iştahın zembereği boşaldı.

Burada bu konunun ayrıntılı tartışmasına girecek değiliz. Zaten resmi veriler gerçeği yansıtmamaktadır. Ekonomisi kayıt dışı olan Türkiye'nin emperyalistleşmesi de kayıt dışıdır. Bankalardan toplam 77 milyar dolar kadar para hortumlanmıştır. Bu para Türkiye'de yatırılsaydı ya da tüketime harcansaydı, ekonomide yaratacağı muazzam canlılıktan hemen anlaşılırdı. Belli ki bu paranın önemli bir bölümü dış yatırıma akmıştır.

"Sosyalist sistem"in yıkılmasıyla emperyalistleşme iştahının zembereği boşaldıktan sonra, kanımca Türkiye artık emperyalist bir ülkedir diyebileceğimiz dönemeç ise 28 Şubat'tır. Emperyalist olmanın, rantiye devlet gibi dolaylı özellikleri de dahil, tüm özellikleri 28 Şubat sonrasında açıkça sahneye çıkmıştır. Dönemecin orduyla bağlı bir tarih olması, Türkiye koşullarında şaşırtıcı olmaktan uzaktır.

Ordunun tepesi, 1960'lı, 1970'li yıllardan beri Türkiye'nin en büyük sermaye guruplarındandır. Askeri endüstri kompleksi olarak bu üniformalı sermaye de, süper kâr elde etme ve emperyalistleşme "ihtiyacı"nı diğer tekellerle paylaşmıştır. Elinin altında ordusu olan dev bir sermaye gurubunun ne anlama geldiğini düşünebiliyor musunuz? Ordu devletin en önemli bir parçasıdır demek bile yetersiz kalmaktadır. Neredeyse devlet ordunun kılıfıdır. Ancak bir de koca toplum vardır. Bu nedenle kılıfa kılıf yaratma işi her durumda yapılmak zorundadır.

Üniformalı-üniformasız güçlü bir tekelci kesim, aynen bu senaryoda yazıldığı yoldan emperyalistleşme stratejisini savunmuştur. Bununla bağlı olarak, kanımca Apo'yu bu senaryo için sunan, Türkiye devleti içinden bir kesim olmuştur. Sunan diyoruz ama belki de bu Şark kurnazı senaryoyu yazma işini bile onlar yaptılar. Kışkırtmalar başladığında ithal Çekiç Güç henüz ortada olmadığına göre, şöyle ya da böyle, Apo'nun başından sonuna TSE damgalı olduğu açıktır.

Yerli Çekiç Güç, yani ordunun tepesinden bir kesim kendi tabanının bir bölümünü kullanarak halkı kışkırttı. Böyle pis bir işte kullanabilmek için söz konusu tabanı uyuşturucu trafiğine sokarak ya da bu trafiğe göz yumarak, ya da doğuda gümrüksüz mal pazarları açıp bazı çıkarlar sağlayarak vb. satın ya da rehin aldı. Kışkırtanlarla kışkırtmayanlar arasında silahlı çatışmalar

çıktı. Kışkırtanların ithal Çekiç Güç ile de bağlı olması ikincil bir veridir. İthal Çekiç Güç belki de onların imdadına yetişmiştir. Ama kışkırtmalardan ilk elde o sorumlu değildir.

Kışkırtmalar yalnızca Kürt sorunuyla kısıtlı kalmadı. Sol üzerine çeşitli oyunlar oynandı. Dev Sol'un başı bağlandı, gençler önce cezaevine, orada "eğitim" gördükten sonra ölüme yollandı. Aleviler'e yönelik kanlı oyunlar tezgahlandı. Laik-Şeriatçı kışkırtması yapıldı. Hepsini yapan aynı odaktı.

Nitekim, Uğur Mumcu'yu Kürt sorunu yüzünden öldüren derin devlet, onun ölümünü de laik-Şeriatçı çatışması kışkırtmak için kullanmayı planlamıştı. Türkiye'de daha katil kim olabilir tartışılırken, Britannica Ansiklopedisi, katilin Şeriatçılar olduğunu yazmıştı bile. Bu henüz saptanmamıştı, demek ki senaryoda böyle gösterilmek üzere programlandığını bildiği için öyle yazmıştı. Öte yandan Yavuz Gökmen kitabında Mumcu'nun ölümünün nasıl kullanıldığını şöyle anlatıyor: "Mumcu cinayetinin hemen akabinde Genelkurmay ve Milli Güvenlik Kurulu, TRT yayınlarını ellerine alarak adeta cepheleşme propagandası yaptılar."(agy, s.225) Yani öldürenler aynı zamanda timsah göz yaşları akıttılar ve ölüm olayını kullandılar.

Devletin önemli bir kesimi, devletin vatandaşlarını birbirine kırdırarak ortalığı kana buladı. Kürt, Türk, Atatürkçü, İslamcı, Alevi, Sünni, asker, sivil, devrimci, polis... Derin devlet diye konuşuyoruz ve bu illegal oluşumun pisliklerini çok derinlerden bulup çıkarmak zorunda kalıyoruz ve herhalde çok azını çıkarıyoruz. Ama kimliği o kadar da derinde değildir.

Derin devlet, Türkiye'deki üniformalı ve sivil tekellerin (finans kapitalin) bir kesimiyle, devletinin önemli örgütlerinin bazı birimlerinin, başta ABD olmak üzere, İngiltere ve İsrail ile ortaklık içinde oluşturduğu, yasadışı, yasaüstü, gizli bir çekirdektir. Bu çekirdek, 1990'lardaki hesaplaşmalardan sonra, 1990'ların sonlarına doğru devlete doğrudan egemen duruma gelmiştir. Artık derin işlerini de normal devlet olarak görmekte, normal devleti kendini gizlemek için kılıf olarak üzerine örtmektedir. Apo bunların adamıdır. Dev Sol'un başı bağlıdır. Bunları yapan herşeyi yapar. Hak, hukuk, demokrasi vb. kavramlar artık, toplum nezdinde kılıfa kılıf bulmak için küçük birer "ayrıntı"dır.

Bu iğrenç dönüşüm, emperyalist olma sürecini anlatmaktadır. Marks, "emperyalizm, aynı zamanda, devlet erkinin en fahişe,

sonul biçimidir" der. (Marks, *Seçme Yapıtlar*, üç ciltlik, İngilizce basım, c.2, s.219) Lenin parazit, çürüyen kapitalizmin rantiye devletinden söz eder. (Lenin, *Emperyalizm*, İngilizce basım, Progress Publishers, s.98) Gerçekten de, rantiyelik, kahpelik, kalleşlik, şımarıklık, aç gözlülük, çıkarcılık, yiyicilik, arsızlık, sahtekarlık bol miktarda vardır ama kişilik, karakter, haysiyet kalmamıştır.

Bilgi yarışmalarında bile insanların haysiyetleri teslim alınmaktadır. Sunucular özel olarak, "ne olur bilmemkim bey, bana yardımcı olun" dedirtsinler diye yetiştiriliyorlar. Bir ay, günde 10-12 saat, haftada en az 6 gün hayvan gibi çalıştırılan işçiye 300 milyon ücret verirken, bilgiden çok magazin yarışmasına benzer yarışmalarda, uyduruk bir soruyu doğru cevaplayana 1-2 milyar veriyorlar. En çok parayı biz dağıtıyoruz diye reklam yapıyorlar. Bunlar asıl olarak toplumun onurunu satın alma yatırımıdır. Ve zaten artık herşey ya satın alınmakta, ya satılmaktadır. Tutuklular cezaevlerinin müşterileri sayılmaktadır. Katkı payı, trafik cezası, gecikme faizi vb. adı altında sürekli haraç toplanmaktadır.

'Biz sizin bildiğiniz eski devletiz' izlenimi vermek için topluma yönelik yoğun bir beyin yıkama kampanyası yapılmaktadır. Kof Atatürkçülük, İstiklal marşı, bayrak artık bunların elinde bir silahtır. Bu silahları dayayarak, toplumun beyni yıkanmaktadır. Atatürkçülük'ten başka çıkarları da vardır. Birazdan buna geleceğiz. Çocukların kitapları, beyin yıkama yüzünden Atatürkçülük, İstiklal marşı, bayrakla dolup taşmaktadır. Ay yıldızlı balona tekme attı diye mahkemeye verilen Hülya Avşar bu kampanyanın "kurbanı"dır. Türkiye'nin "en derin" partilerinden olan "İşçi" Partisi'nin de bu silahları kullanması, sanılmasın ki raslantıdır.

Emekli devlet bürokratları ya da emekli komutanlar asında iki türü var. Bir azınlık, yeni duruma ayak uydurmuş ve parasal durumu da iyi... Gözlerinde kurnazca bir pırıltıyla, her fırsatta yalakalık yapıyor ve karşılığında yakalayabileceğim bir çıkar var mı diye aynı zamanda etrafa bakınıyor. Çoğunluğun içinde ise bir küskünlük var. Ortalıkta dolaşan şerefsizliği anlayamıyorlar, hazmedemiyorlar ve hayata küsüyorlar. İnsanları suçluyorlar. Oysa suçlu insanlar değil, "yeni" devletten yayılan dalgalardır.

Eski devlet bitmiştir, yenilmiştir. Biz yenebilseydik, yerine daha iyisi gelirdi. Biz yenmedik. Eski devlet kendisi, yeni, soy-

suz, emperyalist devlete yenildi. Neden? Halktan korkusundan. Halkı sömürenlere hizmet ettiği ve bu yüzden de halka gerçekleri söylemekten korktuğu için. Bu korkuyla, köşeye sıkıştı kaldı ve Özal, Eşref Bitlis gibi şehitleriyle birlikte, şerefini de kendi elleriyle bıraktı.

Yavuz Gökmen'in şu dedikleri gerçekten çok anlamlıydı:

"Meselenin temelinde, Odaklar savaşı yatmaktadır. Ve uzun yıllardır süren bu savaş, hiçbir zaman bu kadar yoğunlaşmamış, bu kadar kanlı olmamıştır.

"Tam doğruyu söylemiyorlar ve gerçeğin yüzde 99 onda dokuzunu gizliyorlar. Çünkü, gerçekten en başta kendileri korkuyorlar; çünkü gerçek halkın gözünü çok uzun yıllardır boyayan hayal perdesinin yıkılmasıdır. Bu hayal perdesi arkasında gizlenen 'Bürokratik Devlet'in kesin iflasıdır."

Evet, eski bürokratik devlet kesin iflas etmiştir. Halktan korkusundan şerefsizce tutum alarak yeni, emperyalist devletin yolunu döşemiştir, derin devlet bu sayede başa geçmiştir. Apo'yla ve Amerika'yla birlikte kışkırtmalar tezgahlayarak kendi vatandaşlarını yüzbinlerle öldüren, Dev Sol'un başını bağlayıp gençleri ölüme sürükleyen, laik-Şeriatçı çatışması görünümü vermek için Atatürkçüler'i cinayete kurban götüren, basını rehin almak için gazetecilere suikast örgütleyen vb. bu devlet, artık emperyalist devlettir. Yani yıllarca tartışılan ikinci cumhuriyettir ama günümüz koşullarında Türkiye Cinayeti olarak belirebilmiştir.

Artık yalnızca "kahrolsun Amerikan emperyalizmi" demek, o kahrolsun da Türkiye emperyalizmine yer açılsın demektir. Türkiye emperyalizmi de kahrolsun! Zaten emperyalizmiyle, gericiliğiyle, vb. sistemin tümünü kahredemezsek, o halkları kahredecektir. Bu propaganda falan değil gerçektir.

Apo'nun mahkemesi ve Atatürk'ün hikmeti

Mahkeme süreci konusunda ayrıntılara girmeye gerek yok ama birkaç nokta önemlidir. Bunlardan biri de Atatürk'le ilgilidir.

Birincisi, Apo İmralı'dayken, televizyonlarda bilinçli olarak öyle görüntüler yayınlandı ki, Apo'ya işkence yapılıyor diye Avrupa'da ortalık karıştı. Örneğin elektrik verildikten sonra kalbi ölçen alet özellikle medyaya gösterilerek bota kondu... Almanya'yı ve Fransa'yı işgal edemeyen Amerika-İngiltere-Türkiye-İsrail ittifakı, PKK tabanını yine asker olarak kullandı.

İkincisi, mahkeme süreci, şehit yakınlarının acısını deşerek boşaltıcı bir psikolojik danışmanlık süreci olarak kullanıldı. O insanların acısını, duygularını sömüre sömüre boşalttılar. Kimler? O acıya neden olanlar!

Üçüncüsü, bir süre önce Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin Apo davasını bozma nedeniyle ilgilidir. Mahkeme heyetinde askeri yargıdan kişi bulunması ve sonradan değiştirilmesi, tavşana kaç tazıya tut siyasetidir. Türkiye devleti aptal olmadığına göre, bunun ileride davayı bozma gerekçesi olacağını biliyordu. Birileri kalkıp bilerek koydunuz demesin diye de, bir noktada değiştirdiler. Sonuçta dava hem bozuldu, hem suç Türkiye'ye kalmamış oldu, çünkü o değiştirmişti.

Dördüncüsü, yargının yenilenmesi için bundan da daha önemli bir gedik bırakılmıştır. Bu daha ortaya çıkmadı. Genel Kurmay'ın doğudaki mücadeleyi "savaş" olarak niteleyen bir belgesi bir kenarda durmaktadır. MED TV bunun üzerinde durmuştu. Savaş hali nedeniyle ileride Apo'nun çok daha farklı bir muamele görmesi için bilinçli bir mimdir bu.

Beşincisi, Atatürk'ün, Apo'nun savunmasında yer alan alıntılarına ilişkindir. Atatürkçülüğün Türkiye'de nasıl koflaştırıldığını ve bu oyunda nasıl kullanılacağını, baştakilerin Atatürk'le neden bu kadar beyin yıkadıklarını göstermesi bakımından çok ilginçtir. Bunları Apo'nun mahkemedeki savunmasından aktaralım.

Haziran 1920'de, El Cezire Komutanı Nihat Paşa'ya yazdığı mektupta Atatürk şöyle diyor:

"1. ... Kürtler'in oturduğu bölgelerde ise hem iç siyasetimiz ve hem dış siyasetimiz açısından adım adım mahalli bir idare kurulmasını gerekli bulmaktayız.

"2. Milletlerin kendi kaderlerini idare etmeleri hakkı, bütün dünyada kabul edilmiş bir prensiptir. Biz de bu prensibi kabul etmişizdir. ..

"3. Kürdistan'da ... adım adım mahalli idareler kurulması sebeplerini açıklamak ve böylece bize yürekten bağlanmalarını sağlamak ... gibi genel çizgiler kabul olunmuştur." (Aktaran, Öcalan, *Savunma,* s.76)

Yine Atatürk, Ahmet Emin Yalman'ın sorularına verdiği yanıtlarda şöyle diyor:

"..Hangi ilin halkı Kürt ise, onlar kendilerini özerk olarak

idare edeceklerdir. Bundan başka, Türkiye'nin halkı söz konusu olurken, onları da birlikte ifade etmek gerekir. İfade olunmadıkları zaman bundan kendilerine ait mesele çıkarmaları daima beklenir."(Aktaran, Öcalan, Savunma, s.77-78)

Ben Atatürkçü değilim ama bu ülkeyi yıllardır yönetenlerin yanında, neredeyse Atatürkçü kalacağım. Şu işe bakın, Atatürk, ulusların kendi kaderini belirleme hakkından yana, Türkiye'yi yıllardır yöneten sözümona Atatürkçüler ise buna bölücülük diye saldırmışlar. Zaman zaman Kürt sözünü etmeyi bile yasaklamışlar. Üstelik, Atatürkçülüğü de, senaryonun sonunda bu alıntıları kullanıp halkı ikna etmek için kanla, cinayetle, bunları bilip onların numaralarını yemeyecek gerçek Atatürkçüleri de öldürerek "savunmuşlar". İki yüzlülüğe, sahtekarlığa bakın.

Bir gün bu alıntılar önümüze sürülecek ve bakın Atatürk de böyle diyor denerek Kürt özerk bölgeli ya da eyaletli "yeni" Türkiye'yi kabul etmemiz istenecek. Tabi onlarınki Atatürk'ün dediği türden değil, Yavuz Gökmen'in uyardığı türden, tam bir Muz Cumhuriyeti altında olacaktır. Öyle olmasa ona böyle pis bir yoldan ulaşılmazdı.

Buraya kadar Apo'nun ajan olduğunu, Türkiye çatısı altında özerk Kürdistan'ın bir tezgah olarak hazırlandığını yazdık. Okuyanın kafasında şu sorular oluşmuştur: Yani Apo asılsın mı? Özerk Kürdistan kurulmasın mı? Yoooo. Apo hemen serbest bırakılmalıdır. Örneğin Mesut Yılmaz serbest dolaşırken, bırakın asılmayı, Apo'nun tutuklu bulunması için bile bir neden bulunmamaktadır. Kaldı ki biz asanların bile asılmasından yana değiliz. Biz asanı asılanı olmayan, bambaşka, güzel bir dünya peşindeyiz. Öte yandan biz halkların kendi kaderlerini kendi belirlemelerini istemekteyiz. Senaryo ne istiyorsa değil, Kürt halkı ne istiyorsa o olmalıdır.

28 Şubat: Katliamın iktidarı

28 Şubat'ın, 10 yılı aşkın süren, çeşitli biçimlerde sürekli öldüren, çok kanlı ve kirli bir iç savaş sonucunda başarıya ulaşan postmodern bir darbe olduğunu, emperyalist devleti Türkiye Cinayeti biçiminde oluşturduğunu yukarıda belirtmiştik. Bu darbe daha olmadan o kadar kan döküldü. Olduktan sonra kan dökülmesinden başka ne bekleyebilirdik ki?

1999 seçimlerinden sonra, mezarda emeklilik yasası geçecek-

ti. Türkiye nüfusunun 53 milyonu buna kesin olarak karşıydı. Hükümet, sonucu pazarlıklarla belirlenmiş sahte bir seçimle gelmiş, güçsüz ve aciz bir konumdaydı. Ama bu konuda çok ısrarlıydı. Bu ısrarları, o tarihte bile bunun altından birşeyler çıkacak, bunların güvendiği başka bir şey var diye düşündürtüyordu. Altından bir değil iki şey çıktı.

Bu yasa tasarısı karşısında Türk-İş bocalıyordu ki Zonguldak eyleminin lideri Şemsi Denizer ortaya çıktı ve kararlı bir tavır aldı. Halk sokağa dökülmeye hazırdı. Zonguldak'ta bir adama, nasılsa, "üç ayrı tabancadan" ateş ettirerek Denizer'i vurdurdular. Katil üçüncü tabancayı herhalde ayağıyla kullanmış! Çok yazık oldu. Yıllardır yürüttükleri karalama kampanyası, böyle kim vurduya götürmek için bilerek yaratılan bir bulanıklıkmış. Bulanık suda Denizer'i avladılar. Öldükten sonra anlaşıldı ki, o çok konuşulan Jaguar arabayı da Denizer kendisi satın almamış. Kahpelikte uzmanlar.

Bu da yetmedi. Ardından deprem geldi. Hem gündemi Apo'dan kaydırmak, hem yasaya karşı direnci durdurmak açısından zamanı iyi seçilmişti. Seçilmişti dedik çünkü depremi onların tetiklediğine ilişkin şahitler bile vardır. Hem de bunlar İzmit'ten MHP'li insanlar ve bazı üniformalılardır.

Deprem tetikleyebilirler mi? Evet. 1962'den beri bu teknolojiyi bilmektedirler. İlgili bilgi, İngilizce olarak yayınlanmış orjinal *Ansiklopedi Britannica*, cilt 6, sayfa 69'dadır. Teknoloji şimdi çok çok ilerledi. HARP başlıklı bölümde bu konuda bilgi aktarmıştık.

Deprem, 28 Şubat kararları nerede alındıysa, oradan tetiklendi. O gece orada kimlerin olduğunu, kimlerin oradan belli bir saatte ayrıldığını, bazılarına o gece lojmanlarda kalmamaları yönünde yapılan uyarıları biliyoruz. Bunu örtmek için Adapazarlı vatandaşların birine "Allah 28 Şubat'ın cezasını verdi" dedirtildi. Depremin tetiklenme yeri bile "Allah'a" gizletildi. Ayrıca bu gerekçeyle, "irticacı" Adapazarı'na yeterli çadır bile götürülmedi. Neden? Hem Adapazarlılar'ın ettikleri söz yüzünden onları cezalandırıyor görünerek işi Allah'ın üzerine atmayı pekiştirmek için, hem de Çeçen savaşı nedeniyle. Çeçenistan'daki petrol boru hattının kullanılamayacağını "kanıtlamak" üzere tezgahlanan kanlı olaylara Türkiye sessiz kalıyordu. Çeçen kökenli en çok vatandaş da Adapazarı'nda yaşıyordu. Onları deprem zorluklarıyla ve irti-

ca tartışmalarıyla oyalamak, Türkiye'nin Çeçenistan'a neden sessiz kaldığını kurcalamamalarını sağlamak için böyle bir oyuna başvuruldu.

Deprem konusunda kitaplar yazılabilir. Ölü sayısını az gösterdiler. Çünkü 18 binin üzerinde gösterirlerse, afet durumu ilan edip devleti resmen seferber etmeleri gerekiyordu. Oysa onların depremi tetiklemelerinin bir nedeni de, onu gerekçe gösterip soyguna geçmekti. Düzgün bir kurtarma örgütlemediler. Düzce'deki ikinci depremden önce, deprem çadırlarını yasak ettiler. Depreme hem yardım etmediler, hem yardımı engellediler. Deprem için dünyadan gelen yardımlara el koydukları gibi bir de utanmadan deprem vergisi getirdiler. Deprem ile nüfus kıyımına gittikleri gibi, yardım toplama, yeni vergiler dayatma yanısıra başka bazı siyasal ve ekonomik çıkarları da hedeflediler. Bunların bazılarına ileride değineceğiz. Bir örneği burada verelim.

Halk inşaatları depremle durdurulmuştur. Türkiye çok dinamik bir toplumdur. Bir yerden bastırırsın, başka bir delikten fışkırır. Bunca zorluk altında halk, kendi inşaatçılığını kendi eline almış, başına bir dam yapsın diye uğraşmıştır. Ama artık plan proje vb. için büyük paralar yatırmazsan inşaat yapamazsın.

Alt düzey belediye ya da devlet memurları dışında, bu işler ile ilgilenenler için sorun bizim canımız değildir. Sayılmayız parmak ile, tükenmeyiz kırmak ile... Bizi bu kadar kıranların canımızı düşünmeleri olanaksızdır. Kaldı ki, depremlerde en çok yıkılan binalar plan projeyi onaylayan devletin binalarıdır. Sorun şudur: Halk kendi inşaatını yaparak gerçekte ücretleri daha da aşağı çekmiştir. Kendi evinde oturan işçiye daha düşük ücret verilir. Sendikal mücadele etkinken, bu onların da işine gelmiştir. Sendikal mücadele ücretleri yükseltiyor, bari bu yoldan ücretler düşsün denmiştir. Şu anda ücretleri yükseltmenin önü zaten tıkalı ya, şimdi inşaat rantını artık ne halka, ne tabandan türeyen küçük müteahhite kaptırmayız diyorlar. Bizim canımızı korumayı da bahane ediyorlar.

Deprem konusu henüz kapanmamıştır. Marmara ve Doğu Anadolu depremlerini tetiklemeleri de büyük bir olasılıktır. Zaten stres vardır, zamanlamayı ayarlamaları çok kolaydır. Bu cerçevede, kanımca deprem uzmanı Aykut Barka, yine, son yılların modası olan "cinayet olduğu meçhul" bir cinayetle ortadan kaldırılmıştır. Neden mi? Birçok örnek verilebilir ama en önem-

lisini vermekle yetinelim.

Marmara depremini tetikleme konusu tartışılmıştır. Kimileri tetiklemeden yana tavır almıştır. Aykut Barka ise şunu savunmuştur: "Böyle bir şey yapılmasını ne tavsiye ederim ne de desteklerim. Hatta sonuna kadar karşı çıkarım. Bunun sebebi ise belki de 50 yıl sonra olacak depremi şimdi gerçekleştirdiğimizde yıkılan evlerin, harap olan İstanbul'un sorumluluğunu kim alacak. Şahsen ben böyle bir sorumluluğu alamam." (*Sabah,* 18.11.1999) Baktılar Aykut Barka sonuna kadar karşı çıkıyor, onun sonunu çabuklaştırdılar.

Yıkılmış bir İstanbul, onlar için açılmış bir pazar, muazzam bir inşaat rantı anlamı taşımaktadır. İnşaat sanayi bu berekete kadar bilerek duraklatılmıştır. İnsan ölmesi de amaçlanmaktadır. Bu sistemin becerebildiği tek şey, insan kıymaktır. Yalakalar sanıyorlarsa kurtulacaklar, yanılıyorlar, sistem kullanıp kullanıp sonunda onlara da kıyacaktır. Bu sistem insana değil kâra çalışmaktadır.

Bu dönemin en ilginç simalarından biri MHP'li Sağlık Bakanı Orhan Durmuş'tur. Ciddi bazı işler yapıyordu ama yalan cephesinden ayrılıp halka açıklama getirmiyordu. Ciddiye alınıp, yaptıkları kurcalanmasın diye, alay konusu haline getiriliyordu. Örneğin, Oktay Babuna için kan örnekleri toplanıp ABD'ye tahlile gönderilirken, Durmuş, bu olayı "stratejik" nedenlerle engelledi. Ayrıca, depremden sonra İzmit Körfezi'ne gelen bir Amerikan hastane gemisinden yardım almayı da reddetti. Ama bu iki konuda da nedenlerin ne olduğunu belirtmedi. Gizli toplantıları bile deşifre eden medya ise, her nedense bu konularla fazlaca ilgilenmedi.

Olası nedenler o tarihlerde Ceviz Kabuğu gibi, ciddi bir sentezden, bütünlükten yoksun, objektifliğin yalnızca havasını veren, parçaları deşeleyen bazı postmodern programlarda ele alındı. Belirli sayıda kan örneği ile, bir yörede oturanların kan şifresinin çözüldüğü ve bu şifreyle o insanların beynine hükmedildiği, insanlarda hafıza ve konsantrasyon bozukluğu yaratıldığı türünden açıklamalar yapıldı. Bilimi çocuklarımıza öğretmiyorlar ama bakın kendileri neler yapabiliyorlar. Canidir bunlar.

Nitekim, depremden bir süre sonra gittiler, Ulucanlar Cezaevi'ndeki 10 tutukluyu öldürüp geldiler. Hani giremiyorlardı

cezaevlerine? O tarihte de bunları yazdık:

"Cezaevine hiçbir haklı gerekçe olmaksızın gece yarısı gitmişler ve üstelik, ölen 10 tutukludan 9'unu vura vura öldürmüşlerdir. Öldürülenlerden biri de Zonguldak'ta sevilen bir öğretmen olan Ahmet Savran'dır. Ahmet öğretmen, yolda polis tarafından aranmış ve üzerinden yasal olarak yayınlanan bir gazetenin aynı sayısından dört adet çıktığı için içeri alınmıştır. İçeride ise canından olmuştur. Kahpelik, kalleşlik ancak bu kadar olur.

"Böyle bir olayı haklı çıkaracak herhangi bir neden yeryüzünde zaten olamaz. İşin garibi, haksızlar açısından bile olayın görünür bir nedeni yoktur. Görünürde yoktur ama, kanımızca gerçekte çok önemli bir nedeni vardır" (*1000 Çiçek,* sayı 3, Kasım 1999, s.7-8)

Bu çok iğrenç nedene daha sonra geleceğiz. Aynı sıralarda bir de Kışlalı cinayeti yaşandı. Bu cinayetin bundan önce işlenen Aksoy, Üçok vb. cinayetlerinden bir farkı vardı. Onlar suçu İslamcılar'ın üzerine yıkmak için kıyılmışlardı. Kışlalı cinayeti sırasında ise toplumdaki egemen hava, bu tür olayları "dış güçler"in yaptığıydı. Ayrıca Kışlalı hocanın sınıfında türbanlı öğrenciler de vardı. Dolayısıyla bu cinayet, daha çok, "bak türbanlı da Atatürkçü için ağlıyor" dedirterek, içte "dış güçlere" karşı birlik rüzgarları estirmek amacını taşımaktaydı.

Ama İslamcılar'a karşı her zaman diriltilebilecek bir kuşku bırakarak: *Akit* gazetesi aynı yılın Mayıs ayında, yani cinayetten 5-6 ay önce, Kışlalı hocanın bir resmini üzerine çarpı işareti koyarak basmıştı. Belli ki *Akit* içinde, böyle oyunlar oynamalarını sağlayan güvenilir adamları vardı. Ayrıca bu olayda kullanılan bombada da Almanya'nın İran'a sattığı söylenen madde vb. bulundu. Bu da provokasyonun dış boyutuydu. Nitekim daha sonra zanlıların İran'a kaçarken yakalandıkları duyuruldu.

Bu arada bir de Hizbullah operasyonu yaşandı. Durdular, durdular, on küsur yıl durdular, tam Apo'nun idam konusu bütün hararetiyle gündemdeyken, Mesut Yılmaz "gündemi değiştirmek gerekir" dedikten bir gün sonra operasyon yaptılar ve PKK'dan daha tehlikeli bir örgütün olduğunu "kanıtladılar". Başbakan'ın ilk sözleri, Hizbullah PKK'dan daha tehlikelidir demek oldu. Madem öyleydi, neden bunca yıl durdular?

En canice cinayetleri işlemiş olan Hizbullah teröristleri, bir gecede bülbül gibi ötmeye başladılar. Yerin metrelerce altında

ceset gömdükleri yerleri saptadılar. Toplum bunu yutmadığı için de, bu örgütün "eskiden" devletle bağlı olduğunu, yetkililer arada belirtilmek zorunda kaldılar.

Ama iş burada kalmadı. Diyarbakır Emniyet Müdürü Gaffar Okan 24 Ocak 2001'de "Hizbullah militanlarınca" öldürüldü. Çünkü Uğur Mumcu nasıl PKK'yı fazlaca kurcalamıştı, o da, bir oto hırsızlığından hareketle Hizbullah'ı fazlaca kurcalamış ve herhalde birilerinin hoşuna gitmeyecek bilgilere ulaşmıştı. Gün olarak Uğur Mumcu'yla aynı tarihte vuruldu. Bizim için kanlı, onlar için heyecanlı oyunlar oynuyorlar ya, böyle oyunculuk yansıtan çok nokta var. Aynı tarihte öldürmek, Apo'nun iki bayrak arasında çekilmiş resmini vermek gibi.. Şimdi oyunlardan iki Apo - Abdullah Gül ve Abdullah Öcalan - bir Tayyip oyunu gündeme gelmektedir. Baş harfleri de ATA yapıyor!

"Heyecanlı bir oyun" da Kemal Sunal'a oynanmıştır. Kalbinden rahatsız olan ve uçağa binmekten korkan Kemal Sunal ille de uçağa binmeye zorlanmıştır. Bekleneceği üzere, kalp krizi geçirmiştir. Üstelik Avrupa'nın en iddialı havaalanlarından olan Atatürk Havalimanı'nın tam teçhizatlı ambulansı, kalp krizinde kritik süre olan 25 dakika içinde, her nedense gelmemiştir. Bu da postmodern bir cinayettir. Yukarıda Zeki Müren'e ilişkin de belirtmiştik, Tayyip bey attan düşünce neredeyse seyis hakkında soruşturma açılacakken, bu durumlarda kasıtlı ihmalin sözü bile edilmemiştir. Kemal Sunal'ın ölümü neden istensin ki diyenler çıkabilir. Neden istenmesin? Toplum parça parça edilip fena halde aldatılırken, halkın çok sevdiği böyle bir kişinin edeceği tek bir söz, bir çuval incirin içine edebilir. Bu tür insanlar ayıklanması gereken "diken"lerdir.

28 Şubat sonrasının başka özellikleri de vardır. Sistemin sorunları ve koşullar nedeniyle dışarıda yeterince soygun yapamayan emperyalist devlet, Türkiye'yi artık bir iç sömürge gibi kullanmaya başlamıştır ve hâlâ da kullanmaktadır.

28 Şubat: Soygunun resmileşmesi

Türkiye istimi arkadan gelen bir kapitalistleşmeden sonra, yine istimi arkadan gelen bir emperyalistleşme süreci yaşıyordu. Bu nedenle her zaman borçluydu. 28 Şubat öncesindeki borcun önemli bir kısmı, kışkırtılmış iç savaşla, iç savaşı kışkırtan odaklarca dayatılan borçtu. Hatta, iç savaşın kışkırtılmasının bir

nedeni de buydu.

Refahyol hükümeti, yerli emperyalizmi temsil ettiği için, bir yandan iç pazara önem veriyordu, tekellerin kâr havuzu olan küçük ve orta üretimi destekliyordu, öte yandan halkın mevduatını iyice aile şirketi haline getirdiği bankalarda devlet garantisi sağlayarak toplayıp, tekelcilere daha büyük sermaye sağlıyordu. Dışarıdan süper kazanıp içeriye kırıntı dağıtarak kendini kalıcılaştırmayı amaçlıyordu. Buna da "demokratikleşme" adını takıyordu.

Bu hükümet dünyada kapitalist sistemin bugün içinde bulunduğu durumda bunu ne kadar yapabilirdi? O günler çoktan geçti, yapamazdı. Ama burada asıl vurgulamak istediğimiz şu ki, Refahyol'dan sonra, önce Yılmaz, ardından Ecevit hükümetleriyle, yani 28 Şubat süreciyle birlikte yöntem değişti. Senaryo başa geldi ya, bir yandan Türkiye emperyalistlerinin dış yatırımları ve üretim dışı rantla palazlanmaları sürerken, öte yandan devlet olarak Türkiye'nin emperyalist girişimleri bir kenara itildi. Bu, senaryonun sonunu bekleyecekti. Bu arada halka hepten saldırıya geçildi.

1999'da deprem tetiklendi. Depremde her açıdan kayıplı çıkan halk, kârlı çıkan ise devletti. Yukarıda belirttiğimiz gibi, devlet, afet hali ilan etmemek için, ölü sayısı konusunda yalan söyledi. Böylece, hem yardım örgütlemedi, hem örgütlenmesini engelledi, yalnızca cepledi. Ek vergiler, dışarıdan içeriden toplanan yardımlar hep devletin kasasına gitti. Bu da yetmedi.

Depremi gerekçe olarak kullanıp devlet ek borç aramaya girişti. Yukarıda, Ecevit Amerika'ya gitmeden önce cezaevine girip katliam yaptıklarını ve bunun çok iğrenç bir nedeni olduğunu söylemiştik. O iğrenç nedenin ne olduğunu da, yine aynı yazıda şöyle yazmıştık:

"Tam Ecevit'in ABD gezisi öncesinde, ABD deprem yardımı vermesin de top IMF'ye ve yıpratılmak istenen başkalarına atılabilsin diye gerekçe yaratılmıştır. Halklar hem yardımdan, hem insan haklarından yanadırlar. ABD yönetimi dönüp kendi halkına, 'Türkiye'nin insan hakları karnesi o kadar zayıf ki, bakın cezaevinde olan şu taze olaya, biz bu ülkeye 'depreme rağmen' fazlaca yardım edemeyiz' diyecek ve kabul ettirecektir. Halkları yardım yapmamaya ikna etmek için yardımdan daha önemli başka bir iyi gerekçe öne sürmek gereklidir. İşte bu gerekçe sipa-

riş edilmiştir ve yerine getirilmiştir. İnanılmaz, ama kanımca işin çıplak gerçeği tam da böyledir." (*1000 Çiçek*, sayı 3, Kasım 1999, s.7-8)

Yani depremi tetikle; ölü sayısına az göster ki resmi seferberlik ilan etmeyesin; kâr et, zarar etmiş rolü yap; depremi gerekçe olarak kullan, buna dayanarak borç dilenciliğine başla. Bu da yetmiyormuş gibi, sipariş verilmiş bu iğrenç cinayeti işle, bunu gerekçe olarak kullan ve Ecevit'in, ABD'den eli boş dönmesini tezgahla. Çıplak gerçek işte budur. Bu durumda iki şey oldu:

Biri, IMF'den ek borç istendi ve o eskisinden çok daha sıkı bir programla devreye girdi. IMF ABD ile aynı değildir. IMF'nin verdiği kredide ABD'nin payı yalnızca % 17'dir. Ayrıca IMF kapitalist bir örgüttür ve doğal olarak kredinin ödenebilirliğini kendi aklınca denetleyecektir. Yani ortada bir suç varsa, bunun baş sorumlusu ülkeyi cebren ve hileyle onun kapısına sürükleyendedir. Bunların istedikleri, faturayı bize ödetmek, suçu ise IMF'ye yüklemektir. IMF'yi kalkan olarak kullanan Türkiye devletidir.

Borcu da alıyorlar, bizden türlü çeşitli kesintiler de yapıyorlar. Bizden yapılan ek kesintilerin bir kısmını bütçe dışı fonlarda zulalıyorlar. Ortalıkta, borçlar, IMF, bütçe ve biz kalıyoruz. Sonra IMF'yi öne sürerek bütçede bizim kemerleri daha da sıkıyorlar. Şöyle istedi, böyle istedi diye IMF'yi kullanıyorlar. Yani ortada düpedüz planlı bir soygun vardır. ABD'nin deprem sonrası yardım etmemesi ya da kredi vermemesi, Türkiye devletinin eline hem bol para, hem IMF'yi sopa olarak verme manevrasının bir parçasıdır.

Yukarıdakiyle bağlı olarak ikincisi, IMF tam büyük bir kredi verecekken, geldi bankacılık sistemine baktı ve erteledi. Belki el altından ertelettirildi. Bunun üzerine devlet, bütçe dışı fonlarda zulalanan paralara değil, bankalara hücum etti. Bankalardan acil ve TL borç isteyince, bankalar uygulamada olan sabit kura güvenerek gidip dövizle borç aldılar ve devlete verdiler. Ardından Şubat krizi denen düzmece olay geldi.

MGK toplantısında devlet içinde bir kavga piyesi oynandı, Ecevit ile Sezer 6 yaşında çocuklar gibi dalaştı. Ne "raslantı"dır ki, ertesi gün hazinenin borçlanma ihalesi vardı. Dövizde sabit kur bu piyes gerekçesiyle bitirildi, yani develüasyon getirildi. Faizler de birden yukarı çekildi. Sabit kura güvenip döviz alıp

devlete TL borç veren bankalar batına noktasına getirildi.

Son 5-6 yıldır banka olayları da cinayetlerle örülüdür. Biz artık onlara giremedik. Her ne nedenle olursa olsun, öldürülen kişilere acıyın ama sakın bankalara acımayın. Banka batması, birilerinin milyarlarca doları cebe atmasının adıdır. Batacak bankaları devlet devralacak, toplanmayan alacaklar, zararlar bizim cebimizden çıkacaktır. Bunun yasal düzenlemesi Ecevit tarafından yapılmıştır. Yani biz tekellere ve onların emperyalist devletine kendi cebimizden hibe yapmış olacaktık. Bir de dolarda sabit kurun değişmesini buna ekleyin. Bir gecede biz, yaklaşık % 50 yoksullaştık. Ve bunu örgütleyen devletti... Buna Şubat krizi adı verildi.

Bunun gerçek bir kriz olmadığını Saadet Partisi bile şu sözlerle açıklamıştır:

"Türkiye ekonomisinin içine düşürüldüğü bu dar boğaz, milletin kaynaklarını sömürdükçe iştahı açılan 'iktisadi elit' ile, onların işbirlikçileri olan 'yönetici elit'in ciddi manipülasyonları sonucu olmuştur....

"...

"Hiç kuşku yok ki milletimiz uluslararası boyutu olan bir komployla karşı karşıyadır." (Recai Kutan, *57.Hükümetin 3 Yılının Değerlendirilmesi,* Mayıs 2002 Ankara, s.5-6, altını biz çizdik)

Kutan iyi söylüyor da, işi bir ucundan da olsa Yahudi lobisine yıkmak, için olsa gerek, uluslararası komploya bağlıyor. Sanki böyle komplolar ancak uluslararası kaynaklı olabilirmiş gibi... TC devletinin en tepe noktasındaki Türk ve Müslüman lobisinin suçu olsa olsa, en fazla işbirlikçilik oluyor.

Öte yandan, Ülkücüler'in internet sitesi www.ulkucu.org da Şubat krizi konusunu Merkez Bankası eski başkanı Yaman Töruner'in ağzından şöyle yansıtmış:

"Merkez Bankası elinde 20 milyar dolar rezerv varken piyasaya müdahale etmemesini ... eleştiren Töruner, 'Bunun dışında ekonomi yönetiminin elinden Türk Lirası silahı var. Türk Lirası'nı bugün piyasaya kontrollü olarak verebiliyorlar. Ben iddia ediyorum ki ben bugün yönetime gelsem 10 gün içinde bu krizi çözerim; çünkü Merkez Bankası inanılmaz derecede güçlü.' dedi."

"...Suçu bütün topluma ödetmek mantıklı değil. Banka eğer

ayakta duramazsa piyasadan çekilir ve iflas ettirilir. Siz bunun yerine el koyarsanız neden el koyduğunuzu ve sonuçlarını topluma izah etmek zorundasınız."

Niyetin "krizi çözmek" olmadığı, tam tersine kriz manipülasyonu olduğu bu sözlerle de açığa çıkmaktadır. Bir gecede habersiz develüasyon yapmak ve faizleri yukarı çıkarmak için kriz senaryosu oynuyorlar.

Nitekim bu "kriz" sayesinde çok sayıda işçi işinden edilmiş, ücretler biraz daha aşağı çekilmiştir. Develuasyon sermaye develüasyonu da yaparak kâr hadlerinin yükselmesini getirmiştir. Devlet bankaları batırınca, bankalar da reel sektörden alacaklarını istediği için, oldukça büyük işyerleri bile sarsılmış ve daha büyük sermaye sahiplerine çok ucuza satılmıştır. Yani sahte krizle gerçek krize önlem alınmış, kâr hadlerinin düşüşü yavaşlatılmıştır.

28 Şubat sonrasının belirleyici bir özelliği de vergiler ve kesintiler aracılığıyla aşırı soyulmamızdır. Gelir ayrımı gözetilmeden herkesin ödediği dolaylı vergiler ve ne idüğü belirsiz, hesabı verilmeyen fon kesintileri başlıbaşına devasa bir soygundur. Petrol fiyatının %75'i devlete gitmektedir. Gelir vergileri ise nüfusun çoğunluğu için düpedüz mafya haracı biçimini almıştır. Asgari ücretli, sabit gelirli vatandaş dolaylı vergide, oran olarak trilyonerlerle aynı, gelir vergisinde onlardan daha fazla vergi ödemektedir. Bir ara esnafa getirilen asgari geçim indirimi vergisi ise mafyanın devlet kılığında resmileştiğini en açık biçimiyle göstermiştir.

Bunları yaparken bize gösterdikleri bir gerekçe borçlar ve IMF ise, bir diğeri de kamu harcamalarının yüksekliğidir. Devlet, depremden bile kâr etti. Devlet işçisi olan memura düzgün bir ücret vermiyorlar. Kamu hizmeti denen olgu epey bir süredir bitti. Ama bakıyorsunuz devletin harcamaları bitmiyor tükenmiyor. Neden borç alıyorlar? Nedir bu kamu harcamaları?

Kâr hadleri azalmakta olduğundan, devlet borçlanma yoluyla küçük bir kesime rant sağlamaktadır. Bizim gelirimizi bu rantiyelere aktarmaktadır. Tahvil vb. aldı sattı zengileri yaratmaktadır. Fazilet Partisi Milletvekiliyken Ali Çoşkun, Meclis'te yaptığı bir konuşmada şu verileri aktarmış:

"İstanbul Sanayi Odası'nın yapmış olduğu 500 büyük Türk kuruluşunun bilançolarının incelenmesidir. 1997 yılında net kâr-

lar içinde üretimdışı gelirler yüzde 55 iken, 1998 yılında yüzde 87,7'ye 1999 yılında ise, ibret verici bir rakama, yüzde 219'a yükselmiştir. Anlaşılıyor ki, sermaye, yatırım ve üretimden kaçarak, risksiz, yüksek gelir sağlayan ranta yönelmektedir." (Meclis'in 7 Kasım 2000 tarihli oturum tutanağından)

Yani borçlar arttıkça, birilerinin kazandığı rant da artmaktadır. Ayrıca deprem, gereksiz silahlanma vb. çeşitli suni yollardan garantili kâr kapıları yaratılmaktadır. Sisteme kâr enjekte etmek için gereksiz yerlerde gereksiz işler yapılmaktadır. Devlet, sermayesi, dolaylı ve doğrudan vergi, kesinti vb. biçiminde halkın cebinden çıkan işlerle ya da kendi tetiklediği hortumlamalarla kâr dağıtmaktadır, kâr hadlerine etki yapmaktadır.

Örneğin, Tuzla sahiline deniz otobüsü iskelesi yapıldı. Sahilin bir bölümü doldurıldu. Yanına park yapıldı. Yani büyük bir harcama. Parka bakıyorsunuz, aydınlatma tekniği açısından 50 lamba olması gerekiyorsa, 150 lamba var. Kavak ormanı gibi olmuş. Öte yandan bu iskele yapıldıktan hemen sonra deniz otobüsü günde iki kere çalıştı, giderek haftada bir çalışmaya başladı, şimdi çalışmıyor. Zaten Tuzla sahilde böyle bir ihtiyaç yoktu. Birileri yaratılan bu suni "ihtiyaç"tan kâr etti ve faturası da bize ödetildi. Bu örneğin bir eşi de, çok acil ihtiyaç var diye yapıp, kapalı tuttukları ve şimdi de NATO'ya ve ABD'ye kullandırdıkları, morg olduğunu açıkladıkları Kurtköy hava alanıdır.

Yani TC devleti Türkiye'yi aynen iç sömürge gibi değerlendirmektedir. 28 Şubat bu dönemeçtir. Bu yalnız Türkiye'de değil, dünyanın her yerinde artık bu yönde ilerlemektedir. Tekellere, kapitalistlere kâr aktarmak devlet tekelci kapitalizminin olağan özelliğidir. Sistemin çöküntüsünü gösteren olağandışılık şuradadır ki, bu halka 10 yerine 5 bırakarak ve gerçekten ihtiyaç olan alanlarda, kapitalizm açısından düzgün ve hukuki olan ekonomik yollardan yapılırdı, halkın elindekini avucundakini hortumlayarak, düpedüz sahtekarlıkla, katliamla, savaşla önce yıkarak, uydurma ihtiyaçlar yaratarak ve soygunla yapılmazdı. Artık öyle yapılıyor. Bunun için de düzmece senaryolar, ekonomi alanında bile bir zorunluluk oluyor.

Nitekim, kapitalizmin normal ekonomik ilişkileri değişmiştir. Kapitalizm gericileştikçe, için için çöktükçe, işçi de işçilikten çıkıp rehineleşmekte, köleleşmektedir. Dev işsizler ordusunun tehdidi altında sendikalaşma, sigortalı çalışma gibi haklar fiilen

silinmiştir, bitmiştir. Ücretler kapitalizmin kendi kurallarına bile uymamakta, işgücünü yeniden üretememektedir. Yani sistem bir yandan işsizlikle, bir yandan sağlık dışı uzunluktaki çalışma saatleriyle, bir yandan verdiği uyuz ücretle öldürmekte, devlet kendi tebasını düpedüz soyup soğana çevirmektedir. 28 Şubat işte bu devri iktidara getirmiştir. Bu devlet yalnızca bölücü ve terörist değil, aynı zamanda gasp suçlusudur.

Aşağıdaki bölümden sonra, Türkiye siyasal arenasının 3 Kasım öncesi genel manzarası tamamlanıyor. Ondan sonra, senaryonun son bölümü başlıyor. 3 Kasım'a ilişkin somut bazı ön hazırlıkları, o bölümün kendi içinde ele alacağız. Şimdi, bu bölümde son olarak sol hareketin başına gelenlerin devamını ele alalım.

Sol hareketin başına gelenler (2)

Nerede kalmıştık? PKK baştan devletin kurduğu bir örgüttü, kullanılarak katliam yapıldı ve stratejik adımlar atıldı. 1990 dolaylarında Dev Sol'un başı bağlanmış, cezaevleri ona eğitim kampı olarak atanmıştı. TKP'nin bir yarısı kendini fesh etmiş, diğer yarısı provokasyonlarla boğuşuyordu ve bunların ardı arkası kesilmiyordu. Burada kalmıştık.

Türkiye'de sol gerçekte çok geniş bir kesimdir. Eskiden Hüsamettin Cindoruk, ben sosyalist parti kursam %70 oy alırım demişti. Gerçekten de potansiyel böyledir. Bu devlet ve düzen, solu açık mert bir kavgayla yenmeyi becerememiş, yalnızca el altından yaptığı provokasyonlarda başarılı olabilmiştir. Yani solu solun kendisi yenmiştir. Bilgisizlik, öğrendiği üç beş kalıbı ve önyargıyı bilgi sanmak, dolayısıyla gerçeği anlayamamak, devletin yıllarca uyguladığı anti-demokratik baskılardan anti-demokratiklik mikrobu kapmak, halktan kopup sağduyuyu yitirmek vb. nedeniyle. Bunun en acı bir örneği de ÖDP'dir. Bu partinin gelişimini çok yakından izlemedim ama bildiğim kadarıyla da olsa, değinmek gereklidir.

Çeşitli kesimlerden, çeşitli renklerden solcular, ilericiler ÖDP'de birleşmişlerdir. Sol örgütlerden gelenler, çevreciler, barışseverler... Böyle bir karmaşayla parti yürütülebilir miydi? Bazı koşullara bağlı olarak, bence yürütülebilirdi. Gerçekte bu, içinde yaşadığımız ortama da denk düşüyor. Sınıf mücadelesinin, artık insanlarla insanlık düşmanları arasında yürümesi gerekiyor.

Solun bilgisizliği yüzünden, işçi sınıfı kavramı dar anlamda kazma sallayana indirgeniyor. İnsanlık bu sistemin tehdidi altındadır. Ya bu sistemi yıkacağız, ya o bizi katledecek. Seçenek bu ikisi arasındadır. Sınıfsal konum buradadır. Bu anlamda, "işçi" sınıfı artık insanlığın çoğunluğunu kapsamaktadır.

Böyle olduğuna göre, sol partilerde de bu insanlığın çeşitli renklerinden, çizgilerinden olabilir, hatta olmalıdır. Ama postmodern parçalanmışlık, kaos içinde değil, farklı renklerden, gökkuşağı gibi güzel, tek bir bütün oluşturarak. İşte koşul da budur. Yaşanan gerçeklerin genel değerlendirmesi temelinde, insanlığı yok etmek isteyenleri sergileyen geniş bir birlik sağlayarak. ÖDP'de bu konu, hepsi dar olan çok sayıda kalıba, fikirsizliğe, bilgisizliğe takılmıştır.

Bununla çok yakından bağlı olarak, böyle bir birleşmeye gerçekten demokratik bir iç işleyiş de getirilememiştir. "Gerçekten demokratik iç işleyiş" eski CHP'deki gibi bir hizipçilik değildir. Fikirler temelinde özgür, ilerletici tartışmayı ve çoğunluk kararları doğrultusunda disiplinle tutum almayı gerektirir. Ama bunun için yaşanan gerçekleri sağduyuyla değerlendiren, dolayısıyla alınacak asgari ortak tavrı da herkesi ikna edecek bir güçle gündeme getirebilen fikirsel öncülük gereklidir. Bu olmayınca fraksiyonların cirit attığı, herkesin ayrı telden çaldığı bir ortam belirir. Şimdi sol sanıyor ki böyle her kesimden insanı kapsadığı için ÖDP başarısız oldu. İzleyebildiğim kadarıyla, kanımca başarısızlığın nedeni orkestra şefliğinde yaşadığı boşluktu. Yazık oldu. Ama olan oldu. Başarısızlık damgayı vurdu.

Bu arada TKP'de neler oluyordu? Burayı uzun yazmak zorundayım. Bu konuda yaşadıklarımı, bunların bir an önce ak kağıda düşmesi açısından, yaşadıklarım sonrasında çıkardığım bu ilk kitapta aktarmak zorundayım. Sonuna burada yazılacakların ana fikirlerini içeren bir özet koydum. Bu özet, bu bölümün tümünü okumak istemeyenleri yeniden bütüne bağlayacaktır. İlgi duymayan sayfa 133'e geçebilir.

R.Yürükoğlu *Sosyalizm Nedir* başlıklı bir kitap yazdı. Kitabın anafikri, Sovyetler Birliği'nde kurulanın sosyalizm olamayacağı çünkü, Marksizme göre, sosyalizmde meta üretiminin olamayacağı, dolayısıyla sosyalizmin tek ülkede kurulamayacağıydı. Lenin'in başlattığı NEP(Yeni Ekonomik Politika), dünya devrimine kadar idare etmek üzere uygulanması gereken bir ekonomi

politikasıydı. Ama Stalin bunları anlamadı, çok ciddi yanlışlar yaptı. Şimdi üniversitelerde referans kitabı olarak gösteriliyormuş. Çok önemli bir kitaptı.

2001 yılında kaybettiğimiz, küllerini Heybeliada'dan denize serptiğimiz değerli insan R.Yürükoğlu, benim 40 yıllık arkadaşım, 12 yıllık eski eşim ve 35 yıllık yoldaşımdı. Ben 1990 yılında çeşitli görüş ayrılıkları nedeniyle partiden ayrılmıştım. Ama her zaman en yakın iki dost olarak ilişkilerimiz sürüyordu. Ben ayrılırken fikir ayrılıklarının açık tartışmasını yapalım dedi, ben istemedim. Parti çok küçülmüştü, o zaman tartışmada kişilikler öne çıkıyordu ve tartışmanın da toplumsal bir anlamı kalmıyordu. Bu olaydan yaklaşık 10 yıl sonra yazdığı kitap, aramızdaki fikir ayrılıklarının yarısından çoğunu ortadan kaldırıyordu.

Aynı sıralarda, ben de elinizdeki bu kitabın araştırmasını yapıyordum. Yaptıkça, karşıma ürkütücü bir manzara çıktı. Baktım dünya ve Türkiye doğal bir toplumsal akıntı içinde değil ki bekleyesin, toplumdan bir hareket yükselsin ve sen de katıl. Bu suni gidişatı durdurmak için birşeyler yapmak zorunlu olmaktaydı. TKP çok küçüktü, parti denecek durumda değildi ama bizim bir fikir üretme geleneğimiz vardı. Görüş farklılıklarımız azalmıştı. Fikir üretimini harekete geçirebilirsek, gerçekleri dile getirirsek büyümek, bölük pörçük komünistleri ilericileri birleştirmek ve halkla bütünleşerek bu gidişe dur demek olasıydı. R.Yürükoğlu ile biz herşeyde aynı düşünmesek de, birbirine güvenen iyi bir takımdık. Önce bir dergi çıkarmaya başladık: *1000 Çiçek*. Sonra güzel umutlarla partiye döndüm.

Partiye dönünce iki önemli durumla karşılaştım. Biri, R.Yürükoğlu, ya da Nihat Akseymen, TKP'nin legal olarak kurulması gerektiğini belirtiyordu. Ben de buna yürekten katıldım ama çevremizde kafası açık olmayanlar vardı. Sorun olmazdı. Tartışılır, bir sonuca varılırdı. Yeter ki iyi niyet olsun. Ne yazık ki, karşılaştığım ikinci durum şuydu: Bir baktım, bir para yeme konusudur tartışılıyor. Para yeme konusu, elinden para gelip geçen her müdür ya da siyasi parti lideri için tartışılabilir ama R.Yürükoğlu için tartışılamazdı. 1994'teki provokasyon sırasında çevremizdekilerin yeterince dile getirmedikleri, bizim de para konusu olduğu için fazlaca öne sürmeye çekindiğimiz şu olgu vardı:

Nihat'la biz, ailelerimizden kalan, Ankara'nın Balgat semtin-

de çok büyük bir arazinin tamamı, Ankara Ulus'ta koca bir işhanının, Kavaklıdere'de bir apartmanın, Çubuk'ta bir çiftliğin, İstanbul Büyükada'da bir yalının yarısı, Ankara Küçükesat'ta ve İstanbul Etiler'de birer apartman dairesinin tamamı kadar mal sahibiydik. Bunların bugünkü parasal değeri TL olarak trilyonlar, sterlin olarak milyonlardır. Biz parayı ilk olarak örgütte görmediğimiz gibi, bu servetin önemli bir bölümünü örgüt için feda ettik. Biz para adamları değildik.

Yine de, ne hikmetse bu para konusu her an konuşuluyordu. Nihat, partiden kalifiye bir matbaa işçisi ya da ahçı kadar para alıyordu. Bunun çok olduğu söyleniyordu. Sonra emeklilik fonundan bir bina alınmıştı, emekliliğini parti ödedi, bu partinindir deniyordu. Öyle olduğu zaman emekliliği ortadan kalkıyordu. Halbuki onun getirdiği para emekliliğinin belki yüz katını ödemeye yetiyordu. Böyle ıvır zıvır ve haksız bir sürü dedikodu... Amacın üzüm yemek değil bağcıyı dövmek olduğu anlaşılıyordu.

Önce bunları söyleyenlerle yeniden konuştuk, yazıştık. Dedik Denizer'in de çevresinde bulanıklık yaratıp onu avladılar, bu konuyla yalnızca bulanıklık yaratıyorsunuz, birileri Nihat'ı da avlayacaklar. Sonra asıl legal parti konusunu ele almak üzere olağanüstü kongre toplandı. Bu para konusu orada bir daha konuşuldu ve karara bağlandı. Ortalık yine durulmadı. Ama bu arada *1000 Çiçek* dergisinin 4. sayısında Yürükoğlu'nun Büyük Dönemeç başlıklı bir yazısı yayınlandı. Yazı legal parti konusundaydı. Dergi kapatıldı. Gerekçe: İki formda iki ayrı adres varmış! Yani bir yanda, artık iç rahatlığıyla söylüyorum, provokasyon olan bir para tartışması, diğer yanda devletin nedenini bile açıkça söyleyemediği, namert bir yasaklaması. 2000 yılında bu konuları ele alacak bir toplantı daha yapılması kararlaştırıldı. Ben de İngiltere'ye gidip bu toplantıya katılacaktım.

Tam o sırada bizim Taksim'deki ev yakıldı. Yangın yandaki evin damından başladı. Yangının nedeni olarak elktrik kontağı saptaması yapıldı. Sonradan öğrendik ki yan evin üst katında elektrik yokmuş. Yangın olduğunda güneşli bir ağustos günüydü, mahallenin çocukları şimşek düştü, gördük diye ağız birliği ettiler. Önce inanmadık, sonradan anladık ki çocukların şimşek sandıkları, alev silahı gibi başka bir yoldan yan damın yakılmasıydı. Can yanmadı, kitaplarım yanmadı, birçok eşyamız yandı ve kaldık bahçede. Bu kötü olayı unutturan en güzel şey, tüm

insanların içten dayanışmasıydı.

Sonuçta ev önemli değildi. Ben toplantıya yine gidecektim. Bir süre önce İngilizler benim oradaki kalış hakkımı haksız yere almışlardı. Vize için başvurdum. Vize kararı için bir yıl kadar geçmesi gerektiğini, İngiliz İçişleri Bakanlığı'ndan bilgi isteyeceklerini söylediler. Ben orada 22 yıl kalmış bir insanım. Orada okula gittim, yıllarca yaşadım, çalıştım. Bana vize vermediler. Herşey buram buram provokasyon kokmaya başlamıştı.

Benim katılamadığım bu toplantıda, para konusunda dedikodular oluyor kılıfı altında Yürükoğlu'nun emeklilik fonundan alınan binaya el kondu ve aylığı vasıfsız işçi düzeyine düşürüldü. Şöyle olmuştu: Nihat ikide bir piyasaya sürülen bu para tartışmasından o kadar bıkmıştı ki, siz alırsanız kongre kararı delinir, ben vereyim, yeter ki siz susun demişti. Böylece iş oldu bittiye gelmişti. O toplantıda ben olsaydım bu asla olanaklı olmazdı. Son derece haksız bir karar olması bir yana, kongre kararlarını, Nihat bile değil, ancak yeni bir kongre değiştirebilirdi.

Bu aralarda başka garip şeyler de oluyordu. Ankara'dan eski bir arkadaş, kalktı İngiltere'ye gitti ve oradan herkese para konusunda yalanla dolu kışkırtıcı mektuplar yazmaya başladı. Fiziksel olarak midem bulanmaya başlamıştı. TKP'nin web sitesine göndermek üzere bir yazı yazdım. Web sitesi ile benim internet sunucum arasında teknik uyuşmazlık çıktığından, geri geldi. Nihat'a yolladım ve iletmesini rica ettim. O da büyük bir ısrarla bu konuyu kapatalım, çok sinirlerimi bozuyor dediği için yazıyı geri çektim. Bilgi vermesi açısından bu yazının bazı bölümlerini aktaracağım:

"1994'te bazı Dev Sol'cular ve Ozan Öncü bizim paramızın hesabını bizden sormaya kalkıştılar. Şimdi aynı oyun başka kılıklarda oynanıyor. Ortada tiksinti verici bir hakkaniyetsizlik, vefasızlık, kaypaklık ve iktidarsızlık vardır. Teşekkür edeceğinize, adamın kendi getirdiği ve küçüklük etmemek için ikide bir yüzünüze vurmadığı parayı mallanıp, sonra da para yedi diye onu karalamaya çalışıyorsunuz.

"Önemli bir örnek olarak Mercan Köklü (Ankara'dan İngiltere'ye giden vatandaş) üzerinde durmak istiyorum. Mercan Köklü'ye Ankara'dan İstanbul'a gel, birlikte yayın işi yapalım dediğimizde, kendisi çok güçlü, pis bir selin olduğunu, buna karşı birşey yapılamayacağını söylemiş ve Londra'ya gitmişti.

...Türkiye'de düzgün siyaset yapmayı reddeden bu kişi, pis selini oraya da taşıdı ve orada yoldaşla uğraşma siyaseti yapmaya başladı. Türkiye'de bir arkadaşına gönderdiği postada şöyle diyor:

" 'Bu arada, adamın biri, kollektifin malı olan bir yerleri kendi adına geçirmiş, bir grup şerefsize de onaylatmış bu durumu, ve de satışa çıkarmış... İğrenç!.. Adam bu özelliğiyle, korkak kalleş kancık ve de paranoyak bir lider bozuntusu olarak tarihe geçecek... Beğenmediğimiz CeKaPe boyle durumlarda ne yapıyor biliyor musun? Takkadanak!.. Tak tak!..'

"Yani yoldaşın vurulmasını öneriyor. Pes doğrusu... Aynı arkadaşına gönderdiği bir başka postada da yoldaşın ayda 3 milyar aldığını kışkırtıcı bir üslupla söylüyor. Türkiye'deki insana, orada kalifiye bir matbaa işçisinin ayda 4 milyar, kalifiye bir ahçının ayda 3 milyar vb. aldığını da söylemeden bunu söylemek, duygu sömürüsüdür, kışkırtıcılıktır. Yoldaşa hak verenleri mektubunda şerefsizlikle suçlayan bu kişi, asıl kendisinin şerefsizlik yaptığının farkında olsa gerek ki, web sitesinin okuyucu mektupları köşesindeki yazısını Rahmi adıyla yazıp tartışmalarda Güven olarak boy gösteriyor. ...

"Aynı kişi, yine aynı mektubunda yoldaşın emekliliğini konu ediyor: 'O nasıl sigorta primleri ki birileri ödeyecek, ikramiyeyi hayatında hiç kendi cebinden prim ödememiş birine kanuna kitaba uygun deyip verecekler.'

"Keşke herkesin emekliliği olsa, ama yukarıda sayılan ve partinin emrine sunulan mal varlığı acaba kimin cebi oluyor? O mal varlığıyla yoldaş kendine de, eşine de iyi bir sigorta yaptıramaz mıydı? Önce malın getirildiği bile tarihten siliniyor, sonra parti parası korunuyor görünümlerde yoldaşın ve eşinin sigortası vb. konu ediliyor.

"Mercan Köklü'nün yaptıkları bunlarla da kalmıyor. Bir dedikodu çıkıyor, biz legal parti kuruyormuşuz diye ...ve Londra'dan ve Beyazıt'tan aynı anda yayılmaya başlıyor.

"Mercan Köklü üzerinde neden bu kadar durdum? Bu kişinin dedikleri, yazdıkları, yaptıkları orada dönen ve daha birçok kişiyi içeren dedikoduların kağıda dökülmüş bir örneğidir. Çok ilginçtir ki onun dile getirdiği her pislik, ya karar olarak geçmiştir, ya da tersine karar varsa bile bu askıya alınarak o pislik uygulanmıştır. Yoldaşın emekliliği yakılmıştır. Aylığı adeta Mercan efendinin

şikayetleri dikkate alınarak azaltılmıştır. Yoldaşın eli kolu bağlanmıştır. Bu partiyi Mercan mı yönetiyor?

"Açıkça söylüyorum, ortalıkta bir provokasyon vardır. ... Yoldaş orada ablukaya alınırken, benim evim yanıyor ve İngilizler kalışımı alıp bana vize vermiyorlar. Aynı sıralarda Türkiye'de yürüyen ve RY'yi firari sanık ilan eden uyduruk, düzmece bir TKP davası, karara kaldığı halde yeniden ileri tarihe erteleniyor. Bu dava düşer düşmez yeni bir düzmece dava türetilmek isteniyor. Yani tezgah oldukça çok yönlü ve kapsamlıdır.

"Güzel cümlelerle tartışabilirsiniz ama bu tür provokasyonlara karşı durmak için partide gereken insanlık ve sağduyu eksiktir. Bilinç, birikim gibi büyük kavramları bırakalım, sizde insanlık, vefa olsa RY'ye yaptıklarınızı yapmazdınız. Sağduyu olsa, yahu adam bu kadar malı mülkü parti için harcamış, tabii sigortası olacak der, olanı baltalamaya değil, olmayanı tamamlamaya çalışırdınız. Beni endişelendiren, yoldaşın parası da değil yaşamıdır. Sayenizde yaratılan bulanıklık sonucunda faili meçhul ya da Yavuz Gökmen olayı gibi, artık cinayet olduğu da meçhul tezgahlardan biri türemesin de..."

Türedi. Ben bu yazıyı 20 Kasım 2000'de yazdım. Çeşitli bilgisayarlardan bu kanıtlanabilir. Yürükoğlu yoldaşım, 11 Aralık 2001'de öldü. Buna geri döneceğim. Önce Nihat ile bizim planlarımıza ve "yüce Türk adaleti"nin provokasyonlara yaptığı katkılara değinelim.

Nihat ile biz, onun Türkiye'ye dönmesi konusunda anlaşmıştık. Ailesinin geçim sorunu olmasaydı, en geç 2001'de dönecekti. Ama para kesilince, önce eşinin ve kızının geçimini ayarlayabilmek için dönüşü bir süre ertelemek zorunda kaldı. Zaten gerçekte hiçbir aslı astarı olmayan bu para tartışmasının amacı, birilerine onu rehin aldırmaktı.

Bu arada, yukarıdaki mektupta da sözü geçen iki dava vardı. İlki İzmit TKP davasıydı. Duvara yazı yazmak, ev ziyaretleri yapmak, bir yere bomba süsü verilmiş pankart asmak, *İşçinin Sesi* web sitesinin adresini evinde bulundurmak gibi "suç"lardan hareketle bir gurup insanı TKP'ye üye olmaktan yargılayan bir davaydı. İstanbul 1 nolu Devlet Güvenlik Mahkemesi, 1998'e 421 esas nolu dava. Bu "suç"ların bazılarının ayrıca davası olmuş ve beraatle sonuçlanmış, bu dava buna rağmen açılmıştı.

Ben Türkiye'deki yasaların aşırı taraflı olduğunu düşünüyo-

rum. Eskiden Ceza Kanunu'nda bulunan ünlü 141.maddeye göre, bir sınıfın başka bir sınıf üzerinde diktatörlüğünü kurmak, savunmak vb. suçu vardı. Bence bu suçu, asıl bu ülkedeki yasaların çoğu bizzat işlemektedir. Hep zenginden yana kesmekte, biçimsel eşitlik ilkesini bile çiğnemektedir. Ama bu ayrı bir sorun. İzmit davası bu kötü yasalar açısından bile gülünç, hiç açılmaması, açıldıysa hemen görevsizlik kararı verilmesi gereken bir davaydı. TKP *İşçinin Sesi*'nin Yürükoğlu'ndan sonra ikinci adamı olarak ben, bu davadan yargılanan arkadaşların bazılarını cezaevinde ziyarete gittim. Yerim belli, görüşlerimi açıkça savunurum. Beni tutuklamadılar, davaya katmadılar. Çünkü bu davanın ana amacı, R.Yürükoğlu'nu firari sanık ilan etmekti.

Böyle bir amaçla dava açanlar, hukuğu çomak gibi kullananlar, birilerinin hayatını kaydırabilirler, kaydırdılar, bir sürü insanı gereksiz yere aylarca yatırdılar, onların işlerini kaybetmelerine neden oldular, ama kimseyi değil yalnızca kendilerini küçük düşürürler ve düşürmüslerdir. Davanın sonunda bunun minareye kılıf olduğunu iyice belli etmişlerdir. 2000 yılı sonlarında sonuçlanması gereken davanın en son celsesinde, mahkeme heyeti değişecek diye kimsenin anlayamadığı bir erteleme geldi. Meğersem, o aralarda Şartlı Salıverilme Yasası çıkacakmış. Hiç açılmaması gereken bu garip davanın sonu, kararla değil, şartlı salıvermeyle bağlandı. Yani insanların ve en başta da R.Yürükoğlu'nun tepesine, beş yıllık bir Demokles'in kılıcı durduk yerde asılı kaldı. Bu hukuk değil, hukuku birilerine karşı koz olarak kullanmaktır.

Bu davanın şartlı salıverme ile sonuçlanmasıyla asılan kılıç yetmedi, ardından yeni bir dava, Zonguldak davası açıldı. İzmit davası sırasında ben parti dışındaydım ama bunun açıldığı tarihte partideydim, birkaç kez Malta'da Nihat ile görüşmeye gittim ve ben hayatımın hiçbir noktasında görüşlerimi gizlemedim. Yine kimse bana gelmedi. Zonguldak'ta birinin üzerinde yayın çıkmış, TKP davası türedi. Yürükoğlu yeniden firari sanık ilan edildi. Aynı sıralarda TÜSTAV *İşçinin Sesi* CD'leri hazırlamakta olduğu için bana İngiltere'den koca bir kutu *İşçinin Sesi* geldi ve eşimle gittim onu gümrükten aldım. Kutuyu açtılar, baktılar ama kimse bir şey demedi.

Böyle hukuk uygulaması olmaz. Cumhurbaşkanı kişiye özel hukuk olmaz diyor, görsün nasıl Yürükoğlu'na özel "hukuk"

uygulamaları olmuştur. Ayrıca, bana da özel uygulama olmuştur. Firari ilan edeceklerine önce firari olmayana buyursalar ya. Ama çeşitli nedenlerden buyurmazlar. Biri Tayyip Erdoğan'ı bir şiir yüzünden 4 ay yatırmalarıyla aynı nedenin tersidir. Onu neden yatırdılarsa, beni aynı nedenle yargılamazlar. İkincisi de TKP *İşçinin Sesi* için Emniyet Müdürlüğü'nde "bilgi" diye tutulan ve bugüne kadar bir sürü insanın canını yakan metnin, tam bir uydurmasyon olduğu ortaya çıkmasın diye.

Neyse, vefasız ya da ajan (farketmiyor, çünkü insaniyetsizlik bu sistemin doğal ajanıdır) olanların yalan karalamalarıyla, Türkiye ve İngiltere devletlerinin provakatör katkılarıyla uğraşmaktan hiçbir iş yapamadık. Kongre kararları hiçe sayılıp, Nihat da bu konunun tartışılmasını istemeyince, bana çekilmekten başka yol kalmadı. Çoğunluk olmayı beklemeye gerek yoktu, herşey zaten biz sözde çoğunlukken olmuştu. Provokasyon çoğunluğu aşıp hedefini vurmuştu.

Hayatımda ilk kez Nihat'ın fotoğrafını evde duvara astım. İçim yanıyordu, hissediyordum hayatının tehlikede olduğunu... Derken Nihat hastalandı. Son derece geç ve güç olarak kanser teşhisi kondu. Bunun suçlusu en azından bilinçli yaratılan provokasyondu. En azından dedim, çünkü daha fazlası da olabiliyordu. Aynı tarihlerde Microsoft UK web sitesinde şu habere yer veriliyordu: Karşı taraftakine sancı veren bilgisayar oyunu bulundu. Hem de bir genç bulmuşmuş. İlahi genç!

Hep kara para aklamaktan söz ediliyor. Ama bu sistemin elinde çok öldürücü teknolojiler vardır. Bunlar da aklanmaktadır. Nitekim o haber kanımca kara teknoloji aklamaydı. Önce bilgisayarla adam öldürmeyi buluyorlar, sonra bundan para kazanmak için teknolojiyi aklayıp, sancı veren oyununu piyasaya sürüyorlar. Yani demek istediğim şu ki, karşı taraftakine sancı veren bilgisayar oyunu bulunduysa, internet kanalıyla sinir manipülasyonu da yapabiliyorlar. Belki Nihat'a da onu yaptılar. Ancak bunun başarılı olabilmesi için yaratılan stresin, Nihat'ı sinir manipülasyonu karşısında zayıf düşürmüş olması gerekirdi. Bunu da provakasyonla sağladılar.

Ayrıca, yattığı hastanede de, ilginçliğini Nihat'ın ölümünden aylar sonra anladığım bir olay oldu. Eşi çalıştığı ve çalışmak zorunda olduğu için Nihat'ın refakatçısı bendim. Bu işi seve seve üstlendim. Ona uygulanan tedavinin kitabını okumuştum.

İlaçlarını çoğu zaman personel veriyordu, ama bazen de ben veriyordum. Bana özel olarak miktarları yazılı olarak verilmişti. Bir gün ben ilacı verirken, bir hemşire geldi, o ilaç o kadar değil, onun yarı dozu verilecekti dedi. Peki, neden bana verilen kağıtta başka türlü yazıyor diye sordum. Bir hastabakıcının yanlış yazdığını ve birkaç gündür yanlış yaptığını söylediler. Yanlış düzeltildi. Ama dediğim gibi, işin önemini ben sonradan anladım.

Okuduğum kitap çok eski bir kitaptı. Onda olmayan, ona ek olarak sonradan çıkartılmış broşürde yazılı bir bilgiyi Nihat öldükten aylar sonra tesadüfen okurken, söz konusu ilacın fazla verilmesinin solunum yetersizliğine neden olabileceğini öğrendim. Kafamda şimşekler çaktı. Yani belki bu da "önemsiz bir yanlış" havasında "dost ve müttefik" İngiliz devletinin bilinçli kurduğu sinsi bir tuzaktı, tuzağa düştük. Karaciğerdeki tümör erimişti, işler iyiye giderken durum birden kötüye dönüş yapmıştı. Kendisini 11 Aralık 2001'de solunum yetersizliğinden yitirdik. O broşürü önceden okumuş olmayı çok isterdim. Acaba kurtulabilir miydi diye, bu konu yüreğime takıldı kaldı. Ama artık yapacak birşey kalmamıştı.

Öyle ya da böyle, kanımca Nihat öldürüldü. Zaten karşılaştığı provokasyon sonucunda yaşadığı stres bile yeterince öldürücüydü. Bu provokasyon bir yerden çomaklanıyordu. Oradaki kadrolar öyledir ki doğrudan Türkiye ya da İngiliz devleti çomaklasa, psikolog Erickson'un teknikleri gereği, uyanırlar ve sonuç tersine olurdu. Geçenlerde kafamda birden bazı ipuçları birleşti ve güçlü bir kuşku belirdi. Güçlü bir kuşku düzeyinde de olsa, bunu yazmak zorundayım. Kimse kusura bakmasın.

Kanımca bu provokasyon, Alman Demokratik Cumhuriyeti yıkıldıktan sonra ondan artakalan bazı kadrolar ve onlarla bağları olan eski bazı yoldaşlar tarafından çomaklandı çünkü onlar Türkiye'de politik çalışma yapmaya hazırlanıyorlardı. Bu provokasyonu çomaklamak için, eskiden partide iki kanat varken, resmi kanadın *İşçinin Sesi* içinden bilgi almak üzere aramıza sok-

(*) Bu yöntem yanlıştır ve biz hiçbir zaman böyle bir yönteme başvurmadık.

(**) Küçük burjuva psikolojisi, kendini araya sıkıştıracak birşeyler mutlaka bulur. Kolayca moral baskı altında kalır ve bunun etkisiyle para konusunda kendi bildiği çıplak gerçekleri bile unutur. Yani Nihat'ın çevresindekiler adam olsalardı bu provokasyon tutmazdı.

tuğu (*) kişi, aracı olarak kullanıldı. O kişi "komünist" gerekçelerle çevresindekileri para konusunda kışkırttı. Bu provokasyon para konusuyla suları bulandırdı, Nihat'ın bir tür rehin alınmasını ve karşılaştığı haksızlık yüzünden aşırı stres yaşamasını sağladı (**), İngiliz teknolojisi de bir yoldan balığı avladı. Bulanık suda balık avlandı ama avlanan balık değil çok değerli bir insandı. Nihat neden istenmedi ve ben neden böyle düşünüyorum?

Nihat Türkiye'ye dönüp, TKP'yi legal olarak kurmayı planlamaktaydı. O açık kafalıydı. Onun kuracağı TKP tüm komünistleri içtenlikle kucaklayacaktı. Nihat'ın zengin fikir önerileri vardı ama parti fikir farklılıklarına açık olacaktı. Dinamik bir bilimsel tartışma ortamı yaratarak, komünist hareketin sorunlarına elbirliğiyle çözümler bulacaktı. Tartışmalarını, sorunlarını halka açacaktı, halkla kucaklaşacaktı. Tepeden ben sana bilinç dağıtayım diye bakmayacaktı. Alışılageldik kalıpları aşacaktı. Onun kuracağı, ya da içinde aktif yer alacağı bir TKP önemli bir reel ağırlık taşıyacaktı. Nihat, Türkiye'deki siyasetçi standardının kat kat üzerinde kalitede bir siyaset adamıydı. Bu, Türkiye'de sağlı sollu bir sürü hesabı bozacaktı. Onun için de kanımca sağlı "sol"lu çalışma yapıldı. Biri suyu bulandırdı, ötekisi balığı avladı.

Bu ikili çalışmanın "sol" kaynağına ilişkin kuşku kafama neden geldi? TKP tarihi içinde önemli yeri olmuş eski bir partili, tarih tartışmaları içinde *İşçinin Sesi*'nin konu edilmesine şiddetle karşı çıktı. *İşçinin Sesi*'nin tarihin bir parçası olduğu herkesçe bilinmektedir. Yani o beğenilsin ya da beğenilmesin, yok deyince yok edilemeyecek bir gerçektir. Ayrıca da bitmiştir. Böyle bir güncel "tehlike" söz konusu değildir. O zaman bu ne şiddet, ne celal, ne telaş diye düşünüp duruyordum. Derken bu eski yoldaşın büyük bazı politik yayın projeleri bulunduğu duyuldu. Büyük proje büyük para demektir ve bu da, o eski yoldaşta bulunmaz. Demek ki, Alman Demokratik Cumhuriyeti yıkıldıktan sonra ondan artakalan bir kadroda para vardı ve bu kadro sponsorluk yapacaktı. Herşey yerli yerine oturdu.

Şiddet ve celalin nedeni, unutulmak ve unutturulmak istenen bir suçtu. *İşçinin Sesi* adıyla birlikte, bir suç, Nihat'a karşı provokasyonla suları bulandırma suçu da, tarihe gömülmek isteniyordu. O eski yoldaşın ajan falan olduğunu ima etmiyorum, buna gerek yoktu, onun kafa yapısı bu suça yeterince uygundu. Troçki'yi öldürten Stalin'in yaklaşımı buna tüyler ürpertici bir

örnek oluşturmuyor muydu? O eski yoldaş da, aynen Stalin gibi, olduğu ve yaşandığı gibi değil de "işçi sınıfından yana" tarih yazma, *İşçinin Sesi*'ni tarihe katmama fikrini savunuyordu. Bunun Marksizm'li ilişkisi bulunmuyordu.

Bu yaklaşımı karşısında Aralık 2003'te kendisine yazdığım iletide, "mantığın kitap toplamaya, yayın yasaklamaya varıyor" demişim. Sonra kafamda damladı ki, tarihi böyle yazan tarihi böyle yapar da... Mantığı aynı zamanda, aklınca "işçi sınıfının çıkarları" uğruna, Nihat'ı provokasyonla İngiltere'de rehin aldırmaya da varıyordu. Yine o tarihteki iletide, şöyle demişim: "Sen ...politika yapıyorsun. Bu politika yüzünden *İşçinin Sesi*'nin konu olmasından bile korkuyorsun." Ben bunu o kişinin büyük projelerini duymadan, onun yazdıklarından hareketle yazmıştım. Projeleri duyunca, bu çevrenin Nihat'ı yasaklama ihtiyacını da daha iyi anladım. Nihat için onların varlığı sorun olmazdı ama onlar için Nihat'ın Türkiye'de varlığı sorun olurdu.

Bu düşünce süreci içinde, resmi kanadın *İşçinin Sesi* içinden bilgi almak üzere aramıza soktuğu kişinin kim olduğu da belli oldu. "Komünizm" konuşmaya gelince mangalda kül bırakmayan ama Nihat'ın adı anıldığı zaman düşmanca konuşan ve, yoldaşlıktan vazgeçtik, bu nasıl dost, bu çevrede nasıl duruyor diye şaşırtan bir kişi vardı ki, o da tam bu tezgaha oturdu. Aynı kişi, ne raslantıdır ki, Nihat'ın ölümünden sonra benim isteğimle yapılan, aşağıda sözünü edeceğim bir toplantıda bana "bir sıkımlık canın var" diye tehdit savurdu. Ad vermiyorum. Anlaması gereken anlamıştır.

Kuşku düzeyinde olduğu halde bunları neden yazdım? Sağlı "sol"lu çalışma yapılmış, biri suyu bulandırmış, ötekisi balığı avlamıştır. Koordinasyonda bu kadar raslantı olmaz. Kanımca perde arkasında bir noktada dirsek teması olmak zorundadır. "Sosyalist ülkeler" zaten içeriyle dirsek temasıyla yıkılmıştır, aynı temasın sürüyor olması olanaklıdır. Yani bu iş bir noktada bu kitapta yazdığımız senaryoya bağlanmaktadır. Ve öyle anlaşılıyor ki, bu çevre politik bir hazırlık yapmaktadır. Bu da benim, kuşku düzeyinde de olsa düşüncemi herkesin önünde açıkça belirtmemi sorumluluk kapsamına almaktadır. Yaşananlar ve yazılanlar, duyulan saçma sapan korkular, tarihi çarpıtmalar vb., beni, bu çevrenin, Nihat'a karşı provokasyon çomaklayarak, bilmeyerek Nihat'ı öldürmeye ortak olduğunu düşünmeye zorlamaktadır.

Nihat'ın ölümünden az önce yanına giderken, yanımda legal TKP'nin bir şubesinin resmi olan gazeteyi götürdüm. Biz provokasyonlarla oyalanırken, bunlarla bağlı olarak can derdine düşmüşken, eskiden SİP olan parti, TKP adını aldı. Bu arkadaşlara karşı bir imada bulunduğum sanılmasın. İmada bulunmuyorum. Şunu açıkça ve kesinlikle söylüyorum ki, devlet ya da devletler (normal, derin, İngiliz, ABD, Türkiye, artık kaç adetler bilemeyeceğim) bizim kurmamızı değil, şimdilik onların kurmasını istediler. Bu onların kendi konumları açısından, kendi iyilikleri için yanıtını bulmaları gereken bir sorudur.

Kanımca Türkiye'de iki kez sahte TKP kurulmuştur. Biri, Mustafa Suphiler öldürüldükten sonra, Atatürk tarafından kurdurulmuştur. Biri de R.Yürükoğlu ölüm döşeğindeyken kurulan bu yeni TKP'dir. Bu partiyi kuran arkadaşlara sahtekar demiyorum ama komünizm açısından kurulan parti sahtedir. Ve şimdi devlet, bizde TKP de var diye AB'ye böbürlenmektedir. Ama bu sorun daha bitmemiştir. Zaman gösterecektir.

Bu arada, Nihat'ın ölümünden sonra, Londra'daki TKP'den yıldaşlarla (yoldaş değil, yıldaş) oturduk, iki konuyu ele aldık. Birincisi, onlara, burada yazdığım provokasyon konusundaki düşüncelerimi yüzlerine söylemek istediğimi belirttim ve toplantı istedim. O toplantıda "bir sıkımlık canın var" diye tehdit aldım. Ama en azından yüzlerine söylemiş oldum. İkincisi, daha dar bir kadroyla emeklilik fonunu yeniden konuştuk. Nihat'tan alınan fonun Nihat'ın eşine verilmesi konusunda anlaştık. Ancak önce fondaki binanın satılması gerekiyordu. Yaklaşık bir yıl bina satılsın diye beklendi. Olabilir. Buraya kadar normal. Bir yıl sonra, binanın satışıyla elde edilen paranın yalnızca % 40'ını Nihat'ın eşine verdiler.

Nihat'ın eşi işini kaybetmişti ve iş bulamıyordu. Bu para gelene kadar, ona ayda belli bir miktar, Nihat'a yeni karara göre verdiklerinin yarısı kadarını verdiler. Bir de eski otomobil verdiler. Tabii Nihat'ın tedavi masraflarını da üstlenmişlerdi. Bunların hepsini ekleyip gelen paradan düşsek, yine paranın % 25'i haraç olarak kesilmiş bulunmaktadır. Bir gün onlardan biri TKP diye atıp tutarak karşınıza çıkıp da biz yoldaşımızı tedavi ettirdik, karısına destek verdik derse, sakın inanmayın. Hepsini eşi kendi cebinden ödemiştir.

Ayrıca bunlara bakıp da sakın komünizme kızmayın.

Komünizm bu değildir. Gerçekte komünizm, sizin tam da aradıklarınızı içermektedir. Her bir bireyin mutlu ve huzurlu olduğu, barış ve sevginin, temiz çevrenin egemenlik kurduğu, haksızlığın bulunmadığı bir düzendir. Bu nedenledir ki size onu öcü gibi gösterdiler, bizim üzerimize de dizi dizi provakasyonla geldiler.

Provokasyonla son karşılaşmamız da, tam Nihat'ın eşine verilecek parayı vermediklerini öğrendiğim sırada, yani aynı konu yine gündemdeyken, Taksim'deki evde çıkan ikinci bir yangın oldu. Birisi girip, elektriğin canlı hattını nötre, nötr hattını canlıya bağlamış. Böylece sigortalar devre dışı kalmış. Orada oturan değerli arkadaşlarımız büyük bir tesadüf eseri yanarak ölmekten kurtuldular.

Türkiye'nin bugünkü siyasal manzarası, sol açısından da böyle ilmek ilmek provokasyonlarla örüldü. Gördüğünüz hiçbir şey gerçek değil, hepsi örtü. Bu örtüyü kaldırmak, gerçekleri açığa çıkarmak gerekiyor.

ÖZET:

TKP adıyla varlığını sürdüren örgüt, parti denemeyecek kadar küçük olduğunun bilincinde olarak, legal yani yasal örgütlenme konusunu tartışmaktaydı. R.Yürükoğlu ve bendeniz Emine Engin, bazı konularda farklı düşünen ama iyi bir ekip olan iki insan olarak, farklı görüşleri olan komünistleri de toparlayacak ve halkla kucaklaşacak yapıda legal bir örgütlenmeden yana tavır aldık. Ayrıca, ne olursa olsun, R.Yürükoğlu'nun Türkiye'ye dönmesi konuşunda anlaştık.

Ancak bir para tartışmasıdır başladı. Bu haksız bir tartışmaydı. Çünkü yukarıda adı geçen iki kişi partiye büyük miktarda para getirmişlerdi ve bu kişilerin sonundaki parasal düzeyi getirdiklerinin çok çok altındaydı. Para yeme söz konusu bile olamazdı. Para konusundaki bu gereksiz tartışmayla bulanıklık yaratıldı ve oyalama yapıldı. Eski bazı yıldaşlar tarafından, oraya buraya, duygu sömürüsü ve kışkırtıcılık yapan, tehditler taşıyan mektuplar yazıldı. Duygu sömürüsüne örnek: R.Yürükoğlu ayda 3 milyar kazanıyor diye yazmak, oysa İngiltere'de vasıflı bir işçi ayda bundan fazla para kazanırdı. Kışkırtıcılığa örnek: Sigorta primleri parti tarafından ödendiği için emekli ikramiyesine el konması gerektiği ileri sürülüyordu oysa parti için harcadığımız büyük para yüz tane sigorta pirimi ederdi. Tehditlere örnek: RY'nin

takkadanak vurulması gerektiği savunuluyordu.

Böyle bir ortamda legal örgütlenme konusunun tartışılması bile olanaksızdı. Kongre toplandı. Legal örgütlenme konusunun tartışmaya açılması ve para konusu bağlandı. Artık işimize bakacağız diye düşünürken, para tartışması yine durmadı.

R.Yürükoğlu'nun emekli ikramiyesi ve aylık ödentisi sorun ediliyordu. İkramiyeye el koymak, aylığını vasıfsız işçi düzeyine düşürmek isteniyordu. Bunları konu alacak toplantıya ben gidemedim, çünkü Taksim'deki ahşap evimiz yakıldı ve 22 yıl orada kalmışlığım olduğu halde İngiltere bana vize vermedi. Toplantıda istenen karar alındı. Yürükoğlu, bunları siz alırsanız kongre kararı çiğnenir, susmanız için ben vereyim diye özetlenebilecek bir tavır aldı. Artık çoğunluk olmanın da bir anlamı kalmamıştı.

Bu arada Türkiye'de çıkan *1000 Çiçek* dergisinin, Yürükoğlu'nun legal parti konusunda yazısının bulunduğu sayısı başka bir gerekçeyle toplatıldı. İzmit ve Zonguldak'ta asılsız, düzmece TKP davaları açıldı, ben Türkiye'de olduğum halde bana dokunulmayıp bir sürü insan tutuklandı. Amaç Yürükoğlu'nu firari sanık diye yaftalamaktı. Bu da önem taşımayacaktı ama parası kısıldığı için Yürükoğlu ailesinin durumunu sağlama almadan Türkiye'ye dönüş yapamazdı. Rehin alınmıştı. Dönüşünü erteledik. Bu arada kanser oldu ve 2001 yılının Aralık ayında kendisini kaybettik. Hastanede onun yanında olmak için gittiğimde, Türkiye'de SİP TKP adını almıştı.

Kanımca kendisi öldürülmüştür. Örneğin, aynı sıralarda Hotmail'in Birleşik Krallık web sitesinde sancı veren bilgisayar oyunundan söz edilmişti. Sinir bozucu bir provokasyon, bir de bilgisayar kanalıyla sinir manipülasyonu yapılarak insanlar kanser edilebilirdi. Ayrıca tedavisi sırasında da ciddiliğini ne yazık ki sonradan algıladığım bir yanlışlık yapılmıştır. Bu da öldürücü olabilirdi.

Böylece, legal TKP'yi bizim kurmamız başarıyla engellenmiştir. Bugün TKP adını taşıyan parti, komünist niyetler taşıyabilir ama komünist bir öz taşımamaktadır. Bizim yaşadığımız provokasyonlar sayesinde siyaset sahnesinde bulunmaktadır. Artık Türkiye'nin de "legal bir komünist partisi" vardır.

Türkiye'de solun manzarası içler acısıdır. Bazı örgütlerin başı devlete bağlıdır, bazılarının da adıyla özü birbirine uymamak-

tadır. Solun bu manzarası kanla, provokasyonla kotarılmıştır.

3.4. Kanlı senaryonun son bölümü: 3 Kasım sonrası Refah anası, 28 Şubat babası

3 Kasım sonrası dönemin anası Refah'tır, babası 28 Şubat'tır. Böyle olunca çocuk da doğuştan sakattır. Ancak, düğün nikah tamamlanmış, çocuk peydahlanmış, olabildiğince yerleşik bir düzen sağlanmıştır.

Demek istediğim, bir kez bu dönem kendi içinde ele alınamaz. 3 Kasım'la sıfırdan başlatılamaz. Yıllarca bu dönemin hazırlıkları yapılmıştır. İkincisi, yerleşik düzene geçildiğine göre artık en azından belli bir destek alabilecek, ikide bir değişmeyecek, yapısal bazı sorunlara yönelebilecek ve senaryoyu sonuna erdirebilecek bir yönetim başa oturtulmalıdır.

Bu dönemi ele almaya, üç-dört yıl öncesinden başlayan ve seçim öncesini de kapsayan ön hazırlıklarla başlayalım. Sonra, ikide bir değişmeyecek, yapısal bazı sorunlara yönelebilecek ve senaryoyu sonuna erdirebilecek böyle "istikrarlı" bir yönetimin izlemesi beklenen genel rotaya ve olanlara, yapılanlara bakacağız.

Giriş taksimi

Seçimlerden önceki yıllarda, devletin, temizlenmek istediğine, hortumcuların, rüşvetçilerin üzerine gitmek istediğine bizi inandırmaya yönelik bazı operasyonlar yapılmıştı.

Devletin bankalara düpedüz desteğiyle yapılmış, o tarihte yaklaşık 50 milyar doları bulan vurgunlar ve soygunlar, para gideceği yere gittikten sonra, birden ortaya çıkarılmaya başlandı. Manisa davasında görüldüğü gibi, sırf konuyu gündeme getirip devleti temizliyor görünmek için zoraki işkence olayları yaşatıldı, sonra işkenceciler hakkında dava açıldı. Cumhurbaşkanı başa gelir gelmez, devlete "polis devleti" yakıştırması yapmıştı. Bu hem devletin gerçekte ne devleti olduğunu gizleme, hem de temizlenme havası yaratma anlamı taşımıştı. Depremde çıkardıkları delik deşik Kızılay çadırlarıyla aciz devlet rolünü oynamaları, Hizbullah operasyonları, vb. de aynı zamanda bu kapsamdaydı. Ecevit döneminde başbakanın bunak ve hasta olduğu sürekli hatırlatıldı. Devlet temizlenmek istiyordu ve mağdurdu. Gerçekte ise emperyalist devlet, Türkiye'yi bir iç sömürge olarak kullanı-

yordu.

Aynı dönemde bir başka "mağdur", Tayyip Erdoğan da hapisten çıktı. 1999 yılında bu konuda şunları yazmışız:

"Siyasal planda Fazilet'i yeni bir çehreyle öne sürme manevraları epey bir süredir yürümektedir. Tayyip Erdoğan'ın bir şiir yüzünden 4 ay yatırılması başlıbaşına buna yönelik bir komikliktir. Bu şiiri içeren kitap serbestçe satılırken, İstanbul'un koca belediye başkanı 4 ay hapis yatırılarak 'kahraman' türetilmiştir." (*1000Çiçek*, Eylül Ekim1999, sayı 2, s.16)

"Acaba yine emekçiyi Erdoğan'la yeni bir imaja kavuşacak Fazilet'in yanına mı itmek istiyorlar? Yani görünenin dışında birşeyin peşindeler. Bunu zaman gösterecek." (*1000Çiçek,* Ağustos 1999, sayı 1, s.11)

Yanıldığımız tek nokta, Fazilet çerçevesinde düşünmemizdir. Gerisini gerçekten de zaman göstermektedir. Erdoğan, sözümona temizlenmek isteyen mağdur devlete tam uyan "temiz ve mağdur" bir liderdir. Kahramanlığı sentetiktir. Hapisten çıktı ve AKP kuruldu. Seçimler, yeni kurulmuş bir parti için kısa denecek bir süre sonraya, normalden erken olarak 3 Kasım 2002'ye kondu. Bu acele konusunda yanıldım. Irak'ta yeniden savaş oyunu oynamak için acele edildiğini, bununla seçimlerin erkene alınması arasındaki ilişkiyi anlamadım.

Bu noktada Irak sorununa çok kısaca girmek zorundayız. 1990'dan beri Irak'ta oynanan ve küresel iç savaş ve paylaşım savaşının bir parçası olan oyunun, Iraklı ve Amerikalı nüfus kıymak dahil, birçok nedeni vardır. Bunlardan ilki ve en önemlisi, Afganistan'dan Ortadoğu'ya kadar yapılması planlanan ve şimdilerde Büyük Ortadoğu Projesi diye piyasaya çıkarılan yeniden paylaşım, yani harita değişikliğidir. Bu alanda, Amerika, İngiltere ve hatta İsrail çalışmaktadır, Türkiye kazanmaktadır. Sonunda Türkiye güçlenecek, genişleyecek ve AB'ye, kuyruğunda ABD'yle ve İsrail'le, "böyük" güç olarak girecektir. Nedenlerden biri de petrol fiyatıyla ilişkilidir. Ortadoğu'da kriz, petrol fiyatlarını yukarı çekmekte ve bundan ABD petrol tekelleri büyük kârlar ceplemektedir.

Sorun yalnızca fiyatları yükseltmek olduğu zaman, Amerika'nın, sonu hemen savaş oyununa varmayan, Irak'a tehditler savurmakla, askeri araçlarını bir yerden başka bir yere kaydırmakla, biraz petrol tankeri batırmakla, biraz rafineri patlat-

makla donanmış sürüncemeli bir süreç yaratması yetmektedir. Yine öyle olacak sandım. "Amerika çalışsın Türkiye kazansın" oyunuyla senaryonun sonuna doğru adımlar atılması için, AKP'nin baş rolde oynadığı tiyatronun biraz sınanması gerekeceğini, bunun için zaman geçeceğini düşündüm. Tayyip bey üzerine önemli hesaplar yapıldığını ta 1999'da anladığım halde, onun bu senaryoyla bu kadar içli dışlı olduğunu, "tarihin derinliklerinden" bağlı bulunduğunu, ona sonsuz güven duyulduğunu anlamadım. Meğer ilişki sandığımdan da daha derinmiş. O kadar ki, sınanması falan gerekli değilmiş.

Bu durumda Türkiye'de yerleşik düzenin en kısa zamanda kurulması, senaryonun Irak'taki perdesinin bir an önce yeniden açılması ve senaryoda yazılanların sahnede oynanması gerekmekteydi. Ayrıca AB'nin tarih verme sorunu da gündeme gelmekteydi. Bu gibi nedenlerle önümüze erken seçim gelmişti.

Erbakan seçimlere katılamıyordu. Bu yoldan hem AKP'nin oyları artırılıyordu, hem Saadet Partisi'ne, şimdilik yedek olarak hazırlanın mesajı veriliyordu. Din temelinde kışkırtmalar bitmemiş, tam tersine küreselleşmiştir. Bu kışkırtmaların saadeti için Saadet yine gerekebilir.

Bir önceki seçimde baraja takılan CHP böylece fazlaca pisliğe bulaşmamıştı. Bu arada saf değiştirmiş, senaryoda rol almak için hazırlıklarını tamamlamıştı. Solun, hatta muhalefet olmanın son zerreleri ve iç işleyişinde kalan son demokratik kalıntılar da kazınmıştı. CHP'nin eski CHP'yle ilgisi kalmamıştı. O muhalefet rolü alacaktı. Hem Derviş'in paraşütünden CHP'ye inmesiyle vurulan Amerikan damgası, hem İzzetttin Doğan'ın Aleviler'e "CHP'ye oy vermeyin" diye buyurması, CHP'nin ancak muhalefet rolü alabilmesi için havayı yeterince hazırladı. Muhalefet rolü alacaktı diyoruz, çünkü müsamere birçok artist gerektirir. CHP gerçekten muhalefet yapmayacaktı, İslamcı-Atatürkçü/laik tahteravallisinin öteki ucuna binecek muhalefet rolünü oynayacaktı.

Tayyip beyin göstermelik mağduriyeti çeşitli biçimlerde yol aldı. Seçime katılması yasaklandı. 1990'lı yıllardan "suç" kasetleri ekranları kapladı. Onların "suç" dedikleri, halkın nezdinde övgü. Bunu bildikleri için kasetler tarihin derinliklerinden, birden peydahlandı. Örneğin, kasetin birinde Tayyip bey şuna benzer bir söz ediyordu: Biz sürekli ne mutlu Türküm diyene dersek,

Kürtler de ne mutlu Kürdüm diyene der. Halk hem fikri sevdiğinden, hem bunu suç diye öne sürenleri sevmediğinden, bu propaganda işi görecekti. Öyle de oldu.

Apo'nun vereceği hizmetin Kürdistan'ı Türkiye çatısı altında birleştirmek olduğunu söylemiştik. Bunun için başkanlık sistemi getirilecek, o bölgeye özerklik tanınacaktı. Özerk bölgenin başkenti herhalde Siirt olacaktı. Bu plan doğrultusunda olsa gerek, Jet Fadıl buradan seçimlere sokuldu, sonra seçim geçersiz sayılarak Tayyip beye yer açıldı. Ya seçime katılıp oy depolaması, bu depoyu AKP'ye aktarması Jet Fadıl'ca da gönüllü olarak planlandı, ya adam rehin alındı, ya da bir başka kahraman yaratıldı... Bunu bilemiyoruz. Böylece Tayyip beyin, hem seçimlere sokulmayarak mağdurluğunu sürdürmesi, hem de sonradan seçilmesi garantiye alındı.

Bir sorun daha vardı. Halkın bir bölümü mağdur diye Tayyip beyin yanında yer alsa da, önemli bir bölümü, oy kullanmaya karşıydı, al birini vur ötekine diye konuşmaktaydı. Katılım düşük olursa, hile hurda da kurtarmazdı. Dünyanın 312'inci zengini olan Uzan ailesinin yakışıklı trilyoner prensi Cem Uzan, birden "halkımızın dertlerini" dile getirmeye başladı. Trilyonlar harcayarak yaptığı seçim gezilerinde ve mitinglerinde esas olarak "oyunuzu bana verin" değil "oyunuza sahip çıkın" propagandası yaptı. Cem Uzan'ın, Tayyip beyin rakibi değil tamamlayıcısı olduğu daha o zamandan anlaşıldı.

Şimdiye kadar birçok seçimde boykotu savunan sol hareketin önüne de legal TKP yemi atıldı. Yıllardır ilk kez TKP adlı bir partinin seçime giriyor olmasıyla, dizi dizi provokasyonla ya rehin alınmış, ya şaşkına çevrilmiş olan "sol" örgütler de katılımı artırıcı rol oynadı.

İnsanlar uzunca bir süredir oy verirken iyiler arasında en iyiyi değil, kötüler arasında en az kötü görüneni seçmek zorunda kalıyorlar. Zaten elek gibi bir seçim yasası getirilmişti. Milyonlarca oyun çöpe atılacağı, az sayıda partinin elekte kalacağı belliydi. Eski siyasi liderler hepten iflas etmişti. Seçimlerden önce herkes, sandıktan AKP ve CHP'nin çıkacağını sezmekteydi. Medyanın pompalaması da bu yöndeydi.

Başında İstanbul Belediye Başkanlığı'ndan tanınan bir sima ile yeni bir parti olan AKP ve bir önceki dönemde baraja takıldığı için fazlaca yıpranmamış, "ana muhalefet" CHP seçildi. Belki

hile de yapılmıştır, bilemiyoruz. Ama sonuçta ya fiziksel hileyle ya da psikolojik hile olan manipülasyonla tam istenen sonuç türetildi. Birçok lider sapır sapır döküldü. Zaten bu istendi.

Yapılan bunca manevraya rağmen, halkın, yaklaşık % 25'i ya geçersiz oy kullandı, ya hiç oy kullanmadı. AKP de 10 milyon oy, yani seçmenin yalnızca % 25'inin oyunu aldı. Başka bir deyişle, Oy Kullanmayanlar Partisi OKP ile AKP aynı oranda oy aldıkları halde AKP Meclis'in çoğunu aldı. Geçersiz ya da kullanılmayan oyların yanısıra, önemli oranda oy da baraj yüzünden çöpe atıldı. Ortaya seçmenin yalnızca % 42'sini temsil eden gayrı meşru bir Meclis ve oyların yalnızca %25'ini aldığı halde gayrı meşru Meclis'in %70'ine sahip olan bir "çoğunluk" çıktı. Türkiye'nin çoğunluğu sokaklardaydı. Hile olmadığını varsaysak bile, ortada övünülecek değil, utanılacak bir durum vardı. Sonradan, HADEP'e verilmiş bazı oylar daha geçersiz sayıldı ama değişiklik yapılmadı. Siyasetteki utanç tablosu, daha da koyulaştı.

Artık Meclis düpedüz gayrı meşrudur. Bundan önceki bölümlerde, Muz devletinin başkanlık sistemine hazırlık olarak Meclis'in nasıl ek fitnelerle küçük düşürüldüğünü, karalandığını yazmıştık. Bu çok fiili bir karalamadır. Belli ki günün birinde birilerinin, bunu örnek gösterip başkanlık sistemini getirmeyi önermesi planlanmaktadır. Bunun provası da yapılmıştır. Buna geleceğiz.

Şimdi, Türkiye akvaryumunda "istikrarlı" bir yönetimin izlemesi beklenen genel rotaya bakacağız.

Beklenecek genel rota

Baştaki bölümlerde belirttiğimiz gibi, küreselleşme koşullarında dünyanın her yerinde kâr hadleri azalmakta, kendi doğal seyrine bırakılırsa emperyalizm olgusu yok olmaktadır. Bunun için sistem, bir tür akvaryum uygulamasıyla emperyalizm olgusunu hortlatmaktadır. Bu akvaryum uygulaması, küreselleşmenin bazı yanlarını alabildiğine serbest bırakırken, belirli bölgelerde, ülkelerde, bazı yanlarını izlenen ekonomi ve para politikalarıyla, yasalarla vb. kısıtlamaktadır. Böylece orada, kâr hadlerinin oluşumuna müdahelede bulunulmakta ve kâr hadleri dünya genelinden yüksek bir akvaryum oluşmaktadır. Yani sistem, emperyalizmi zorla hortlatmakta, küreselleşmeyi kendi elleriyle yavaşlatmakta ve sınırlamaktadır.

Bu senaryonun sonuna kadar, Türkiye de böyle çok önemli bir akvaryumdur. Birçok malın fiyatı dünya pazarı düzeyindeyken, küresel tekelci sermaye (Türkiye kökenlisi dahil) istediği gibi girip çıkarken, işgücünün yer değiştirmesi, ücret düzeyi, faiz hadleri, döviz kurları Türkiye'yi, işsizliğin de yardımıyla, ucuz işgücü cenneti yapacak biçimde ayarlanmaya çalışılmaktadır. Ancak işsizliğin boyutları ucuz işgücü cenneti sınırlarını da aşmaktadır. Akvaryumda çok fazla balık vardır. Bu nedenle katliamlarla nüfus kıyılmaktadır, daha da kıyılacaktır.

Şu soru gelecektir: Türkiye hem emperyalist, hem balıkları böyle sömürülecek, katledilecek bir akvaryum nasıl oluyor? Kamuoyunun bir yarısı Amerika Türkler'i sömürüyor, diğer yarısı Yahudi lobisi Müslümanlar'ı sömürüyor diyecektir. Bunlar da akvaryumda özellikle beslenen görüşlerdir. Ulus ya da din açısından, yani anahtar deliğinden bakıldığı için, çıplak dünya gerçekleri görülmemektedir. Devletini, dinini savunduğunu sanarak böyle uygulamaların tuzağına düşülmektedir.

Türkiye'nin akvaryum olması en başta yerli hortumcu emperyalistlerin işine gelmektedir. Bankalardan hortumlanan o ünlü milyarlarca dolar, Türkiye'nin dış yatırımları olarak Orta Asya, Kafkaslar, Balkanlar, Ortadoğu ve Afrika'nın bazı alanlarında kol gezmektedir. Önceden gezenlerle birlikte dış yatırımlar epey bir miktar etmektedir.(*)Ancak üç nedenle elde edilen kâr içeride kırıntı dağıtmaya yetmemektedir.

Bir kez, elde edilen kâr kapitalizmin karşı karşıya olduğu genel sorunlar yüzünden oran olarak fazlaca yüksek değildir. Ama sermayenin çoğu beleş, hortumlama olduğu için, burada özel bir durum belirmektedir. Bu sermaye, belki de, hortumlanmayla derlenmiş olduğundan, gözümüzün önünde kâr edemeyeceği için dışarı gitmektedir. Edilen kârın da Türkiye'nin yıldızının iyice parlayacağı günlerdeki yatırımlar için biriktirilmesi "gerekmektedir".

İkincisi, Türkiye'de çok fazla artık nüfus ve gelir dağılımında

(*)Resmi istatistiklere bakarsanız Türkiye'nin dışarıda yalnızca 5 milyar doları vardır ve bu yıllardır aynıdır. Yani hortumlanan para kaçak çıkmaktadır. Bu arada şunu da söyleyelim, dış yatırımlarının Allah'ın ihsanı olduğunu söyleyen Fettullah hoca efendi de bir emperyalisttir. Allah ne zamandan beri emperyalistlik ihsan eyliyor, bu belli değildir.

devasa bir uçurum vardır. Kırıntı dağıtınakla başedilmeyecektir.

Üçüncüsü, senaryonun, bir üstte değindiğimiz nüfus sorununun çözümünü de içeren sonuna kadar Türkiye'nin, halka, AB'ye ve diğer ilgili ülkelere "mağdur" görünme zorunluluğu nedeniyle potansiyel tam istim değerlendirilememektedir.

Zaten emperyalist olunca dışarıdan bol süper kâr kazanıp içeride bol kırıntı dağıtma günleri çoktan geçmiştir. Nerdeee o bolluk... Dünya çapında kâr hadlerinin azalmasıyla bağlı olarak, artık bütün devletlerin işi kendi nüfuslarını aynen bir iç sömürge gibi sömürtmektir. Bu da yetmemektedir, çaktırmadan öldürmektir. Batı dahil bütün her yerde yaşam koşulları kötüleşmektedir. Ancak, toplumların gelişme düzeyi arasındaki farklar nedeniyle, sistem, her yerde eşit ölçüde diş geçirememektedir. Bu yüzden "medeniyetler çatışması" adı altında medeniyeti, postmodernleştirilmiş dinlere Batı'da bile yem etmektedir, daha da edecektir.

Kamuoyu faktörü çok önemlidir. Türkiye kamuoyu son on yıl içinde fena halde geriletilmiştir. Bununla bağlı olarak, şimdilik, emperyalist Türkiye dünya podyumunda bir numaralı manken gibi defileye çıkmakta, pompalanmaktayken, bizim Türkiye inim inim inlemektedir.

Sonunda olacak nedir? Büyük katliamlarla nüfus azaltıldıktan, bu arada akvaryum uygulamalarıyla zaten 100 alındıktan ve petrolü olan, bor madenini kârlı bir biçimde kullanan (*), AB üyesi böyük güç olarak Türkiye açıkça öne çıktıktan sonra, içeride haydi diyelim 150 kırıntı dağıtılabilecektir.

Durum büyük emperyalist ülkelerin eski gelişmesiyle aynı değildir. Oralarda yüksek mücadeleler çok kırıntı dağıtarak durdurulabilmiş ve başka halkların sırtından da olsa, ora halklarını ilerletebilmiştir. Toplumsal ilerleme getirdiği için, tarihsel olarak oradaki durum meşru sayılabilir. Türkiye'de dağıtılan kırıntı böyle bir ilerlemeyi getirmeyecektir. Zaten tümüyle sistem gerilemektedir.

(*)Şunu da unutmayalım, gerçekte dünyada petrolden çok daha ucuz yakıtlar bulunduğu halde, petrolden vurgun yapmaya devam etmek için, bunların petrolün yerine geçmesi engellenerek, petrol hâlâ "önemli" kılınmaktadır. Belki de hammadde olarak borun kullanıldığı hidrojen, bu senaryonun sonunda dünyada borun %60'ına sahip olan güçlü Türkiye'yle birlikte yaygın arz-ı endam edecektir.

Türkiye'de birçok aile sevdiklerini yitirecektir. Yani başka halkların sırtına varana kadar, Türkiye halkı ne elde edecekse kendisinin ve kendi yakınlarının sırtından elde edecektir. Biz yakın ya da uzak, kimsenin sırtından bir kuruş istemenin doğru olmadığı kanısındayız ama haydi diyelim bıçak kemiğe dayandı ve mecbur kalındı, sonunda elde edilecek olan, yapılan yalakalığa değmeyecektir ve sistemin gericileşme koşullarında, tarihsel bir ilerleme de getirmeyecektir. Yalakalar mı var diyeceksiniz. Evet, tartıştığımız kişiler arasında bazıları, canım sıra bizde, dış ülkeleri biz sömürmesek başkaları sömürecek demektedir. Ve üstelik bunlar Müslüman emperyalistlerdir. Yani emperyalist olmak için Yahudi olmak hiç de gerekmemektedir.

Öte yandan Türkiye'nin yalnızca AB'ye uyum sorunu yoktur. Bürokratik devletin çoktan öldüğünü, 28 Şubat'ın emperyalist devlet dönemeci olduğunu söylemiştik. Ölmüş bu eski bürokratik devletin cenazesini kaldırmak ve yeni durumların gerektirdiği bir devlet oluşturmak sorunu vardır. Bu konuda yıllardır epey yol alınmıştır ama daha alınacak çok yol vardır. 20.yüzyıl başlarındaki emperyalist devlet ile günümüzdeki bir ve aynı olamaz, değildir. Küreselleşmenin geldiği düzey, kâr hadlerinin düşüyor olması, sistemin kendini nasıl koruyacağı vb. yeni emperyalist devletin dikkate alacağı etkenlerdir.

Gerçekte günümüz koşullarında, kapitalizmin kendi açısından da, küreselleşme dünya devletini bir ihtiyaç olarak gündeme getirmektedir. Ama kâr hadlerinin azalması yüzünden küreselleşmeyi kendi elleriyle yavaşlatan, sınırlayan sistem, bu ihtiyacın karşılanma hızını da kesmekte, herşeyi kördüğüm etmektedir. Kendisi artık şizofrendir. Küreselleşmenin toplumsal gereklerini dini öne sürerek, ümmet boyutunda gidermektedir. Bunu yaparken dinleri çatıştırıp insanları birbirine düşürmektedir. Devletleri ise uluslararası manipülasyonların, iç sömürü koşullarını ayarlamanın, katliamların bir acentası, müsamere oynama platformu olarak beslemektedir, daha doğrusu bize besletmektedir. Devlet sınırlarını da bu çatışma sürecinde herhalde yavaş yavaş, kavga gürültü içinde genişletecektir. Dolayısıyla günümüzde ülke bazındaki emperyalist devlet, gerçek bir devlet bile değildir, bir bakıma hayalettir. Küresel sermaye guruplaşmalarının, kendi uluslarüstü derin devletleri bile olabilir. Zira dünyanın her yerinde uluslarüstü bir el hissedilmek-

tedir.

Elbette hukuk devletinden falan söz etmiyoruz. Bunun yalnızca sanal görüntüsü kullanılmaktadır. Eski hukuk devleti hukukuyla insanlığı koruyamadığı için cehennemde yanmaktadır ve kapitalizm altında artık dünyaya yeniden gelmesi olanaksızdır. Hukukdışı karar mekanizmalarına hukuki görünen elbise giydirmekten başka yol bu sistemde kalmamıştır. Yönetim işinin ancak senaryolarla yürütülebildiği, bir hamle için çeşitli devlet, parti ve kurumlardan, medyadan, kukla tiyatrosu gibi belirli iplerin çekilmesi gerektiği, üstelik katliamların, afetlerin, terör saldırılarının tetiklendiği koşullarda, çekirdek karar mekanizmasının hukuk dışı olması kaçınılmazdır. Ülkeler bazında bu mekanizmalar hukuk devleti kılığında guguk devleti olacaktır.

Kapitalizmin kâr hadleri istikrarlı bir biçimde azalıyor olmasaydı, küreselleşme ve küresel devlet sorunları kapitalizm çerçevesinde yine çatışmalar, yeniden paylaşımlar, keşemekeşler içinde bata çıka yol alırdı. Ama daha hızlı ve kararlı bir biçimde belirli bir dengeye varırdı. Kâr hadlerinin istikrarlı bir biçimde azalıyor olması, bu süreci bata çıka değil, bata bata duruma getirmektedir. Ufukta bir denge görünmemektedir. Kâr hadleri azaldığı sürece, kapitalizm gerilere doğru gidişini sürdürecektir.

Türkiye'de yeni durumun gerektirdiği devlet de bu doğrultuda biçimlenecektir. Türkiye'nin egemen sermaye guruplarının da parçası olduğu küresel odağın uluslarüstü derin devletinin bir şubesi gibi işleyecektir. Küresel sermayenin daha rahat dolaşabileceği, işlemlerini daha çabuk yapabileceği işleyişlerin getirilmesi, merkezi devletin gerçekte hukuk dışı olan çekirdek karar mekanizmalarına hukuki görünen yeni elbiseler giydirilmesi, merkezi devletin vurucu güçler ve hukuki elbiseye indirgenmesi ve ucuz işlemesi, kamu hizmeti kavramının yerel yönetimlerin üzerine yüklenerek tüketilmesi, bu arada akvaryum oluşturmak için gereken ayarlamaların hukuk gibi öne sürülmesi türünden önemli sorunlar çözülecektir. Bu büyük değişimler, bayrak, Atatürk, İstiklal Marşı furyası, postmodernleştirilmiş dinin pompalanması ardına gizlenecektir.

Türkiye'de devletin bir de senaryoya göre ayarlanması gereklidir. Yavuz Gökmen'in deyimiyle Muz cumhuriyetini andıran, orduMuz'un himayesinde, başkanlık sistemine dayanan, bağımsız bir yargı gücünden kağıt üzerinde bile tamamen yoksun kalan,

belki de özerk bölgeli federatif ya da eyalet sistemine dayanan bir devlet bozuntusu... Yukarıda sayılan genel ayarlamaların yanısıra bir de bu yerine getirilecektir. Türkiye genişleyecektir. Onun genişlemesi, sistemin devlet olarak küreselleşme ihtiyacını da belli ölçüde giderecektir.

Peki AB'ye uyum sorunu nedir? Devletler düzeyinde AB bir demokrasi şampiyonu falan değildir. Emperyalistlik ile dünyayı talan etmek olanaklıyken, buralarda halkların istediği bazı demokratik işleyişler ve sosyal haklar, sus payı olarak, halkların istedikleri yanında yetersiz de kalsa, getirilebilmiştir. Halklar istemiş, faturasını başkalarının ödemesiyle kazanmış ve bu çerçevede daha da ilerlemiştir. Dünyanın en gelişkin toplumları(*) AB bünyesindedir. Avrupa devletleri o toplumları geri çekmeyi isteseler de, bu henüz tamamlanmış değildir. Devletlerin kendilerinin ayakta kalabilmeleri için, yeni bir üyeyi, bu toplumlara kabul ettirebilmeleri, bunun için de bazı değişiklikler istemeleri gerekmektedir. Ancak, sermaye guruplaşmalarıyla bağlı olarak devletler açısından bu değişiklikler, aynı zamanda istendiğinde yeni üyeye karşı koz olarak öne sürülmektedir. İstediğine geç, istemediğine dur denmektedir.

Türkiye 40 yıl önce AB'ye başvurmuş bir ülkedir. Uyum için yasal düzenlemeler gerçekte ciddi bir sorun değildir. Zaten halk bu değişiklikleri çoktandır AB'den bağımsız olarak istemekte ama yukarısı bu isteği yerine getirmemektedir. Gerçekte iki sorun vardır:

Biri, yaşanmakta olan bir paylaşım savaşının yarattığı hegemonya sorunları, yani senaryonun yarattığı sanal sorunlardır. Bu kitapçıkta bunu ele alıyoruz. Türkiye kuzu postunda kurt olarak AB'nin kapısındadır. AB içinde, başta Almanya olmak üzere bazıları da uyum konusunu buna karşı koz olarak kullanmaktadır.

İkincisi ve bu senaryodan önce de AB'yi asıl düşündüreni nüfus sorunudur. Türkiye'nin kapıları açılırsa 70 milyonun belki de 20-30 milyonu, birkaç gün içinde Avrupa'da olur. Bu, senaryo sahiplerinin de istemeyeceği bir durumdur ve hepsinin ortak

(*) Bu gelişkinlik, toplumların sözü geçtiği ölçüde devlet yapılanmasında da olumlu bazı işleyişler getirmiştir ama gericileşme sürecinde çaktırmadan ilk yitirilen de bu işleyişler olmuştur. Uzunca bir süredir Avrupa devletleri toplumların çok gerisindedir ve toplumları da çaktırmadan geriye çekmektedir.

sorunudur.

Bu nedenle senaryo sahipleri yıllardır katliam yolunu tutmuştur. Bu yoldan yapılan pazarlık şudur: Birinci sorun çözülürse, ikinciyi merak etmeye gerek yoktur. Dolayısıyla ortada AB açısından tek gerçek sorun kalmaktadır. Bu da senaryodur.

Bizim bu kitapta yazdıklarımızı yalnızca biz görmüyoruz. Bunlar devletler düzeyinde de biliniyor. *Devletler Oyunu* diye kitaplar çıkıyor. Ortadoğu'da sınırlar değişecek diye açıkça yazılıyor. Ama onlar, örneğin bu kitapta benim aktardığım gibi aktarmaz, aktaramaz çünkü devletlerin hepsi sistem açısından aynı sorunlarla karşı karşıyalar ve birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortalığa dökemeyecek kadar zayıflar. Medyada vb. pompalanan tüm profesörler vb. ya safdiller, ya yalakalar. Almanya, Bin Ladin ve Saddam senin adamın, Kürt sorununu da siz kışkırttınız dese, kendi elini de bağlar. Fırsat bulsa o da kışkırtma yapar. Hepsi aynı oyun anlayışının içinde yer alıyorlar. Karşılıklı oyun oynuyorlar.

Dolayısıyla sorun birbirlerini kandırmak değildir, asıl olarak kamuoyu savaşları yürüyor. Kamuoyunu kendi istediği gibi oluşturan kazanıyor. Bunun için de, yalnızca konuşmak değil, somut imajlar yaratmak, yani fiilen tiyatro gibi oynamak gerekliliği doğuyor. Yaşamın gerçekleri onlardan yana olsa, gerçeği en iyi dile getiren ya da gerçek çerçevesinde en iyi yolu gösteren kazanırdı. Şimdi sahte gerçekler üretiliyor. En iyi oyun kuran kazanıyor. Kazanmanın ölçütünü ise kamuoyunu ne kadar iyi kandırdığın, daha doğrusu, kendi oyunun temelinde kamuoyu oluşturma, yani artistlik derecen belirliyor.

Bunlarla bağlı olarak Türkiye'nin AB'ye uyum sorunu küçük bir ayrıntıdır. Asıl sorun kamuoyu savaşlarını kazanma sorunudur.

Türkiye akvaryumunda senaryoyu sonuna ulaştıracak "istikrarlı" bir yönetimin izlemesi beklenen genel rota açısından son bir nokta. Bir yönetimin göreceli bir istikrar sağlayabilmesi için, çaktırmadan 100 alıyorsa, çaktırarak da en azından 100'den biraz fazla vermesi gereklidir. Çaktırmadan almanın kılıfı "mağdur" devlet imajı, zaten üretilmiştir. Önceden yapılmış hortumlamalarla ve borçlanmalarla "mağdur" olmuş devletin "yepyeni" ve "mağdur" yöneticisi, işleri "düzeltmek", pislikleri "temizlemek" için fedakarlık isteyecek ve sonunda da güzel günler vaadedecektir. Fedakarlıkla 100 alınacak, "güzel günler"le biraz fazlası ver-

ilecektir.

"Güzel günler" nasıl gelecektir ve ne kadar güzel olacaktır? Buna yukarıda kısaca değindik. Bir kez Türkiye büyük bir nüfus ağırlığını üzerinden atacaktır. Tabii bunu, "asla" devlet ya da hükümet vb. yapmayacak, "Allah'ın çeşitli depremler gibi hikmeti" ya da El Kaide gibi kaka bir terör örgütünün saldırısı ya da Kuzey Irak'taki "kötü Kürtler yüzünden" kan dökülmek "zorunda" kalınması vb. sağlayacaktır. Amerikan rüyası çoktan Turkalaşmıştır. Amerikan dağlarının başını çoktan Türkiye dumanı almıştır. Sonunda AB'de bile sözü geçen, sınırlarını genişletmiş, bölgeselleşmiş, güçlü bir Türkiye ortaya çıkacaktır. Ancak sistemin genel sorunları ve geneliyle geri kayışı nedeniyle bu, halkın hayalindeki güç olmayacaktır. O zamana kadar dünya ve AB nerelere kadar geri kayacaktır?

Başlarda, sistemin liderlik sorununun, artık kim ilerlemeyi en iyi sağlayacak diye değil, kim geriye daha başarıyla götürecek gözüyle değerlendirilmesi, tartışılması gerektiğini yazmıştık. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin bozduğu davaların aynen eski haliyle AİHM'ye kabul ettirilmesi, Fransa ve Almanya'daki türban sorunları, Türkiye'nin liderliğinin daha şimdiden etkili olmaya başladığını gösteriyor. Bu türban hamlesinin yapılma nedeni belki, biz de türbanı yasaklarsak Türkiye kamuoyu AB'ye girmeyi istemez diye düşünmeleridir. Belki, bak Türkiye türban sakal deyip halkı nasıl böldü, inatlaştırıp geriletti, biz de aynısını yapsak ne iyi olur demeleridir. Düşünce nereden kaynaklanırsa kaynaklansın, Avrupa medeniyetinde bir gerilemedir. Unutmayalım ki, tek bir günde gerçekleşen 11 Eylül ile dünya fersah fersah geriye gitmiştir.

Bu konuda ayrı bir kitap yazılabilir. Çok şey söylenebilir. Ancak, şunu demek istiyoruz ki, Türkiye akvaryumunda senaryoyu sonuna ulaştıracak "istikrarlı" bir yönetimden beklenen "güzel günler" vaad etmesidir. Kötüler başkalarına ya da Allah'a, iyiler bu yönetime fatura edilecek, ona, "ben demedim miydim, başkalarının ve Allah'ın yaptığına karışmam ama ben dediğimi yaptım" dedirtecektir.

Şimdi Türkiye akvaryumunda "istikrarlı" bir yönetimin izlemesi beklenen genel rotayı maddelemeye çalışalım:

1. Halkta tepki yaratmadan, Türkiye'yi yüksek kâr hadleri olan bir akvaryum olarak tutacak, iç sömürge gibi sömürmek için

gerekli "fedakarlık" ayarlamalarını yapmak.

2. Bu akvaryumdaki balıkların, çaktırmadan, faturasını Allah'a, El Kaide'ye, postmodern kaosa vb. çıkaracak biçimlerde katliamla azaltılmasına kalkan olmak.

3. Devleti yukarıda belirtilen "hayalet devlet", "guguk devleti", "küresel derin devletin şubesi" vb. özelliklere uygun olarak yeniden yapılandırmak ve aynı zamanda, başkanlık sistemiyle vb. senaryonun gerektirdiği genişlemeye uydurmak.

4. Senaryoda Türkiye'nin genişlemesi için yazılanları uygulamak (örneğin, Türkiye, İran ve Suriye'ye şirin görünerek onların bir bölümünü yutacaktır) ve genişlemiş bir Türkiye olarak AB'ye giriş açısından kamuoyu savaşlarında başarılı olmak.

5. Akvaryumdaki balıkları azalttıktan ve "fedakarlık" ayarlamalarıyla bunlardan epey aldıktan sonra, senaryonun sonundaki "güçlü Türkiye" dönemi gelince biraz vermek ve bunun vaadlerinde bulunarak umut yaratmak.

6. Bunların hepsini yerine getirebilmek için çok başarılı artistlik yapmak. Büyük oyun zaten kuruludur. Bunu hükümetler kurmazlar. Onlar, küçük oyunlarla büyük oyunu kazanma doğrultusunda yol alırlar. Hükümetler, hatta muhalefetler, kurumlar, medya artistlikle, müsamere dizileriyle sahte gerçek yaratırlar.

AKP bu ölçütler açısından gerçekten çok başarılıdır, Artistlik ve Kâr Partisi adını almalıdır. Zaten AKP ne yapmıştır diye sorulursa, yalnızca artistlik yapmış ve kâr kollayıcı adımlar atmıştır. Çıkarılan yasalar bile hukuk değil, kâr kollama kapsamındadır. AKP'nin yaptıklarını üç ana başlıkta toplayabiliriz. Biri politik artistlik, diğeri kâr operasyonlarına yönelik ekonomik, yani muhafazaKâr artistlik, üçüncüsü de bunların gerektirdiği örgütlenmelerdir.

3.4.1. Politik Artistlik Örnekleri

Postmodernizmin siyaseti oyuna indirgediğinden söz etmiştik. Bunun altında yatan ana etken, sistemin, sistem içi gerçek bir muhalefete bile tahammül edemeyecek kadar zayıf olmasıdır. Geniş yığınlar manipüle edileceği için, yalan konuşmak, yalan yazmak gerçekler karşısında yeterince etkili olmaktan uzaktır. İmajlar yaratmak zorunluluğu vardır. Topluma imajlar yoluyla telkinde bulunulacaktır. Danışıklı müsamereler, tiyatrolar oynanacak, istenen izlenim yaratılacaktır. Çok sayıda ve farklı,

hatta karşıt görünen konumlarda artistler rol almak zorundadır. Kocaman bir sanal "gerçek" yaratılacaktır. Birileri de çıkıp sanal "gerçeğin" tumturaklı yorumlarını yapacaklardır.

Bu nedenle Türkiye'de, burada söz konusu olan senaryonun hazırlığı çok uzun zaman almıştır. Muhalefetler kullanılmış, köşeye sıkıştırılmış, gerçek karşıtları provokasyonlarla sahte karşıt durumuna getirme işi "başarılmıştır". Kimisi de bilmeden figüranlık yapmaktadır. Dikensiz bir sahne ve bol çeşitli bir artist kadrosu olmak zorundadır.

Bu kadar kritik dengelere dayanan bir durumda, ciddi ve gerçek bir sistem içi muhalefet (Sistem dışı net ve açık karşıtlık bazen daha az tehlikeli olabilmektedir, bunu ileride ele alacağız.) bir çuval inciri bozmakta, oyunbozanlık sayılmaktadır. Ve bunun sonu, Türkiye'de görüldüğü gibi, koca bir cinayet listesine ya da defterine varmaktadır. Ekonomi, bankacılık alanının bile "şehitleri" vardır. Herhalde onlar da ekonomik tezgahlara muhalif sayılmaktadır. Senaryo spora da girdiğinden, artık spor alanında da şehitler gaziler başlamıştır. Ünlü birçok sanatçı, kendileri farkında olsalar da olmasalar da, kanımca gerçekte şantajla rehin alınmıştır (Örneğin, Nuriş denen çetebaşı neden Sibel Can'la uğraştı, hiç düşündünüz mü? Birçok erkek sanatçıya yapılan askerlik çalımları neydi?). Sisteme he demeyen önemli sanatçılar, daha önce belirttiğimiz ve bundan sonra yeri geldikçe belirteceğimiz gibi, harcanmıştır. Kanımca son olarak Cem Karaca da bunlardandır. Ciddi, karakterli ya da muhalefet etme ve ettiğinde etkili olma potansiyeli taşıyan muhalifler harcanmaktadır. Hele ki Apo'nun İmralı'dan Irak'a taşınması gibi büyük değişimlerin yaklaştığı zamanlarda....

Postmodernizmin, 1970'lerde belki kansız başlayan oyunculuğu, İngiltere ve İsveç'teki suikast örneklerinde de görüldüğü gibi, giderek her yerde kanlı nitelik almaktadır. Artık siyaset bir şantaj alanıdır. Ayrıca, küreselleşmenin, senaryonun ve dünyada küresel bir iç savaş yaşanıyor olmasının sonucunda, iç ve dış oyunlar birbirine girmiştir. Kamuoyu savaşları tüm iç ve dış kamuoylarını birlikte hedeflemektedir. Ekonomik ve siyasal alan da içiçe geçmiştir. Politik bir demeçle borsa fırlatmak gibi dümenler döndüğünden, tasnif bile güçleşmiştir.

Postmodernizmin "gerektiğinde" son derece kanlı olabilen bu siyaset oyunları içinde, hükümetler yalnızca baş rolü oynayan

artistlerdir. Kapitalizm çöküyor demek, iktidarsızlık var demektir. Yani hükümet gerçekte hükümet etmemektedir. Devletin çeşitli kurumları, medya, diğer partiler vb. ile birlikte, işbölümü içinde yürüyen bir oyun içinde hükümet rolünü üstlenmiştir. Ayakta durabilmesi için adeta koltuk değnekleriyle desteklenmektedir. 3 Kasım öncesinde görüldüğü gibi, bazen, yakında gideceği için seçmece kötü işler ona yaptırılıp, sonra da bilerek elenmektedir. Siyaset denen, bir büyük oyun çerçevesinde yürüyen oyunlar dizisidir. Bu küçük oyunlarla hükümet bazen tek başına, bazen diğerleriyle birlikte ilerleyecektir. Hatta bazen hükümet sahnede hiç görünmeyecektir ama ortalıkta dönen dolapların puanı, dönüp dolaşıp hükümetin hanesine işlenecektir.

Dolayısıyla, hükümetin politik uygulamalarına bakalım deyince, söz konusu hükümet döneminde oynanan oyunlara bakalım anlamındadır. Eski ekonomik-siyasal analiz yöntemleri geçerli değildir. Bunun ayrı bir imaj dili vardır. Pazılı andırmaktadır. Önce sanal gerçeğin sahte verilerini oluşturan eylemler, demeçler vb. imaj olarak ortalığa saçılmaktadır. Bu noktada amaç anlaşılmamaktadır. Ancak oyunlar biraz ilerleyince, pazılın manzarası tamamlanmakta, hangi doğrultuda telkin yapıldığı ortaya çıkmaktadır.

Tabii oyun deyip geçmeyin, bu oyunların hemen hepsi kandırmaktadır, psikolojimizle oynamaktadır, bizi koyun sürüsü gibi istenen ağıla sokmaktadır. Bunların bazıları uğruna kan da akıtılmaktadır. Hepsi özgürlüklerimizi kısıtlamaktadır. Ben psikolog değilim, ama bana öyle geliyor ki, en azından, kan akıtarak oynanan ve özgürlüklerimizi budayan oyunlar, psikolojik savaş kategorisinde yer almaktadır. Dolayısıyla, gerçek karar merkezinin Türkiye'de nereye yakın olduğu da ortaya çıkmaktadır. Psikolojik harp dairesi... Gerisi, onun maskesi...

Şimdi bunlara bakalım.

Başkanlık sistemi provası

Tayyip bey yasaklı olduğu için, seçimlerden sonra Abdullah Gül başbakan oldu. Başkan Tayyip Erdoğan bize adeta somut yaşatıldı. Belki Siirt'e saklanmasının bir nedeni de buydu. Üç kocalı Hürmüz gibi, Türkiye bir cumhurbaşkanı, bir başkan ve bir de başbakan yaşadı. Başkanlık sisteminin tadına baktı. Kanımca bu, giderek yaklaşan iki Apo bir Tayyip oyununun yatırımıydı.

Başkan Erdoğan, ilk iş olarak AB sorununa el attı. Temizlenmek ve "demokratikleşerek" yenilenmek isteyen mağdur devletin, mağdur edildiği halde "büyük mücadeleler"le başa gelmeyi başarmış ama henüz parti başkanlığından başka ünvanı olmayan lideri olarak kapı kapı dolaştı. Amerika'ya da gitti. Bush ile Erdoğan adeta başkan başkana görüştüler. Ortak bir senaryo ve bu senaryoda ortak artistlik olmasa, Tayyip beyi kimse böyle başkan gibi karşılamazdı. Gizli pompa çalışmaktaydı ve Avrupa'ya da "örnek" olmaktaydı. Oyuna gelen yeni artist alkışlandı.

Erdoğan senaryo için AB'ye giriş çerçevesinde büyük önem taşımaktaydı. AB kamuoyunu, Türkiye'nin değiştiği, eskinin silinip yeninin geldiği konusunda ikna etmek durumundaydı. Bu "değişim"le adeta Türkiye, artık kuyruğunda Amerika, kucağında koca bir senaryo ve tepesinde de MGK öcüsü ile değil, yasaklara rağmen halkın seçtiği, "bağımsız", gerekirse ABD ve MGK ile bile ters düşen, AB'ye uyacak kadar Müslüman, hatta muhafazakar "demokrat", genç, atak bir yönetimle AB kapısındaydı. Tayyip bey, bu rolü oynadı. AB'den tarih verecekleri tarihi kopardı. Tayyip beyin yaptıkları hep senaryoda yazılıydı.

Bu ilk başkanlık provasından sonra Siirt seçimleri geldi. Ben Tayyip Erdoğan'ın oradan seçilemeyeceğini düşünmüştüm. DEHAP çekilmişti, tabanı normalde CHP'ye verirdi. Fadıl Akgündüz de daha çok CHP eğilimliydi. Hâlâ alışamadık, işlerin normal yürümediğini unutup biraz fazla normal düşünmüşüm. Gerçi, böyle düşünmemin bir nedeni de, Tayyip bey seçimlere sokulmadığına göre, Irak sorunuyla belki de çok yaklaşan başkanlık sisteminin ilk başkanı olarak kenarda saklanıyor diye akıl yürütmekti. Seçildi. O zaman kafamda damladı ki senaristler onu özel olarak Siirt'ten seçtirmeyi istemişlerdi. Özerk bölgeli Muz devleti projesi herhalde asıl bunu gerektirmişti.

Tayyip beyin barış çabası=Petrol fiyatını yükseltme manevrası

Irak'ta savaş öncesi süreç başlayınca, bakıyoruz "taze ve yeni" güç AKP'nin yönetiminde Türkiye, önce "barış" için mekik diplomasisi yürütmektedir.

O sıralarda artistlikte henüz acemi olan Tayyip Erdoğan, "ahlaki ilkemiz barış ama siyasi ilkemiz Türkiye'nin çıkarıdır"

demiştir (*Yeni Şafak,* 5.2.2003). Ahlaki davranmadığını itiraf etmiştir ve, takiyye meşrulaştırıldı ve siyaset geneliyle artistik nitelik aldı ya, kimse de buna birşey dememiştir. Gerçekten barış istense, alınacak tavır bellidir. ABD ve İngiltere'ye dönüp, bu kadar silahsızlandırma meraklısıysanız, önce kendinizi ve örneğin, İsrail'i silahsızlandırın, bunları yapmadan kimseyi silahsızlandırmaya kalkışmayın denir. Bu denmediği gibi, gündeme "tribünde kalamayız" türünden emperyalist söylemler ve özel olarak sürüncemeli bir barış diplomasisi gelmiştir. Bu sürüncemenin anlamı nedir?

Yaşadığımız savaş öncesi süreçte, aynı sürünceme her konuda görüldü. Irak'ta kitle imha silahı var mı, yok mu? Irak hepsini gösterdi mi göstermedi mi? BM silah denetçilerinin raporları bulanıklık örneği oluşturuyor. Bulamadık ama olabilir diye rapor veriliyor. BM karşı çıkıyor ama bir oylama daha olacak, o beklenecek mi beklenmeyecek mi? Daha çok örnek sayılabilir. Demirel'in sözleriyle varsa vardır, yoksa yoktur. Bu sürünceme nedir? Bunun anlamı, petrol fiyatını yukarı çekmektir.

Savaş konuşulmaya başladıktan sonra, tüm sürünceme boyunca petrol fiyatı yukarı çıkmıştır. Bu süreç içinde, Venezüella'da petrol işçileri grevi "desteklenmiş", bu ülke petrolü pazardan çekilmiştir. Fiyat aşağı düşmeye başladığı anda, ya tanker batmış (İspanya açıklarında) ya bir patlama (New York limanında) olmuştur. Yani petrol arzı azaltılarak da fiyatın yükselmesine ek destek çıkılmıştır. Bu arada ABD petrol stokları son 26 yılın en düşük düzeyine çekilmiştir. Bunlar hepsi aynı oyunun parçalarıdır.

Bunca gazete, tv, ekonomist, neden bunları ortaya çıkarmıyor? Bunun iki olası nedeni var. Biri satılmışlıkları, rehin alınmışlıkları, aptallıkları ya da senaryonun ağzı olmaları, diğeri de şu: Bakıyorlar ABD petrol ithal eden bir ülke. O zaman bundan ne çıkarı olacak, o da zarar görüyor diye düşünüyorlar. ABD'de bazı ekonomistler, 1973 ve 1979 öncesi durum var, yandık diye bağırıyorlar. Evet birileri yanıyor ama kim? İyi niyet yetmiyor. Bu sistemi iyi tanımak gerekiyor. İşin aslı, bundan önce de kısaca değindiğimiz gibi, şöyle:

ABD'de 1987'den beri petrol üretimi kısıldı, ithalatı artırıldı. Bu, başta Suudi Arabistan olmak üzere OPEC üyelerinin bazılarını da içeren bir kartel anlaşması sonrasında başladı. İlk

Körfez savaşında Irak'ın Kuveyt'i işgali, Kuveyt'in bu kartel anlaşmasını bozması yüzünden ABD ve Irak tarafından ortak bir cezalandırmaydı.

Bununla bağlı olarak, Irak girdi, çeşitli teknik donanımı kırıp dökerek pazar açtı ve bankalardan 100 milyar dolar alıp çıktı. Irak'a ambargonun amacı da, petrol arzını sınırlamak, özellikle Irak ile anlaşması olan Fransa gibi ülkeleri cezalandırmaktı. Irak nüfusunun sürünüp ölmesi, Irak devleti dahil, bu sistem için sorun muydu? Yani Körfez savaşı da savaş değil, bir mafya operasyonuydu.

1987 sonrası ABD'de üretim kısıldı ama Amerikan petrol tekelleri, dünyanın başka yerlerinde, Meksika, Kolombia, vb. yakın yerlerde,ayrıca Hazer'de, Orta ve Uzak Asya'da vb. "çalışma"yı artırdı. Özellikle işgücünün ucuz olduğu, tüketiciye daha yakın, taşıma masrafı daha az olan başka yerlerde petrol çıkarıp oradan satıyorlar. Bununla bağlı bir sürü pislik var. Iklim değiştiriyorlar (Sibirya), boru hattı geçecek yerleri karıştırıp, kan akıtıp hazırlıyorlar (Afganistan)... Petrol fiyatını yukarı çekmeyi onlar istiyorlar, sonra ABD yüksek fiyattan petrol ithal etmek zorunda kalıyor.

Yani Amerikan petrol tekelleri ile birlikte ABD devleti, dünyanın en geniş petrol pazarlarından biri olan Amerika'yı soyuyor. Petrol fiyatının yükselmesi Amerika'da bazı üreticileri dara sokuyor. İşçiler işten atılıyorlar. Diyelim Saddam'a kızıyorlar. Tayyip beyin "barış diplomasisi" sürecinde de, 1973 ve 1979 dünya petrol krizine çok benzer bir durum vardı. Ama bu kez kontrollu olduğu için, işten atılan işçilere, batan işyerlerine, bunu irade dışı bahane olarak kullanıyorlar, ne yapalım kriz var diyorlardı. Kontrollü krizi onlara yaşatıp, kendileri vurgunu vuruyorlardı. ABD'yi Amerikan halkının kendi devleti sananlar da durumu anlayamıyorlardı.

Aynen Türkiye'de olduğu gibi, ABD devleti de Amerikan tekellerine Amerikan halkını soydurmanın en önemli aracıdır. Bunun da içi pislik kaynamaktadır. Örneğin, Kolombia'da petrol üretiminin büyük ortağı ABD şirketleri. "Gerillalar" sözde buna karşılar. "Gerillalar"ın başı bağlı, "ceza" olarak ABD'ye uyuşturucu sokuyorlar. Bu körükleniyor. ABD devleti hem gençliği uyuşturucuyla uyutuyor, hem uyuşturucu ticaretiyle savaş adına bütçeye büyük rakkamlar koyuyor, hem de ülkeye uyuşturucu sokul-

masına kendisinin göz yumduğunu gizlemiş oluyor. Yani, son 10-15 yıldır artan tayfun, hortum gibi felaketlerin, 11 Eylül'ün vb. gösterdiği gibi, Amerikan halkı da bir iç savaşla karşı karşıyadır. Yüksek petrol faturası, işsizlik, uyuşturucu, can pazarı vb...

Bu sinsi iç savaşın tek koşulu var. Suçu, gerçekte kendi adamın olan başkalarının üzerine atmak. Kolombia gerillaları uyuşturucuyla suçlanıyor... Bin Ladin ve Müslümanlar terörle suçlanıyor. Ortadoğu'da kendi adamı olan Saddam'ın siparişle yarattığı "kriz" petrol fiyatlarını yükseltmekle suçlanıyor. Venezüella'da, herhalde başı bağlı bir sendikanın tabanını oluşturan grevci işçiler petrol ihracatını durdurmakla suçlanıyor. Temel teknik kendi iç savaşının suçunu üzerine atacağın günah keçileri yaratmak, halkı bölüp parçalamak, soymak ve kırmak.

Küreselleşmenin alıp yürüdüğü bir dünyada böyle dünyayı dolaşmadan bir şey yazılamıyor. Hele ki ay bu benim devletim, bana birşey yapmaz, o onun devleti ona birşey yapmaz gözlüğüyle bakılırsa, zaten anlaşılamaz bir tablo çıkıyor. Oysa sorun çok basit ve banal. Devletler, milliyet ve din ayrımı tanımayan dev sermaye guruplarının, o devletin bulunduğu ülke halkını da dahil, hatta artık başta o olmak üzere, halkları ezme, soyma, sömürme, eskisinden çok daha farklı bir boyutta kitlesel öldürme ve kurgu senaryolarla bütün bunlar için bahaneleri yaratma aracıdır.

Türkiye'ye doğru yola çıkarsak, Tayyip bey de düzgün bir barışçı tavır koymayıp sözümona barış için mekik diplomasisi yürüterek, gerçekte petrol fiyatının yükselişine destek vermiştir. Böylece bize yüksek bir benzin fiyatı ödetilmiş, fiyatların savaş yüzünden yükseldiği söylenmiştir. Öte yandan, tarihin derinliklerinden gelen stratejik ortağı ABD de kendi halkını talan etmiştir. Senaryodaki rolünü başarıyla oynamıştır. Başka hiçbir şey değil...

Tezkere müsamereleri

Geldik savaşa. Tayyip Erdoğan, yukarıda da aktardığımız gibi, ahlaki ilkemiz barış ama siyasi ilkemiz Türkiye'nin çıkarıdır diye ağzından kaçırmıştı (*Yeni Şafak,* 5.2.2003). Bu iyi bir itiraftı. Onların Türkiyesi'nin çıkarı ahlakla pek uyuşmamaktaydı. Nitekim gelen giden bütün tezkereler halkları yanıltmak, ABD'yle mesafeli olunduğuna ilişkin imaj yaratmak için oynanan müsemerelerdi. Lafla peynir gemisi yürümeyeceği için somut

imaj gerekliydi. Savaş zaten halkları transa sokmuş, imajlar yoluyla telkine açık duruma getirmişti.

Gündeme bir tezkere konusudur geldi. Önce bir tezkere geçti, liman vb. tamiri için ABD'ye izin veriyordu. Bu tezkere, minareye kılıf, daha doğrusu müsemereye kılıf için uydurulmuştu. Hani bazıları geçecek, bazıları geçmeyecek, görenler bağımsız diyecek... Geçen bu tezkereye bakıp, tam işte Türkiye yine ABD'nin kuyruğunda denecekken, ikinci tezkere konusu getirildi. Günlerce bu tezkere konuşuldu. Bu arada özellikle Kanal D sürekli 'Amerika baskı yapıyor' konusunu işledi. Derken ardından para pazarlığı ortaya geldi. Parada anlaşılamadı gibi bir hava belirdi. Hükümetin yazılı anlaşma istediği belirtildi, yazılı anlaşma belirmedi. Yani ortalık netleşmedi ama tezkerenin oylanacağı netleşti. Ortalık netleşemezdi çünkü öyle bir dallı budaklı yalan vardı ki, ortalığın netleşmesi olanaklı değildi. Bulanıklıkla işi idare edeceklerdi.

Tezkere 'Amerika çok baskı yaptığı' halde epey bekletildi. Pöh pöh pöh... Çok aceleye getirilmedi ama ne de olsa aceleydi. Derken tezkere geliyor dendi. Ve artık çok acildi. Tezkere Meclis'e verildi, bu kez MGK toplantısının bekleneceği söylendi. Bu arada Bülent Arınç, tezkereyi istemediğine dair dokunaklı demeçler verdi. MGK toplantısı cuma günüydü. Cumartesi günü Ankara'da barış gösterisi örgütlenmişti. Tezkere cumartesi günü Meclis'e getirilecekti.

MGK toplantıda tezkereye, 'yetki Meclis'indir' türünden tek bir cümleyle değindi. Yıllardır yetki MGK'nındı, birden Meclis'in oluverdi. Bu süreçte milletvekillerinin kafaları çorba edildi. Bu kadar önemli bir konuda, "vicdan" bahanesiyle gurup kararı geçirilmedi. Sözde acil olan tezkerenin getirilmesi barış mitinginin olduğu güne ertelendi. Artık tezkerenin geçmesi için hiçbir neden kalmamıştı. Tezkere geçmedi.

CHP sevindi. Onun rolu böyleydi. Sol bizim başarımız dedi. Oysa ortada başarılı birşey varsa, o da siyasi artistlerin olağanüstü rol yapma yeteneğiydi. Bu açıdan üniformalı, üniformasız hepsini kutlamak gerekirdi. Çünkü zaten tezkerenin geçmesi istenmiyordu ki.... ABD'nin Kuzey Irak'ta cephe açmasına gerek yoktu. Orada gerekli hazırlıklar geçen Körfez Savaşı'nda ve sonrasında tamam olmuştu. Senaryonun şimdiki perdesi, tam tersine, ABD'nin orada olmaması üzerine kurulmuştu.

Türkiye'nin hem halka, hem AB'ne, Amerika'yla pek o kadar da yek vücut değilmiş gibi görünmesi için oynanan müsemerenin inandırıcı olması gerekliydi. Bunun için Mardin tarafına "boşuna" gitmiş bazı Amerikan malzemelerinin oradan geri çekilmesi bile sahnelendi. Belki bu arada, zamanı gelince Kürt halkına karşı kullanılacak birşeyler taşımışlardır. Aynı zamanda, çok ABD askeri ölürse, Amerikan halkı, madem öyleydi, Kuzey'de de cephe açsaydın demesin diye, ABD açısından da açmadı değil açamadı müsameresi gerekliydi.

ABD medyasında önce Türkiye paragöz güsterildi. Türkiye medyasında ABD zararımızı karşılamıyor dendi. Sonra ABD medyası, aaa bakın, paragözlükten değil, tezkereyi istemedikleri içinmiş, Türkiye çok şerefliymiş diye düzeltti. Türkiye medyası, önce hükümet ülkeyi parayla satılığa çıkardı dedi. Tezkere geçmeyince, aferin bak, satılığa çıkarmamış noktasına gelindi. Yani koca devletler, hükümetler ve medya tarafından tiyatro sergilendi. Ama tiyatrolar, dikkat edilirse iki taraf için de mutlu bir sonla bitmekteydi.

Bu tezkere geçmeyince Türkiye ordusunun Kuzey Irak'a girme sorununa ilişkin tezkere geldi. Buna ABD uçaklarına hava sahasının açılması eklendi. Tam herşey tamam oldu gibi görünüyordu ki, ABD ordunun Kuzey Irak'a girişine sözde karşı çıktı ve bu konunun göstermelik pazarlıkları başladı. Türkiye ordusu zaten Kuzey Irak'taydı. Yalnızca göç ya da başkalarının oyun bozanlığı olursa diye, "gayet saf ve temiz" niyetlerle orada daha kalabalık bulunmak istiyordu.

ABD'nin, Türkiye'nin emperyalist çıkarlarının kuyruğuna takılması olan bu senaryo, Türkiye'nin orada ebediyyen bulunmasını amaçlıyordu ve şimdiye kadar tezkere hak getire, ordu oraya babasının evi gibi girip çıkıyordu. Şimdi tezkere ihtiyacı nereden çıkıyordu? Türkiye'nin oraya girmek isteme bahanelerine, ABD ile tam birlikte hareket etmediğine vb. dikkat çeken bir müsamereler dizisi sergileniyordu.

Bu diziden son olarak, Türkiye ordusunun Bağdat'a yardıma gidip gitmeyeceğine ilişkin tezkere ve ABD askerlerinin İncirlik üzerinden geçmeleri konusu gündeme geldi. Tezkere geçti ama hükümet uygulamadı. Jeste bakın! Öte yandan İncirlik yıllarca izinsiz kullanıldı, az kaldı birden izne bağlanacaktı. Bunlar, uluslararası medya kanalıyla imajlı mesaj iletilmesini sağladı.

Kanımca Amerika Irak yönetimini bıraktıktan sonra bu tezkere gerçekten de kullanılacaktır. İşkence ve tecavüz olayları da bununla bağlıdır.

Koca devletlerin, kurumların, hükümetlerin, muhalefet partilerinin ve medyanın rol paylaşımıyla sahneye konan müsamerelerle sahte veri üretilmektedir. Tezkerelerle, hem Türkiye halkına, hem AB kamuoyuna, hem Ortadoğu halklarına, "ABD ile gerektiğinde çataçat kavga eden bir Türkiye", ABD ile işbölümü içinde sergilenmiştir. İran ve Suriye nezdinde Türkiye, ABD'ye rest çekebilecek, dolayısıyla Irak'ın toprak bütünlüğü için direnebilecek bir müttefik imajı elde etmiştir. Bir yandan Irak'ın toprak bütünlüğünden söz edilirken, öte yandan sonunda, Türkiye'nin ilk ağızda Irak'tan büyük bir lokma (ikinci ağızda da İran ve Suriye'den lokmalar) yutmasını kabul ettirmenin bahaneleri yola döşenmiştir. Hepsi gerçekte aynı safta olan Barzani, Talabani, Apo, Türkmenler, ABD, Türkiye arasında oyunlar sahnelenmiştir, daha da sahnelenecek ve bu işin bir noktasında sahnede, Avrupa kamuoyuna ve Kürtlere kabul ettirmenin vitrini olarak Apo belirecektir.

Bu çerçevede Kuzey Irak'ta provokasyonlar çoktan başlamıştır. Barzani'nin bayrak yaktırması, PKK tehlikesi konusunda konuşmalar, federasyon ve Türkmenler'in hak ve statüsü üzerine hararetli tartışmalar, peşmergelerin Musul ve Kerkük'e girmeleri, tapu ve nüfus dairelerini talan etmeleri, basına "sızan" işkence fotolarını Talabani'nin küçümser sözler etmesi, vb. rol icabıdır. Bu oyunda gerçekten insan ölmesi, asla ve hiç ölçü alınmamalıdır. Hatta bu, oyunun istenen bir kuralıdır. Oyun pulların kırılmasıyla oynanmaktadır.

Kuzey Irak Türkiye'ye filen gelmiştir, resmen de gelecek. Hatta öyle görünüyor ki sınır belki Bağdat'a kadar çekilecek. Ancak bunun fincancı katırlarını ürkütmeden, sürekli Irak'ın toprak bütünlüğünü istiyormuş gibi davranarak yapılması gerekiyor. Bunun için orada, aynı merkezin adamları olan tayfa tarafından öylesine "haklı" bir gerekçe yaratılacak ki, kimse neden aldınız diyemeyecek. Şu sıralarda, Irak'ta ölümler özellikle artırıldı. Hem Amerikalı ya da Iraklı nüfustan "kurtulunuyor", hem istenen imajlar yaratılıyor. Bunlarla bağlı olarak ABD ve İngiliz askerlerinin Irak'ta yaptıkları işkenceler ve tecavüzler saniye saniye görüntüleniyor. İsrail'in Filistinliler'e yaptıkları da

öyle... Herhalde senaryoda Türkiye'nin bu acıklı manzara açısından "kurtarıcı" bir misyonu olacaktır, Apo da bununla bağlı olarak ortaya çıkarılacaktır ve bu yaklaşmaktadır. Artan ölümler, saniye saniye görüntülenenen işkenceler ve tecavüzler bunun girizgahıdır.

Dahası var. Başlarda belirttiğimiz gibi, planın aslı, Kürdistan'ın tüm parçalarını Türkiye çatısı altında toplamaktır. Yani İran ve Suriye de planda vardır. Apo'nun karizması buralardaki Kürtleri de kapsamaktadır. Geçen savaşta Türkiye için Kuzey Irak'ta hazırlık yapılmıştı, bu kez İran ile Suriye bu işin içine çekilmektedir. Bu savaş, Ortadoğu'da harita değişikliği açısından, öncelikle İran ve Suriye hedeflidir. Zaten onun için asıl önemli olan Güney cephesi ve Bağdat idi. İran'ın ABD'ye allerjisi olduğu için, onunla oyunu İngiltere oynuyor. İngilizler'e bu nedenle işbölümünde Basra tarafı düştü.

Geçen savaşta, Irak'ın güneyindeki Şiiler koalisyon güçlerini gerçekten Saddam'a karşı sanarak ayaklanmışlardı. Ayaklanma, Saddam'ın savaşa rağmen gayet zinde görünen Muhafızları tarafından kanlı bir biçimde bastırıldı. Son yıllar içinde oradaki Şii liderler arasından önemli kişiler öldürüldü. Basra taraflarında İran'la ilgili bazı hazırlıklar yürüyor. Bir süre önce içinde İran'ın 300 kadar yönetici kadrosu bulunan İran uçağı pek belli olmayan nedenlerle düştü, yani düşürüldü. İran'ın da nükleer silahları olduğu konuşuluyor. İran depremlerle, patlamalarla yıkılıyor. ABD füzeleri "yanlışlıkla" her iki ülkeye de düştü. El Kaide'nin adamlarının İran'a, Suriye'ye kaçtıkları iddia ediliyor. Suriye lideri Esad da Türkiye'ye geldiğinde, Irak'ın ne kuzeyde, ne güneyde parçalanmaması gerektiğini söyledi. Yani Güney'deki parçalanma planları biliniyor. Güney Irak'a karşı, Kuzey İran'ın bir bölümünün Türkiye'ye verilmesi biçiminde bir takas düşünülüyor.

8 Eylül 2003 tarihli *Star* gazetesinde Hayrullah Mahmud şunu aktarmış:

"İran çok sıkıntıda... ABD, İran'ın Hazar kıyısında çıkarlarını koruyacak kadar yer tutmasını... Buna karşılık Basra'nın hakimiyetini teklif ediyor... Pazarlık nasıl sonuçlanır bilinmez..."

Hazar kıyısında, İran'ın çıkarlarını koruyacak kadar yerin dışında kalan Türkiye'ye gelecektir. Suriye de bir türlü işin içine girecektir. Bu iki ülkenin tuzağa düşürülmesinde Türkiye'nin çok

önemli rolü vardır. Bu nedenle şimdilik, Irak'ın toprak bütünlüğü teranesiyle onlarla yakınlaşmaktadır. Karşılıklı ziyaretler yapılmaktadır. Ama varılacak nokta, o ülkeleri de paylaşıma sürüklemek olacaktır. Belki Ürdün'den de Suriye'ye birşeyler sunulacak ve Uzanlar'ın Ürdün bağlantısı o zaman "anlam" kazanacaktır.

Türkiye, hem halkımıza karşı, hem dünyaya karşı kuzu postuna bürünmüş bir kurttur. İşte Tayyip bey kurtun kuzu postudur. Bu post da Türk Hava Kurumu ve dinci çevreler arasında kapışmaya konu olmaktadır.

İktidarsızlığa antrenörlük: Müsamereler dizisi

Yukarıda başkanlık sistemi hazırlığına, barış diplomasisi adı altında petrol fiyatına katkı yapılmasına ilişkin oyunları ve tezkere konusunda uzayıp giden bir dizi müsamere örneği verdik. Bu alanlarda nasıl müsamereler yapılıyorsa, sahte imajlar yaratılıyorsa, aynısı her alanda ve hemen her konuda yapılmaktadır. Geniş bir kadro vardır. Ordu yönetimi, cumhurbaşkanlığı, medya, yargı, CHP, Genç Parti, MHP, gerektiğinde diğer partiler, benzeri müsamerelerde rol almaktadır. Çoğu bilerek, azı bilmeden... Yukarıda gördüğümüz gibi, gerektiğinde müsamerelerin uluslararası artistleri de vardır. ABD, İngiltere ve İtalya'dan çeşitli çeşitli figürler, medya kuruluşları vb....

Bu müsamerelerin ana hedefi hükümetin rolünü tamamlamak, onu iktidar gibi yansıtmaktır. Yani hükümet değil müsamereler baştadır. Hedefler arasında senaryonun uluslararası oyunları vardır. Ancak yalnızca bu kadarla kalmamaktadır. İstenen herhangi bir değişimi kamuya kabul ettirmek ya da kamuda herhangi bir fikir oluşturmak için bile kanlı müsamereler yapılmaktadır. Bu bölümün başında belirttiğimiz gibi, bunun, kaçınılmaz olarak psikolojik savaş boyutu vardır. Psikolojik savaş ya da en azından manipülasyon olmadan, iktidarsızlığı iktidar gibi göstermek, kamuyu istenen yönde gütmek olanaksızdır. Bu nedenle perde arkasında ince planlar, ayarlamalar yapan gizli iktidar ya da fiili yürütme antrenörü, ön planda ise gerekli veri üretimi ve dağıtımı yapan medya can alıcı önmde rol oynamaktadır.

Bazı atasözleri müsamerelerin mantığını çok güzel açıklamaktadır. Kızım sana söylüyorum, gelinim sen anla: Birisi birisine bir tehdit savuracak, ama hedeflenen başkası olacak. Denize düşen yılana sarılır: Halkın neyi seçmesini istiyorsan, ortaya

ondan çok daha kötü seçenekler süreceksin, halk o istenen seçeneğe sarılmak zorunda kalacak. Bulanık suda balık avlamak: Ortalığı öyle bir bulandıracaksın ki, amacın, bu amaç doğrultusunda yaptıkların net görülemeyecek. Tavşana kaç tazıya tut demek: Sözde rakip olan iki taraf yaratacaksın, birine kaç ötekine tut diyecekin, herkes tavşanla tazı kapışıyor sanacak ama kapıştıran sen olacaksın. Meyhanecinin şahidi şıracı: Aslında candaşın olanlarla mesafeli duracaksın ki onlar yalancı şahitlik yapacaklar. Daha da sayılabilir. Oyunlar insan canıyla ve haklarıyla oynanmasa, oldukça eğlencelidir.

Bulanık suda balık avlandığı ve bir taşla birçok kuş vurulduğu için, bu müsamereleri tasniflemek bile çok zor olmaktadır. Ortalığa saçılmış sahte veriler vardır. Bazen bunların yeralımından sinsi amaç hemen çıkarılmaktadır, bazen durum ancak yeni veriler eklenince anlaşılmaktadır. Bu sahte veriler içinden belirli kızıl şeritler ya da bulanık suda avlanmak istenen belirli balıklar, öyle ya da böyle ortaya çıkmaktadır.

Yukarıdaki bölümlerde üç konuda - başkanlık, tezkereler ve barış diplomasisi - oynanan oyunları aktarmaya çalıştık. Burada AKP başa getirildiğinden beri oynanan diğer bütün oyunlara değil, yalnızca başka bazı oyunlara değineceğiz. İster istemez yine ayrıntıya gireceğiz, çünkü bu oyunların normalden farklı bir psikolojik manipülasyon dili vardır ve bu dil ancak ayrıntıların bütünlenmesiyle anlaşılmaktadır. Söylenenler değil oynananlar anlam taşımaktadır.

ABD ile çelişki varmış görüntüsü için nasıl müsamereler yapılıyorsa, benzeri bir oyun İsrail konusunda da oynanmaktadır. Özellikle İslamcı kesim içinde herşeyin suçunu Yahudi lobisine atarak işin içinden sıyrılma eğilimi vardır. Hem bunun sürmesi şiddetle istendiği için, hem bölge halklarına şirin görünmek için, hem de ileride "medeniyetler çatışması" adı altında dinleri çatıştırdıklarında, İsrail'le mesafeli görünmeleri gerekeceği için, İsrail'e kızıyorlarmış ama "uluslararası birleştirici barışçı tutum" alarak, kavga etmiyorlarmış izlenimi yaratılmaktadır. Oysa Türkiye ABD'ye İsrail üzerinden avantajlı ihracat yapmaktadır. Askeri endüstride birçok önemli ortak proje vardır. Manavgat'ın suyu da İsrail'e kiralanmıştır. Ortadoğu, işbölümü içinde bir yandan İsrail'in, öte yandan Türkiye'nin kıskacındadır. İsrail ve Türkiye'nin sıkı birlikteliği çaktırılmamaktadır. İşin çaktırmama

yanını vurgulamak ve Türkiye'nin Ortadoğu'daki "kurtarıcılık" rolüne uygun davranmak için İsrail'in öldürdüğü Filistinliler diyelim 49'un üzerine çıkınca AKP hükümeti biraz sertleşiyor görüntüsü yansıtmıştır. Her iki devlet karşılıklı biraz rol yapmıştır.

İslamcı-Atatürkçü/laik çatışmasının, senaryo icabı, gerektiğinde kanla nasıl zoraki kışkırtıldığına değinmiştik. İki tarafı kışkırtan da, tek ve aynı merkezdi. Bu süreçte ordu ve yargı "Atatürkçü/laik" kutup rolündeydi. O zamanlar Tayyip bey İslamcı kutup içindeydi. Halk birbirine düşmediği gibi, herkesin inancı kendine deyip geçti. Ayrıca şimdi senaryonun, AB'ye uyumlu olma ve iki kutubu birden Tayyip beyin peşine takma, yani imaj karıştırma, "Allah razı olsun Atatürk'ten" dedirtme yanı gündeme geldi. Bu nedenlerle, şimdi herkes "birleştirici" role büründü. Ancak, bu uyduruk çelişki, içe ve dışa yönelik oyunlarda yine de sürekli kullanılmakta, olayın sonu "birleştirici" bağlanmaktadır.

Bu uyduruk çelişki kullanılarak çeşitli balıklar avlanmaktadır: Bir kez, "Tayyip bey ordudan ve yargıdan gelen büyük bir dirence karşı koyuyor" imajı kalıcılaştırılmaktadır. Sürekli "karşı koyduğu"na göre sürekli "kahraman"dır. İkincisi, bu yoldan göstermelik bağımsız yargıyı bile harcama yönünde adımlar atılmaktadır. Üçüncüsü, hükümetin iktidarsızlığı "hep yapmak istiyor ama yapamıyor" kalkanının ardına saklanmaktadır. Dördüncüsü, yapamıyor görüntüsü ardında, ortada açıkça gözükmeyen başka bazı şeyler yapılmaktadır. Beşincisi, özgürlüklerimiz düzenli olarak ama çaktırmadan kısıtlanmaktadır. Belki daha da sayılabilir. Bazı örnekler sıralayalım.

AKP ve onun sentetik "kahraman"ı, sahte yasaklamalar, abes hapis kararlarıyla, yargının da artist olarak katıldığı bir oyunun yaratığıdır. Böyle olmasa o şiir için kimse kimseyi 4 ay hapis yatıramazdı. Hukukun uygulanmasını değil oyuncak olarak kullanılmasını yansıtan bu gibi abes uygulamalar yüzünden, şimdi AKP'lilere dokunulmazlıkları neden kaldırmıyorsunuz dendiğinde, yargı bağımsız değil, ondan korkuyoruz cevabı alınmaktadır. Kendileri yaratılırkenki oyunlar sonucunda sahte "kanıtları" da vardır. Yani, ordu, geçmişte olduğu gibi, istediği kararı yargıdan çıkartabilir imasına sığınılmaktadır. Biz de sanıyoruz ki dokunulmazlık kalkmadı.

Gerçekte dokunulmazlık, tarihte getirilme nedeni açısından

çoktan kalkmıştır. Dokunulmazlık, mecliste milleti temsil edenlerin sonsuz fikir özgürlüğünü garanti altına almayı amaçlamaktadır. Bugün ise yolsuzluk, adam kayırma, milletvekili nimetlerinden yararlanma garanti, fikir özgürlüğü ise ayaklar altındadır. Bir CHP milletvekili Meclis'te AKP'lilere siz Cumhuriyeti kaldırmak istiyorsunuz yollu bir söz etti diye onun konuşması Meclis Başkanı tarafından kesildi, kendisi kürsüden indirildi. Bu, dokunulmazlığa son noktayı koyan, tarihsel önemde bir olaydır. Burası ana okulu mu? Herhangi bir milletvekili kürsüde fikir olarak istediğini söyler. Söyleyemiyor ise, Meclis iç tüzüğü ona dokunuyor, dolayısıyla dokunulmazlık kalkmış demektir.

CHP buna vıdı vıdı etmekle kalmıştır. Çünkü onun göstermelik muhalefet rolü böyle yazılmıştır. Zaten onun, dokunulmazlığı kaldırma önerisi saçmadır. Halk milletvekillerinin fikir özgürlüğüne değil milletvekilliğini ikbal kapısı yapmalarına kızmaktadır. Bu kızgınlığı sözde "sol" bir konumdan CHP kullanmaktadır. Dokunulmazlığın kendisi kalksa da suistimalinin sürmesi nasılsa garanti altındadır. Dolayısıyla CHP'nin önerisi asıl olarak fikir özgürlüğünü kapsamaktadır. İkili oynanan bu oyunla, sonuçta yalnızca Meclis'te değil, tüm toplumda tartışma özgürlüğümüzün vidaları sıkıştırılmaktadır. Gerçekte Meclis'in büyük çoğunluğu zavallı durumdadır ve çoğu kendi partilerindeki bir azınlık aracılığıyla fena halde kandırılmaktadır. Öte yandan hepsi, milletin değil devletin vekilliğini yapmaktadır.

Orduyla çelişki var ama olgun davranıyormuş gibi havalar, yargı bağımsız değil, ondan korkuyoruz gibi cevaplar, AKP'ye iktidarda oldukları halde, istediklerinde muhalefet gibi davranmanın yolunu açan bir faktör olmaktadır. %25 oyla Meclis'in %70'ini kontrol ettiği halde AKP bir türlü istediklerini "yapamamaktadır". Meclisin %70'ini bana verin, değil Türkiye'de, dünyada, devrimin oyununu değil gerçeğini başlatırım (Tabii küçük bir sorun var: Ben Meclis'e girerken edilen yeminin ne Türkçesini, ne Kürtçesini, ne İngilizcesini etmem çünkü o sahte bir yemindir. Neyse ki girmem söz konusu değildir.) Ama AKP bazı şeyleri bir türlü "yapamıyor". İktidarsızlık rollerde bile yansımaktadır.

Yargı, hem müsamerenin gerektirdiği kararı yargıdan çıkartarak, hem de bunun dedikodusunu yaparak çifte kullanılmaktadır. Yargının bağımsızlığı içi boş bir "yüce yargı" imajına çoktan indirgenmiştir. Halkın yargıya güveni çoktan bitmiştir.

Yıllardır süregelen bu senaryo, Yavuz Gökmen'in işaret ettiği noktaya, bağımsız yargısı olmayan Muz cumhuriyetine doğru resmen de götürüleceğe benzemektedir. Zira artık yargının "yüce yargı" imajıyla da açıktan oynanmaktadır. Rüşvet olayları ortaya çıkarılmakta, hakimler, savcılar açıktan sergilenmeye başlanmaktadır. Yargı zaten bitmiş durumdayken, saygın imaj bir oyundu. Şimdi saygın imajın saygınlığını kemirecek olayların ortaya atılması, yeni bir oyundur, yargının büyük değişimler geçireceğini göstermektedir. Herhalde göstermelik bağımsız yargı bile yolcu edilecek, başkanlık sistemine eklenti bir yargı getirilecektir.

Ancak burada yine bir haksızlık yapılmaktadır. Yargıyı bitiren nedenin de sahtesi pazarlanmaktadır. Onu bitiren rüşvet değildir. Rüşvet olayları yargının zaten bitmişliğinin sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. En büyük hukuksuzluk da DGM'lerde yaşanmıştır. Mahkemenin senaryoya göre tiyatro gibi kullanılması buradan dalga dalga yayılmıştr. Başını devletin tuttuğu "sol" görünümlü örgütlerin tuzağa düşürülmüş iyi niyetli tabanını, devletin güvenlik mahkemesi yargılamıştır. Devlet sol eliyle örgütün başını tutmuş, sağ eliyle yargılayıp içeri atmıştır. Mahkemeler devletten emir almaktadır. Sorun buradadır. Böyle bir konumda hukuk kalır mı? Davalının, davacının, yargıcın ve savcının başı hep aynı yere bağlıdır. DGM'lerin kaldırılması hiçbir fark yaratmayacaktır.

AKP ve Tayyip bey bu mekanizmanın yaratığıdır. Sistem azalan kâr hadleri yüzünden hukuka takılamayacak durumdadır. Hukuku, işine geldiği gibi atlaması, atması, kullanması, yavaşlatması, karmakarışıklaştırması, koz olarak, müsamerelerde artist olarak kullanması yüzünden yargı tıkanmaktadır. Sanki yargı rüşvet yüzünden tıkanıyormuş gibi gösterilirse, suç, düşük maaşlı yargıçların üzerine atılmaktadır. Sistemin tek suçu ise düşük maaş vermek olmaktadır. O da mağdurluğundan... Yani yargı karalanırken, sistem temize çıkarılmaya çalışılmaktadır. Buna ileride yeniden değineceğiz.

Hükümet bu kadar süredir türban yasağını kaldırmamıştır. Tayyip bey türbanı kaldırmayı çok istemektedir ama bir yandan yargı, öte yandan orduMuz yüzünden(!) bunu yapamamıştır. İmam Hatipler konusu da bununla bağlıdır. Türban yasağı kaldırılmadığı ve isteyenlere din eğitimi özgürce ayarlanmadığı için tüm eğitim bilerek karıştırılmakta, milyonlarca genç üniversiteden uzak tutulmakta, eğitimde haksızlık gidereceğiz görün-

tüsü altında bile, gençlerin geleceği oyunlar için kullanılmaktadır.

Bir yandan, türban yasağı kaldırılsa, türbanlı sayısı bir anda düşecektir, bu istenmemektedir çünkü oyunlar din üzerine inşa edilmektedir. Öte yandan, bu türban konusunda, başka noktalar da saklı olabilir. Bu bela konu bir süredir Fransa ve Almanya'ya da taşındı. Belki oraları karıştıracaklar, sonra Türkiye türban yasağını kaldıracak ve koyunun kalmadığı AB'de keçi Abdurrahman Çelebi sayılacak, "çok ileri" kalacak. Bu, senaryoda çok gözlenen bir yöntemdir. 1980'lerde Kürtçe kaset serbestken, önce yasaklıyorsun, sonra 2003'te serbest bırakıp puan topluyorsun. Önce gençlere özellikle işkence yapıyorsun, sonra işkencecileri yargılayıp hava atıyorsun. Bunda öyle bir amaç da olabilir. Zaman gösterecektir.

Yine, yukarıda sözünü ettiğimiz uydurulmuş "çelişki" sayesinde, devletin zirvesinde türban krizi çıkmaktadır. Ya da, dinci müsteşar atadı, Milli Görüş'le ilişki kurmak istedi diye yaygaralar koparılmaktadır. "Laikler" saldırmaktadır. AKP "birleştirici" tutum alarak krizi yatıştırmaktadır. Bu "birleştiricilik" AKP'ye puan yazmaktadır. Bir yandan, İslamcı kökenden geldiği halde neden türbanı serbest bırakmadı gibi sorulara, imajlı yanıt oluşturmaktadır. Aslında AKP bırakırdı, bak nasıl dinci müsteşar atamış, Milli Görüş'le ilişki kurmak istemiş, türbanı da serbest bırakırdı ama bıraktırmıyorlar havası yaratılmaktadır. AKP'nin izlemekte olduğu politikanın takiyye olduğu imasını taşıyan takiyye, yani takiyyenin takiyyesi yapılmaktadır. Öte yandan, "birleştiricilik" AKP'ye bırakılmaktadır. Sonunda o "kazanmaktadır". Yani ortaklaşa çalışılmakta, çapraz propaganda (karşı tarafın propagandasını yapmak) yapılmaktadır. Ve bu çalışma hem iç, hem dış siyaseti kapsamaktadır. AB'ye de, "bu hükümet Türkiye'de çok ağırlık taşıyan askere kafa tutabiliyor, gerçekten ondan bağımsız, bak istediği müsteşarı atayabiliyor, demek ki giderek askeri de geriye itecek" vb. mesajını ulaştırmaktadır.

Öte yandan, özgürlüklerimiz, yukarıda da görüldüğü gibi, mertçe değil, sinsi ve kanlı bir psikolojik savaşla kısıtlanmaktadır. Psikolojik manipülasyon tekniklerine değinen bölümde, Erickson'a göre trans sırasında insanların telkine daha açık olduğunu yazmıştık. Bundan bir süre önce İstanbul'da yaşanan bombalamalarla toplum transa sokuldu ve olayın ardından bilinçsiz zihinlerimize 11 Eylül sendromuna benzer baskıcı imajlar

yağmuru başladı. Bu imajların bazılarını aşağıda sıralayacağız. Bundan önce bombalama olayına bir bakalım.

Kanımca bombalamalardaki kamyonet sürücüleri, ya taşıdıkları kargonun bomba olduğundan bile haberdar değillerdi, ya da bombaları bir yere götürüp bırakacaklarını sanıyorlardı, hareket halindeyken bomba uzaktan kumanda ile patlatıldı. Bu olay, Türkiye'nin de içinde bulunduğu cephenin AB'ye yönelik bir hamlesiydi. İngiltere, İsrail ve Türkiye, hem mağdurları oynayarak puan topladı, hem de El Kaide saldırdığında nasıl mağdur olunduğunu, kızım sana söylüyorum gelinim sen anla biçiminde canlandırdı. Öylesine muazzam bir canlandırma ki, İngiliz konsolosu bile harcandı.

Hamle şu anlamı taşımaktaydı: Türkiye gibi Müslüman bir ülkeyi içine alırsan, İslam kaynaklı terörizmden etkilenmezsin, bir Hristiyan klübü ya da Yahudi işbirlikçisi gibi görülmezsin ama almazsan senin de başına bunlar gelir. Bu yüzden yer Türkiye'ydi ama hedefler İngiltere ve İsrail'di. İnsan ölmesi ve ölen insanların hangi dinden vb olduğu, kimliği onlar için önemli değildi. İstanbul'daki olayın altından "çıkan" El Kaide'nin adamları ne raslantıdır ki ya Suriye ya İran ile bağlantılı olarak yansıtıldı. Yani hamle ikincil olarak da bu ülkeleri hedef almaktaydı. Ülkeler resti gördüler ve karşılıklı ziyaretler vb. yapıldı.

Nitekim, AKP'nin web sitesinde Cemil Çiçek'in 7.1.2004 tarihli şu sözleri, daha doğrusu tehditleri konuya açıklık getirmektedir: "Türkiye, AB'ye alınmazsa Avrupa, radikalizmin çirkef yüzüyle karşı karşıya kalır... Eğer Türkiye AB'ye giremezse, AB ülkeleri bundan çok zarar görür. Biz çağdaş yolumuza devam ederiz." İspanya'daki çağdaş patlamada olduğu gibi mi Bay Çiçek? Ah bu El Kaide yok mu, ne kadar da çirkef... Bir taşla hem İspanyol halkına ölüm ve karanlık sundu, hem AB'ye tehditte bulundu, hem de seçimlerde, yaklaşan Bask oyunları için gereken "sosyalist" manipülasyonu sağladı. İyi hoş da Türkiye El Kaide'nin çobanı mı? AB'ye girerse nasıl durduracak onun çirkef saldırılarını? Siz mi kontrol ediyorsunuz? Bağınız mı var?

İşin ilginç yanı, postmodern saldırıların çoğu, kızım sana söylüyorum, gelinim sen anla saldırılarıdır. Yani gelini vurmaz. Kemal Sunal'ın Yedibela Hüsnü filmindeki gibi, karşı tarafa korku salmak için kendi adamlarını vurur. 11 Eylül'de nasıl ABD kendini vurmuşsa, bu dizi bombalamalar da hep aynı tarafın

ülkelerinde olmaktadır. Kendi tarafından halkları yani kendi piyonlarını vurarak karşı tarafa mesaj yollamaktadır. Bu, iktidarsızlığın uluslararası düzeyde yansımasıdır. Karşı tarafı vurmaktan korkmaktadır. Sık sık duyulan intihar saldırıları, ölüm oruçları sistemin bu durumundan yayılan bir modadır. Sistem intihar etmektedir ama onun intiharı, altındaki halkı ya ilaçla, ya kandırmacayla, ya sürpriz bombayla, intihar saldırısı, ölüm orucu ya da kurban olarak ölüme sürüklemek biçiminde yansımaktadır. Dolayısıyla, bu sistemin intiharı bile, iç savaş anlamı taşımaktadır.

Konumuza dönersek, İstanbul'daki bombalamalar halkımızda çok haklı olarak tiksinti ve nefret (gerçekte halk dünyanın neresinde olursa olsun, ölümcül olaylardan tiksinti duymaktadır) yarattı. Başka bir deyişle halkın dikkati buraya odaklaştı. Yani halk transa girdi, artık telkine açık durumdaydı. Telkin yağmuru oluşturan imajlar ardı ardına yağmaya başladı. Bu imajları oluşturan olaylar tek başına ve ilk bakışta fazlaca anlamı olmayan ya da raslantısal tekil birer olay gibi görünebiliyor. Ardarda gelince hikmeti ortaya çıkıyor.

Nitekim imaj yağmurunun bir damlası şuydu: *Star* ve Genç Parti bayrak kampanyası açtı. Terörü lanetlemek için bayrak astırdı. Bunu, "teröre karşı birlik olalım" diyerek Tayyip bey başlatsaydı, doğrusu insan kuşkulanırdı. Ne hikmetse, yine imdada yetişen Uzan'dı. Bu Genç Parti'nin Tayyip beye, değindiğimiz ikinci yardımıydı. Yani bombalar "bizim" cephe tarafından patlatıldı, ardından da halkın tepkilerine karşı tamponlar yaratıldı. Bir tampon Uzan'dandı. Aranız Tayyip beyle bozuk bile olsa kritik durumlarda ulusal birliği korumak gereklidir telkini yapıldı.

Derken Meclis'te AKP'li bir MV, Atatürk'ün Mareşal üniformalı resmi kalksın, askerlerin sesi duyuluyor, kendimi kışlada hissediyorum türünden sözler etti diye Genel Kurmay'dan "sert" bir resmi açıklama geldi. Açıklamada siz böyle yapasanız tarikatlar güçlenir, AB'ye aykırı manzaralar doğar dendi. AKP de sözümona MV'ni disipline verdi. Bu hem AKP tarikatlara neden yüz veremiyor konusuna o taban nezdinde "açıklık" (yani ordu yüzünden yüz veremiyor) getirdi, hem bizim fikir ve tartışma özgürlüğümüzü kısıtlayıcı göz dağı verdi. Yani biz Atatürk'ün elbisesi hakkında bile söz edemeyecek, kendimi kışlada hissediyorum diyemeyecek miyiz? Edersek Genel Kurmay'dan resmi

açıklama mı gelecek?

Ardından KESK Başkanı Eczacılar Odası'nda yaptığı bir konuşmada Kuran'a köhnemiş dedi. Yersiz, zamansız edilmiş, damdan düşme bir sözdü ve sonradan da nedense özür diledi. İnsan bir sözü ediyorsa ardında durur. Bu olayın, KESK başkanı da figüran mı (Ne ilginçtir ki, 1 Mayıs'ta Taksim diye tutturup ayrı iki kutlamaya neden olanlar arasında yine KESK vardır.) dedirtmesi bir yana, bunun üzerine Kanal 7 bunu hakaret ve dolayısıyla "suç" olarak lanse etti ve Büyük Birlik Partisi de suçu duyurusunda bulundu. Bu hakaret değil, bir değerlendirmedir, bir saygısızlık içermemektedir. Asıl buna hakaret demek, tartışma özgürlüğünü kısıtladığı için suçtur. Kanal 7 ve Büyük Birlik Partisi hakkında suç duyurusunda bulundum ama duyuruyu bir tek kendim duydum.

Bu toplum ateist Aziz Nesin'le medeni bir tartışma yürütmeyi başarmış bir toplumdur. "Köhne" yani eski, demode sözünü hakaret ve suç saymak, asıl topluma hakaret oluşturmuştur. Ama yine kızım sana söylüyorum gelinim sen anla türünden, ortaklaşa sergilenen bir müsamereyle, halkın diniyle oyuncak gibi oynayanlar "inanç özgürlüğünü koruyor" havası atmışlar, bize ise, Kuran'ı saygılı bir biçimde tartışılmayı bile fiilen yasaklamışlardır, yani bu doğrultuda imaj yaratmışlar, telkin yapmışlardır. Oyuncakları olan dini daha sıkı korumaya almışlardır.

Aynı sıralarda bakıyoruz MHP tarafı da müsamerelerde önde gelen roller oynamaya başlıyor ve ondan tam bekleneceği üzere, "kestim show" yapıyor. Eskiden Ülkü Ocakları, çok çok yanlış bir ülküyü, çok kanlı ve haksız bir biçimde savunmuştu ama en azından bir ülkü savunmuştu. Sonra bizim mahallede bir sloganları belirdi: "Çakal gibi yaşamaktansa bozkurt gibi ölmek daha iyidir." Tabii en iyisi, ne bozkurt gibi ölmek, ne çakal gibi yaşamak değil, insan gibi yaşamaktı. Bir kısmı bunu başardı. Kalanlar, onların kendi anlayışları içinde şimdi çakal gibi yaşamayı seçmişler, senaryoda banal artistlik üslenmişlerdir. Artık "ülkü"nün rolünü oynadıkları için bozkurt değillerdir.

Bir yandan çeşitli manevralarla MHP öne sürüldü. MHP'li MV Mehmet Gül ve arkadaşı için gazetelerde asılsız bir rüşvet haberi yayınlandı. Bununla, belli ki onların durup dururken reklamının yapılması amaçlandı. Mehmet Gül hemen televizyonlara çıkıp aklandı. Bu da telkine yarayan bir imajdı. Bu arada,

yine MHP birkaç kez, polis birşey yapmıyor diye şikayetlerde bulundu. Bunun üzerine polisin silah çektiği bir dizi olay sahneye kondu. Polise zaten daha kolay silah kullanma yetkisi veren bir yasa çıkmıştı. Yani hem MHP reklamı, hem polise, önüne gelene silah çekmesi yönünde telkin yapılıyordu, hem de bize, silah çeker ha diye tehditlerde bulunuluyordu. Polis bize karşı kışkırtılıyordu. Görünüşte MHP tarafından.

Aynı sıralarda, Ermeni soykırımını konu alan bir film tam Türkiye'de gösterilecekken, MHP'nin kopardığı gürültü yüzünden gösterilmedi. Neyi seyredip neyi seyretmeyeceğimize kim karar verecekti? Ayrıca, Kanal 7'de Ülkü Ocakları Başkanı bu konuda konuşurken açık tehditler savurarak gerçekten suç işlediği halde, Kanal 7 her nedense bunu suç olarak lanse etmedi. Ermeni soykırımı filmini izlememiz, böylece, Tayyip beyle "hiç ilgisi olmayan bir yoldan" engellendi. Özgürlüklerimiz sinsi yasaklarla, şımarık tehditlerle örselendi.

Öte yandan, Ülkü Ocakları'nın İbrahim Tatlıses'e ve Ferhat Tunç'a Kürtçe şarkı yüzünden sataşmaları başladı. Ülkücülerin başkanı açıktan asarız, keseriz diye tehditler savurduğu halde, Kuran'a köhne demeyi suç sayan Kanal 7, bunları da suç saymadı. Bu tehditlerin suç sayılmaması bizatihi suçtu çünkü o zaman bunlar gizli destekli sindirme çabası anlamındaydı.

MHP'nin ve Ülkü Ocakları'nın yaptığı bu "kestim show" da çeşitli anlamlar taşımaktaydı. Bir kez bombalamalardan sonra halka özgürlükleri kısıtlayıcı telkinler yapma amacı vardı. Öte yandan, Kürt sorununa ilişkin imajlar yaratmaktaydı. Kürtçe yayın vb. konusunda bazı yasalar AB'ye uyum paketi içinde geçmişti. Ancak Kürt sorunu konusunda yapılacak provokasyonlar henüz bitmemişti. Irak'ın paylaşımıyla ve ilhakıyla ilgili olarak Kürt halkını yeni provokasyonlar beklemekteydi. Bu nedenle, geçen yasaların istiminin arkadan gelmesi, bu yasaların toplumda hemen bir rahatlama getirmemesi gerekiyordu. Bu yüzden MHP halklar arasındaki ilişkileri durduk yerde geriyordu. Öte yandan, bu oyun, ileride olaylar kızıştığında, Tatlıses'in vb. "toplumsal barış" diye adlandırılacak cephede yer alacağının sinyallerini veriyor ve bunun reklamını da yapıyordu.

Bu arada şunu belirtelim ki, herhalde esas olarak Kürt sorununa ilişkin provokasyonlar için olsa gerek, artistler amip gibi çoğalmaktadır. Ülkü Ocakları'ndan bir gurubu Devlet Bahçeli

televizyon kameraları önünde azarladıktan sonra, örneğin Murat Karayalçın'a MHP'den ayrılan bu gurup tarafından "bağımsız" saldırılar türedi. Osman Öcalan'ın PKK'dan ayrıldığı söylendi. Bu gurubun belki Suriye konusunda özel bir görevi olacaktır. Daha önce de İşçi Partisi'nden böyle bir ayrılık örneği çıkmıştır ve üniversiteleri karıştırmıştır.

Konumuza dönersek, bu imaj yağmuru içinde, Alevi olduğunu söyleyen bir vatandaş 9 milyar lira verip bir gazetede, Aleviler'in de camiye gitmesi gerektiğini ima eden bir ilan yayınlattı. Hoppala... Aleviler'in camiye gitmesi gerekmez ve ne raslantıdır ki, bu vatandaş da, televizyona çıktığında, bunun eksik yazıldığını açıkladı. Bununla da Aleviler'e telkin yapılmaktaydı. Bir süre sonra Diyanet'in Alevi işlerine de bakacağı açıklandı. Anlaşılan Alevilik artık resmen de hortumlanmaktaydı. Gazetedeki ilan, bunu Aleviler'in de çok istediğinin, o kadar ki bir vatandaşın cebinden 9 milyar harcamayı bile göğüslediğinin "kanıtı"ydı.

Buraya kadar sıraladığımız birçok örnek, İstanbul'daki bombalamalar halkı transa soktuktan sonra yağan imaj yağmurunun parçasıydı. Böylece, bombayla birçok insan öldürüldükten sonra, bir de bizim bilincimizin bilinç altı telkinlerle öldürülmesi amaçlanmaktaydı. Atatürk, ordu ve Müslümanlık tartışılamaz... Genel Kurmay ve MHP asar keser ha... Ermeni filmi seyredilemez... Polis silah çeker ve ateş eder, etmelidir... Kürtçe şarkı, Kürt Türk kardeşliği asla... Alevilik de neymiş, o Sünniliğin bir koludur... Bir çırpıda yediğimiz telkinler bunlardı. Başüstüne komutanım...

Kıbrıs sorununa ilişkin müsamerelere gelince. Kıbrıs'ta çözüm, senaryonun bir parçası olarak çoktan bellidir. Sanıyorum iki Kıbrıs devleti, büyük olasılıkla konfederatif bir çatı altında birleşecektir ve Türkiye'ye de garantör olarak bazı haklar verilecektir. Böylece Kıbrıs sorununun Türkiye'nin AB üyeliğine karşı koz olarak kullanılmasına son verilmesi, Kuzey Kıbrıs'ın Türkiye'den önce AB'ye üye olması, Türkiye'nin kendinden önce bir ayağının AB'ye girmesi gerçekleşecektir. Türkiye küçük ve önemsiz bir taviz vermektedir (Bana göre Kuzey Kıbrıs zaten Türkiye'nin malı falan değil, sömürge edinme yönünde emperyalist bir girişimidir ama bu konuya girmeyeceğim.) çünkü Kıbrıs'ı tam kaybetmediği gibi öteki taraflarda büyük lokma yiyecektir.

Bütün sorun, bu çözümü allem edip kallem edip, çeşitli oyunlarla AB kamuoyuna yedirmektir. Yunanistan da, ABD de "bizden"dir, yani artisttir. Kan bulaşmasa, hoş denebilecek bir müsamere sahnelenmiştir.

Bu müsamerenin hazırlıkları çerçevesinde, bir yandan Kıbrıs'ta sınır açılmış ve iki halkın özlem dolu kavuşması, bu tadı hatırlaması sağlanmıştır. (Ne "raslantıdır" ki aynısı Suriye'deki son ayaklanmadan önce, Suriye-Türkiye sınırında da yapılmıştır.) Bir yandan sözümona ABD'nin insiyatifiyle, Birleşmiş Milletler tarafından Annan planı hazırlanmıştır. Bir yandan da Kuzey Kıbrıs seçimlerinde istenen sonucun alınması ayarlanmıştır. İki parti Annan planı ya da daha doğrusu birleşme yanlısı, iki parti Annan planı karşıtı olarak seçimlere katılmış ve yanlılara biraz daha fazla oy aldırılmıştır. (Seçimlerin güvenilmezliği daha sonraki referandum sonucundan anlaşılıyor. Birleşme yanlısı partilerin seçimlerde de %65'e yakın oy almaları gerekirdi. Neden almadılar?) Bulanık suda balık avlamak için gerektiğinde ortalığı karıştırabilecek kadar karmaşık, ama gerektiğinde en kötü olasılıkla, birleşmeyi isteyen iki partinin koalisyonuyla her türlü sorunun çözülebileceği bulanık bir durum yaratılmıştır.

Annan Planı tarafların kabul edemeyeceği bazı maddeler içeren ve müzakere edeceklerin de, oy vereceklerin de okuması olanaksız olan 9 bin sayfalık, içinde ilgili bütün tarafların savunabileceği ve karşı çıkabileceği her türlü almaşığı barındıran son derece garip bir metindir. Herşeyin oyun olduğu zaten buradan bellidir. İstenen çözüm o planda değildir. O Rumlar'ın reddetmesi için ortalığa atılmış yemdir. Amaç, Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs'taki tarafların çoktan anlaşmış oldukları çözümü, Türkiye'yi mağdur, Rum tarafını çözüm istemiyor göstererek, sonunda AB'den geçirmektir. Bu nedenle bir yandan bu plan, Türkiye'nin önüne bir rest havasında getirilmiş, bir yandan AB'nin Türkiye'ye "acıyacağı" ve Rumlar'a kızacağı türden olaylar sahnelenmiştir. Annan'dan Türkiye'ye garip mektuplar ve tutumlar gelmiştir. Buna geri döneceğiz, şimdilik devam edelim.

ABD'nin önayak olmasıyla Annan, Kıbrıs sorununun çözülmesi için Türkiye'ye fırsat tanıyor ve rest çekiyor havası yaratılmıştır. Bu arada Türkiye'de muhalefet ve Kıbrıs'ta Denktaş, tam istendiği ve beklendiği üzere gürültü koparmıştır. Bir komutan, Tayyip beyin Kıbrıs konusunda "ver kurtulcu hain" olduğunu

ima eden sözler ortaya atmıştır. Bunlar, AB nezdinde Türkiye'yi büyük taviz veriyormuş gibi, Tayyip beyi de, büyük taviz yüzünden büyük bir muhalefetle karşı karşıya olduğu halde Kıbrıs'ta birlik yanlısı gibi lanse etmek içindir.

Müzakerelerde Türk tarafı "çok başarılı hamleler" yapmış, iyi niyetini yansıtmıştır. Ama Rum tarafı işi biraz sürüncemeye sokmuştur. Bunun üzerine Denktaş da ben zaten Annan planına karşıydım diye ortaya atılmıştır. Denktaş'ın bu tutumuyla olan farkı, AB kamuoyuna Türkiye'nin verdiği tavizlerin büyüklüğünü yansıtmaktadır. Denktaş'ı daha da büyütece almak için MHP ve "İşçi" Partisi vb. birlikte Kıbrıs eylemi yapmıştır, hatta Kıbrıs'ta konuşlanmıştır. Zaten MHP artık senaryonun büyütecidir. Birşeye dikkat çeksin isteniyorsa, ona kestim show yaptırılmaktadır. Öfke uyandırması önemli değil, önemli olan öyle ya da böyle dikkat çekmesidir.

Sonuçta, referandum gelmiştir. Dünya tarihinde hiçbir yerde ve hiçbir zaman böyle bir metin için referanduma gidilmemiştir. Akıl mantık yok. Sağduyuyla düşünülürse, hiç 9 bin sayfalık bir metinle referanduma gidilir mi? Okunamayacak bir metine oy verilir mi? Okunsa bile uygulanamayacak, uygulanırsa ciddi kan çıkacak maddeler içeren bir plan ya geçse ne olurdu? Neye güvendiler?

Planın içinde Kıbrıslı Rumlar'ın yıllardır üzerinde durdukları ve kabul edemeyecekleri önemli maddeler vardı. Ayrıca Rumlar toplum olarak daha ileri oldukları için Amerikan güdümlü olan ve kabul edilmeyecek şıklar taşıyan, üstelik okunamayacak kadar uzun birşeyi zaten onaylamazlardı. Birleşmeye karşı olduklarından değil... Onlar başka nedenlerle onaylamayacaklardı, ama birleşmeye karşı olarak yansıtılacaklardı. Nitekim son ulusa sesleniş konuşmasında Tayyip bey aynen bunu yapmış, Rumlar'ı birleşmeye karşı göstermiştir. Kıbrıslı Türkler ise yıllardır Türkiye'den "yandım Allah" demiş oldukları için onlar da ne pahasına olursa olsun onaylayacaklardı. Başlarda sınır açma hazırlığından söz etmiştik. Sınır açma, Rumlar'a kaybettikleri eski evlerini, arazilerini, Türkler'e ise kaybettikleri daha ileri medeniyeti hatırlattı. Dolayısıyla referandum tam istendiği gibi sonuçlandı. İkinci iyi sonuç gibi gösterilmesi yalandır.

Çok ilginçtir, bu süreç içinde rol icabı herkesin birbirine ettiği ve birbirinden yediği onur kırıcı sözler tüyler ürperticidir.

Hainlik, aptallık, serserilik... Denktaş, yine hiç olmazsa kendini oynamış ve sonunda da "Türkiye hüükümeti rolünü çok iyi oynadı, iyi bir manevra oldu" demiştir (27 Nisan haberler). Manevra, Kıbrıs Türk halkının Türkiye'yi ve Denktaş'ı sevmediğini varsayıyor. Eğer plan onaylansaydı, Tayyip bey, kendi açılarından gerçekten ver kurtulcu hain konumuna düşecekti ama gerçekte kendisi al genişleci bir emperyalisttir. Sistem gerçekten intihar psikolojisindedir. Kendi manevrasında kendi şerefini kendisi bitirmektedir.

Öte yandan bu öyle bir manevraydı ki, toplumlardaki bütün yanlışlar da beslenmiştir. Annan Planı'nı gerçek sananlar tarafından bir sürü teori inşa edilmiştir. Kimisi ABD Türkiye'ye tuzak kurdu, kimisi bunda Yahudi parmağı var, kimisi AKP başarılı bir diplomasi yürüttü vb. demektedir. Hepsi yanlıştır ama olayların kaotik paramparça postmodern süreci içinde hepsine "kanıt" bulunabilir. Gerçekte ise ABD, İngiltere, İsrail çalışıyor, Türkiye kazanıyor. AKP diplomasi falan yürütmedi, artistlik sergiledi. Sonuçta kendi açılarından başarılı oldular. İşte asıl kanıt buradadır. Tüm süreç Türkiye'nin AB nezdinde başarılı olması için planlanmıştır. Şimdi artık herhalde iki devletli yani konfederatif birleşmenin yolu döşeniyor ve AB de kabul kıvamına gelmiştir. Ablukanın hafifletilmesi, yardım verilmesi, Kuzey Kıbrıs'ın devlet olarak fiilen kabul edilmesidir.

Yukarıda kan olmasa hoş bir müsamereydi dedik. Ayrıca Annan mektubuna geri döneceğimizi söyledik. Şimdi Annan'ın mektubuna geri dönelim. Bu mektup çok önemsizdir ve çok önemlidir. Önemsizdir çünkü Kıbrıs'ta çözüm, senaryonun bir parçası olarak çoktan bellidir. Bu mektup, bu çözümü allem edip kallem edip AB kamuoyuna yedirme oyununun bir hamlesidir. Altı üstü bir oyunda bir hamledir. Ama oyun icabı, Türkiye yönetimini onore etmeyen, küçük düşüren bir hamledir. AB kamuoyuna "bak ABD ve Birleşmiş Milletler araya girdi, otorite kullandı, Türkiye'yi çözüme zorladı" dedirtecek türdendir. Yukarılarda oyunların iç-dış kamuoylarını birlikte hedef aldığını belirtmiştik. Bu özeldir. AB kamuoyunun duyması, Türkiye kamuoyunun duymaması gereken hamlelerdendir. Hele tam yerel seçimler yaklaşırken AKP'yi yaralamak hiç istenmeyecektir. Peki Türkiye kamuoyu nasıl duymayacaktır?

Mektup gazetelerde manşetlere çıkmamıştır, çarşaf çarşaf yer

almamıştır. Kıyıda köşede atıflarla atlatılmıştır. Örneğin 8 Şubat 2004 tarihli *Hürriyet*'te Oktay Ekşi şöyle yazmış:

"Annan Planı'nı esas alan görüşmeyi kabul ediyoruz. Yalnız Kofi Annan'ın son mektubunda ortaya çıkan ültimatom üsluplu dayatmalara karşıyız. O onları yumuşatsın, biz de oturup konuşalım diyoruz."

Oktay Ekşi bile, mektuba ilişkin olarak "ültimatom üsluplu dayatma" sözcüklerini kullanma ihtiyacı duymuş. Ama yumuşatma olmadığı halde, oturup konuşma oldu. Öte yandan 8 Şubat tarihli *Milli Gazete*'de yer alan haberlerden karışık bir aktarma yapalım:

"...Başbakan Tayyip Erdoğan, Annan'ın kendi planını aynen kabul ettirmek için gönderdiği mektubun şokunu yaşıyor....

"Tarafları 10 Şubat'ta New York'a davet eden ve taraflara sert koşullar öne süren Annan'ın mektubunda hükümeti sıkıntıya sokan konuların başında, Genel Sekreter'in referandum öncesinde Türkiye'den anlaşmanın onayını istemesi geliyor. ... Annan'ın Başbakan Erdoğan'dan 'Adada referandumdan önce, 9 Nisan tarihinde anlaşmayı mecliste onaylayın' isteğinin yerine getirilmesi hukuki açıdan imkansız görünüyor. ...Türk Anayasası'na göre tamamlanmamış bir anlaşmanın onaylanması mümkün olmadığı için Annan'ın isteğinin yerine getirilmesi zor görünüyor.

"Denktaş, 'Görüşmelere katılacağım. Fakat, oraya müzakere için değil, müzakere öncesinde ön görüşme için gideceğim. Müzakerelerin başlaması için Ankara'dan yanıt bekleyeceğim. Annan'ın tavrını doğru bulmuyorum. Dünyanın hiçbir yerinde böyle bir müzakere olmaz. Bu dayatmanın daniskasıdır' dedi."

Gerçekte *Milli Gazete* de bu olayı, AKP'yi kurtaracak biçimde vermiştir. Tayyip bey şoka falan girmemiştir çünkü o bunun pek önemli olmadığını iyi bilmektedir. Şoka girmiştir demek ona iltifat etmektir. Onun artistliğini gizlemektir.

Mektup gazetelerde manşetlere pek çıkmamıştır, kıyıda köşede atıflarla atlatılmıştır dedik ve kıyılardan köşelerden, mektubun niteliğini anlatan iki örnek aktardık. Mektubun sorunu Kıbrıs'ın verilmesi falan değil, çok ağır üslubu, emir vermesidir. Asıl bunun için Türkiye kamuoyunun mektubu görmemesi gereklidir. Bu mektubu hatırlıyor musunuz? Hatırlamazsınız, çünkü olay hatırlamamanız üzerine programlanmıştır. Mektup neden manşetlere çıkmamıştır? Çünkü manşetlerde başka olaylar vardır.

Hafızanız ve manşetler başka olaylara odaklaştırılmıştır. Hac'da izdihamdan ölümler, Konya'da çöken inşaat ve Cem Karaca'nın ölümü.

Hac'da ölümlerin, ilgili bütün "Müslüman" devletlerce istendiği kanımca yadsınamaz bir gerçektir. İstenmese böyle olaylar her yıl olmaz. Bu kadar basit. Hac aylara yayılır, orada günlere yayılır, guruplamalar yapılır vb. Yani bir kez Hac'da ölümler en azından kaosun insan öldürmesine bilerek göz yumma kategorisindedir ve istenmektedir. Bu eskiden beri süren ve kapitalizmin yazdığı bir "alın yazısı"dır. Bu konuda taşlanacak şeytan bellidir. Bu şeytan, yukarıda sözünü ettiğimiz mektubu da neden hesaba katmış olmasın? Bal gibi katabilir.

Kanımca Konya'daki inşaat da çökertilmiştir. Aynı sıralarda Mısır'da, Çin'de, Beyoğlu'nda da binalar çöktü. Geçtiğimiz günlerde İstanbul'da bir mezarlıkta çok sayıda mezar taşının kırıldığı televizyonlarda gösterildi. Halk mezarcıları suçluyor. Mezarcı esnaf karşı çıkıyor. Mezarcı esnaf böyle birşeyi yapabilir mi?

Bu sistemin sadık adamı olan mezarcılar yapabilir. Onlar görüyor ki artık sistemin mantığı böyle işliyor. Sistem yalakası, paragöz bazı mezarcılar günü gelip mezar işi çıksın diye adam da öldürebilir. Tayfunlar, hortumlar, seller, depremler benzeri bir mantıkla yapılıyor. Herkes soruyor, ABD "kendine" neden sel, tayfun vb. yapsın, Türkiye "kendine" neden deprem yapsın diye. Mezarcılar dindaş ve vatandaşlarına yapar diye düşünüyorsak, ABD de, Türkiye de, haydi haydi yapacaktır. Yaptığı "kendi" değil, düşmanı olan halktır. Yani bir kez, mezarcılar mezarları kırmışlarsa, mantıklı olan, onlardan önce, onların patronu ve öğretmeyeni olan sisteme kızmaktır. Ama kanımca bu olayda mezarcıların bir suçu bulunmamaktadır.

Mezarcıların bu kadar çok sayıda mezarı kıracak ve televizyonlarda afişe edilecek kadar aptal olduklarını sanmıyorum. Ayrıca kırılan mezarlara ekranda dikkatle baktım. Mermerler balyozla kırılsa, kırıldığı yerin çevresinde de iz bırakır. Balyoz izi görülmüyor. Kırıklar mermerlerin damarını izliyor. Kaldı ki çok hassas bir konuda yaşanan bu olay, halkın iki kesimini birbirine düşürme, insanların birbirine güvenini yitirtme işini çok iyi görüyor. Kanımca mezarlar lazer ışınıyla ya da benzeri bir teknolojiyle kırılmıştır.

Lazerli beton kesme aleti küçücük alet olduğu halde çok kalın

bir betonu bile pasta gibi kolay kesebilmektedir. Lazer ışını duş gibidir. Ayarına göre bir noktaya odaklaştırılabilir ve kesici ya da yakıcı olur (son yıllarda moda olan ve bir ormanda birden çok noktada başlayan yangınları hatılayın), ya da dağıtılabilir ve zayıf noktalardan parçalayıcı olur. Benim bilmediğim, aklıma bile gelmeyen başka teknolojiler de olabilir. Ama bildiğim bir teknoloji vardır ki bundan kesin eminim, o da bu sistemin, işine gelmeyen küçük bir oyun hamlesini gizlemek için yüzlerce, hatta binlerce insanı öldürebileceğidir.

Nitekim Konya'da göçen binanın çoğunluğu un ufak olmuştur. O bina çökertilmiştir. Örneğin, bir bölgeye dağınık olarak lazer tutmak, o bölgedeki en zayıf inşaatı çökertiyor ya da özel seçimle bir binaya odaklaşılıyor olabilir. Farketmez. Ben bunları yazarken, insanlığımdan utanıyorum ama bu sistem için bu, küçük ve önemsiz bir oyundan başka birşey değildir. Bütün suç nasılsa müteahhite yüklenecektir. O da ayrı bir "eğlence"dir. Hepimiz o olaya kilitlendik, günlerce o olayın içindeydik, bir canlı daha kurtulsun diye hevesle bekledik. Oradakilerle üzüldük, onlarla sevindik. Aynı zamanda o olaydan çok öğretici deneyimler edindik. Bunlardan bazılarına ileride değineceğiz.

Geldik Annan mektubu sırasında manşetlerde yer alan üçüncü konuya: Cem Karaca'nın ölümü. Kanımca o da harcanmıştır. Bir kez artık, bir olayın komplo olduğu, ortalığa en istenen komplo teorisinin salınmasından da anlaşılmaktadır. Yani olay komploysa, komploya kılıf işi görecek komplo teorisi de ortalığa salınmaktadır. Ambulansın özel olarak geç kalmasının, Karaca'nın hastaneye taksiyle götürülmesinin kuşku yarattığı, bu amaçla anlatılmaktadır. Kanımca bunun öncesi vardır. Araştırılmalıdır.

Cem Karaca'nın son zamanlarına ilişkin abartılan hikayelerle, onun son parçası "Hayvan Terli" birbirini tutmamaktadır. Ben şahsen Hayvan Terli'ye, yani Cem Karaca'ya inanırım. Cem Karaca gibi önemli bir karakter, senaryo için uygun bir sırada harcanmıştır. Bunu yapabilecek çok sayıda teknoloji vardır. Birkaç gün fazlaca potasyum bile solunum yetersizliği yapmaktadır. Harcanmış, sonra, bu kitapta yazdığımız gibi, hayatın doğal akışını çarpıtan senaryoların ve sol hareketin durumunun etkisiyle özel yaşamında da haklı olarak savrulmuş bu koca adamın hayat dosyası, bir teyzeye, "Allah ona iyi bir ölüm nasip etti"

dedirterek, kapatılmaktadır. Bu ölümü hangi allahın nasip ettiği konusu bir yana, bu, Cem Karaca adından da din şıringası yapmak için yararlanma çabasıdır.

Cem Karaca'yı böyle özetlemek ona yapılmış en büyük haksızlıktır. Zaten böyle özetlenebilseydi, oyunbozan olmazdı. Böyle insanlar hem harcanmakta, hem de ardından parçaları çalınmakta, anmaları yapılmakta, bir de adları çaktırmadan karalanmaktadır. ATV'nin Barış Manço'ya yaptığı gibi, Kanal 7 de sözümona Cem Karaca'nın parçalarını çalacaktı ama her nedense vazgeçtiler. Herhalde hatırlatmamayı yeğlediler.

Cem Karaca'yı dinsel bir simge durumuna getirmeye kalkışmaları çok aydınlatıcıdır. Olaylar dizisine bakın. Hac'da ölüm, dindarlarıyla tanınan Konya'da ölüm ve Cem Karaca'yı dinsel simgeye çevirme girişimi. Yani bir taşla birçok kuş vuruluyor. Hem duyulması istenmeyen birşey çok kanlı bir gargaraya getiriliyor. Hem bilinçli zihinin devre dışı bırakılması için ek bir önlem olarak, gargara için, ortak noktası din çağrıştırmak olan olaylar seçiliyor. Din, psikolojik telkine elverişli ortam yaratma aracı olarak kullanılıyor. Bunlar mı sizin dininizi koruyor?

Şimdi sizce bunlar siyaset mi, psikolojik manipülasyon mu, yoksa psikolojik savaş mı? Kanımca bunlar kanlı bir psikolojik savaştır. Bu savaş Kıbrıs manevrasının olduğu kadar yerel seçim sürecinin de bir parçasıdır. Belki de yerel seçim süreci bu psikolojik savaşın parçasıdır. Geldik yerel savaş, psikolojik seçimlere ya da psikolojik savaşla yerel seçimlere..

Ortalıkta sürekli kan görülmese, yerel seçim süreci hakkında ayrı bir komedi kitabı yazılabilir. AKP'nin aday adayları arasında açılan yarışma demokratiklik değildir, bir at yarışı gibidir. Önemli hiçbir hüküm taşımayan bu yarışla ortalığa demokratiklik gazı verilmiştir. Bunca gaza, sonunda AKP örgütünün %67'si adaylardan memnun değildir. İstanbul gibi önemli bir ilin adayı Kadir Topbaş'ın aldığı desteğin azınlıkta kaldığı bilinmektedir. O zaman o kadar bez asılması ne içindir?

AKP bazı yerlerde seçime "girememiş"tir. Bazı yerlerde, örneğin Şişli'de, öylesine "demokratiktir" ki, kendi adayının propagandasına karşı neredeyse muhalif adayı desteklemiştir. Belli ki önemli yerler önceden pay edilmiştir. Ayrıca Beyoğlu ve Kasımpaşa'da nefretle anılan, adını hem para hortumlamaktan, hem hortumla dayak atmaktan alan Beyoğlu eski ekipler amiri

Hortum Süleyman İstanbul dışında bir yerden AKP adayıdır. Böyle bir simanın AKP'den aday olması, gidişatın halkı, hem soygun, hem dayak anlamında hortumlamak olduğunu kanıtlamaktadır.

Seçim propagandasında ciddi, önemli hiçbir sorun ele alınmamıştır. Zaten muhalefet yoktur ama var gösterilmek zorundadır. Tayyip beyin birkaç azarlaması ve Unakıtan'ın yaptıkları muhalefete oyun alanı olarak bırakılmıştır. Herkes bu konularda konuşup durmuştur. Ama oyunlarının bile ciddi sonuçları olmaktadır. Tayyip beyin azarlamaları onun, çizilen karizması yerine, oluşturulmakta olan yeni "otoriter" imajıyla bağlıdır. Buna ileride geleceğiz. Unakıtan ise, Maliye çalışanlarını vergi mafyasına çevirmiş olup, beyannamelerde gösterilen rakkamları beğenmezse beyannameyi almamaktadır. Oyunlarıyla demokratik haklar darbe almakta, insanlar kızdırılmaktadır.

Öte yandan çapraz propaganda işi alıp yürümüştür. CHP sürekli AKP'yi dincilikle suçlayarak, AKP'nin dinci tabanını güçlendirmiştir. Ulukışla AKP adayı ise "84 yıllık karanlık"tan konuşarak CHP propagandası yapmıştır. Böylece CHP AKP'nin ne kadar cumhuriyet düşmanı olduğunu söyleyerek "haklı" çıkmaktadır. Ama AKP için en başarılı çapraz propagandayı orduMuz yapmıştır.

Önce Masonlar'ın lokaline bombalı bir saldırı yapılmış, dikkatler Masonlar'a yoğunlaştırılmıştır. Ardından Kara Kuvvetleri'nin bir biriminin kaymakamlardan AB ve ABD yanlılarını, Masonları ve sosyeteyi vb. fişlemelerini istediği ortaya atılmıştır. Genel Kurmay önce olayı doğrulamıştır. Hemen buna karşı demeçler piyasaya çıkmıştır. AKP "böyle fişleme falan olur mu canım" diyerek "ağır başlı" bir biçimde kızmıştır. CHP atıp tutmaya başlamıştır. Atıp tutması da ne? Genel Kurmay varken Kara Kuvvetleri'nden bir birimin bunu yapması iyi değildir anlamına gelen uyuz birşeyler... Sosyete fişlenmesi denen olay, Genel Kurmay Başkanı'nın önce suçu üzerine almasıyla, sonra suçu ortadan kaldırmasıyla sürüp gitmiştir. İnsan gülsün mü, ağlasın mı, şaşırıyor.

Bir kez, AB ve ABD yanlılarını, Masonları ve sosyeteyi fişleyeceklerse, önce ordunun üst yönetimini fişlesinler. Bu oyunla ordu üst yönetiminin AB ve ABD yanlısı, Mason ve sosyetik olmadığı imajı yaratılmaktadır. O zaman AB Tayyip beye daha da

sarılacaktır. Demek ki Tayyip bey, ordu AB'ye karşı olduğu halde AB yanlısıdır. İkincisi, bizi geneliyle fişlemeye alıştırıyorlarsa, bizi fişlediklerini de, bunu yapmaya haklarının olmadığını da, ama hakkın artık bakkalda bile bulunmadığını da biz çoktan biliyoruz. Daha çok şey sayılabilir. Ama olay asıl olarak, psikolojik savaşla AKP'ye destek vermektir. AKP Genel Kurmay'a bir gol atmış görünecektir.

Türban inatlaşması dahil, kurdukları bütün oyunlar, halkın, Mehmetçiği ne kadar seviyorsa, ordu üst yönetiminden de o kadar nefret ettiği varsayımı temelinde inşa edilmektedir. Öte yandan AKP'nin, ordu yüzünden istediklerimi yapamıyorum ayağı da artık kabak tadı vermiştir. AKP'nin rolünü iyi yapabilmesi için AKP'den bir gol yemenin zamanı gelmiştir. Yaratılan bulanıklık içinde, bu gol yenmiştir. Bu ordu üst yönetiminin bir intihar eylemidir. Bu gol aynı zamanda AB kamuoyunu da iyi etkileyecektir. Ayrıca, işin sosyeteye, Masonlar'a vb. korku salma yanı da vardır. Bunun nedenine ileride değineceğiz. Psikolojik savaş dedik. Çünkü bomba bu yemeğin baharatıdır. Bombacının kimliği bulundu ama örgütü bulunamadı. El Kaide aynı adı vermişti ama acaba kişi aynı mıydı? Acaba...

Ayrıca, tüm yerel seçim süreci boyunca terör orkestrası trans parçaları çalıyordu. Yukarıda saydığımız üç acı olay, Kartal'da bir kamyon faciası, Mason locasına bombalı saldırı, polis arabalarına atılan Molotof kokteylleri, yakalanan intihar eylemcileri... Başka ülkelerden gelen terör haberleri... Bu trans parçaları bir yana, yukarıda da belirttiğimiz gibi senaristlerin basit oyunlarıyla bile demokratik haklar darbe almış, insanlar kızdırılmıştır. Azarlamalar, vergi dayatmaları, bombalamalar, facialar, fişlemeler... Yakalanmayan intihar eylemcileri...

Kanımca senaryo için stratejik önem taşıyan yerlerde kimse başa oyla gelmemiştir, diğer yerlerde de halk genelde oynanan oyunlardan, yapılan manipülasyonlardan etkilenerek "özgür irade"sini göstermiştir. Oy işin kılıfıdır. Paylaşım önceden tamamlanmıştır. 28 Mart'ta paylaşım ve manipülasyon sonuçları açıklanmıştır. Kim demiş seçimlerin olduğunu? Seçim başka yerde yapılmıştır. Zaten anketler de tamamen çarpıtmadır. AKP'nin %45 düzeyinde oy aldığı yanlıştır. Anketler buna psikolojik hazırlık anlamı taşımış, bu nedenle de yükseklerden uçmuştur. AKP'nin oyları % 60'lara, hatta %70'lere tırmanıyor-

muş! Tam tersine oy kullanmama isteği yine kabarmıştır. Uzan yine yardımcı olmuş, katılımı artırmak için birçok manevra yapılmıştır.

Seçimlerden sonra halk Kıbrıs sorununa odaklaşmışken, Sakıp Sabancı "ölmüştür". Yani bu kez Kıbrıs sorunu trans aracı olarak kullanılmış ve bunun gölgesinde Sabancı öldürülmüştür. Ölüm raporu inandırıcı değildir. Kanser olabilir ama kanserden ölmediği kesindir. Ayrıca Kuzey Irak'ta şaşırtıcı birçok oyunun yaklaşmakta olduğu bellidir. Bu oyunlar oynanırken Sabancı iki söz etse, tüm toplumu etkilerdi. Kanımca bu nedenle ölümü erkene alınmıştır. Onun ardından Sabancı ailesinin üçüncü bir ferdi daha öldürülmüştür. Penisiline allerjisi olduğu söylendiği halde orduda iğne yapıldığı için genç yaşında ölen Cem Sabancı... Bu aile kapitalist sistemin artık farklılaştığını, herşeyin çaktırmadan mafyalaştığını anlayamamanın, rahatça muhalefet yapabileceğini sanmanın lanetini yaşamaktadır. Kalan aile de aynı nedenle olanları bir türlü anlayamamaktadır. Konuşma riski yüzünden kritik noktalarda cinayete hedef olmaktadır.

"Politika" sürekli oyunlarla yürümektedir. Ama bütün bu oyunlar, göz göre göre, en başta yaşama hakkı olmak üzere demokratik hakların çaktırmadan budanması yönünde gitmektedir. Başka bir örnek: Son sıralarda Beyoğlu'nda ard arda iki cinayet işlendi. Askere gidecek iki genç, boğazları kesilerek öldürüldüler. Ardından gelen resmi açıklama, kanımca bu cinayetlerin hem azmettirenini, hem nedenini açığa çıkarmıştır. Beyoğlu kameralarla gözetlenecekmiş! Belli ki, böyle bir önleme karşı çıkmak insanların akıllarına bile gelmesin diye gençleri katlettirmişler. İnsanların, gençler katledilmesin isteğini sömürerek, anti-demokratik adımları çaktırmadan kabul ettirmektedirler. Acaba boynumuza vatandaşlık numaralarımızı asmamızı da isterler mi? Nasılsa biz insan değil, birer numarayız. Hangi numara hangi sokakta daha iyi görürler. Her mahallede birkaç cinayet ile her mahalleye de zamanla kamera yerleştirirler.

Bu arada bir de bedelli askerlik oyunu oynandı. Askerliğin satışa çıkması, "vatan borcu" kavramının da parasal borç yönünde değiştiğini göstermektedir. Epey eskiye dayanan ilk uygulamalarda, devletin rantiyeliği bu kadar ortaya çıkmamıştı ve parayı verip askerlikten kurtulabilenler sevinmişler, işin öteki yanlarını düşünmemişlerdir. Ama rantiyelik alıp yürüdükten sonra, bedelli asker-

liğin çağrışımları da tehlikelidir. Askerliğin de parayla satışa çıktığı ilk ağızda düşünülecek, otorite yerlere düşecektir. "Vatan borcu"ndan artakalan son kutsal kırıntılar da bitmesin diye bu konuyu artık askeriye getirmek istememektedir.

Önce AKP'li bir milletvekili tasarı hazırladı, ordu istemiyor diye geri çektirildi. Bu "ordu istemiyor"a ve "AKP orduyla çelişkili ama iyi geçiniyor" konularına imajlı dikkat çekmeydi. Ardından CHP'li bir milletvekili benzeri bir tasarı hazırladı. Ordu istemese de hem vatandaşa hizmet, hem savunma sanayine 15 katrilyon gelir diye tasarıyı getiriyorum dedi. Bu aynı zamanda, çok tokat yemiş CHP'ye bir kıyak da içermekteydi. Bak gerektiğinde o da orduya kafa tutuyor... Yani aynı zamanda ordu yine bir ihtihar eylemindeydi. Bu kez 15 katrilyon ve artistlerden CHP için...

Öte yandan kaç yıldır birlikte kutlanan 1Mayıs, sözde sol sendikaların ille de Taksim diye tutturmaları bahanesiyle ayrı kutlandı. Durup dururken Taksim nereden çıktı? Devrimci sendikacılığın bir raconu vardır. Taksim'de yapacağım dediği zaman yapacaktır. Vali beye izin vermeme alternafi bırakmayacaktır. Oya şimdi gereksiz bir manevrayla devlet pek güçlüymüş, sendikal hareket de çok rekabet içindeymiş gibi bir sonuç ortaya çıkmıştır. Her ikisi de gerçek olmaktan uzaktır. Bu manevrayı kim ya da kimler tezfahladıysa, onların aralarında figüranlar vardır. Yani bir kesim, senaristlerin kızıdır, geline iletilen mesajlarda aracı olmaktadır. Bir müsamereyle sanal gerçek yaratılmıştır.

Ardından YÖK ve imam hatipler konusunda sahnelenen müsamere geldi. Çıkarılmak istenen yasanın amacı, meslek liselerine ya da imam hatiplere yapılan haksızlığın giderilmesi falan değildi. Oyunda en kötü kullanılan imam hatiplilerdi. Bu yasa gerçekten çıkarılmak istenmekte miydi? Haksızlığı gidermek isteyen böyle mi yasa çıkarırdı? Neden yasa AKP başa geldikten yaklaşık 1,5 yıl sonra getirilmişti? Bu yasa sınavlara mı yetiştirilmekteydi? Gecikmenin nedeni olarak söylenenler çocuk oyununda mızıkçılık gibidir, komiktir, bunlar doğru olamaz, değildir. Rektörlerden öneri geciktiyse başbakan aylar sonra "aldatıldım" diye ortaya çıkmaz, söz verilen tarihte başbakanın sekreteri açar telefonu sorar ve konu kesinleştirilir. Ayrıca tam sınava beş kala, üstelik kesinleşene kadar bulanıklığı epey süre-

cek olan yasa mı çıkarılır? Yasanın çıkmayacağı belliydi. Tartışma, kavga-gürültü, sınavlara değil başka birşeye yetiştirilmekteydi ve zaten eğitim değil başka şeyler pişirilmekteydi. Belli ki bu konu tam istenen zamanda ortalık karıştırmada kullanılmak üzere elde tutulagelmiştir.

Önce eğitim pişirilmediğini ele alalım. Bu yasadan önce eğitimle ilgili başka katliamlar da vardır. Üniversitelerin araştırma fonlarını, burs verme, personel seçme yetkilerini vb. kısıtlayan yasalar çıkmıştır. Üniversiteleri bilimsellikten hepten uzaklaştıran, tekelci sermayenin teknik arka bahçesi durumuna sokan düzenlemeler yapılmıştır. Üniversite saldırı altındadır ve bu, üniversiteye girmek isteyen meslek liselinin ve imam hatiplinin de çıkarına aykırıdır.

Bu yasaya gelince. Yasa YÖK'te gerekli ve yeterli değişikliği yapmıyordu. Genel Kurmay'ın YÖK'e üye ataması ne demek? YÖK kalsa bile devletin, üniversitelerle anlaşma içinde yasasını çıkarmaktan başka hiçbir şeye karışmaması gereklidir. Yasa üniversiteye girişte meslek liseleri ve imam hatipler için katsayıyı tümüyle kaldırmıyor, aynı meslek dalında onlara pozitif ayrımcılık yapmıyordu. Yani dişe dokunur birşey getirmiyor, haksızlığı da gidermiyordu.

Türkiye laik olmadığı için, devletin imam hatip okulları vardır. Gerçekte imam hatip türü okulların, cemaatin parasıyla, cemaat vakıflarınca açılması ve yürütülmesi gereklidir. Ama kapitalizmi önce geliştirmek, ardından dini kullanarak, medeniyetler çatışması çomaklayarak bu kez de kurtarmak derdinden böyle değildir. 28 Şubat sonrasında ise hepten çorba edilmiş, normal mantığın dışında bir konuma getirilmiştir. Devlet hem din okulu açıyor, hem türbanı yasaklıyor, hem sınavda haksızlık yapıyor. Çünkü, kendisi sevilmiyor ya, inatlaşmayla din güçlensin istiyor. Mantıksızlık da devletin bu intiharından kaynaklanıyor.

Böyle çarpık ve hiç de laik olmayan, oyunbaz uygulamalarla gelinen noktada, imam hatipler, imam ve hatip yetiştiren meslek lisesi olmaktan çıkmış, çocuğu din öğrensin isteyenlerin çocuklarını gönderdikleri okullara dönüşmüştür. Türban yasağı kalkmazsa, buradaki kız öğrenciler üniversiteye nasıl gidecekler? Bu sorunun yanıtı açıktadır. Öte yandan, imam hatip bahanesiyle meslek liselerine de haksızlık yapılmaktadır. İmam hatip yalnız-

ca bahane olarak kullanılmaktadır. Herhalde, nasılsa meslek lisesi mezunlarına iş bulamayacağız, onun için bunların üniversite yolunu tıkayarak cazibesini azaltalım diye tasarlanmaktadır.

Öyle görünüyor ki, gelinen çarpık noktada, en azından türban yasağını kaldırmak ve imam hatipler dahil, meslek lisesi mezunlarına puanını tutturdukları üniversiteye girme hakkı tanımak, kendi meslek dallarına ilişkin alanlarda özel avantaj sağlamak gibi konuları kapsamlı olarak ele almak zorunlu olmaktadır. Ancak gençlerin geleceğiyle oyun oynamak için durduk yerde sorun yaratanlar, elbette bunları da yapmayacaktır. Nitekim yasa bunların hiçbirini yapmıyordu. Gerekçesi gerçek dışıdır. Bakın azıcık yapmaya çalıştık, ortalık karıştı, daha fazlasını nasıl yapalım havası atılıyor. Bu hava cıvadır. Meclis'te %70 çoğunlukla Türkiye'de devrim bile yapılır, eğer istenirse. Demek ki istenmiyor. İstenmediğini gizlemek için de bu müsamere sergileniyor. Yani tavşana kaç tazıya tut deniyor.

Bu müsamerenin derdi üzüm yemek değil bağcıyı dövmek ya da meslek liselerine, imam hatiplere yapılan haksızlığı kaldırmak değil, kutuplaşma yaratıp çatıştırmak ve başka amaçlara varmaktı. İmam hatipler buna yem olarak kullanıldı. Haziran'daki NATO zirvesi öncesinde ülkede tansiyon bilerek yükseltildi. Öğrenci gençlik Erickson yöntemleriyle, okulları, üniversiteleri tatil ederek vb. inatlaşmayla Bush ve NATO karşıtı büyük eylemlere sürüklendi. Ama aynı zamanda paramparça edildi. Daha doğrusu NATO zirvesi öncesinde öğrenci gençlik önceden bölük pörçük edilsin diye bilerek bu konu getirildi ve tansiyon yükseltildi. Meslek liseli imam hatipliye, imam hatipli meslek liseliye, hepsi düz liseliye ve üniversiteliye karşı düşürüldü. Böylece hem NATO karşıtı eylemler yapıldı ve bizde demokrasi var havası atıldı. Hem eylemlerin ciddi bir tehdit oluşturmasının önü alındı.

Öte yandan rektörler de, özellikle kızdırılmak istenmiştir. Bu kesim, Anıtkabir'den ve eğitim birliğinden başka birşey bilmedikleri ve demokratlığın yakınına bile gelemedikleri için çatışmada sahte laik rolünü gönüllü üstlenmekte ve bölücülüğe hizmet etmektedir. TV haberlerinde rektörlerin eylemine vatandaş protestosu övgüyle verildi. Aynı gün bir futbol takımının trafiği aksatmasına hiç kimsenin ses etmediği de verildi. Böylece, din ağırlıklı bir imajlı telkin daha sergilendi. Ciddi konularda gösteri yapma özgürlüğümüz bu imajla gölgelendi. Ayrıca bu yasa çık-

saydı, bir de hukuk katliamı olacaktı. Lisede okuyan gençler bu koşullarda liseye başlamışlardır. Yasanın geriye yürümemesi için şimdiden sonrakileri kapsaması gereklidir. Yasa çıkmadığı halde yaratılan imajla hukuk insanların kafasında katledildi çünkü kimse bu konuya eğilmedi.

Bir süredir bakanların, öğrenci protestosuyla karşılaştıklarında poliselere öğrencilere dokunmayın demelerinden, gençliğe kanca atıldığı belliydi. Bakanlar, kendi olmadıkları yerde polisin öğrencilere, bırakın dokunmasını, dayak atmasına bile birşey demezken, kendileri varken hoşgörü havası atmaktaydılar. Bu nasıl bakanlık? Ya polisin dayağına karşısındır ve ülke çapında bu işi durdurursun, ya karşı değilsindir ve bulunduğun yerde de durdurmazsın. Yapılan bakanlık değil figüranlıktır.

Bizzat hükümet ve muhalefet rolü oynayanlarca, "laik"- dinci çatışması bilerek ve isteyerek körüklenmiştir. Ancak oyuna göre, gerilimi körükleyen muhalefet ve orduymuş gibi gösterilmiştir. Halbuki yasa bu nedenle özel olarak o tarihte getirilmiştir. CHP'nin yasa konusunda söyledikleri de oyunun karşılıklı oynandığını göstermektedir. İmam hatipliler yıllarca bu ülkede üniversiteye girdiler. O zaman bu kadar önemli de değildiler. Şimdi CHP, sanki bu akıl dışı bir olaymış gibi konuşup duruyor. Herhalde toplumun hafızasıyla oynandığını biliyor ve buna güveniyor.

Yasaya "karşı" olan muhalif artistlerin, imam hatipler konusunu olmayan laiklik açısından ele aldıkları çapraz propagandayla Tayyip beye taban kazandırılmaktadır. Özellikle imam hatipliler ve meslek liseliler ondan yana kaydırılmıştır. İmam hatipler durduk yerde aşırı önem kazanmıştır. Yasa çıkmadığı halde Tayyip bey sorumlu olmamıştır. Yani iktidarsızlıkları yine oyuna bile yansımıştır. Bu müsamerenin ana amaçlarından biri tam Bush gelmeden gençleri birbirlerine düşürmekse, bir diğeri de milli egemenlik tartışması ardında başkanlık sisteminin ve yargıda değişikliğin yolunu döşemektir.

Meclis'in tümü seçmenin yalnızca %42'sini, manipülasyonların zoruyla, ite kaka, danışıklı müsamerelerle "temsil" ederken, milli egemenlik nutukları atılmaktadır. Bu, bir yandan, %42 sahte temsille %100 telkini yapmaktadır. Öte yandan, aynı zamanda yargıya getirilecek "yeni" düzenlemelerin de habercisi olmaktadır. Yani aynı zamanda yasama yargı kapışması sahneye kon-

maktadır. Hukuk dışı yasalara sınırsız serbestlik sağlamak amaçlanmaktadır. Çünkü bu tasarı "vatandaşların çoğunluğunun isteği"yle yargı arasındaki uyumsuzluğa dikkatleri toplamıştır. Buradan biryerlere varılacaktır.

Bu oyun da, en basit oyunların bile kanlı olduğunu bir kez daha düşündürtmektedir. Bir süre önce Tuzla'da Dost tarikatinden olduğu söylenen bir emekli binbaşı ve Pendik İmam Hatip Lisesi'nde felsefe öğretmeni olan eşi öldürüldü. Olayın başka yanları da olabilir zira bu şahısın beyin yıkama konusunda uzman olduğu söylenmektedir. Ama şu yanı akla soru getirmeye yetmektedir:

Bu cinayet, imajlı yoldan şu veriyi kayda geçti ki, imam hatiplerde felsefe öğretilir. Bundan bir süre sonra Barolar Birliği Başkanı resmi bir törende yaptığı çok resmi konuşmada, "imam hatiplerde mantık, felsefe öğretilmiyor" dedi. Bu, kafalarda hemen o haberi ateşledi ve geniş kesimlere, imam hatipler konusunda kuşku belirtenlerin son derece haksız olduğunu otomatik telkin etti. Barolar Birliği Başkanı televizyon bile seyretmiyor mu? Ya da Barolar Birliği figüranı mı? Ardından, kalktı özür diledi. Yani KESK başkanı Sami Evren'in yaşattığı sendromun aynısı sahnelendi. Bu psikolojik savaştır ve bu savaşta din ve "laiklik", Atatürkçülük, psikolojik harp dairesinin oyun araçlarıdır.

3.4.2. Ekonomik Artistlik Örnekleri

Kapitalizmin kâr hadlerinin azaldığını, devletlerin soygun aracı niteliğini aldığını, Türkiye akvaryumunda soygunun özel olarak garantiye alındığını, vb. söyledik. Dünyada kârları ve kâr hadlerini yükseltmek, ya da azalmasını engellemek vb. devlet ve hükümetlerin en önemli işidir. Türkiye'de beklenen rota gereği, bu daha da önemlidir.

Ekonomik artistlik örneği de olur mu diyeceksiniz. ABD'de bunun çok "ileri" teknolojileri geliştirilmiştir. Başlarda Amerikan ekonomisiyle ilgili olarak değindik, dolar da, hisse fiyatları da olması gerekenden yüksektir. Borsada düpedüz soygun yürümekte, insanlar yatırımlarını kaybetmektedir. Borsadaki büyük şirketler, yayınladıkları "parlak" bilançolarla piyasadan bedava para çekmektedir. Ciddi ekonomi politikaları uygulamayan devlet kuruluşları, psikolojik balon uçuran hükümetler,

sahte bilanço yayınlayan şirketler vb. hepsi bu oyunun içindedir. Ayrıca, "Allah"ın Amerika'daki "doğal" felaketleri artırdığı, "teröristler"in ABD'ye fena halde saldırdığı da gözle görülen bir gerçektir.

Bazı oyunları anlayabilmemiz için kapitalizmin bazı işleyişlerine kısaca ve kabaca bakmak gereklidir. Çünkü kapitalizmin işleyişi bizim ev ekonomimiz gibi değildir. Sokaktaki insanın yanılgısı, böyle olduğunu düşünmesinden gelmektedir.

Kapitalistin sermaye yatırımları iki ana bölümden oluşur:

Biri makina ve ham maddelerden oluşan, "değişmeyen" sermaye C'dir. C'ye "değişmeyen" denmesi, üretim süreci içinde kendi değerinin kullanılan kısmını aynen ürüne aktarmasından gelir. Örneğin 1000 dolarlık bir makinanın ömrü boyunca onunla 10 bin ürün üretildiyse, bu makina ürün başına 10 sent aktarmış demektir. C'nin de iki bölümü vardır. Biri sabit sermaye dediğimiz makina türü sermaye, diğeri, hammadde vb. döner (yani sürekli tükenen, yenisi gelen) sermayedir. Hammadde vb. de değerini aynen aktardığı için değişmeyen sermaye içindedir.

Sermaye yatırımlarının ikinci ana bölümü, "değişken" sermaye V'dir. Bu ücretler için harcanan sermayedir. Değişmesi de üretim sürecinde değer olarak artmasından, artık-değer ya da kâr yaratmasından gelir. Bu artık-değer ya da kâr S'dir.

Yani C+V yatırılır, sonunda C+V+S'ye varılır. Kâr hadleri dediğimiz ise kârın yatırılana, yani S'nin C+V'ye oranıdır. Baştan beri çok kere değindiğimiz kâr hadlerinin azalma eğilimi, C'nin giderek büyümesinden, S'nin payının düşmesinden kaynaklanmaktadır. S/C+V'de C büyüyünce, tüm oran azalmaktadır. Buradan da anlaşılacaktır ki, bu azalmayı önlemek için S'yi büyütmek, C'yi ve (işçi sayısını, dolayısıyla yaratılan artık-değeri azaltmadan ücreti azaltmak biçiminde) V'yi küçültmek için birşeyler yapmak zorunlu olacaktır. (Kâr hadleri düşme rotasına girince kapitalizmin insanlığı ister istemez barbarlığa doğru sürüklemesinin mantığı da bu kesirde saklıdır.)

Örneğin, işçilerin ücretlerini düşürmek ve çalışma saatlerini artırmak V'yi küçültüp S'yi artıracaktır. Öte yandan C'deki makina ve hammaddelerin değerini düşürmek (sermaye develüasyonu), hatta bunları zaman zaman kırıp dökmek, S/C+V'nin paydasını küçülteceği için kâr hadlerinde artışa neden olacaktır.

Örnekler çoğaltılabilir. Üretilmiş mal da paraya dönüşme

süreci yaşayan sermayedir. Onun yok edilmesi de istenen etki açısından geçerlidir. Öte yandan S'nin yatırıma geri dönmesini önlemek de bir önlemdir çünkü o yatırıma geri dönerse aynı sorun yeniden ve daha üst düzeyde üretilecektir. Dolayısıyla silahlanma harcamaları, lüks tüketim ve israf, kâr hadlerinin azalmasını yavaşlatarak bu sistem için hayırlı sonuç verecektir.

Kapitalizm krizmatik bir sistemdir. Üretim giderek daha çok toplumsallaşırken, hatta dünya-toplumsallaşırken, yani küreselleşirken, üretimin sonuçlarına giderek daha küçülen bir azınlığın el koymakta olduğu kapitalizmde krizin olması için ortamı hazırlayan üç etken vardır.

Birincisi, üretim ile tüketimin birbirinden kopuk olması, kapitalizmin üretimi doğrudan tüketime değil, kâra göre ayarlamasıdır. Üretim kârlı değilse, açlar, ihtiyaçlar dağ gibi yığılsa da, kapitalizm için anlam taşımayacaktır. Onun için anlam taşıyan tek şey kâr hırsıdır.

İkincisi, dolaşım mekanizması paraya bağlıdır. Mal ile o malı kullanan arasına para girdiği için, para açısından herhangi bir aksama krize ortam sağlamaktadır. Bu aksamaların nedeni, yaygın fakirliklikten, nakit darlığına, ödeme zamanları arasındaki farklara, mali politikalara vb. kadar uzanır.

Üçüncüsü, kapitalizmde üretim anarşisi vardır. Üretim araçları ve tüketim araçları üreten iki ana gurup sektörün dengede olması için, çalıştırdıkları ve çalıştıracakları işçilere yetecek kadar tüketim malı, eskiyen makinaları yenileyecek ve yeni yatırımlara yönelik birikimi yapabilecek kadar da üretim malı üretmesi bir ihtiyaçtır. Ama anarşi nedeniyle bu denge kör döğüşü içinde sağlanır.

Sermayesi olan kârlı gördüğü alana yatırım yapar. Kısa sürede çok verim almak, çok kâr etmek için makinalar alır, deliler gibi üretmeye başlar. Önceleri gerçekten de kârlıdır. Ancak zaman içinde iki şey olur: Biri, eklenen bu makinalar nedeniyle, ekonomide, değişken sermaye V ile değişmeyen sermaye C arasındaki oran ikinciden yana değişmiş ve kâr oranı azalmıştır. Bunun etkileri duyulmaya başlamıştır. İkincisi, ekonominin zorunlu kıldığı dengeler hesaba katılmadığı için, herkes deli gibi üretirken dengesizlikler belirmeye, satışlar düşmeye, stoklar yükselmeye başlamıştır. Bu yüzden de kâr oranları azalır ve kriz patlar.

Kriz başlayınca, birçok makina ya paslanmaya bırakılır, ya modası geçtiği için kenarda kalır. Bunların bazılarını krizde çökmeyenler ucuza alır, bazıları ise düpedüz atılır. İcra dairelerindeki ucuz makine ve aletler bu durumu yansıtır. Yalnızca makineler değil, krizlerde büyük bir yıkım yaşanır. Mallar çöpe atılır, hamsiler tarlaya gübre olarak kullanılır, ödenmeyen krediler bankaları batırır, fabrikalar kapanır vb.

Kapitalizm krizden yıkarak, yok ederek, geneliyle sermayenin, özellikle de değişmeyen sermaye C'nin değerini öyle ya da böyle devalue ederek, yani düşürerek çıkar. İflas etmişlerin makinalarını ucuza almak da bunu sağlar. Böylece, değişmeyen sermayenin değişen sermayeye oranı yine azalır, kâr hadlerinin yükselmesi için ortam doğar, dengesizlikler ayıklanır ve yeni bir devre başlar. Aynı süreç daha üst bir düzeyde tekrarlar.

İlk başlarda bu devreler yaklaşık 10 yıllıktı. Sonra farklılaştı. Ancak kapitalizmin krizleri kalkmadı. İşin özü şudur ki, kapitalizm belirli aralıklarla kriz geçirmeden yaşamaya devam edemez. Krizi deprem benzetmesiyle anlatırsak, bu 10 yılda bir 100 şiddetinde olabilir, 5 yılda bir 50 şiddetinde olabilir ya da 20 yılda bir 200 şiddetinde olabilir. Bazen her yıl 10 şiddetinde bir sallantıyla sorunu geçiştirebilir. Mutlaka bir deprem geçirecektir ve sistem geliştikçe bu deprem ihtiyacı daha da yükselecektir. Yukarıda her 10 yılda bir 100 şiddetinde diye başlayan bir örnek verdik. Sistem geliştikçe aynı zamanda 100 değil diyelim 150 şiddetinde deprem gerekecektir. İsrafa gidilecektir ki yeniden gelişme için yer açılsın. Hatta önceden fazlasıyla yıkım sonraki gelişmeye yer açar. Almanya, II.Dünya Savaşı'ndaki yıkım sayesinde, ABD'nin Marshall yardımıyla ayağa kalkmış, yabancı işçi çalıştırarak, yani kendine bir iç sömürge yaratarak bugünkü durumuna gelmiştir.

Şimdi günümüzdeki ekonomik artistliklere gelelim. Artistliklerin bir gurubu, düpedüz sahtekarlığa dayanmaktadır. Şirketlerin zararda oldukları halde kendilerini kârlı gösterdikleri bilançolar yayınlayarak hisse senidi çıkarıp borsadan vurgun vurmaları ABD'de yaygın uygulanmaktadır. ABD halkının bu alandaki kayıplarının 9 trilyon dolar kadar olduğu sanılmaktadır. Devlet de buna psikolojik balonlarıyla, döviz kurlarını suni olarak belirli düzeyde tutacak politikalarıyla vb. destek olmaktadır. Psikolojik balon deyip geçmeyin, kötü giden ekonomi için iyi gidiyor demek gerçekte sevimli bir palavranın ötesinde adi bir

yalandır.

Marks'ın *Kapital*'de sözünü ettiği, "menkul değer spekülasyonu yoluyla koca bir dolandırıcılık ve sahtekarlık sistemi üretmek" (agy, c.3, s.436) ve "kapitalist üretimin itici güdüsünü... en arı ve en devasa kumar ve dolandırıcılık biçimine geliştirmek" (agy, c.3, s.441), artık dev ölçütlerde ve küresel boyutlarda gerçekleşmiş durumdadır. 1986'da "borsa devrimi" denen işleyişin getirilmesiyle tüm borsalar birbirine bağlanmıştır. Soygunda "devrim" yapılmıştır.

Silah, ekonomik açıdan ne üretim malıdır, ne tüketim malıdır. ABD'de silah üretimini çoğunluğuyla özel şirketler yapmakta, silahların bir kısmını devlet onlardan satın almakta, bir kısmı ise dışarıya satılmaktadır. Silah üretiminin sermayesi S'den yani artık-değerden çıkmaktadır. Silah daha ileri teknolojisi olan bir değişmeyen sermaye C olarak yeniden üretime dönmediği için S'nin buraya harcanması, (bizim ev ekonomimiz açısından düpedüz israf sayılır) kâr hadlerinin düşme eğilimini yavaşlatmaktadır. Bir de dışarıya ihraç edildiğinde, yatırım, kâr hadlerinin düşüşünü hızlandırmadan, ekonomiye kâr enjekte etmiş olmaktadır. Lüks tüketimin mantığı da aynıdır. İsraf bu sistem için hayırlıdır.

Devletin silah almak için yaptığı harcamanın kaynağı S ve V, yani kârlar ve ücretler üzerinden alınan vergilerdir. Kâr hadleri azaldığından vergi yükü her yerde giderek ağırlığıyla halkın sırtına bindirilmektedir. Para asıl halkın cebinden çıkmaktadır. Silah endüstrisi, alıcısı (halkın cebinden alınan vergilerle devlet) garanti, fiyatı yüksek mal satmaktadır. Bazı kamu harcamalarının da benzer bir mantığı vardır.

Savaş ise çok daha yararlıdır. Sözünü ettiğimiz israfçı üretimi savaş boyunca süreklileştirmekte, savaş bölgesinde silaha talebi zorunlu duruma getirmekte, yeni ya da ek petrol gibi fazladan başka talepler gündeme getirerek kâr hadlerini zincirleme yükseltmektedir. Kore ve Viyetnam savaşlarını herhalde ABD bu gerçekleri II.Dünya Savaşı'nda keşfettiği için çıkarmıştır çünkü savaşlı yıllarda kâr hadlerinin yükseldiğini veriler de desteklemektedir (Chris Harman, *Explaining the Crisis*, Bookmarks yayını, 1987, İngiltere, s.80). Aynı teknik, soğuk savaşta, sonraki tüm askeri girişimlerde, İran-Irak savaşında, Irak'taki savaş oyunlarında uygulanagelmektedir.

Irak'taki savaşa halklar, bunca can ve para israf oluyor, bu oyun olamaz gözüyle bakmaktadır. Oysa ABD'nin kendi adamı Saddam ile savaş oyunu oynaması, bu oyunda ABD askerleri dahil çok sayıda insanın telef olması, silahların, petrolün kullanılması, ona büyük ekonomik avantajlar sağlamaktadır. Irak silah fuarı alanıdır. Suudi Arabistan'a silah satmaktadır. Kendi adamıyla savaş oyunu oynayarak, örneğin Almanya'ya ve Fransa'ya gol atmaktadır. Örneğin, Irak'a uygulanan ambargo, Fransa'nın petrol yatırımlarını durdurmuştur.

Benzeri örnekler Balkanlar'dan da verilebilir. NATO bombalamış, Türk inşaat şirketleri ihale almıştır. Yani günümüzdeki birçok savaş, bombalama vb. gerçekte ekonomik artistlik kategorisindedir ve neden olduğu israfla, açtığı silah ve can pazarlarıyla vb. kapitalizmin krizini emmektedir. Canlı öznelerle oynanan bilgisayar oyunu gibidir. Savaşa karşıysanız, kapitalizmi yıkmak zorundasınız çünkü kapitalizm altında başka bir seçenek geçerli değildir.

Yukarıda krizlerin yıkıp dökerek, israfa yol açarak nasıl yeniden gelişmenin önünü açtığını, savaşların da benzeri bir işlev gördüğünü belirttik. Şimdi gelelim "Allah"ın Amerika'daki "doğal" felaketleri artırmasına... Bu, 1990 dolaylarında keşfedilen ileri bir teknolojidir.

ABD'nin Exxon petrol şirketine ait bir tanker, 1989 yılında, Alaska'da kayalara çarpmış ve tonlarca petrol denize dökülmüştü. Bu ve böyle bir dizi olay ABD'de ayyuka çıkmıştı. O tarihlerde henüz senaryo artistliği için rehin alınmamış bulunan, bildiğimiz burjuva basın kategorisinde olan *Time* dergisi, bu konulara ilişkin olarak, Exxon'un 38 yıllık yöneticisiyle bir röportaj yapmış. Bunun bazı bölümlerini aktaralım:

"Soru: ...Alaska (Yukarıda sözü geçen olay kastediliyor -EE) yalnızca bir başlangıçtı. Onun ardından, Luisiana'da bir rafineri patlaması geldi. Sonra, New York'ta 567 000 galonluk dökülme ve son sıralarda, aynı alanda bir dökülme daha. Burada bir eğilim belirmiyor mu?

"Yanıt: ...Alaska'daki dökülme, karmaşık bir insan yanılgısı yüzündendi. Luisiana'daki... Allah'ın bir işiydi. O boru hattının niye delindiğini hâlâ bilmiyoruz, eskime gibi görünmüyor... Arthur Kill'e (New York'taki büyük dökülme) gelince, o boru hattının yarılması Allah'ın bir işiydi...

"Soru: Doğu Sahili'ndeki rafinerinizi neden kapattınız? Zira, son 5000 galonluk sızıntı çok çabuk temizlenmişti.

"Yanıt: ...O şeyi düzgün işletemiyorsak, hiç işletmeyiz. Bu konuyu daha öteye, Exxon'un ötesine götürebilirsiniz ve tüm endüstrinin sorunlarına bakabilirsiniz. 1989'da, yalnızca New York limanında, 386 dökülme olayı olmuştur, dolayısıyla, `bu endüstriye ne oluyor ve Exxon bu olanların bir parçası mı' diye sorabilirsiniz." (*agy,* 26 Mart 1990, s.38-39)

Görüldüğü gibi, 1989'da, "Allah", Amerika'da rafinerileri ve petrol borularını patlatmaya başlamıştır. Yani "Allah teknolojisi" piyasaya çıkarılmıştır.

Temmuz 1990'da olan ve 17 işçinin canını alan bir patlamadan sonra, Time dergisi, Teksas'tan Luisiana'ya kadar olan petrol şeridinde "yangınlar, tankerlerden dökülmeler ve patlamalar zinciri"nden söz ediyor. Bu diziden olayların bir başkasında da 23 işçi ölüyor ve 130 işçi yaralanıyor. Sendikanın açtığı davaya bakan mahkeme, bu olaylara karışan şirketlerden birinin, tam 566 tane "bilinçli" ihmalini saptıyor. (*Time*, 16 Temmuz 1990, s.48) O zamanlar henüz yargı da rehin durumda olmadığından, bu olaylarda "Allah"ın kimliği güzelce ortaya çıkıyor.

"Allah"ın yaptığı sabotajların tarihlerihleriyle petrol fiyatı arasındaki ilişki de çok ilginçtir. 1989 ortasından sonuna kadar yoğun bir sabotajlar dizisi gözlenmektedir. 1990 başında, ham petrol fiyatı 20 dolara yükselince, sabotajlar da bitmektedir. Ondan sonra, tam Körfez savaşı öncesinde petrol fiyatı yeniden düşünce, temmuz ayında, sabotajlar da yeniden gündeme gelmektedir. Yani, ABD petrol şirketleri, Kuveyt ve Birleşik Arap Emirlikleri'nin 1987'de üzerinde anlaşmaya varılan kartel fiyatı konusundaki oyun bozanlıklarını, petrol stokunu yok ederek "dengelemektedir". Bunda yeterince başarılı olunamayınca, sabotajlar zincirinin bir parçası olarak Kuveyt'in işgali gündeme gelmiştir. Yani "Allah"ın işini Saddam üstlenmiştir.

"Allah" teknolojisinin petrol stoklarına yönelik bu uygulaması başka "vizyonları" da beraberinde getirmiştir. "Allah" sellerle, depremlerle, tayfunlarla, hortumlarla da büyük katkılarda bulunabilir.

Afetler ne sağlamaktadır? ABD'de kalarak mantık yürütelim. Afet bölgesinde zorunlu bir tamir, inşaat vb. pazarı açmaktadır. Oralarda sigorta uygulaması çok yaygındır. Öncelikle sigorta şir-

ketleri sorunla muhatap olacaktır. Sigortacılık, ihtimali düşük olan risklerin paylaşımını sağlamaktır. Risk ihtimali yükseldiği zaman, sigorta şirketleri ya batacak, ya cazlayacaktır. Dolayısıyla bu afetler zinciri ilk başlarda sigortacılık alanında sermaye develuasyonu yapmıştır, şirketlerin birçoğunu batırmıştır. Batmayanlar da bazı durumları sigorta kapsamı dışında tutmak gibi katı kurallar ve yüksek primler uygulamaya başlamıştır. Böylece giderek bizzat halk afetlerin ana muhatabı olmuştur.

Afetler o yörede halka zorunlu harcama yaptırmış, kârlı yatırım alanları, bazen cesetlerle dolu canlı pazarlar açmıştır. Parası olmayana faizle kredi aldırmış, birilerine faiz kazandırmıştır. Devlet bozulan yolları, yıkılan köprüleri vb. yeniden yaptırmak "zorunda" kalacağı için onun vergi yükünü ağırlaştırmasına gerekçe sağlamıştır. O bölgede üretilen malların stoklarını etkileyerek fiyatlarını artırmıştır. Afet gerekçesiyle işçiler işten atılmış ve insani durumlar söz konusu olduğu için elleri kolları bağlı kalmıştır. Üretim yapan fabrikaların makinalarının ve mallarının israfına yol açmıştır. Üretimin seyrini yavaşlatmış ya da üretimi durdurmuştur. Bazıları, borsayı çalkalayarak o kanaldan vurguna da neden olmuştur. Yani bir krizin bütün işini, yeri ve zamanı iyi seçilmiş bu afetler yapmıştır, hem de kapitalizmin sürekli krize giren bir sistem olduğunu gizleyerek.... Bir taşla bir sürü kuş vurmuştur.

Aynı mantık, 11 Eylül gibi kapsamlı bir "terör"saldırısı için de geçerlidir. 11 Eylül'de iki bina birden büyük olasılıkla asıl olarak bombayla devrilmiştir. Bunun kılıfı olarak, havayolları sektörü 8 uçak "kaybetmiştir". Çoğu Alman kökenli olan sigorta şirketleri ayvayı yemiştir. O binalarda iş yapan birçok şirket sermaye yitirmiştir. İkiz kulelerin yeniden yapılması gündeme gelmiştir. 11 Eylül'den kısa süre sonra uçakları uzaktan kumanda teknolojisinin (sözde korsanlara karşı önlem olarak) bulunduğu açıklanarak kara teknoloji aklama işi de becerilmiştir. 11 Eylül'ün yararları saymakla bitmez...

ABD'nin en önde gelen ve dünya çapında kâr hadlerindeki azalmayla da yakından ilgilenen ekonomicilerinden olan, aynı zamanda *Business Week* dergisinde de yazan Michael Mandel, 2000 yılında çıkan *Yaklaşan İnternet Bunalımı* başlıklı kitabında şöyle diyor:

"1990'ların başları geldiğinde ekonomiciler, iş yaşamındaki

devresel krizlerin en doruk ve en düşük noktalarını nasıl önleyeceklerini (ya da en azından yumuşatacaklarını) anlama konusunda kendilerine oldukça güveniyorlardı." (www.nettime.org sitesinin 5 Ekim 2000 tarihli kitap tanıtımından)

Halka konuşurken kötülenen, yıkıldı döküldü denen Marksizm'den kapitalizmin krizlerinin işleyiş mantığını öğrenip, HAARP'taki gibi güçlü bir afet ve bela teknolojisine de sahip olsaydı, benim dedem de krizleri önleme, yumuşatma vb. konusunda kendine güvenirdi.

Buraya kadar ABD'deydik. Acaba Amerikan rüyaları gibi Amerikan belaları da Turkalaşmış mıdır?

Kriz belirtileri ve borsa ziyafeti

Ekonomide pembe bir tablo çizilmekte, Tayyip bey istikrarı yakaladık demektedir. Acaba neyin istikrarını? Verilere bakılırsa (buradaki veriler M.Sönmez'in NTV'deki çeşitli yazılarından ve DİE'den alınmıştır) 2003'te çalışanların reel gelirleri, tüketim harcamaları azalmış, işsizlik artmıştır. Zaten Tayyip beyin enflasyona karşı "mücadelesi" bunları varsaymıştır. Mustafa Sönmez'in de belirttiği gibi, izlenen yol, emeğin sırtına basarak, iç talebi kısarak üretim maliyetlerini azaltmak ve dışa açılmak, halkı yoksullaştıran bir ihracat ve turizmle, birilerinin ilerlemesini sağlamaktır. Merkez Bankası raporlarında şu değerlendirmeler sıralanmaktadır:

"2003 yılının ilk yarısında çalışılan saat başına reel ücret endeksi geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 3.2 oranında azalmış, buna karşılık çalışılan saat başına verimlilik aynı dönemde yüzde 4.4 oranında artış göstermiştir.

"Geçen yıl olduğu gibi 2003 yılında da tüketim harcamalarının artmasını kısıtlayan temel faktör, gerek sanayi gerekse tarım kesiminde reel ücret ve gelirlerin gerilemeye devam etmesidir.

"..Sanayi sektöründe reel ücretlerdeki gerileme özel firmaların üretim maliyetlerinin azalmasına ve böylelikle fiyat artışlarının yavaşlamasına katkıda bulunmuştur.

"2002 yılının ardından ve 2003 yılında da üretimde gözlenen verimlilik artışlarının reel ücretlere yansımaması, özel firmaların birim maliyetlerinin düşüşünü hızlandırmıştır. Birim maliyetlerdeki bu gelişmeler, özel firmaların dış pazarlarda fiyat

rekabeti yapmalarını mümkün kılmıştır.

"2003 yılında Türk Lirasının güçlenmesine rağmen, birim ücretlerin halen düşük seyrediyor olması ihracatı olumlu etkilemiştir.

"2001 ve 2002 yıllarında sırasıyla yüzde 8.4 ve yüzde 10.3 olan işsizlik oranı, 2003 yılının ilk 3 aylık döneminde yüzde 12.3 olarak gerçekleşmiştir.

"Mevcut dönemdeki düşük istihdam düzeyi, gelir dağılımının olumsuz etkilenmesine ve tüketim harcamalarının dengesiz dağılmasına neden olmuştur. Kamu kesiminde 2004 yılı için belirlenen maaş ve ücret artışları, önümüzdeki yıl gelir artışlarının oldukça sınırlı düzeyde kalacağını ve bu durumun iç tüketim harcamalarını kısıtlayacağını göstermektedir... Özel kesimde çalışanların reel gelir artışlarının da sınırlı bir düzeyde kalması olasıdır. Ayrıca tarımsal gelirlerde de önemli bir artış beklenmemektedir...

"..İşsizlik oranı oldukça yüksek bir seviyededir. Bu nedenlerle istihdam artışı olduğu durumda bile, 2004 yılında özel sektör ücret artışlarının da maliyet yönlü bir baskı yaratması beklenmemektedir."

Tayyip beyin yakaladığı istikrarın bir anlamı, kuşkusuz halka şirin gözükmekle fedakarlık istemek arasındaki istikrardır. Halk istikrarlı bir biçimde kazıklanmaktadır. Çıkarılan iş yasası, işçi haklarını 100 yıl geriye atlmaktadır. Akvaryumu soyma yönünde, geçmiş hükümetlerin uygulamalarıyla istikrar sağlanmaktadır. Tayyip beyi şirin gören kesim, tüm halka kazık atılmasına ortak olmaktadır. Ancak ortaklık bunlarla da kalmamaktadır.

2003'ün ilk yarısında Türkiye ekonomisi büyüyor ama büyümenin yaklaşık yarısı ihracata, yarısı stok biriktirmeye gidiyor. İhracat işçilerin belinin bükülmesi sayesinde sürebiliyor:

"Örneğin TV seti ihracatının patlamasının ardında, bu sektördeki reel ücret düşüşünün Şubat krizinden bu yana yüzde 33'ü bulduğunu, aynı düşüşün ihracata dönük giyim sanayiinde yüzde 20'ye yaklaştığını eklememiz gerekli." (Mustafa Sönmez, 7 Ekim 2003, NTV) Ancak aynı zamanda büyüme hızı yavaşlıyor. Belli ki stoklar sorun olmaya başlıyor. Yıla %11,5 gibi yüksek bir seyirle başlayan büyüme, ikinci üç aylık dönemde %3,7'ye kadar düşüyor. Öte yandan ikinci üç aylık dönemde, çeşitli uluslararası faktörlerin de etkisiyle, dolar düşmeye başlıyor. Böylece bir yandan stokların yükselmesi, öte yandan doların düşmesi ihracata

yönelik üretimde ve ihracatta ciddi sorunlar yaratıyor.

Madencilik ve inşaat sektörleri, mali sektör ve bankacılık 2003'e zaten sorunlu başlamıştı. Madencilik devletin terk-i diyarından doğan bir küçülme yaşamaktaydı. Özel madenler Türkiye'nin ileride dünya bor şampiyonu olmasına hazırlanmaktaydı. Bunu saymayabiliriz. İçeride inşaat, depremden bu yana duraklamıştı. Büyük inşaat firmaları, Moskova'da örneğini gördüğümüz gibi, havuzları insanların başına yıkmak pahasına da olsa, dış yatırımlarından kazanmakta, içeride yeni deprem sonrası açılacak dev pazara hazırlanmaktaydı. 2004 için 3,5 milyar dolarlık dış bağlantı yaptıkları yazılmaktadır. Yine de Türkiye'nin lokomotif sektörlerinden olan inşaat için birşeyler yapılma zorunluluğu vardı. Mali sektör ve bankacılık bilinçli yaratılan hortumlamalar yüzünden boşalmış, bizim cebimizden yeniden doldurulmaktaydı ve daha da doldurulacaktı.

Yukarıda saydığımız üç sektörde zaten sorunlar vardı. Ek olarak 2003'ün ikinci çeyreğinde tarım, hayvancılık ve turizm de sorunlar yaşamaya başladı. Yani kriz kapıya dayandı. Nitekim gayrı safi sabit sermaye oluşumunun reel büyümesinin birinci çeyrekte %9,3, ikinci çeyrekte %5,5 iken, üçüncü çeyrekte %0,4 olması da, bu sıralarda birşeylerin atlatıldığını doğrulamıştı. Bu durumda neler yapıldı? Neler, nasıl atlatıldı?

Bir kez, alınacak önlemlerle geçecek zaman içinde kayıpların telafi edilmesi için, psikolojik balonla bir borsa ziyafeti hazırlandı. Halkın durumu perişan ve dolar düşüyorken, fiyatlar düştü diye eksi enflasyon duyuruları yapılmaya başlandı.

Bu eksi enflasyon değil, 1929 krizi öncesindeki yıllarda da gözlenen deflasyondu. Yani toplumun borç yükünün artması nedeniyle paranın "değer" kazanması ve fiyatlarda düşüş olması. Bir yandan halkın reel geliri, tüketim harcaması iyice azalmaktayken, öte yandan toplumun büyük çoğunluğunun kişisel borç yükü artmakta, herkes borç ödeme peşinde koşmaktaydı. Borcunu kapatacağı para değer kaybetmesin diye parayı dolar olarak biriktiren halkın borcu, doların düşmesiyle de arttı. Özellikle tarım kesimi ağır bir borç yükü altındaydı. Bu gerilemenin basıncıyla TL "değer" kazanmakta ve bazı fiyatlarda düşüş olmaktaydı.

Bunun kriz belirtisi sayılması gerekirken, zafer psikolojisi pompalandı. Nitekim eksi enflasyon duyuruları yapıldığı halde

faizlerde çok daha az düşüş yansıdı. Zaten deflasyonun bir tanımı da toplumda geliri borçlulardan alıp borç verenlere aktarmaktı.

Pompalanan zafer psikolojisiyle borsa yükselmeye başladı. Dolayısıyla tekelci sermayenin ağlaşması azaldı. Amerika'nın yüksek teknolojilerinden biri kullanılarak, stok üretmekten ve düşük döviz kurlarından şimdilik kârı azalan tekelci sermayeye, borsa vurgunu yapma fırsatı sağlandı. Ancak bu durum geçicidir. Kanımca daha başka şeyler beklenmelidir.

Bunlardan biri, doların değerini oldukça yükseltecek ve borsayı de çökertecek bir operasyon olabilir. Bu operasyon, büyük olasılıkla yerel seçimlerden, borsa çıkabileceği en üst düzeye ulaştıktan, Türkiye'ye "girdiği" söylenen 4 milyar dolar sıcak para (yabancılar sömürüyor edebiyatı yapmıyorum, büyük olasılıkla bu para Türk ve Müslüman sahipli olduğu için, kılıf olarak "girdiği" söylenmektedir) büyük bir kâr edip, TL kazanç düşük kurdan dolara çevrildikten sonra ve elbette Tayyip beyi zor durumda bırakmayacak, "o hiç istemiyordu ama oldu" demeye kılıf oluşturacak gerekçelerle gerçekleşebilir. Bunu zaman gösterecektir. Bu gerçekleşmezse, reel ücretler daha da gerilетilerek bazı sektörlerin kârlılığı garanti edilecektir.

Borsa ziyafetinde teselli mükafatı dağıtıladursun, biz, "kriz kapıya dayandı, bu durumda neler yapıldı" sorumuza dönelim. Kriz yaşayan sektörler inşaat, mali sektör ve bankacılık iken bunlara 2003'ün ikinci çeyreğinde tarım, hayvancılık ve turizm de katılmıştı. Neler yapıldı, yapılıyor?

Kanımca, inşaat sektörünün ve bankacılığın sorunlarına Uzan ile birlikte "çözüm" aranmakta ve bulunmaktadır. Tayyip beyin duble yol projesi de inşaat sektörüne duble kâr kapsamındadır. Antalya'daki seller ve fırtınalar, sera sebzeciliğinde kriz boşaltma ve turizmi Antalya dışına da kaydırma işini yapmış ve yapmaktadır. Diğer bölgelerdeki ak afetler de hem tarımın krizini yumuşatmaya yaramış, hem çok sayıda trafik kazası sayesinde otomotiv yan sanayini canlandırmıştır. ABD'nin Uzakdoğu'da yaydığı SARS virüsü Türkiye turizmine destek sağlamıştır. Kurban kesmenin farzdan sünnete indirilivermesi ve bunun tam bir ak afete denk getirilmesi ise hayvancılığın krizini epey boşaltmıştır.

Bu bölümün en başında "Tayyip bey istikrarı yakaladık demektedir, acaba neyin istikrarını" diye sormuştuk. Bu sorunun

birkaç olası cevabına değinmiştik ama asıl cevabı işte bu noktadadır. Kanımca Tayyip bey, Michael Mandel'den aktardığımız konuda, yani iş yaşamındaki devresel krizlerin en doruk ve en düşük noktalarını önleme (ya da en azından yumuşatma) konusunda istikrarı yakalamaktan söz etmektedir. Bu gerçektir.

Turizmde SARSıntı

Irak savaşına rağmen, Türkiye turizmden kazançlıdır ve Tayyip beye göre bu, hükümetin başarısıdır. Neden olmasın? ABD'nin yaydığı aşikar olan SARS virüsü en çok Uzakdoğu turizmini sarsmıştır. Oraya gidecek turist kitlesi Türkiye'ye akmıştır. Kanımca SARS virüsü özel olarak bu iş için yayılmıştır (Çin'de fazla ölüm şu anda istenmez çünkü Çin malları olmasa ABD, İnglitere vb. kendi işçilerine iki kat fazla ücret vermek zorunda kalırlar ve Çin nüfusunu üretim temelinde çok iyi örgütlemişe benziyor.). Bu virüsün izlediği seyre bakılırsa, insan öldürmekten çok birilerini korkutmayı ve virüsün çıktığı bölgeden uzaklaştırmayı amaçlamaktadır. Bu virüsü haşa Tayyip bey yaymadığına göre, turizmin savaşa rağmen kazançlı olması da onun başarısı olmaktan uzaktır.

SARS virüsü Şubat 2003'te ortaya çıkmıştır. Türkiye turizminde sorunlar ise 2003'ün ikinci çeyreğinde istatistiklere yansımıştır. Bu şunu göstermektedir ki, SARSıntı, Irak savaşı nedeniyle Türkiye turizminde sorunlar yaşanacağını öngördükleri için önceden yapılmıştır. Amerikan teknolojisinin verdiği bu desteğin de gösterdiği gibi, Türkiye'nin turizm sektörü, kâr beklentileri arasında en ön sıralarda gelmektedir. Emek yoğun alanlarda sömürü oranları yüksektir. Dolayısıyla bu tüm ekonominin kârlılığını etkileyecektir.

Türkiye'ye gelen turist, diğer turistik bölgelere yeterince gitmeyip, Antalya'da toplanma eğilimi göstermektedir. Amerikan teknolojisi bu konuda da destek vermektedir. Antalya'nın yıllardır yaşamayıp da birden yaşamaya başladığı seller fırtınalar, kanımca yalnızca sebzecilik açısından değil bu açıdan da işlerine gelmektedir. Turizmi başka taraflara yayma işi görmektedir. Ayrıca, Antalya'ya büyük altyapı yatırımları çekerek, inşaat sektörüne destek olmayı, İsrail'e kiralanan Manavgat suyunu artırmayı da hedeflemekte olabilir.

Öte yandan bu konu, komploların kılıfı olacak komplo teori-

lerinin nasıl piyasaya sürüldüğüne de bir örnektir. STV, ikide bir Antalya açıklarında petrol bulunmuş olabileceğini söylemektedir. Belli ki, Antalya'daki vatandaş bu sel, fırtına işinde bir bit yeniği olduğu düşüncesindedir. O zaman yapılacak iş, en hayırlı komplo teorisini ortalığa sürmektir. Hatta bu gerçek nedenlerden biri de olabilir. Ama üçüncü sıradaki bir neden, birinci sıradaymış gibi öne sürülür ki ucu vatandaşa, seralar bilerek zarara uğratılıyor diye değil, petrol bulunacak diye yansısın ve devlete nefret yerine geleceğe boş umut yaratsın.

Tüm dünyada yaşam koşulları kötüleşmektedir. Türkiye'ye gelen turistin çoğu gelişmiş ülkelerin orta gelirli vatandaşlarından başkası değildir. Bu durumda turizmin kârlı bir alan olarak sürebilmesi için, turistlerin çok ucuza paketler bulabilmeleri, bunun için de Türkiye'de döviz kurlarının yükselmesi gereklidir. Turizm, dev işsizliği biraz azaltabilecek emek yoğun bir alan olduğu için de önemlidir. Ancak Türkiye'deki işsizlik turizmin bile ememeyeceği ölçüdedir.

Kapitalizmin içinde bulunduğu koşullarda turizmin çok kârlı bir alan olarak yatırımları çekebilmesi için ücret düzeyinin reel olarak bugünkü asgari ücretin bile altına inmesi gereklidir. Bu durumda ailenin birçok ferdinin çalışması bir zorunluluk olarak belirecek ve gizli işsizlik de açık işsizlik kategorisine geçecektir. Bu sistemin işsizlikle başedebilmek için katliamdan başka bir alternatifi artık ufukta görülmemektedir. Buna ileride geleceğiz.

Kurban'ın sünnet sayılması ve Ak afetin bastırması

Kurban Bayramı'ndan kısa süre önce, hem de Diyanet İşleri Başkanı'nın ağzından, kurban birdenbire Sünnet olarak ilan edildi. Yıllar içinde bu konuda farz mı, vacip mi tartışması yapıldığı olmuşken, bu kez birden sünnete indirgendi. Ceviz Kabuğu programında konuşan, Marmara İlahiyat Fakültesi Doçenti Bayraktar Bayraklı bunun bir komplo olduğunu söyledi. Gerçekten de Kevser Suresi'nde "sen de Rabbin için namaz kıl ve kurban kes" denmekte (*Elmalı Hamdi Yazır'ın meali,* s.602), kurbana namaz ile eşit değer verilmektedir. Yani Kuran'a göre, kurbanın farz olduğu açık bir gerçektir.

Ancak başka gerçekler de vardır. Biri, o tarihte hayvancılık sektöründe, balıkçılık hariç, ciddi bir krizin bir süredir birikmekte olduğudur. Kriz ne yapıyor? Kırıp dökerek çürüterek vb. mal ya da para biçiminde sermaye develüasyonu yapıyor ki, yeni

devre yeniden kârlı başlasın. Kriz aynı zamanda krizmatik bir sistem olan kapitalizme lanet ettiriyor. O zaman sen düdüklü tencerede bir delik açarsın ve buharı yavaştan boşaltırsın. Sektörü kontrollü bir biçimde kendin zarara sokarsın. Böylece devresel krizin en doruk ve en düşük noktalarını önleme (ya da en azından yumuşatma) konusunda istikrarı yakalarsın. Hem de kimse kapitalizmin krizini yaşadığını anlamadan...

Kurban Bayramı'nda ne oldu? Hayvan satıcıları uzun yollardan geldiler. Yetkililer onlara belki de iyilik olsun diye, rüzgardan korunaklı, çukur ya da düz ayak yerler gösterdiler. Tam bu sırada, siz şu "allah"ın işine bakın ki, Ak afetin gelesi tuttu. Kurban satan yerleri kar kapladı, sular bastı, soğuktan hayvanlar kırıldı, neredeyse insanlar kırılacaktı... Bir yandan bunca çile, öte yandan Kurban da sünnete indirgnince, satıcılar hayvanları uzun yola geri götürdüler, zarar ederek memleketlerine döndüler. Ve "ah felek, kimine kavun kimine kelek" dediler. Ak afetin de, feleğin de kapitalizmin yaratıkları olduğunu bilemediler.

Aynı olgu tarım alanında da yaşandı. Ak afetler, Antalya'daki fırtınalar, seller, tarımda büyük zararlara yol açtı. Sebze meyvenin bir kısmını sel aldı gitti, bir kısmı yolda don yedi, bir kısmı zam yedi. Küçük bir azınlık zamlı satışlardan vurgun vururken, çoğunluğuyla sebze meyveler, seralar, üreticiler ziyan edildi. Dünyada bu yollara bulaşmadan ve krizler yaşamadan tarım ve hayvancılık yapmanın yolları vardır ve kapitalizme artık ihtiyaç kalmamıştır.

Dikkat edilirse, Ak afetlerle aynı sıralarda AKP tarım ve hayvancılık alanında yeni projeler hazırlamaktadır. Her köye ziraat mühendisi, veteriner türü sözler duyulmaktadır. Kriz boşaltılıp işler tam kâr kıvamına gelince herhalde proje uygulanacaktır ve belki de bir süre "başarılı" olacaktır. Ama sizin istediğiniz böyle entrikalarla mı başarı sağlanmasıdır? Kaldı ki bu yoldan kalıcı başarı da sağlanamayacaktır. Bu krizi atlattınız, gelecek sefer başka entrikalar yapılacaktır.

Diyeceksiniz, canım Kurban Bayramı öncesinde kurbanı Sünnet ilan eden Tayyip bey değil ki... Tabi o olmayacak. Artık başa hükümetler, partiler, vb. değil, Diyanetiyle vb. tam kadro oyunlar geliyor. Bu oyun içinde kimisi bilinçli artist, kimisi bilmeden figüran oluyor. Yani birisi gidip Diyanet İşleri Başkanı'na "hazır Kurban Bayramı yaklaşırken şu görüşünü

söyle, iyi olur" demiş, o da söylemiş olabilir. Sorun şahısları suçlamak değildir. Çözüm ise dünyaya din değil, bilim açısından bakabilmektir. Kapitalizmin krizlerini, HAARP diye bir merkezin olduğunu ve ak-kara her türlü afeti becerdiğini Kuran'ın hangi suresinde bulabilirsiniz? Kaldı ki Kuran'da Maide Suresi'nde "adaletli davranın" demektedir.(*Elmalı Hamdi Yazır'ın meali,* s.107) Bu, adında "adalet" sözcüğü olan ve dinden dem vuran her partiyi adaletli sanmak mı demektir?

Kanımca eğer dininizi gerçekten korumak istiyorsanız, onun medeniyetle başabaş gitmesini sağlamanız gereklidir. Yoksa birileri onu oyuncak etmektedir, edecektir ve hem medeniyet, hem din elinizden gidecektir.

Kuran'da Hac Suresi'nde şöyle denmektedir:

"O gövdeli hayvanlar var ya. Biz onları da Allah için kesilen kurbanlıklar arasında kıldık. Sizin için onlarda hayır vardır, bu yüzden ön ayaklarının biri bağlı olarak bir dizi halinde dururlarken üzerlerine Allah'ın adını anın (öyle boğazlayın). Yanları yere yaslandığı vakit de onlardan yiyin, kanaat edip istemeye de, isteyene de yedirin. O böylece onları sizin emrinize verdi ki şükredeseniz." (*Elmalı Hamdi Yazır'ın meali,* s.335)

Tüm hayvanların hormonlu olduğu, hayvan eti yemeden insanların daha sağlıklı olabileceğinin anlaşıldığı koşullarda et verdiğiniz insana belki de kötülük ediyorsunuz. Bilimi izlemek zorundasınız. Ayrıca yukarıdaki satırlar 622 yılının gelişmişlik düzeyinde bir gariplik taşımamaktadır ama 2000'li yıllarda bir çocuğa okutursanız, tüyleri diken diken olacaktır, size kötü insan gözüyle bakacaktır. Çünkü günümüzde medeniyetin ulaştığı düzeyde, o bunu artık vahşet sayacaktır. Kuran bir çocuğun bile kolayca anlayabileceği bir kitaptır ama bu gibi sorunlar yüzünden Kuran kurslarına ihtiyaç vardır. Böylece geliyoruz ikinci gerçeğe.

Yukarıda, kurbanın farz sayılması gerektiği gerçeğinden söz etmiş, başka gerçekler de vardır ve biri krizdir demiştik. İkinci gerçek de AB toplumlarının bu vahşeti kabul etmeyeceğidir. Bu açıdan da Kurban'ı sünnet saymak işlerine gelmektedir. Dünyada medeniyet her yerde hızla geri çekilmek istenmektedir ama neyse ki henüz çekilememiştir ve umarız çekilmez.

İnşaat ve bankacılığa kan: Mr. ReCem Tayyip ErdUzan

3 Kasım seçimleri öncesinde Cem Uzan'ın Tayyip beye ne kadar

yardımcı olduğunu görmüştük. Bu dünya çapında zengin, yakışıklı ve Amerika'yla da içli dışlı prens, birden halkımızın dertlerini dile getirmeye başladı. Anan turp baban şalgam, sen nereden çıktın böyle gülbeşeker? Bu kişinin kendi partisi fazla oy almadı. Ama zaten buna programlanmadı. Cem Uzan trilyonlar harcayıp "oyunuza sahip çıkın" diye kapı kapı dolaşmasaydı, katılım çok daha düşük olacak, Tayyip bey de aldığı oyları "zafer" diye gözümüze sokamayacaktı.

Değindiğimiz ikinci yardım konusu, İstanbul'daki bombalamalardan sonra Uzan'ın teröre karşı bayrak kampanyası açmasıydı. Hem de Erdoğan'la sözümona çok keskin bir kavga içindeyken yapılan bu jest, şu imajı canlandırmaktaydı: Hükümete çok karşı olsan da, kritik noktalarda birlik olacaksın. Yani imaj, Tayyip beyin Bush özentisi ulusa sesleniş konuşmalarında işlediği "bu sizin devletiniz" konusunun canlısıydı.

Üçüncü yardımlaşma yerel seçimlerdedir. Dördüncü yardımlaşma ise ekonomidedir. B:unu biraz uzunca ele almak zorundayız, çünkü gerçek, ayrıntıların bütünlenmesiyle belirmektedir. Böyle bir konu için harcanan düşünme, yazma, basım emeğine de, harcanan kağıda da yazıktır ama işin mantığı, mekanizması ayrıntılanda gizlidir.

Geçenlerde (22 Şubat 2004, televizyon haberleri) Uzan konusu sorulduğunda Tayyip bey, o "mağdurları oynuyor" dedi. "Mağdurları oynamak" kavramı, gerçek bir mağduriyet olmadığını, rol yapıldığını varsaymaktadır. Mağdurlar nasıl oynanır, Tayyip bey elbette çok iyi anlayacaktır. Evet Cem Uzan, mağdurları oynuyor, aynen zamanında Tayyip beyin oynadığı ve sonradan Türkiye'ye oynattığı gibi.

Mağdurları oynamak için önce mağdur üretimi gerekiyor. Mağdur üretimi, Star-Hürriyet çatışmasıyla, Star'ın dağıtılmamasıyla başlıyor. Motorola-Telsim arasındaki olayın, Doğan medya gurubunda abartılı verilmesiyle sürüyor. Seçimlerden önce Uzan Erdoğan arasındaki "keskin rekabet"e dikkatler çekildikten sonra ÇEAŞ ve Kepez'le, İmar Bankası bahanesiyle tüm şirketlere karşı girişilen göstermelik linç operasyonuyla yükseliyor. Senaryosu önceden yazılmış bu olayda, bir noktada çalışanların kullanılacağı bilindiği için, mağdur üretimi sırasında aynı zamanda medya çalışanlarının kamplaştırılmasına da özel dikkat ediliyor.

Olayda hortumlamayı "hortumculara karşı mücadele" görüntüsü altında sürdürme, kriz boşaltma, sermaye develüasyonu ile kâr hadlerini etkileme, doların düşmesini engelleme ve belki bir de, devletin istatistiklerine yansıtmadan, kaçak olarak büyük bir para transferi vardır. Para transferleri istatistiklerde, hesaplarda görülürse, devletin mağduru oynaması zorlaşacak, halk kazıklandığını anlayacaktır.

Şimdi Uzan olayına daha yakından bakalım. Yukarıda da değindiğimiz gibi, gerçekte olayın başlangıcı *Star-Hürriyet* çatışması, *Star*'ın dağıtılmamasıdır. Biz oralara fazlaca uzanmayacağız, yalnızca son olayları ele alacağız. Bu konuda *Star* yazarı Can Ataklı'nın yazılarından yararlanacağız. Kanımca kendisi aldandığı ölçüde aldatmıştır. Yani düpedüz yalan yazmamıştır. Motorola, ÇEAŞ ve KEPEZ, İmar Bankası olayları, *Star* ve diğer bazı şirket çalışanlarının eylemleri. Konu başlıklarını kabaca böyle guruplayabiliriz.

Önce Motorola olayını duymaya başlamıştık, bundan başlayalım:

"...Motorola, Telsim şirketiyle bir anlaşma yapıyor...

"Ancak her ticari anlaşmada olabileceği gibi Motorola ve Telsim arasında ihtilaf çıkıyor.

"İki şirket mahkemelere başvuruyor.

"Bu sırada büyük bir medya grubu, Telsim aleyhine Motorola lehine bir kampanya başlatıyor.

"Türkiye'deki iktidarlar bu olaya sessiz kalıyorlar. ...

"Bundan güç alan Amerikan şirketi, sorunu İsviçre'deki mahkemelerde çözmek yerine, kendi ülkesinde, kendi kentinde ve hatta kendi bölgesindeki bir mahkeme ile halletme yolunu seçiyor.

"Amerikan mahkemesi, her ülkede görülebileceği gibi doğal olarak kendi şirketinden yana tavır alarak Telsim'i mahkum ediyor.

"Gerçi bu mahkumiyet henüz kesinleşmiş değil, çünkü ortada çok ciddi uluslararası bir sorun var.

"Bütün bu gelişmelere Türkiye Cumhuriyeti hükümeti sessiz kalıyor. Görünüşte sessiz kalıyor ama, el altından Amerikan şirketi ile temas kuruluyor.

"Ama, her ne hikmetse ihtilafın tarafı olan Türk şirketi ile tek bir görüşme bile yapılmıyor....

"Toplam üç milyar doları bulan bir ihtilafta Türk şirketinin tek başına suçlu olması ya da dev bir Amerikan şirketini dolandırması akla ve mantığa da aykırı değil mi? ...

"İlle de Türk şirketini tutmak zorundadır demiyorum ama, en azından Türk şirketini de dinlemek zorunda değil mi? ...

"İşte Erdoğan'ın Amerika gezisinde ağızdaki bakla da çıkıyor. Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı, bu Amerikan şirketinin yöneticilerine diyor ki: 'Biz Türk şirketi ile ilgili gerekeni yaptık, ama şu anda yargı safhasında.'

"Ne demektir, 'Türk şirketi hakkında gerekeni yaptık?'"(*Star*, 31.1.2004)

Bu kitapta değindiğimiz senaryo oynanırken bile, bir Amerikan şirketi ile bir Türk şirketi arasında gerçekten anlaşmazlık çıkabilir. Her anlaşmazlık da bu kitapta değindiğimiz senaryo çerçevesinde bir anlam taşımayabilir. Ancak, olayların devamını da yaşadıktan sonra geriye dönüp baktığımız zaman bu olayın hiç de öyle olmadığı kanısındayım.

Can Ataklı bu olaylar dizisinde sürekli akıl mantık arıyor ve bir türlü bulamıyor. Akıl mantık yoksa, ki gerçekten yoktur, o zaman başka şeyler vardır. Uzan gurubu, Ortadoğu, Kafkasya, Orta Asya gibi önemli bölgelerle bağlantılıdır ve dünyada son yılların en kârlı alanı olan telekomünikasyon alanında ön sıralardadır. İki şirket arasındaki sözleşmeye göre İsviçre mahkemesinde görülmesi gereken bir dava, keyfi bir biçimde Amerika'da görülmüştür. Bunun sonucunda Uzanlar mağdur duruma düşmüştür.

Aynı bunun gibi, Türkiye devletinin mantık dışı tutumu da Uzanlar'ı mağdur etmektedir. Malum, mağdur gösterilmek, günümüzde tam tersine öne sürülmenin bir tekniğidir. Kim bilir, belki Uzanlar Avrupa'da, Amerikan şirketleriyle ve Türkiye devletiyle çelişki örtüsü altında, mağdurları oynayarak, telekomünikasyon alanında tüm ortakları adına, örneğin diyelim Fransızlar'dan pay kapacak ve Motorola'dan dolandırdığı söylenen para da Motorola'nın sürpriz yatırım payı sayılacak olabilir. Öte yandan Amerika'yla mahkemelik ya, Türkiye'de "milli" sermaye sayılabilecektir. Olayın müsamere olduğu kesindir. Motorola-Telsim olayı, yalnızca Türkiye kamuoyunu değil, AB'yi de kapsar bir biçimde öne sürülmektedir.

Şimdi ÇEAŞ ve KEPEZ olayına bakalım. Can Ataklı bunu da

şöyle aktarmış:

"ÇEAŞ ve Kepez'e ortada bir yolsuzluk, vurgun, soygun olduğu için el konulmadı. ..

"ÇEAŞ ve Kepez elektrik üretiyor. Devlet, özelleştirme kapsamında bu iki enerji şirketinin elektrik üretme, iletme ve dağıtma haklarını bir imtiyaz olarak satışa çıkardı...

"Uzan Grubu da, yıllar önce Türkiye'nin en önde gelen büyük holdingleriyle özelleştirme ihalesine girdi. En yüksek fiyatı verdi. Vadettiği parayı son kuruşuna kadar ödeyerek iki şirketin imtiyazını 2058 yılına kadar elde etti.

"ÇEAŞ ve Kepez'in alınmasından 7 yıl sonra Türkiye Avrupa Birliği uyum yasaları çerçevesinde bazı kanunları Meclis'ten geçirdi.

"Bu yasalardan birine göre enerji sektöründe üretim, dağıtım ve iletimin aynı elde toplanamayacağı hükme bağlanıyordu.

"Bunun üzerine devlet Uzan Grubu'ndan elinde tuttuğu imtiyazlardan birini geri vermesini istedi. ...

"Uzan Grubu haklı olarak kendisine verilen imtiyazın eski olduğunu, bir kanunun geriye doğru işletilemeyeceğini savundu.

"Bu nedenle karşılıklı davalar açıldı.

"Yine de, Uzan Grubu, elindeki imtiyazlardan birini verebileceğini, ama devletin de bunun bedelini ödemesi gerektiğini bildirdi.

"Devlet buna da razı olmadı. Elindeki gücü kullanarak imtiyazlardan birini bila bedel almakta ısrarcı oldu.

"Sonuçta devlet, devlet olmanın da gücünü kullanarak imtiyazın tümünü iptal etti. ...

"Bir imtiyazı iptal edebilirsiniz. Ama o zaman karşınızdakinin mağduriyetini de ödemek zorundasınız.

"... ÇEAŞ ve Kepez için milyar dolarlarla ifade edilecek yatırımlar yapılmış durumda.

"Şimdi durum şudur: Devlet, hiçbir yolsuzluğu olmayan, çok iyi yönetildiğini ve çok iyi kazandığını bizzat kendi raporlarıyla belirlediği, vergi rekortmeni iki dev şirkete, tamamen hukuki nedenlerle el koyuyor.

"Enerji Bakanlığı bu tasarrufu yaptıktan sonra bir kenera çekilip gelişmeleri izlemeye başlıyor.

"Oysa bu operasyonun yarattığı zincirleme reaksiyonla Uzan Grubu telafisi mümkün olmayacak ağır maddi hasara uğruyor.

Uzan Grubu'yla birlikte 400 bine yakın vatandaş da hiç haketmedikleri biçimde mağdur ediliyor.

"Devlet durup dururken kendi yarattığı sorun nedeniyle sıkıntıda.

"Bir taraftan vatandaşın parasını ödemek durumunda.

"Öte tarafta ÇEAŞ ve Kepez'e el konulması nedeniyle hem ülke hukuku açısından hem de Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde başlayacak davalar nedeniyle çok ağır bir tazminat riskiyle karşı karşıya." "*(Star,* 12.11.2003)

Bir sürü hukuk kuralı çiğnenerek, sonunda ceza yenecek bir uygulamaya başvuruluyor. Devlet aptal ımı? Birileri girilecek zarardan daha çok kâr elde edecek olmasa devlet bunu yapmaz. O zaman Uzanlar'la da uğraşmaz. Herşey çok mu yasal yürüyor? Sonra, Tayyip beyin gidip ABD'de Türk şirketi aleyhine konuşması da tam imaj yaratma izlenimi veriyor. Yani Motorola olayına ilişkin yazdığımız mağdur imajı üretimi sürüyor. Daha çok şey söylenebilir. Ama şeytan bunun asıl neresinde?

Bir taşla hep çok kuş vuruluyor. Ama kanımca bu konuda vurulan taşlardan en önemli biri asıl şudur: ÇEAŞ ve Kepez'e el konması tam bu şirketler kâr dağıtacakken yapılmıştır. Şeytan işin burasındadır. Yalnızca ÇEAŞ'ın 293 trilyon kâr payının 100 trilyonu dağıtılmıştır. 193 trilyon dağıttırılmamıştır. İleride dağıtılacakmış..

Türkiye tam krize girecekken en az 193 trilyonluk sermaye piyasaya sokulmamıştır. Nitekim bu olay 2003'ün üçüncü çeyreğinde olmuştur. Aynı dönemde gayrı safi sermaye oluşumu önceki dönemlere göre çok küçük, yalnızca %0.4'lük bir artış göstermiştir. Yani 12 300 kişinin parasına el konarak, yalnızca ÇEAŞ-Kepez operasyonundan en az 193 trilyonun yatırıma gitmesi önlenmiştir. Yukarıda sözünü ettiğimiz kriz boşaltma teknolojisi Uzanlar'la anlaşmalı olarak devreye girmiştir. Belki Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin kararıyla ÇEAŞ ve Kepez ileride geri verilecektir. Bilemeyiz... Tabi bu olay kendi başına değildir. Motorola'yla başlayan olaylar dizisi içindedir. Şimdi aynı diziden İmar Bankası olayına bakalım.

İmar Bankası gerçekte Rumeli Holding'in cüzdanıdır. Bu durumu ve Rumeli Holding'in nasıl çalıştığını, en iyi, İmar Bankası Teftiş Kurulunda Müfettiş olarak görev yapmış bir kişinin yayınlamış olduğu duyurudan anlayabiliriz. Seçimler

öncesinde internetten ulaşan bu duyuruyu aktaralım:

"Ben uzun bir süre İmar Bankası Teftiş Kurulunda Müfettiş olarak görev yaptım. Bu süreç içerisinde Rumeli Holding'e bağlı 350 adet irili ufaklı şirketi tanıma imkanı da buldum ... hem banka şubelerinin, hem genel müdürlüğün ve hem de holding şirketlerinin denetimlerinde bulundum.Tabii ki bu denetimlerde uzun ve kapsamlı raporlar hazırladık. Hazırladığımız raporlar hukuk dışı tüm uygulamaları ortaya koyan mühim raporlardı.... Şimdi size kısaca şunları ifade etmek istiyorum:

"1. Rumeli Holding şirketlerinin çoğu İmar Bankası'ndan usulsüz kredi kullanmaktadır, ...taahhütnameler herhangi bir inceleme olur diye hazırlanmakta, kredi kapanana kadar bu inceleme yapılmaz ise (bankalar yeminli murakıpları tarafından) kredi taahhütnameleri yok edilmektedir, banka hesaplarında ise geriye yönelik uygulamalar yapılarak kredi hiç kullandırılmamış gibi düzenlemelerde yapılmaktadır.

"2. Rumeli Holding şirketleri arasında muhasebe hileleri ile konusu birbiri ile alakasız şirketler arasında ticari ilişki varmış gibi alım satımlar yapılmakta kar dengelemesine gidilerek vergi kaçırılmaktadır.

"3. Yeminli Mali Müşavirlere, bazı siyasetçilere, devletin denetim elemanlarına rüşvet verilerek holdingin kapsamlı ve geniş denetime tabi tutulmasına engel olunmaktadır.

"4. Toplu olarak işten çıkarılan işçilere dava açarak kazandıkları hakları olan kıdem ve ihbar tazminatlarının ödenmemesi için hukuki boşluklardan faydalanılarak zarar verilmektedir. Örneğin benim İzmir'de Genel Müdür Yardımcısı olduğum DEMAŞ isimli şirketin bağlı bulunduğu METAŞ'ın işçileri toplu olarak işten çıkarılmış, bu kişiler dava açmışlar kıdem ve ihbarlarını almaya hak kazanmışlardır.

"Bu parayı ödemeyince işçiler Metaş'a hacze gelmişler, fabrikanın demirlerine el koydurmuşlar, demir satışında ise yine holding şirketleri satışa iştirak etmiştir. Satış sonunda bir Rumeli Holding şirketi olan Yapı Ticaret demirlere en yüksek fiyatı vermiş bu ihalenin akabinde yine Rumeli Holding şirketi olan EGPAŞ satışın usulsüz yapıldığına dair itiraz etmiştir. Bunun üzerine Metaş işçileri itirazın iptali davası açmışlar, tekrar hukuki prosedür devreye girdiği için paralarını almak için beklemek zorunda kalmışlardır.

"5. Rumeli Holding şirketleri açtıkları ihalelerde işi yapan buna istinaden kendisine hakediş yapılan şirketlere hakediş tutarlarını zamanında ödeme alışkanlığına hiç sahip değildir, daima sözleşmenin fesih edileceği tehdidi ile taşeron şirketler korkutulmakta, verilen teminat mektubunun tazmininin yapılacağı hissi uyandırılarak istedikleri gibi borç ödeme terminini uygulamaya koymaktadırlar. Benim zamanımda tüm uğraşılarıma rağmen bu şekilde sözleşmesi feshedilmiş, ocağı sönmüş, 1 milyon TL'sına muhtaç hale gelmiş birçok taşeron firma olmuştur. Bu durum özellikle Kepez ve Çeaş'ta olabildiğince maksimum düzeyde uygulanmaktadır. ...

"6. ....

"7. ...

"8. Bunun dışında Rumeli Holding şirketlerinin çoğunda yönetim kurulu üyeleri hep güdümlü şirket çalışanları olmaktadır. İleride bu kişilerin iş akidleri feshedildiğinde eğer şirketin o kişilerin görev yaptığı dönemde borçları varsa sorumlulukları olmaktadır. Bu nedenle Rumeli Holding'den ayrılmış ama geçmişte yönetim kurulu üyesi olduğu için yargılanan ve mahkeme kapılarında kendi imkanları ile sürünen birçok arkadaşımız vardır. Bu yetmezmiş gibi şirketin bazı borçlarından dolayı bu arkadaşlarımızın evlerine haciz gelmiş, aile hayatları sekteye uğramıştır, holding ise hiçbir sorumluluk kabul etmemiştir.

"9. Şirketlerin eğer geçmişten bugüne devam eden küçük ortakları varsa ve bu şirketleri Rumeli Holding almış ise, küçük yatırımcıyı zor duruma düşürmek için halka açık şirketlerde bedelli sermaye artırımına gidilmekte, bu yatırımcıların ellerindeki yatırımın küçülmesine neden olmaktadırlar.

"10. Ayrıca sizlere Rumeli Holding'in istihdam konusunda acımasız olduğunu, kapatılan sayısız şirket bulunduğunu (Metaş=üretim yapmamaktadır, Aysan=üretim yapmamaktadır, birçok çimento fabrikası ve benzerleri) bu şirketlerin içinin boşaltıldığını söyleyebilirim.

"11. Kepez ve Çeaş'a, Rumeli Holding'e nakit aktarımı için yine Rumeli Holding'e bağlı şirketlerin, nominal değeri 1.000 TL'sı olan hisse senetlerini 20.000.000 TL'sından sattığı olmuştur.

"12. Çeaş'ın elektrik tahsilatları İmar Bankası Adana Şubesinde vadesiz hesapta, Kepez'in tahsilatları ise yine İmar

Bankası Antalya Şubesinde vadesiz hesapta durmaktadır. Bu tutarlar faizsiz İmar Bankası tarafından kullanılmaktadır.

"13....

"14- 15- 16-.... diye bu maddeler devam eder gider.

"... Devlet bu kişilerin elinde değilken bakanlık teftiş kurullarının, bankalar yeminli murakıplarının, SPK'nın elini kolunu bağlayan Rumeli Holding ... eşrafının ... devletin başına gelmeleri halinde neler yapabileceklerini tasavvur dahi edemiyorum.

"Umarım halkımız bu kişilere kanarak oy verme gafletinde bulunmaz."

Kanımca olaylar Rumeli Holding eşrafının 1997 sonrasında zaten fiilen devletin başında olduğunu, 2002 seçimleri yaklaşırken ise bu konuda kendine aşırı bir güven duyduğunu göstermektedir. İmar Bankası'nın, aracı kurum izni 1990 yılında iptal edilmiştir. Banka 1992 yılında Sermaye Piyasası Kurulu SPK'ya başvurarak yeniden aracılık belgesi istemiştir. O tarihte SPK bu talebi reddetmiştir. Buna rağmen, İmar Bankası, SPK'nın izni olmadan, Kemal Uzan'ın direktifiyle 21.10.2002 tarihinde SPK'nın gözü önünde Hazine bonosu satışına geçmiştir.

Dikkat edilirse tarih 3 Kasım seçimlerinin hemen öncesine raslamaktadır. Yani danışıklı bir operasyonun yaklaştığı sanki varsayılmaktadır, SPK'dan daha yetkili, güvenilen başka merciler vardır. Ve İmar Bankası, 21 Ekim 2002'den, el konulduğu 3 Temmuz 2003'e kadar toplam 1 katrilyon 20 trilyon liralık Hazine bonosu satarken, İMKB'ye yaptığı tescil bildirimi 65 trilyon 745 milyar lirada kalmıştır. Banka, 30 Mayıs 2003'ten sonra ise tescil için bildirim yapmayı tümden bırakmıştır. Yani adeta yakında el konacağından da haberi vardır.

Yukarıda aktardığımız ve seçim öncesi yazılmış olan duyuruda, "bu denetimlerde uzun ve kapsamlı raporlar hazırladık, hazırladığımız raporlar hukuk dışı tüm uygulamaları ortaya koyan mühim raporlardı" denmektedir. Yani bankanın durumu çoook öncesinden bilinmektedir. Ama bankaya 3 Temmuz'da el konmuştur. "Temiz" ve "taze" AKP, başa geldikten sonra her nedense tam 9 ay uyumuştur.

Bankaya el konulduktan sonra neler olmuştur? Tüm hesaplar dondurulmuştur. Orada hesabı olan vatandaşlar yaklaşık altı ay paralarını alamamışlardır. Alanlar da, paraları 10 milyarın altında

olanlardır. Paralar, faizsiz olarak ve el konduğu günkü dolar kurundan ödenmiştir. Ama ödeme, mudilerin pek hayıflanmayacakları bir kura denk getirilmiştir. Altı aylık faiz yenmiştir. Ödenirken de insanlara "devletten şikayetçi olmayacağım" anlamına gelen bir kağıt imzalatılmıştır. Yani şikayet edilecek bir durum olduğunun devlet de farkındadır. Gerisi parasını taksitle alacaktır. Off-shore yani deniz aşırı hesap sahiplerinin parasının hiç ödenmeyeceği söylenmektedir. Tescilsiz Hazine bonoları, yani yaklaşık 1 katrilyonluk bir miktar ise geçersiz sayılmak istenmektedir. Ve 7,5 katrilyonun kayıp olduğu belirtilmektedir.

Bütün bunlar, bankalar BDDK adlı kurum aracılığıyla devletin denetimi, mevduatlar ise devletin garantisi altındayken yaşanıyor! Hem garantile, hem de adamın parasını taksitle istediğin gibi geç öde. Hem bankanın yaptığı usulsüzlükler hakkında bir sürü rapor hazırlandığı halde gerekeni zamanında yapma, hem paraları vermeye gelince cazla. SPK bir devlet kuruluşu olduğuna göre, tescilsiz bono satılmasına devlet olarak göz yum, sonra bonoları ödeme. "Devletin bunu yapmaya hakkı yoktur, bu ne biçim garanti ve denetim" dendiği zaman, hemen mağdurı oynamaya, pek kısıtlı bütçeden dem vurmaya başla. Ya da Erdoğan gibi, neden Uzan'ın kapısına gitmiyorsunuz, bana geliyorsunuz diye insanların ağzını kapa. Bu nedir ya?

Emperyalist olmanın özelliklerinden biri olan rantiye devlet, bütün iğrençliğiyle her alanda karşımızda durmaktadır. Hukuk hava cıvadır.

Bir kez, ortada, "hortumculuğa karşı operasyon" görüntüsünde düpedüz resmi bir hortumlama vardır. Açıktır ki olaya devlet de ortaktır. Tescilsiz Hazine Bonoları ödenmezse, devlet vatandaştan aldığı 1 katrilyon borcun üzerine yatmış olacaktır. Deniz aşırı hesaplardaki paralar yaklaşık 650-700 trilyon kadardır. Vatandaş devletin bankayı denetlediğini varsaydığı için zarardadır. Görüldüğü kadarıyla devlet, büyük bir miktar paranın hortumlanması yönünde davranmıştır, karşılığında o da bir miktar para (Tescilsiz Hazine Bonoları, ödenmiş paraların yutulan faizleri, geç ve taksitle ödenecek paraların faizleri, deniz aşırı hesaplarda olup sözümona Uzanlar'ın altın almak için kullandığı ileri sürülen paralar, şirket satışlarından gelecekler vb. ki bunlar katrilyonlar tutmaktadır) alacaktır. Devlet yasa dışıdır. Bir de kalkmış ağlaşmaktadır. Çünkü hem daha bizi kaz gibi yolacaktır,

hem operasyonun devamı için bu kılıfa ihtiyaç vardır.

İmar Bankası bilindiği gibi dolara en iyi faizi veren bankaydı. Hesapların önemli bir bölümü dolar hesabıydı. İmar Bankası operasyonu yapılmadan önce, yukarıda da belirttiğimiz gibi, dolar düşüşe geçmiştir. Dolar, 1 Nisan'da 1.696.000 TL'dir, 1 Mayıs'ta 1.565.000 TL'dir, 2 Haziran'da 1.432.000 TL'dir ve 28 Haziran'da 1.422.000 TL'dir. 3 Temmuz'da bankaya el konmuştur. Yani ikinci olarak operasyon, "serbest" piyasada doların daha fazla düşmesini önlemek için, aynı zamanda bir dolar operasyonudur. Bankadaki dolarlar dondurulmuştur. Eğer bankaya el konmasa, dolar hesabı sahipleri, doların düştüğünü görünce hesabın vadesini bile bozarak, dolarlarını isteyip satacaklar ve doların daha da düşmesine neden olacaklardı. Ayrıca bu paralar istenseydi karşılığı var mıydı? İmar Bankası operasyonu, acaba önceden yapılan hortumlama ortaya çıkıp da suçu bu konuda birşey yapmayan devletin üzerine kalmasın diye aynı zamanda ikili bir kurtarma mıydı?

Üçüncüsü, bu operasyonda da Türkiye tam krize girecekken büyük miktar parayı yatırımdan uzak tutma amacı vardır. Bu olay da 2003'ün üçüncü çeyreğinde olmuştur. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, aynı dönemde gayrı safi sermaye oluşumu önceki dönemlere göre çok küçük, yalnızca %0.4'lük bir artış göstermiştir. Burada da 400 bin kişinin banka hesabındaki yaklaşık 8,5 katrilyonun (devletin İmarzedeler'e ödeyeceğini açıkladığı toplam miktar) yatırıma gitmesi önlenmiştir. Yukarıda sözünü ettiğimiz kriz boşaltma teknolojisi Uzanlar'la anlaşmalı olarak burada da devreye girmiştir.

Bankacılıkta, bir bakanın son verdiği rakkama göre 77 milyar dolarlık hortumlama, "temiz" hükümetle birlikte, bu kez hortumculuğa karşı operasyon görüntüsü altında sürdürülmektedir. Daha önce değinmiştik. Bankadan hortumlama yapılıyor. Devlet bankanın borçlarını üzerine alıyor. Sonra kendisi daha çok borçlanıyor. Faizler bir türlü düşürülmüyor. "Bunda da en etkili faktör oligopolistik banka piyasasının, kırılganlığını bahane ederek iç borçlanma faizlerini yüksek tutmasıdır. .. Bankacılık sistemi, toplanan mevduatı krediye dönüştürme asli faaliyetinin yerine hâlâ devleti fonlama kolaycılığını tercih etmektedir." (Mustafa Sönmez'in NTV'deki 29 Elül 2003 tarihli yazısından)

Türkiye'de bankacılık, Türkiye kapitalizminin tarihinde

büyük bir ağırlık taşımıştır. Kapitalistleşmede İş Bankası'nın topladığı mevduatlar, sermaye birikimini hızlandırmada belirleyici bir rol oynamıştır. Tekelci kapitalizmin, finans kapitalin egemen olmasını bankalar çabuklaştırmıştır. Yani bankalar toplumdaki parayı toplamış, sermaye birikimine katmıştır. Şimdi, kapitalist sistemin dünya çapında yaşamakta olduğu yıkıntının yükünü devlet aracılığıyla bizim sırtımıza yüklemede yine bankalar ön sıralardadır. Ama bu kez devletle birlikte yasa dışı, mafya türü hortumculuk yapılmaktadır.

Türkiye'de bütün önemli holdingler ya kendi şirketlerine faizsiz kredi kullandıran, hatta düpedüz sermaye aktaran banka sahibidirler, ya kamu bankalarından kredi alıp geri ödemeyerek hortumlama olanağına sahiptirler. "Arpalık kamu bankalarının ayağa kaldırılması için tam 22 milyar dolar aktarıldı. Bu bankaların büyük ölçüde, sayıları 30'u bulmayan şirket ve grupca hortumlandıkları, geri dönmeyen krediler listesinden anlaşıldı." (Mustafa Sönmez'in NTV'deki 18 Aralık 2003 tarihli yazısından) Bu nedenle bankalar asıl kârlarını devletin borç kağıtlarından etmektedirler. 2000 yılında bankaların gelirlerinin %21'i devlet kağıtlarından gelirken, 2003 yılında bu oran %55'e çıkmıştır. Elbette faizin düşmesini istemeyeceklerdir.

"Kamu bankalarını onarmak için yapılan sermaye enjeksiyonları iç borçlanma yoluyla yapıldı ve toplumun iç borç yükü sadece bu kalemden 22 milyar dolar arttı.

"İçleri boşaltılan 20 bankanın Fon'a devri ile toplumun uğradığı zarar ise 17.3 milyar dolar olarak açıklandı. ...Bu kaynakların bugüne kadar 22'de biri geri alınabildi. ...

"Krizde batmanın eşiğine gelimiş şirketleri düze çıkarmak için İstanbul Yaklaşımı isimli kurtarma modeli geliştirildi... Bu yolla da yaklaşık 8 milyar dolarlık bir yük üstlendi toplum.

"Bu üç kalemden sırtlanılan yük 47.2 milyar dolar olarak açıklandı BDDK tarafından. Bu, GSYİH'nın yüzde 32'si demekti." (Mustafa Sönmez'in NTV'deki 18 Aralık 2003 tarihli yazısından)

Başka bir deyişle bankacılık krizde değildir, emme basma tulumba işi görsün diye bilinçli "kriz"e itilmektedir. Nasılsa hortumlanan miktar gideceği yere gidecek, borcu ise dönüp dolaşıp bize ödetilecektir. Artık bu "normal" işleyiştir.

Doğrusu çark mükemmeldir. Kamu özel, tüm bankalar habire

hortumlanıyor. Borçları devlet üstleniyor. Borçların hepsi bütçede kuruşu kuruşuna gözüküyor. Ama bizden yapılan kesintilerin hepsi gelir olarak bütçeye girmiyor. Bir bölümü ne idüğü belirsiz, hesabı verilmeyen fonlara gidiyor. Bize zavallı bir bütçe ile IMF öcüsü gösteriliyor, dışarıya transfer edilen paralar gösterilmiyor ve "ek kaynak yaratma" kalıbıyla kesintilerin daha da artması "gerektiği" söyleniyor. IMF yalnızca bir günah keçisi işi görüyor. Asıl tezgah başka tarafta yürüyor. Bu hükümet "temiz" rolü oynamakla yükümlü olduğu için, epeydir süren bu tezgah, bu dönemde "hortumculuğa karşı" görüntüye bürünüyor. Dolayısıyla dördüncüsü, bankacılıkta Uzanlar'la işbirliğinin ilaç olması, belirli ortak çıkarlar peşinde, onların bu tezgah içinde hortumcu rolünü oynamayı kabullenmeleri olarak beliriyor.

Bu hükümet "temiz" rolü oynamakla yükümlü olduğu için, "hortumlanan paraları" geri alma çabasının da senaryoda bulunması ve bu çaba yoluyla da ayrıca çıkar sağlanması gerekiyordu. Önce BDDK, ardından TMSF Uzanlar'la bağlı birçok şirketin harcama yapmasını durdurdu. Çalışanlar ücretlerini alamadılar, bazı şirketlerin üretimi durdu. Bu şirketlerin bazılarının çalışanları, patronları "linç operasyonu"na maruz bırakıldığı için, hem haksızlığa karşı çıkmak, hem işlerini korumak amacıyla eyleme çıktılar. Star televizyonu da bunların arasındaydı. Bu arada, Şakacı, Ceviz Kabuğu, sevilen diziler, güzel müzik porgramları hep Star'da toplanmıştı. Genç Parti ve Uzanlar da cumhuriyetin sahibi olarak yansıtıldı. Cumhuriyetin sizlere ömür olduğu buradan da anlaşılmaktaydı.

Bu arada Uzanlar çok sayıda işçiyi ücretsiz çalıştırdılar. Hatta açlık grevlerinde gönüllü olarak aç bıraktılar. Üretimin sekteye uğradığı fabrikaların çoğu inşaat sektöründeydi. Çimento ya da aliminyum.... Bu, inşaat sektörünün krizini Uzan'ın işçilerinin sırtından boşaltmak demekti. Uzan işçileri işten çıkarmadı, BDDK günah keçisiydi. Ah bu BDDK olmasa üretim sürecek ve herşey yolunda gidecekti... Gerçekte ise kriz daha da derinleşecekti.

Yani beşincisi, bu olay aynı zamanda özel olarak inşaat sektöründe kriz boşaltmayı hedefledi. İnşaat sektöründeki fabrikaların üretimi ve işçi ücretlerinin ödenmesi durdurularak ya da kısılarak sermaye develüasyonuna gidildi. İnşaat malzemesi stokları birikmedi. Fabrikalar kapatılmak istenmedi çünkü inşaat sek-

törünün yaklaşan depremleri rölantide çalışarak beklemesi istenmekteydi. Ve oynanan oyun sayesinde bu, işçilerin "gönüllü katılımıyla" gerçekleştirildi. Siyaset sahnesinde oynanan bu oyunun bir yarısı Star televizyonunda saniye saniye görüntülendi. Bütün önemli programlar orada toplanarak, bu oyunu iyice seyretmemiz istendi. Öte yandan Aydın Doğan medyası da diğer yarısını görüntüledi. İki yarısı birbiriyle çelişti. Eee, dönem bulanık suda balık avlama dönemiydi. Suları bulandırmadan balık avlamak olanaklı değildi.

Can Ataklı bir yazısında şöyle diyor:

"..Bazı vatandaşlar, şu sıralarda neden Uzan Grubu'nu savunduğumu soruyor. Bununla da yetinmeyip sırf para uğruna mı buna katlandığımı merak ettiklerini belirtiyorlar.

"Bugüne kadar inanmadığım hiçbir şeyi yazmadım, söylemedim. Bundan sonra yapacağımı sanmıyorum.

"Paranın ise hiç önemi yok. ...

"Ancak ortada çok büyük bir haksızlık var....

"Uzan Grubu Türkiye'nin en büyük gruplarından biri....

"Bu grubun sahibi olan ailenin büyük oğlu bir yıl önce ülke yönetimine talip olarak siyasete atıldı....

"Herkes seçimden sonra siyaset macerasının biteceğini sanıyordu, o da olmadı. ...

"İşte her şey bundan sonra değişti....

"Cem Uzan'ı siyasi arenadan uzaklaştıramayacağını anlayan AKP iktidarı hamlesini Uzan Ailesi üzerinden yapmaya başladı.

"... AKP'nin Uzan Ailesi'ne yönelik saldırısına, Uzan Grubu'nun ortadan kalkmasıyla müthiş rahatlayacak olan kimi medya kuruluşlarının linç operasyonu katıldı.

"Tüm okurlara samimiyetle söylüyorum ki, şu ana kadar özellikle Doğan Grubu gazetelerinde yazılan, televizyonlarında söylenenlerin yüzde 95'i yalan.

"Herkes canının istediğini yazıyor. ..

"Cem Uzan ne zamandır, 'Beni canlı yayına çıkarın, isteyen istediğini sorsun' diyor. Biliyor musunuz 'tık' yok. ...

"Tek taraflı yayına gelince herkes şahin kesiliyor, ama 'gel karşımıza, biz soralım, sen cevapla' diyebilecek cesareti gösteren, bu ahlakı gerçekten içinde taşıyan yok.

"Aslına bakarsanız, ne ben ne de diğer arkadaşlarım, sanıldığı gibi Cem Uzan'ı savunamıyoruz bile. Sadece olayları sizlerin

önüne koymaya çalışıyoruz. Bu inanılmaz terörden, cumhuriyet tarihinin en büyük linç operasyonundan biz de etkileniyoruz. Yazılan yalan yanlış yazılar zaman zaman bizi de ürkütüyor. Elimizin kolumuzun bağlandığını hissediyoruz.

"Uzan Grubu'nun ticari işlerinde kimi yanlışlar varmış. Bunu bilemem, kimse de bilemez. Varsa belgesi ortaya konur, Türk adaleti gereken cezayı verir. ...

"Gece yarıları ev basmalar, rehin alır gibi gözaltına almalar, avukatları yaka paça dışarı çıkarmalar, normal bir soruşturmaya avukatları sokmamalar, evlerden zorla alınan ne olduğu belirsiz şeyleri el altından linç medyasına ulaştırıp kafa karıştırmalar bir hukuk devletinde asla görülemeyecek şeyler. ...

"Sevgili okurlar, inanın bana burada çok büyük bir haksızlık var.

"Amaç bir yolsuzluğu ortaya çıkarmak değil, siyasi bir rakibi, üstelik devlet gücünü kullanarak yok etmek. ...

"Neden bu kadar büyük yolsuzluk yaptığı ileri sürülen bir kişi 'çıkarın beni canlı yayına istediğinizi sorun' desin.

"Neden bu kadar büyük yolsuzluk yaptığı ileri sürülen bir kişi, bütün serveti elinden alınırken hala meydan meydan dolaşıp Türk halkına umut vermeye çalışsın.

"Neden bugüne kadar hiç eğilip bükülmemiş bir gazeteci bunları yazsın.

"Lütfen iyi düşünün. Düşünmekten korkmayın." (*Star*, 3.9.2003)

Can Ataklı şu anlamda haklıdır: Bütün senaryo, Uzan tarafındaki çalışanlara bunları düşündürtmek üzerine kurulmuştur. Mağdur yaratmak için gerçekten haksızlık yapmak, devletin gücünü kullanarak rakibi yok etmeye çalışıyor gibi davranmak, adam bana isteyen istediğini sorsun dediği halde ona hiçbirşey sormamak.... Bunlar yapılmasaydı Can Ataklı bu yazıdaki gibi düşünmez, diger çalışanlar parasız çalışmaya devam etmezlerdi. Olay bir kışkırtmadır. Kitabın başında değindiğimiz Erickson tekniği yine kullanılmıştır. Devlet, Uzan çalışanlarına patronunuz için bedava ya da çok düşük ücrete çalışın, işten çıkınca tazminatınızı almayın deseydi, inadına belki de işi bırakacaklarken, Uzan'a haksızlık yapıldığı izlenimi, onları gönüllü olarak bedava ya da ucuza çalıştırmıştır.

Gerçekte Uzanlar'a hiçbir şey olduğu yoktur. Para açısından

işlerin nereye gideceğini göreceğiz ama gittiği yer gizli de kalsa, onların bu işten zarar görmeyeceği anlaşılmıştır. Öte yandan devletin haksız davranışlarının doğurduğu bütün onursuzluğu Uzan'ın çalışanları yaşamaktadır. Mahkemelerde sürünen de onlardır.

Yine Can Ataklı bir yazısında şöyle diyor:

"Son zamanlarda vatandaştan çok sık duyduğum bir soruyu burada dile getirmek istiyorum.

"Soru şu: 'Aydın Doğan'ın gazete ve televizyonları neden size bu kadar saldırıyor?'

"Gerçekten ben de merak ediyorum. ...

"Çünkü her satırı kin ve düşmanlık kokan bu yayınların habercilikle ilgisi yok.

"Efendim İmar Bankası olayı varmış.

"Tamam.

"Onu yazın, onu söyleyin o zaman.

"İncir çekirdeğini doldurmayan sözüm ona haberleri manşete taşımanın, televizyonda flaş haber olarak vermenin bir açıklaması olabilir mi? ...

"ÇEAŞ ve Kepez'de vergi kaçağı, sigorta kaçağı, faturalarda usulsüzlük, halka pahalı elektrik satma var mı?

"Hayır hiçbirisi yok. ...

"Peki bu Doğanlar'ın medyası ÇEAŞ ve Kepez'le ilgili tek yolsuzluk, hırsızlık, usulsüzlük haberi yazabildi mi?

"Hayır yazamadı, çünkü yok. Ama Danıştay'ı etkilemek için yasa ve hukuk tanımadan yayın yapabiliyorlar.

"Danıştay'ın yürütmeyi durdurma kararı vermemesi için işi tehdite kadar bile vardırabiliyorlar." (*Star,* 9.2.2004)

Doğan medya gurubunun "her satırı kin ve düşmanlık kokan bu yayınların habercilikle ilgisi yok"tur çünkü bu yayınlar oyunda oynanan rol icabıdır. Doğan gurubunun Uzanlar'a ne bir düşmanlığı, ne de kini vardır. Sonucu Uzanlar'ın da yararına olacak bir operasyon yapılmaktadır ve Doğan medyası bu alanda hizmetlerini sunmaktadır. Senaryoda Uzan işçilerinin haksızlığa kızıp bedava çalışması, Star çalışanlarının eyleme çıkması ve diğer medya çalışanlarının kafasının da bu eylemi şov diye suçlayacak kadar karışması vardır. Görev tamamdır!

Danıştay'ı etkileyecek yayınları bir medya gurubu rahatça yapabiliyorsa, hele ki tehdide vardırabiliyorsa, zaten hukuk bit-

miş demektir. Danıştay, bir kez etkilendikten sonra, etkilendiği odak ister MGK olsun ister medya, farketmez, yargı bağımsızlığı uçup gitmiş demektir. Bu uzun bir süredir böyledir. Dolayısıyla Doğan medyanın amacı Danıştay'ı etkilemek değildir zira Danıştay istenen kararı zaten epey bir süredir vermektedir. Amaç bunu örtmektir. Sanki Danıştay, Doğan gurubunun yayını ya da tehdidi yüzünden o kararı vermiş gibi göstermektir.

Bir başka yazısında Can Ataklı şunları yazmış:

"Bu kapsamda, diğer banka operasyonlarında görülmemiş biçimde grubun tüm şirketleri tedbir altına alındı.

"Bundan Telsim de nasibini alıyor.

"Telsim çalışanlarının maaşları ödenmiyor, teknik altyapı için gerekli paralar ödenmiyor, daha önce ödediği vergiler bile tekrardan ödetiliyor, tahsilat yapması engelleniyor.

"Böylece Telsim hem ekonomik olarak hem de pazar payı olarak köşeye sıkıştırılıyor. ...

"İşte Başbakan'ın, 'Biz gereğini yaptık' dediği bu. Böylelikle Telsim iyice zayıflayacak, piyasa değeri düşecek, çok ucuz fiyata birilerine peşkeş çekilecek.

"Erdoğan bunu neden yapıyor?

"En yakın siyasi rakibini çökertmek istiyor biiiir.

"Güya yolsuzlukla mücadele etmiş havasına girip bunu oya tahvil etmek istiyor ikiiiiii.

"Bir milli sermayeyi yok edip bunun kendi yandaşı sermayeye geçmesini sağlıyor bu üüüüüçççç.

"Buradan yola çıkarak diğer büyük sermaye kuruluşlarını da ya pasif hale getirerek ya da benzer yöntemlerle el koyup asıl hedefine yani din eksenli bir devlet yapısına geçmeyi planlıyor bu dööööört.

"Bunların hepsi de ülke çıkarlarına aykırıdır."(*Star*, 31.1.2004)

Gerçekten de Telsim satışa çıkarılmıştır. Can Ataklı haklıdır. Büyük olasılıkla çok ucuza satılacaktır. Devlet el koyduğu ve alacaklarını bir an önce almak istediği için, ucuza satılması da hiç garip kaçmayacaktır. Uzanlar kaybetmiş gözüktüklerinin karşılığını fazlasıyla almış durumdadır. Zaten 7,5 katrilyonun kayıp olduğu açıklanmaktadır. Yeniden Uzanlar alsa bile, Telsim'in ucuza satılması telekomünikasyon alanında sermaye develüasyonu olacaktır. Hem devlet, yukarıda sayılan hortumlara

ek olarak birşeyler daha kazanacaktır, hem piyasada kâr hadleri artacaktır.

Dolayısıyla, bu olayın altıncı bir amacı da telekomünikasyonu sermaye develüasyonuyla daha kârlı duruma getirmektir. Yani sorunun gerçeği, hiç de Can Ataklı'nın sandığı gibi değildir. Erdoğan ile Uzan yalnızca rakip rolü oynamaktadır, bu biiir. Erdoğan'ın "yolsuzlukla mücadele etmiş havasına" girmesinde Erdoğan ile Uzan ortaktır, bu ikiiiiii. Uzan'ın "milli sermaye"yle en küçük bir ilişkisi yoktur, bu üüüüüçççç. Din ekseni yalnızca Erdoğan'ın değil, tüm kapitalist sistemin gerici arayışı çerçevesindedir, bu dööööört. Ülke çıkarı kavramı çoktaaan bayatlamıştır, insanlığın çıkarını savunmak gereklidir, bu da bizden beeeş. Ataklı'nın iyi niyetine inanıyoruz çünkü zaten ortada bir iyi niyet sömürüsü vardır. Ancak iyi niyetin yetmediği de ortadadır.

Türkiye'de çok ilginç bir nalıncı keseri mantık vardır. Türkiye kökenli bir sermaye dış ülkelerde yatırım yapıp parsa topladığı zaman, bu ya "bayrağımızı oralarda dalgalandıran milli sermaye" ya da "Allah'ın ihsanı" olmakta, başkası Türkiye'ye geldiği zaman ise emperyalist gözüyle bakılmaktadır. Yukarıda bir yerde Fettullah Gülen emperyalist demiştik. Uzan emperyalistin de babasıdır. Bir sürü dış yatırımları vardır. Ne sanılıyor? Türk ve Müslüman analar emperyalist olacak çocuk doğurmuyorlar mı? Ya da emperyalist olmak için ana dilinin Türkçe ve dininin de Müslüman olmaması mı gerekiyor? Ya da emperyalistin boynuzu kulağı mı vardır?

Son olarak, yedincisi, daha önce de kısaca değindiğimiz gibi, operasyonla psikolojik savaşta topluma atılan tehlikeli birçok psikolojik gol vardır. Televizyonlarda Uzan'ın villaları, çiftlikleri gösterilerek servet düşmanlığı ve insanların zenginlere hırsı körüklenmiş, bunun gölgesinde hukuk dışı birçok uygulama protestosuz geçirilmiştir. Yani akıl almaz lüksün görüntüleriyle halk transa sokulmuş, bilinçli zihin bu görüntülerle uğraşırken, bir sürü anti-demokratik uygulama yapılmış, bilinçsiz zihnimize biraz daha kara çalınmıştır.

Operasyonda insan hakları ve hukuk birçok yara daha almıştır. Geriye yürüyen yasalar, Ataklı'nın dediği gibi, "gece yarıları ev basmalar, rehin alır gibi gözaltına almalar, avukatları yaka paça dışarı çıkarmalar, normal bir soruşturmaya avukatları sokmamalar, evlerden zorla alınan ne olduğu belirsiz şeyleri el

altından linç medyasına ulaştırıp kafa karıştırmalar bir hukuk devletinde asla görülemeyecek şeyler". Zaten hukuk devleti de artık "asla görülemeyecek şeyler" arasındadır. Ayrıca Ataklı'nın da saydığı haksız ve hukuksuz davranışların doğurduğu bütün onursuzluğu Uzan'ın çalışanları yaşamaktadır. Mahkemelerde sürünen de onlardır. Olan yine bize olmaktadır. Erdoğan ile Uzan operasyonun bu yanında da ortaktır: ReCem Tayyip ÜlkErdUzan. Unutulmasın ki Tayyip bey de Ülker'in ortağı olarak başka bir Uzan olma yolundadır.

Son bir özet yapalım. Uzan operasyonu danışıklıdır. Büyük bir miktar hortumlanacak, devlet bu hortuma baskın yapacak, hortuma karşı mücadele görüntüsünde devlet de bir miktar hortumlayacaktır. Devlet Uzan şirketlerinin üretimini, ücret ödemesini ve kâr dağıtımını durdurarak, bankadaki paralara el koyarak, yatırıma gidebilecek sermayeyi bir süre göz altına almış, mal stoklarının artmasını durdurmuş olacaktır. Böylece kriz yumuşatılmış, sonunda da, devlet alacağını alıyor diye şirketler ucuza satılarak, hem devlet bir miktar daha almış, hem sermaye develüasyonu ile kâr hadlerinin yükseltilmesine katkı yapmış olacaktır.

Yani, insanlar hortumculuğa karşı mücadele verildiğini sanadursunlar, kazanılmış birçok hak psikolojik iç savaşla çaktırmadan budanmıştır. Ekonomik açıdan da hep aynı stratejik amaca doğru yol alınmıştır. Halkı aldatıcı bir örtü altında, kârlı yatırım alanları ayarlamak, kontrollu bir biçimde kriz boşaltmak, kâr hadlerindeki düşüşe olabildiğince engel olmak, bunun için sermaye develüasyonuna giderek kâr hadlerinin yandan düzgün bir kamu hizmeti yoktur, öte yandan gereksiz "kamu hizmetleri"ne bol bol raslanmaktadır. Daha önce de değindiğimiz gibi, Tuzla'ya hiç kullanılmayan bir deniz otobüsü iskelesi inşa edildi. Bizim mahallenin kaldırım taşları (İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin katılımı olan İSTON, dışarıdakinin iki misil fiyata kaldırım taşı satmakta, belediyeler de yağlı bir müşteri olarak, bizim cebimizden çıkacak parayla kâr yaratmaktadır.) belki on kere döşendi. Parktaki bahçe lambaları ve salıncaklar, iki kere değiştirildi. Bu tür çok örnek verilebilir. Halk bunları hep yiyicilik, birileri para götürdü diye yorumluyor. Bu da olabilir ama asıl sorun, kâr hadlerindeki azalmayı önlemek için kârlı yatırım alanları açma çabasıdır. Devlet bizden hortumladıklarıyla sistemi kurtarmaya

çabalamaktadır. Tabii iktidar partisi de bu çabayı aynı zamanda siyasal amaçlarla kullanmaktadır.

Şimdi Tayyip beyin aynı amaçlara yönelik diğer operasyonlarına bakalım.

MuhafazaKâr uygulamalar

Tayyip bey kendisini muhafazakar demokrat olarak tanımlamaktadır. Demokratlık oynadığı rolün adıdır, yani demokratı oynamaktadır. Ama muhafazakarlık tam yerine oturmaktadır. Gerçekten Tayyip bey her açıdan çok iyi muhafazakârdır. Hem bu kitapta sözünü ettiğimiz senaryonun çıkarlarını, hem de kârları ve kârlılığı çok iyi korumaktadır. Baştan beri belirttiğimiz gibi, devletlerin, hükümetlerin işi gücü, kapitalizmin krizlerini boşaltmaya, kâr hadlerini artırmaya ya da kâr hadlerinin azalmasını yavaşlatmaya çalışmaktır. Yukarıdaki bölümlerde anlatılanlar bunu yansıtmıştır. Ama başkaları da vardır. Örneğin özelleştirme gerçekte kâr hadlerini güzelleştirmedir.

Yetkili bakan bu yıl şu kadar satacağım diye kota koymaktadır. TÜSİAD özelleştirme yavaş gidiyor diye konuşmaktadır. Sol kesim, TÜSİAD'ın bu konuşmasına bak devletin malına nasıl da sulanıyorlar gözüyle bakıp, sanki devlet kamuyu temsil ediyormuş gibi, kamu işletmeleri özele gidiyor diye karşı çıkmaktadır. Sendikaların asıl derdi özelleştirme nedeniyle işten atılmaktır. Bunun yanısıra sendika yönetimleri her nedense devleti halkın sandıkları, mallandıkları için "Tüpraş halkın malıdır, satılamaz" türü sloganlarla karşı çıkma vardır. Asıl halkın malı olan SSK develete geçerek özelleşmiştir ama bu anlaşılmamıştır....

Özelleştirmeye karşı çıkmak için önce devleti kamulaştırma gereği vardır. Devlet zaten özel olduğu için özelleştirme kanımca bir elden diğer ele aktarmaktır. Bu açıdan özelleştirme doğaldır ancak fiyatlara bakınca şaşırmamak olanaksızdır. Fiyatlar ve satış tarzı, olayın gerçek bir özelleştirme bile olmadığını yansıtmaktadır. Örneğin Petkim için istenen, bizim mahalle pazarından daha ucuz bir fiyattır. Neden? Çünkü sermaye develuasyonu yapılmaktadır.

TÜSİAD'ın da asıl derdi, "devlet işletmelerini aman bizim özel sektör kardeşlerimiz alsın" değil, "genel bir sermaye devaluasyonu yapılsın ki kâr hadlerimizin artışı sağlansın"dır. Türkiye bu açıdan da çok büyük bir avantaj taşımaktadır. Devletin malı

deniz, ucuza satmayan domuz... Devlet malını sudan ucuza satarak büyük ölçekli sermaye develüasyonu yapılmaktadır. Başka ülkelerde bu avantaj çok daha sınırlı kalmaktadır. Türkiye'de kamu sektörü denen sektör devasa olduğu için, haraç mezat satışı da kâr hadlerine devasa bir etki yapacaktır.

Vergi konusunda atılan adımlar da, hep kâr hadlerini kollamaktadır. Tekellerin kârlarını olabildiğince çoğaltmak için vergilerini olabildiğince aza indirip vergi yükünü halkın sırtına kaydırmakta, tekelci sermayenin artık değer havuzu olan küçük üretimin musluğunun akmasını sağlamakta, lüks tüketimi teşvik eden vergi oranları saptamakta, belirli harcamaları vergi sayarak zenginin vergi kaçırmasına yolu açmakta, kârını yatırıma yöneltmesine ise yolu kapatmaktadır.

Vergi alanında halk için tek iyi adım asgari geçim standardı denen verginin kaldırılmış olmasıdır. Kapitalizmin kendi tarihinde bile asgari geçim standardı, şimdiye kadar vergiden muaf tutulacak gelir anlamında kullanılmıştır. Bu tam tersi anlamdadır. Esnaf ya da küçük üreticinin kazandığını değil, geçinmek için ihtiyaç duyduğu geliri, adam bunu anasından, kardeşinden de bulmuş olsa, matrah alan bu akıl almaz vergi, açıktan bir vergi savaşıydı.

Hiç getirilmemesi gereken bir vergiyi kaldırdığı için Tayyip bey puan topladı. Oysa kendisi bu vergiyi getirenlerle senaryo nezdinde akrabaydı. Bunu getiren parti ya da hükümetlerin eleneceği bilindiği ve elenmesi istendiği için, bir süre böyle düpedüz haraç alındı. Bu vergi tam bir sürü küçük işyerinin ardı ardına kapanmasına neden olmaya başladığında AKP geldi ve bunu kaldırdı. Bu verginin kaldırılması, küçük üreticinin kara kaşı kara gözü için değildi. Küçük üreticinin tekelci sermayenin kâr havuzuna akan musluğunun kurumaması amaçlandı. Ama bir taşla birkaç kuş vuruldu, aynı zamanda taban kazanıldı.

Geneliyle AKP'nin getirdiği vergi barışının, barış değil, savaşın biçim değiştirmesi için yapılmış bir ateşkes olduğu zamanla ortaya çıkmıştır. Ardından getirilen ek kesintiler ve tüketim vergileri yine inanılmaz boyutlardadır ve zenginden çok fakirin hortumlanmasının kılıfıdır. Adil vergi sistemi, dolaylı vergilerin tümünün kaldırılması, dolaysız vergilerin gelir arttıkça oran olarak artması, düşük gelirden hiç vergi alınmamasıdır. Ama kâr hadleri azaldığından, vergi yükü sürekli halkın sırtına kay-

dırılmaktadır.

Getirilen dolaylı vergiler, zenginler için en lüks tüketimi teşvik, fakirler için ise resmi haraç niteliği taşımaktadır. Koç'lar da, bizler de aynı malı alırken, aynı oranda vergi veriyoruz. Getirilen vergilerde adalet değil, lüks tüketimi teşvik ederek - örneğin, 50 milyarlık oto ile 200 milyarlık otoya aynı vergiyi koymak demek, 200 milyarlık oto kullanın demektir - sermayenin üretim dışında kullanılmasını sağlama, böylece kâr hadlerinin düşüşünü yavaşlatma, vergi yükünü halka kaydırarak şirketleri rahatlatma çabası vardır.

Tayyip bey, okul yaptıran zenginlerin bütün masraflarını vergiden düşüyor. Bunun adına da "eğitime destek" diyor. Bir kez, vergilerin nereye harcanacağına, nereye nasıl okul yapılacağına tekil zenginlerin karar vermesi büyük bir adaletsizliktir. O zaman biz de vergimizi kendimiz istediğimiz alana harcayalım. İkincisi, bu eğitimden çok, zaten 20 milyar doları aşmış olan vergi kaçağına destek vermektedir. Zenginler 50 milyarlık okul yaptırıp maliyeti 100 milyar göstereceklerdir. Piyasada naylon ya da KDV payını ödeyerek şişirilmiş fatura bulmanın ne kadar kolay olduğunu hepimiz biliyoruz. Üçüncüsü, "eğitime destek" denen şey, bir de, kârın yeniden üretime dönmesine köstek niteliğindedir.

Tayyip beyin çok önem veriyor göründüğü eğitimde, devletin dağıttığı ders kitapları da, eğitime değil beyin yıkamaya ve birilerine garantili kâr sağlamaya yaramaktadır. Bu kitaplarda, ABD'de 11 Eylül sonrasında her yere bayrak asarak yapılan ideolojik beyin yıkamanın aynısı vardır. Atatürk (bazılarında, onun yanında aynı boyda Tayyip beyin resmi), İstiklal Marşı ve bayrak, gına getirici ölçülerde yer almakta, artık kör gözüm parmağına, çirkin biçimde kullanılmaktadır. Öte yandan yanlış bilgiler vardır. Kitaplar her açıdan içler acısıdır.

Örneğin, ilkokul 4.sınıf fen kitabında, arabalar ve binalar da "doğa" içinde sayılmaktadır. Yani İstanbul'a diktikleri o postmodern cam kavanozlar ve trafik sıkışıklığında soluduğumuz egzos gazı çok "doğal"dır. Yine 4. sınıf Türkçe kitabında "ilim", "doğruluğu herkes tarafından kabul edilen bilgi" olarak tanımlanmakta, "sesdeş" "sesteş" olarak yazılmaktadır. Yani günün birinde %80-90 oy alırlarsa, kendilerini bize "ilim" diye tanıtacaklar. İngilizce kitabında verilen metin örneklerinde Fransa'da

oda ve çarşaflar pis, Marmaris'te herşey temiz çıkıyor. Çocuklara herşey yanlış tanıtılıyor. Bir Türk aile İtalya'ya tatile gidiyor. Sonra çocuğa soru soruluyor, sen nereye tatile gittin diye. Çocuk benim suratıma bakıyor. Değil İtalya'ya, Kastamonu'ya tatile gitmek bile o çocukların hayaline giremiyor.

Bir de, kiminde son derece ileri bir düzey, örneğin ilkokul matematik kitaplarında cebir vardır ki, bu da eğitimi eleme yapmaktadır. Çünkü o ileri düzey öğretilmediği halde sorulmaktadır. Aynısı İngilizce'de de yapılmaktadır. Bazı durumlarda sorulan sorular yanlıştır. Tasnifleme bozukluğu vardır. Soru sormuş, cevabını yazmak için yeterli yer bırakılmamıştır. Saymakla bitmez. Kitaplar içler acısıdır ve en başta devletin eğitime muhtaç olduğunu yansıtmaktadır. Belli ki devletin kitapları bedava dağıtması çocukların değil, kârların hatırınadır. Eğer devlet 10 bin çocuğu özel okullara gönderirse, eğitim şirketlerine cebimizden para aktarmış olacaktır. Çocuklara ne etkisi olacaktır? Zengin çocuklarına özenti yaratıp bunalıma mı sokacaktır, aile yaşamını mı karıştıracaktır, uyuşturucuya daha mı yaklaştıracaktır, bunları bilemiyoruz. Eğitim konusunda söylenecek o kadar çok şey vardır ki, burada konuya hakkıyla girmek olanaksızdır. Örneğin, İmam Hatipler'e haksızlığı yapanlarla kaldırıyor görünenler ve haksızlığın kalkmasını "laikliğe"aykırı bulanlar aynıdır. Olan çocuklara olmaktadır. Türban ve din eğitimi konusunda, inatlaşmayla dini güçlendirmek için özellikle başvurulan göstermelik ambargolar kaldırılmadan eğitimde yapılabilecek tek şey yeni haksızlıklardır. Bu yapılmaktadır.

Vergiler, devletin mağduru oynamaya göre ayarlanmış o meşhur bütçesinde görünmektedir. Bir de görünmeyen, hangi kara deliğe girdiği belli olmayan kesintiler, katkı payları vardır. Bu çerçevede, eğitim bahanesiyle büyük bir hortumlama yürümektedir. Herşeyden kesilen eğitime katkı payları katrilyonlar ettiği halde, okullar parasızlık çekmekte, habire velilerden para istenmektedir. Depremde yıkılan binaların ilk sıralarında okullar geliyor. Sobadan çıkan yangınlarda öğretmen, öğrenci ölüyor. Yeni okulları da vergileriyle zenginler yaptırdıklarına göre, bu katkı payları nereye gidiyor?

Belli ki, bizden yapılan kesintilerin çoğu Savunma Sanayi tarafından yutulmaktadır. Bu dev askersel edüstri kompleksi ise çoktandır bizi değil, büyük rantları bize karşı savunmaktadır. 12

Eylül de zaten bu özü taşımıştır. Bu kesim, sermayesi bizim cebimizden çıktığı için, silah ve elektronik endüstrisinden azalmayan hadlerle kâr kazanmaktadır. Tayyip bey de buna aracılık yapmaktadır. Bu nedenle de suların bulandırılması, bu kesimle aralarında çelişki varmış havasının yaratılması zorunlu olmaktadır. Bütçe dışında da para toplandığının farkında olmayan birçok vatandaş, bunu algıladığı zaman, yaratılan çelişki havası sayesinde, askeriye dayatma yaparak alıyordur diye yorumlamaktadır.

Türkiye'de bankaların tarihsel olarak çok önemli bir hortum işlevi gördüğünü yazmıştık. Devlet de tarihsel olarak tulumba işlevi görmüştür. Halktan topladığını üretime kanalize etmiş, kapitalizmi adeta serada yetiştirmiştir. Aynen bankalar gibi, devlet de kapitalizmin doğuşunda, tekelci kapitalizmin oluşmasında belirleyici bir rol oynamıştır. Şimdi de kapitalizmin yıkıntı ve sıkıntısını bize ödetmek için emme basma tulumba gibi bizden alıp öteki tarafa aktarmaktadır. Ama bu kez bunu yalanlarla, bütçe dışı fonlarla, resmi mafya gibi yapmaktadır. Tayyip bey de tam bunun incir yaprağıdır.

Tayyip bey, zorunlu tasarruf birikimlerinin ödendiği gibi bir hava yaratmıştır ama gerçekte fiilen olan, ödeme değil borç silme olmuştur. Çünkü bu birikimlerin çoğunluğu, bürokratik sorunlara takılmış olup, bunların geri alınma umudu hepten ortadan kalkmıştır. Devlet borç silerek bir kazık daha atmıştır.

SSK hortumlanmıştır. Bu kuruluş, Türkiye'nin en zengin kuruluşlarındandır. SSK'da devletin, işveren olarak ödediği primler dışında bir kuruş parası yoktur. İşverenlerin ödediği prim de gerçekte işçiden kesildiğine göre, SSK tamamen işçilerin parasıyla yaratılmıştır. Bir süre SSK'daki yolsuzluk ve rüşvetler gündeme getirilmiş, kamuoyu pişirilmiş ve işçilere sorulmadan SSK ele geçirilmiştir. Sonra Tayyip bey dönüp sendikalara, isterseniz SSK hastanelerini size devredelim diye çalım atmıştır. Neden SSK'yı değil de hastanelerini? AKP, "devlet hastanelerinin de sigortalıya hizmeti"nden konuşmaktadır. Oysa gerçekte, hizmet veriyor görünmek için devlet, işçilerin sosyal güvenlik fonu birikimlerini izinsiz hortumlamıştır. Aynısı Emekli Sandığı'na ve Bağ-Kur'a da yapılmıştır.

Emekli maaşlarına yapılan zammı Tayyip bey şu sözlerle duyurmuştur: "SSK ve BAĞ-KUR emeklilerimizin maaşlarına

2004 yılının ilk 6 ayında yüzde 10, ikinci altı ayında yüzde 10 zam yapılmasını karara bağlayarak, yıl sonu itibariyle yüzde 21'lik bir zam yapmış olacağız." Buradan ne anlıyorsunuz? Emekli maaşları %21 arttı sanıyorsunuz. Oysa yapılan zam, yıllık %15,5'tur. Ama başbakan, "yıl sonu itibariyle" diye bir ibareyle, zammın hafızalara %21 olarak yazılmasına neden olmuştur. Yani yılın başında maaş 100 ise yılın sonunda 121 oluyor ama yıl içinde emeklinin eline geçen para miktarı %15,5 artıyor. Bu çok kurnazca bir manipülasyondur.

Bu bir yana, hem SSK'ya el koydular, hem de emekli maaşlarına yapılan zamlara karşılık olarak, üniversitelerin kendi yarattıkları kaynakları hortumladılar. Eğitime katkı payı diye trilyonları toplayıp, sonra üniversitelere kaynak yok, kendiniz kaynak yaratın diyorlar, sonra onların kendi yarattıkları kaynağa da el koyuyorlar. Emekli maaşlarına yapılan zammı da kılıf olarak öne sürüyorlar. Neden emekli maaşı zamlarını bütçeye sokmadıkları kesintilerden karşılamadılar?

Saymakla ve yazmakla bitmez. Şimdi de işsizlik konusuna bakalım.

İşsizliğe mezar

Mustafa Sönmez bir yazısında şu önemli değerlendirmeleri yapıyor:

"2002'nin yüzde 8'e yaklaşan yüksek büyüme hızı acaba istihdama bir katkı yaptı mı? Başka bir deyişle, işsizliği azaltıcı bir rol oynadı mı? Bu kadar büyüme olmuşsa iş de yaratmıştır, diye düşünebilirsiniz...

"Ama ne yazık ki öyle olmamış. Ekonomi yüzde 7.8 büyümüş ama paradoksal biçimde işsizlik de artmış!...

"Ekonominin yüzde 10'a yakın küçüldüğü 2001'de açık işsizlik oranı yüzde 8.5'a çıkmıştı. Bu, 2000'de yüzde 6.6 idi....

"Ekonominin yeniden büyümeye geçtiği 2002'de ise işsizlik oranı yüzde 10.6'ya çıkmış. Evet, yanlış okumadınız, ekonomi yüzde 7.8 büyümüş ama işsizlik de yüzde 11'e yaklaşmış. Bu tabii ki açık işsizlik. Bir de iğreti, part-time ve geçici işlerde çalışan ve her an işsiz kalabilecekler diye tarif edilen, adına da 'eksik istihdam' denilen işsizlik var.

"Bunların oranı da toplam işgücünün yüzde 6'sına yakın. Bu durumda açık işsizler ile eksik istihdam edilenleri topladığımızda

toplam işsizlik oranının yüzde 16'ya ulaştığını görüyoruz. 2002'de işgücünün 24 milyon olduğu anımsandığında, işsiz sayısının 3.8 milyona çıktığını, bir anlamda 4 milyona merdiven dayadığını söyleyebiliriz.

"Bunların 2.5 milyonunu açık işsizler, yaklaşık 1.5 milyonunu eksik istihdam kategorisindeki işgücü oluşturuyor ve atıl işgücü yüzde 16'ya ulaşmış görünüyor. Oysa bu oran kriz yılı 2001'de yüzde 14.5, kriz öncesinde, yani 2000'de ise yüzde 13.5'tu...

"Duruma, kent/kır ayrımında baktığımızda daha ürkütücü bir tablo var. Açık işsizlik genelde yüzde 11'e yakın ama kentlerde yüzde 15'i buluyor.

"Buna bir de yüzde 6 eksik istihdamı eklerseniz, kent işsizliği yüzde 21'i, yani işgücü olabilecek her 100 kişiden 21'inin atıl durumda olduğu gerçeğini yüzümüze haykırıyor.

"İşsizliği azaltmak, büyümeyi hızlandırmaktan geçiyor, deniliyordu. Yüzde 16'yı bulmuş işsizlik oranını her yıl yarım puan azaltmak, en az yüzde 6'lık büyüme gerektiriyor, deniliyordu. Ama, yüzde 7.8 büyüdüğümüz halde bırakın işsizlik oranında gerilemeyi, 1,5 puan daha artmış işsizlik...

"Büyümeye rağmen işsizliğin tırmanıyor olması, Türkiye'nin sosyal dengeleri açısından alarm verici nitelikte." (10 Nisan 2003, NTV)

Aynı yazar, 8 Kasım 2003 tarihli bir başka yazısında, Devlet İstatistik Enstitüsü'nün gelir dağılımı istatistiklerinde yaptığı çocukça yanlışları sıralayıp, yukarıdan müjde ver dedikleri için kurumun "müjde yarattığını" verisel olarak kanıtlıyor. "DİE inanılır, güvenilir bir kurum olmak istiyorsa, bilimin önüne taşra politikasını koymaya karşı duran onurlu bir kuruluş olmak istiyorsa" şunları şunları yapmalı diyor ve ekliyor: "Yoksa, süfli bir orta oyununu sahneye koyan taşralı bir kumpanyadan farkı kalmayacak."

Kanımca bu sözü edilen süreç epey yol almıştır. Eskiden bile DİE verilerinde, burjuva yaklaşımlardan kaynaklanan ve yaşamı düzgün yansıtmayan çok yan vardı. Ama artık yukarıdan emirle iş yapmak gibi süfli yanlar da ortaya çıkmıştır. Bu nedenle DİE'nin verileri yaşamla karşılaştırılmalı, dikkatle ele alınmalıdır. DİE'ye eskisi kadar güven duyulmamalıdır.

Yukarıdaki yazıda, aktarılan 24 milyon işgücü doğru değildir.

Milli gelirin % 55'ini nüfusun %20'si almaktadır. Büyük bir çoğunluğun geliri o kadar düşüktür ki, yaşını başını almış herkes, hatta emekli olmuş çoğu insan bile işgücü içinde sayılmalıdır. İşgücü çok daha fazladır. Aynı mantıkla açık işsiz, gizli işsiz kavramları da karışmış durumdadır. Tek kişinin çalışmasıyla ailelerin geçinmesi olanaksızdır. Hane başına veri türetmek artık yanlıştır, kişi bazında ele alınmalıdır. Dolayısıyla aktarılan işsizlik verileri kanımca çok daha fazla olmalıdır.

Yukarıdaki yazıdan çıkan bir sonuç, büyüme koşullarında bile işsizliğin arttığıdır. Büyüme olduğu halde işsizliğin artması, büyümenin çalışanları köle gibi çalıştırarak sağlandığının kanıtıdır. Konfeksiyonda sabah 8.30 akşam 11, cumartesi-pazar sabah 8.30 akşam 7 zorunlu mesai. Tersanelerde sabah 8.30 akşam 8-9, cumartesi sabah 8.30 akşam 5 zorunlu mesai. Cumartesileri iş kazası günleri. Ondan sonra kalkıp bunu da dine bağlıyorlar. Neymiş, uğursuz günmüş cumartesi. Kadermiş, kısmetmiş... Ne kaderi kısmeti? İnsanlar bütün hafta hayvan gibi çalıştırılırsa, yorgunluk birikir ve iş kazası kaçınılmaz olur. Bu dinsel değil, bilimsel bir gerçektir. Gerçekte kaza sözü bile saçma. Bu bir zorunluluktur.

Böyle hayvan gibi çalışmaya alınan ücret nedir? O da köle ücretidir. Asgari ücretin 303 milyon lira olduğu bir yerde tüm ücretlerin durumu bellidir. Bu düşük asgari ücretten bile neredeyse Koç'la aynı oranda vergi alan devlet, işverenlere vergi kıyağı yaparak asgari ücreti bu kadar "yükseltebilmiştir"! Ve hâlâ Tayyip bey çalışandan yana geçinebilmektedir.

Yukarıdaki yazıdan çıkan bir sonuç da, resmi verilere göre gizli açık 4 milyon işsiz olduğudur. Bunu doğru varsayalım. Türkiye'de 4 milyon işsize iş yaratmak, kapitalizmin dünya tarihsel olarak içinde bulunduğu durum açısından olanaksızdır.

Yabancı sermaye akın etse bile, emek yoğun teknoloji kullanılmadığından, açılacak iş kapısı sınırlı kalacaktır. Turizm alanında emek yoğun yatırım yapıldığını düşünsek, her biri 1000 kişi çalıştıran 4 bin, her biri 10 bin kişi çalıştıran 400 gibi yüksek sayıda otel vb. açılması zorunlu olacaktır. Üstelik büyüme ile işsizliğin azaltılamadığı da ortadadır. Kâr hadleri düştüğü için, kapitalizm çalışma saatlerini artırmak, ücretleri azaltmak zorundadır. Kâr hadlerindeki düşmeyi, sömürüyü artırarak kapatacaktır. Dev işsizlik tehdit oluşturduğu sürece bu olanaklıdır. Bu

uygulandığı sürece de işsizlik artmaktadır, zira artık bütün aile fertleri, emekliler vb. iş aramaya başlamaktadır. Dolayısıyla tavuk mu yumurtadan yumurta mı tavuktan ikilemi vardır.

Bu duruma rağmen Tayyip bey 2004'ün işsizlikle mücadele yılı olacağını söyledi. Ayrıca, son Avrupa gezisinde AB'ye "size yük olmayacağız" dedi. Bu, işsiz nüfusumuz sizin ülkeleri işgal etmeyecek ve AB fonlarından aşırı taleplerimiz olmayacak anlamı taşımaktadır. Bunlar nasıl sağlanacaktır? Sefa Sirmen İstanbul'da 500 bin kişiye iş olanağı yaratacağını söyleyince Tayyip bey şaşırıyor göründüğüne göre, işsizlikle mücadele pek öyle kolay olmaktan uzaktır. Büyük olasılıkla deprem tetiklenerek nüfus katliamı yapılacaktır. Nasılsa suçu Allah'a atılacaktır. Kapitalizm çerçevesinde bizim Türkiye'nin önü ancak böyle, bizi mezara sokarak açılabilir.

Türkiye'de öylesine büyük bir uçurum vardır ki, Musul-Kerkük ile petrol gelse, Karadeniz'den petrol elde edilse, bor yatakları değerlendirilse vb. de, kapitalizmin kâr hadleri düşerken, uçurumu belirli bir refah düzeyiyle kapatmaya yetmez. Uçurumu daraltmanın tek yolu katliamdır. Başka bir deyişle, yaşam düzeyimizi yükseltmek için sayımızı epeyce azaltacaklar... Üstelik geri kalanlarımızın yaşam düzeyi açısından da, özellikle 28 Şubat sonrası soygunların tümünü hesaba katarsak, elimizden aldıklarının belki biraz fazlasını geri vermiş olacaklar. O kadar... 1999 depreminin tetiklenmiş olduğunu yazmıştık. Bunu daha çok katliam yanıyla vurgulamıştık. Ama işin bir de kriz boşaltma yanı vardır. Mustafa Sönmez 10 Nisan 2003 tarihli yazısında şöyle diyor:

"Türkiye'de ne zaman yüzde 7-8'lik büyüme yaşansa bunu toplum bir şekilde hissetmiştir. Örneğin deprem yılı 1999'da yaşanan yüzde 6.1'lik küçülmeden sonra yüzde 6.3'lük büyüme yaşanan 2000'i hatırlayın. Ne kadar canlı bir iç pazar, tüketim, reklamlar...

"Ya da 1994'te yaşanan yüzde 6.1'lik küçülmenin ardından yüzde 8, yüzde 7 ve yüzde 8.3 büyüme yaşanan 1996, 1997 ve 1998 yılları..

"O yıllarda, büyümeyi gerçekten hisetmişti mal piyasaları, haneler... "

Dikkat edilirse bir yıl krizle ya da kriz boşaltmayla küçülme yaşanıyor, bundan kazanılan enerjiyle birkaç yıl büyüme

sağlanıyor. Kapitalizmin mantığı içinde 1994'teki küçülme olmasaydı, ondan sonraki üç yıl büyüme de olamazdı. Öte yandan, ardarda gelen büyüme yılları büyük ve derin bir krizin birikmekte olduğunun göstergesidir ve 1999'daki gibi büyük bir küçülme "gerektirmiştir". Bu olmasaydı, 2000'deki büyüme de olamazdı. 1994'teki küçülmenin ana nedeni krizdir ve Tansu Çiller tarafından, bu nedenle 5 Nisan kararları getirilmiştir. Kapitalizmin krizi yüzünden kadının adı çıktı. 2001 Şubat "krizi" de Ecevit'in üzerine kaldı. Senaryoda yerleşik bir yönetim rolünü oynadığı için Tayyip bey baştayken, krizleri, böyle ad çıkarmadan, olanları, Ak afet gibi, Allah'ın üzerine atarak boşaltma gündeme getirilecektir.

Ayrıca, 1999 sonrasında dolu dizgin büyümeye engel olundu. Getirilen çeşitli uygulamalarla inşaat sektörü beklemeye alındı. 2000 yılında 1999 depreminin getirdiği ivme kaçınılmazdı, ama ardından 2001'deki düzmece "Şubat krizi"yle bilerek ve isteyerek %9'luk bir küçülme sağlandı. 2002 yine büyüme yılı oldu. Stokların birikmeye başladığı 2003'ün kriz yılı olmamasını Mr.ReCem Tayyip ErdUzan'ın kriz boşaltma ve yumuşatma teknikleri sağladı. Yani 1999 sonrasında doldurmaktan çok boşaltma yapıldı. Acaba diyoruz, 2004'te de büyük bir ya da birkaç depremle, inşaat sektörü yine lokomotif rolü görecek ve bir süredir izin verilmeyen dolu dizgin büyüme mi tetiklenecek?

Devletin deprem sigortası öyle ayarlanmıştır ki eğer hayatta kalmışsanız size, yıkılan evinizin aynısını kurallara uygun olarak yerine koymanız için gereken paranın ancak yarısını veriyor. Deprem olduktan sonra insanlar evlerini yeniden yaptıracaklarsa, büyük paralar bulmak zorunda kalacaklardır. Devlet insanların evlerinden çok, insanların inşaat sektörüne kâr sağlayacak parayı bulmalarını sigortalamaktadır.

Yukarıda Almanya'nın II.Dünya Savaşı'ndaki yıkım sayesinde, Marshall yardımıyla ayağa kalktığını söylemiştik. Türkiye'de de yeni ve büyük bir ya da birkaç deprem, hem işsizliği mezara gömmek, hem bir süre için dolu dizgin büyüme getirmek için önem taşımaktadır. Kapitalizmin "ekonomisi" artık bu tür yöntemlerle ayakta durmaktadır. Örneğin 2004'te büyük bir deprem olursa, AB ile tarih pazarlığının yapılmasından ve senaryonun Irak'ta belli bir noktaya gelmesinden sonra, 2005 sonrasında Türkiye bir süre için belirli bir hız kazanacaktır. Hızı kesecek

krizler belirdiğinde bunlar aynı yöntemle boşaltılacak, yeniden enerji sağlanacaktır.

Tayyip bey Bush özentisi ulusa sesleniş konuşmalarının hepsinde nasıl geleceği belli olmayan güzel bir gelecekten söz ediyor. Her konuşmada, belli olmaz bazı kapılar açılır, Türkiye'nin geleceği parlaktır türünden birkaç cümle dikkat çekiyor. Hangi kapıların açılacağını, Türkiye'nin geleceğinin parlayacağını nasıl biliyor?

Ayrıca Tayyip bey neye dayanarak 2004'ü işsizliğe karşı mücadele yılı ilan ettiğini açıklamalıdır. Yaşadığımız gerçeklikte bunun hiçbir ipucu bulunmamaktadır. Büyüme olurken bile işsizlik artmıştır. Örneğin, 2002'de garip bir durum vardır: "Herkes farkında ki, bu tuhaf bir büyüme. ...İstihdam yaratmamış, reel gelirlerde düşüş durmamış, dolayısıyla özel tüketim harcamaları yerinde saymış. Kısacası büyüme var; ama refah, rahatlama yok...."(Mustafa Sönmez, 10 Nisan 2003,NTV) İşsizlik, emek yoğun yatırımların bile ememeyeceği boyutlardadır. O zaman nasıl olacaktır? Acaba kendisine sen işin bu yanını düşünme, biz bunu çözeriz diyenler mi vardır?

Haksız çıkmayı çok çok istediğim bu konunun nasıl sonuçlanacağını zaman gösterecek. Ancak ben burada insanları uyarma görevimi yerine getirmek zorundayım. Zaten doğal depremlerin de eli kulağındadır, bazı fay hatlarında stres birikmiş durumdadır ve bile bile hiçbir önlem alınmamaktadır. Büyük olasılıkla 2004 ya da 2005'te büyük bir ya da birkaç deprem yaşanacaktır ve istenen bir zamanda olması açısından, büyük olasılıkla bunları Allah değil, kapitalizmin sinsi bilim merkezleri tetiklemiş olacaktır. 1999'da deprem tetikleyenlerin, yeniden tetiklememeleri için hiçbir neden bulunmamaktadır. Tam tersine tetiklemeleri için çok neden vardır. AB'ye nüfusumuzun yük olmayacağını tarih verme tarihinden önce imajlı olarak anlatmak, Apo'ya ilişkin gelişmeler yaklaşırken gündem patlatmak... Ayrıca, tetiklemeseler bile soruna, adeta insanları depremde ölmeye mahkum edercesine yaklaşılmaktadır. İdam cezası kalkmıştır ama depremle öldürme cesazı durmaktadır.

Doğu Anadolu fayına ilişkin garip olaylar yaşanmaktadır. Çok yağmur ve kar yağdı diye baraj kapakları açılmaktadır. Bu birçok köyü sular altında bırakmakta, o yöre halkının yıllardır çektiği çileye çile katmaktadır. Bu bir yana, olası daha büyük

çilelerin de habercisi olmaktadır. 1960'lı yıllarda bu sistem, deprem tetiklemeye ilk olarak suyun fay hattına etkisini keşfederek başlamıştır. Orada GAP ve onunla bağlantılı birçok baraj yapılırken, bu ya hesaba katılmamıştır, ya da oh oh ne iyi, depremle de "temizlik" yaparız anlayışıyla hesaba katılmıştır. Yakın zaman önce, fay hattının harekete geçtiğine ilikin uyarı niteliği taşıyan birkaç deprem olmuştur. Tam bu sırada baraj kapaklarının açılması adeta tetikleme gibi bir anlam taşımaktadır. Doğu Anadolu fayında büyük bir depremin çok yakında yer alması olasıdır. Eğer su kapaklarını açmanın ötesinde de tetikleme yapacaklarsa, kuşkusuz bunun zamanlaması, senaryonun Türkiye'yi genişletecek, Apo'yu legalize edecek sonunda "ihtiyaç" duyulacak provokasyonlarla birlikte ele alınacaktır.

Doğu Anadolu fayından İstanbul'a gelirsek, birkaç yıl önce Tuzla'da garip olaylar yaşanıyordu. Göl kurudu. Yılanlar çıktı. Tuzla'nın killi topraklarının aşağıdan hava aldığını gösteren değişimler oldu. Sinek kalmadı, arı çoğaldı. Manik depresyon vakaları birden patladı. Deprem uzmanı halkımız deprem mi olacak diye konuşmaya başladı. Aynı sıralarda, bizim bahçemizdeki asma yirmi yıldır ilk kez üzüm verdi, evimizin altı yirmi yıldır ilk kez kurudu. Evimizde yetişkin kediler yere basmıyordu, yere yakın yaşayan tüm yavru kediler, tavşanlar da telef oldu. Son yıllarda iki kere küçük ölçekli deprem yaşadık. 2003 Ocak ayında, televizyonda Tuzla Maltepe fay hattı "bulunduğu" duyuruldu. O tarihlerde, manyetik enerji kullanan bazı yollardan fay hattı yapılmış ve saydığımız belirtiler de, kabuk yarılmasının ve manyetik enerji kullanılmasının sonucu olabilir.

Tuzla'ya Formüla 1 geliyor. Deri sanayi, tersaneler gibi önemli iş alanları burada üsleniyor. Kurtköy havaalanı buraya çok yakındır. Askeriyenin burada, değer kazanmasını çok isteyeceği, çok geniş arazisi vardır. Burada binaların çoğunluğu ise imarsız ve düzensiz yapılardan oluşmaktadır. Tuzla'dan Maltepe'ye kadar olan bölge ve özellikle de Tuzla, yeniden inşa edilmek için pilot seçilme ihtiyacındadır. Bunu güzellikle yapmak olanaklıdır. Ama bu sistem o dili konuşamamaktadır. Bunu büyük olasılıkla depremi ya tetikleyerek, ya da yaklaşan depreme insanların önlem almasını engelleyerek yapacaktır. Gölcük'teki depremin tetiklendiği merkezin bir bölümü şimdi Pendik tersanesine taşınmıştır. Çok gerekli diye apar topar yapılan Kurtköy

havaalanında morg olduğu konuşulmaktadır. Tetiklemeye karşı çıkan Aykut Barka harcanmıştır. Gündem patlatma ihtiyacı doğacak günler de yaklaşmaktadır.

Tuzla-Maltepe ve Tuzla'nın batısında denizdeki fay hatlarının haritada yerini Afet Merkezi'nden soruşturduk, bilmiyorlar. Kendimiz araştırıp, onlara kaynak gösterip haritadaki yerini öğrenmelerini ve halka duyurmalarını istedik, bizi kaymakamlıktan kovdular. İmarsız bölgede yaşıyoruz ya, evini sağlamlaştırayım desen izin vermiyorlar. Bahçeye konteynır koyayım desen izin vemiyorlar. Belediye'nin izin vermediğini belirten yazıda atıf yaptığı, İstanbul İl İmar Yönetmeliği'nin 12.03 nolu maddesi şöyle diyormuş:

"Belediye ve mücavir alan sınırları içerisinde yapılacak olan her türlü yapılar için ilgili belediyeden yapı ruhsatı alınması ve yapı ruhsatı belgesi kullanılması zorunludur."

Bir kez burada "yapılacak olan" her türlü yapıdan söz edilmektedir. Konteynır, yapılacak olan herhangi bir tür yapı değil, hazır yapıdır ve onu koymak için temel atılmasına gerek yoktur. O yapılmayacak konacaktır. Nitekim aynı belediye, aynı maddeyi, bundan 6 yıl kadar önce aynen benim dediğim gibi anlıyor ve uyguluyordu. Prefabrik yapı için yapı ruhsatı istemiyordu. Şimdi merkezi bir kararla böyle anlaşılması istenmiş olsa gerek ki, başka yerlerde de yorum değişikliği yapılmıştır. Depremin eli kulağında olduğu halde, hem de yönetmelikte yazılanın özüne aykırı böyle bir karar neden alınır? Düzce depreminden bir hafta önce deprem çadır ve barakaları neden kaldırıldıysa, aynı nedenle, yani daha çok insan ölsün diye alınır. Yani depremi tetikleseler de, tetiklemeseler de biz deprem mahkumuyuz.

İkincisi, yukarıdaki madde, belediyenin dediği gibi anlaşılsa bile, depremin yaklaştığını bütün deprem uzmanları ve kurulları belirtirken, bu madde askıya alınır, mevzuatın afete ilişkin yanları uygulamaya sokulur. Ama bunu da yapmıyorlar, imar mevzuatından söz ediyorlar. Deprem geldiğinde imar mimar kalmayacak. İnsanların canını koruyacaklarına imar mevzuatını koruyorlar. Bu kadarla da kalmayıp, insanların kendi canını korumasına da engel oluyorlar.

Kanımca İstanbul'da yakında deprem yapılacaktır. 1999 depreminden sonra inşaat sektörü, herhalde bu büyük deprem için

atıl tutulmaktadır. İnsan cesetleri ve molozlar arasından yepyeni bir Tuzla-Maltepe bölgesi doğacaktır. Herhalde Avcılar tarafında da belirli bir bölgede böyle yenilenme olacaktır.

Tayyip bey 2004'ü işsizlikle mücadele yılı ilan etti. CHP yerel seçimler için çoğu yerde inandırıcı bir propaganda yürütmedi, ama İstanbul'da yürüttü. Öte yandan AKP her nedense İstanbul'dan Ali Müfit Gürtuna'yı aday göstermedi ve göstermeme süreci de televizyonlarda saniye saniye görüntülenerek imaj olarak bilinçsiz zihinlerimize işlendi. Efendim Gürtuna davet bekliyor, Tayyip bey davet etmiyor, zaman geçiyor acaba davet edecek mi, derken Gürtuna davet edilmedi. Bunlardan hareketle, İstanbul'un CHP'den Sefa Sirmen'e verilebileceğini düşünmüştüm. Deprem konusunda İzmit'ten uzmanlık kazanmış ve AB ülkelerinin deprem konusunda yardım veren kuruluşlarıyla iyi ilişkiler kurmuş olan Sefa Sirmen İstanbul'un başına gelmedi ama önemli oranda oy almış görünüyor. Örneğin, yerel yönetimlere ilişkin değişikliklerle İstanbul ikiye bölünürse, Anadolu yakasının başına getirilebilir.

Deprem konusunda haksız çıkmayı gerçekten çok isteriz. Ama şu da asla yadsınamayacak bir gerçektir ki, bu sistem bu işsizliği başka türlü azaltma olanağından yoksundur. Öyleyse bu yıl olmasa, öteki yıl için uyarmak görevimiz.

3.4.3. Artistliğin gerektirdiği örgütlenme, kişilik ve ilişkiler

Yukarıda, "beklenecek genel rota" başlıklı bölümde, ölmüş eski bürokratik devletin cenazesini kaldırmak ve yeni durumun gerektirdiği bir devlet oluşturmak sorunundan söz etmiş, bu konuda yıllardır epey yol alınmıştır ama daha alınacak çok yol vardır demiştik ve özetle şunları eklemiştik:

Günümüzde emperyalist devlet, gerçek bir devlet bile değildir, bir bakıma hayalettir. Küresel sermaye guruplaşmalarının, kendi uluslarüstü derin devletleri bile olabilir.

Yönetim işinin ancak senaryolarla yürütülebildiği, bir hamle için çeşitli devlet, parti ve kurumlardan, medyadan, kukla tiyatrosu gibi belirli iplerin çekilmesi gerektiği, üstelik katliamların, afetlerin, terör saldırılarının tetiklendiği koşullarda, çekirdek karar mekanizmasının hukuk dışı olması kaçınılmazdır. Dolayısıyla devlet hukuk devleti kılığında guguk devleti olacaktır.

Bu doğrultuda Türkiye'de de, küresel sermayenin daha rahat dolaşabileceği, işlemlerini daha çabuk yapabileceği işleyişlerin getirilmesi, merkezi devletin gerçekte hukuk dışı olan çekirdek karar mekanizmalarına hukuki görünen yeni elbiseler giydirilmesi, merkezi devletin vurucu güçler ve hukuki elbiseye indirgenmesi ve ucuz işlemesi, kamu hizmeti kavramının yerel yönetimlerin üzerine yüklenerek tüketilmesi, bu arada akvaryum oluşturmak için gereken ayarlamaların hukuk gibi öne sürülmesi türünden önemli sorunlar çözülecektir. Bunlar bayrak, Atatürk, İstiklal Marşı furyası, postmodernleştirilmiş dinin sürekli pompalanması ardına gizlenecektir.

Türkiye'de devletin bir de senaryoya göre ayarlanması gereklidir. Yavuz Gökmen'in deyimiyle Muz cumhuriyetini andıran, orduMuz'un himayesinde, başkanlık sistemine dayanan, bağımsız bir yargı gücünden kağıt üzerinde bile tamamen yoksun kalan, belki de özerk bölgeli federatif ya da eyalet sistemine dayanan bir devlet bozuntusu... Yukarıda sayılan genel ayarlamaların yanısıra bir de bu yerine getirilecektir.

Bunları demiştik. Gerçekten de yapılan tüm yasal değişmeler bu yöndedir.

3.4.3.1. Hayalet devlet uygulamaları

Türkiye'de hukuk uzun bir süredir zaten Arap saçına dönmüş durumdaydı. Sistem yıkılıyor olmasaydı, yaşanan emperyalist dönemeçte, bu Arap saçı ayıklanır, küresel ve emperyalist çıkarlar temelinde yeni ama net, hukuksal işleyişler getirilirdi. Şimdi öyle olmuyor. Tasarılar yüz defa değişiyor, kimseye gösterilmeden oylamaya konuyor, tasarılar bulanık, süreçler bulanık. Çıkan yasalarda yanlışlar yapılıyor, sonradan düzeltiliyor. Yani bir karmakarışıklık gidiyor, yeni çıkarlar temelinde yeni bir karmakarışıklık geliyor. Reha Muhtar'ın deyimiyle nerede bu devlet? Devlet hayalet...

Tayyip beyle estirilen "yenilik" rüzgarları asıl olarak eski bürokratik devletin kaldırılan cenazesidir. Çıkan bütün yasalar hukuk dışı yanlar içermektedir. Yasa vardır ama, hukuk yoktur. Fiilen ya da resmen geriye yürüyen, birbiriyle ve Anayasa'yla çelişen yasa doludur. Bu, hukukdışı karar mekanizmalarına hukuki görünen elbise giydirildiğini göstermektedir. Oluşan yeni ve baştansavma bir guguk devletidir.

Yukarıda da belirtmiştik, yargıyla ilgili olarak gündeme getirilen rüşvet olayları, zaten kalmayan yargı bağımsızlığının yakında resmen de güme gideceğini göstermektedir. SSK'yı hortumlamadan önce nasıl oradaki yolsuzlukları ortaya döktülerse, aynısı şimdi yargıya ilişkin olarak sergilenmektedir. Yargı bağımsızlığı resmen de hortumlanmanın eşiğindedir. Hukuk katliamı, aynı yasada sürekli ve izlenemez ölçüde çok sayıda değişiklik getirilerek de süreklilik göstermektedir. Hukukçular yasaları izleyemez duruma gelmektedir. Zaten yakında hukukun yasaları denetleme mekanizmaları da herhalde yok edilecektir.

Öldürücü ücretler ödenen, insanların açlıktan ve cinnetten öldüğü, deprem tetiklenen, depremde insanların ölmesi istenen, çaktırmadan ikide bir cinayet olduğu meçhul kanlı cinayetler işlenen, yargının tiyatro sahnesi durumuna getirildiği bir ülkede, yok idam cezası kalkmış, DGM'ler kaldırılmış, ceza yasası değiştiriliyormuş, bunların bir hükmü yoktur. İdamı kaldır örneğin depremle öldür! Hukuk gibi, getirilen değişiklikler de guguktur.

Küresel sermayenin daha rahat dolaşabileceği, işlemlerini daha çabuk yapabileceği işleyişler getirilmektedir. Kamu yönetimi reformu, topu yerel yönetimlere atmakta, hayalet devlet getirmektedir. CHP kamu reformu tasarısı üniter yapıyı bölecek diye öterken, kendisi valilerin seçimle gelmesini önermektedir. Bu da yine bir müsameredir. Sonunda, herhalde "iki taraf"ın da dediği olacak ve seçimle başa gelen, yerel devlet otoriteleri getirilecektir. Yani başkanlık sistemi altında bir tür eyalet sistemine, Yavuz Gökmen'in dediği Muz cumhuriyetine doğru gidilecektir. Hepbirlikte, elbirliğiyle gidilmiş gibi gösterilecektir. Bu tasarıyla bağlı olarak, muhalefetin AKP'yi şeriat eksenli devlet getirmekle suçlamalarının müsamerede bir hikmeti, AKP'ye din nedeniyle gelmiş tabanı teselli etmektir. Ayrıca OrduMuz da bu manzaraya herhalde din eksenli devlete karşı önlem alma çabaları sonucunda, "laikliğin teminatı"(!) olarak girecektir. Yani muhalefetin şeriat eksenli devlet suçlamaları aynı zamanda herhalde bu gücü yerel seçim sonrası yapılacağı söylenen anayasal değişikliklerde devreye sokmak içindir.

Tam bir rantiye olan devlette, artık yalnızca parayı veren düdüğü çalar anlayışı vardır. Daha geçenlerde Tayyip bey, üniversitelere karar almada özerklik veremeyeceklerini, çünkü parayı devletin verdiğini söyledi. Özerklik de neymiş, parayı veren

kararı alır. Kamu hizmeti diye bir kavram kalmamıştır. Otoyollardan, köprülerden kazanılan para, yol yapımının önemli bölümünü karşılasa gerek... Telefon rehberi, istatistikler, memur sınav formları vb. parayla satılmaktadır. Birçok "devlet" dairesi şimdiden döner sermayelidir. Yalnızca kendi masraflarını karşılamayıp kâra geçmektedir. Buna "kaynak yaratmak" denmektedir. Hastaneler, cezaevleri bile kârlı duruma getirilmiştir, söylendiğine göre geçen yıl cezaevlerinden 9 trilyon kâr edilmiştir. Devletin taşaronları cezaevlerine müşteri getirmektedir. Burada kantinden yüksek fiyata ya da cezaevi mutfağından daha ucuza yemek, bir çift terlik 21 milyona (dışarıda 7-8 milyon), bir tek iç çamaşırı 3 milyona (dışarıda 1 milyon) satılırken, elektrik parası bile mahkumlara ödetilmektedir. Bazı zenginlere cezaevini ihya etsinler diye "ceza" verilmesi bir cilvedir. Bu zenginlerin içeride keyif çattıkları bilinen bir gerçektir. Örneğin Kartal cezaevi beş yıldızlı otele benzemiştir. Onlar keyif çattıkca herhalde cezaevi kâr etmektedir.

Yani devlet kurumları giderlerini gelirden değil sermayeden harcar duruma gelmiştir, özelleşmiştir. Bu gelişmeler, polis dahil memurların da artık tamamen işçi olduğunu göstermektedir. Sendikalar işçi memur dayanışması örgütlemeye çalışadursunlar, yaşamın gerçeklerini izlemeyip nal toplayadursunlar, ortada dayanışma yapacak memur kalmamıştır. Artık hepsi işçidir. İşçilik, yapılan işin türüyle ilgili değildir. Sermayeyle girilen bir ilişkidir. İster masa başında çalışılsın, ister kazmayla... Memurlar işçi olunca, memur sendikası için özel yasaya takılmak yersizdir. Karşı taraf bunu düşündüğü için sözleşmeli çalışmayı getirmektedir. Karşı taraf düşünmektedir ama sendikalar ne yazık ki düşünememektedir.

Daha önce, artık şu ya da bu partinin, hükümetin vb. değil, tam kadro müsamerelerin başa geldiğini, muhalefetin, medyanın, devlet kurumlarının hep aynı müsamerede farklı roller üstlendiğini, rollerin müsamere boyunca değişebildiğini vb. belirtmiştik. Çünkü bu sistem iktidarsızdır. Olmayan iktidarı var gibi göstermek için tam kadro müsamereyle sahte bir imajın, sanal bir gerçekliğin yaratılma zorunluluğu vardır. Bu demokrasinin herhangi bir türü olmaktan uzaktır.

Sendikalar kamu yönetimi tasarısına karşı çıkarken, eğer müsamerelerde figüran rolü oynamak istemiyorlarsa, doğru

tutum almalıdırlar. Sistem bize ben sizi yönetemiyorum, alın siz, kaos içinde, düşe kaka kendi kendinizi yönetin, herşeyi siz yapın ama dizginler bende olsun, paraların fazlası bende toplansın, puanlar bana yazılsın diyor. Topu yerel yönetimlere atmanın anlamı budur. Sendikalar yok ille de siz bizi yönetin, bize iş verin, sosyal haklar verin, biz size o zaman puan veririz diyorlar. Zorla mı, adamlar yönetemiyorlar, daha yönet demenin ne anlamı var?

Sendikalar sosyal devlet istiyorlarmış. Rüya mı görüyorsunuz bile diyemeyeceğim çünkü kapitalist sistem artık bunun rüyasını bile bize yasaklar. Kamu yönetimi tasarısına böyle hayali istemlerle karşı çıkmak, bu müsemerelerin iyi şeyler getirebileceğine ilişkin sahte umutlar yaratarak, sisteme hizmet sağlamakta, işçilerin enerjisini de boşa harcamaktadır. Özel, hayalet, guguk gibi sıfatlar taşıyan rantiye bir devletten sosyal işleyiş beklemek, 85 yaşında bir bayanın çocuk doğuracağını sanmaktır. Sosyal devlet, sosyal hak, hatta yaşamak istiyorsanız artık bunun tek yolu vardır. Tüm insanlık olarak sosyal devrim. "Tek yol devrim". Bu ideolojik propaganda falan değil, basit, çıplak gerçeğin ta kendisidir. Neyse, yine konumuza dönelim.

Devlet yapısı birçok alanda çok değişmiştir ama daha en büyük değişim paketi gelecektir. Bu herhalde senaryonun sonuna doğru, Büyük Ortadoğu Projesi'yle bağlı getirilecektir. Müsamereler sürüp gidecektir. Devlet aynı zamanda bunlara bir sahnedir. Devlet sahnesinde oynanan müsamerelerde baş rolü alan partinin iç örgütlenmesi nasıldır?

3.4.3.2. Sanal bir örgütlenme: AKP

Sanal bir gerçek yaratmaya yönelik önemli bir rol oynayan AKP'de de işler birbirini kollamaya dayanmaktadır ve gözlemleyebildiğim kadarıyla, dört tür insan vardır:

Vitrinin en önüne oturtulmuş, çevrede sevilen kişiler. Çoğu ANAP ve Refah kökenli kaşarlanmış ve büyük olasılıkla karar odaklarıyla bağlı bir çekirdek kadro. İyi birşeyler yapıldığını sanarak, herşeyi bu yönde yorumlayarak işgüzarlık yapanlar. Çıkar için orada bulunanlar.

Çıkar için orada bulunanlar, adı üzerinde, çıkardan başka birşeyi ne duyarlar ne algılarlar. Onlar çıkarla güdülme durumundadırlar.

İşgüzarlar, takiyye açıklayıcı taktik yorumlar yaparlar.

Aslında Erdoğan şunu yapmak istiyor ama izin vermiyorlar, bu yüzden şöyle değil de böyle dedi türü yorumlar... Bunlar partinin ve müsamerenin önemli tabanıdır. Oynanan rolün yarattığı sanal gerçeklik, "yorum" biçiminde bunların ağzında dolaşacaktır.

Kaşarlanmış çekirdek kadroyu ikiye ayırabiliriz. En üst kademede ANAP ve Refah kökenliler, orta kademede daha çok Refah kökenliler. Bunların bir işi aşağıya doğru böyle takiyye yorumları indirmek, aşağıdan duyulan "iyi" yorumları kulaktan kulağa geçirmek ve bu kesimi aynı yorumlarda birleştirmektir. Bir de vitrindekileri markaja alma görevini yerine getirmektir.

Vitrinin en önündeki kişilerle doğrudan ve gerçek bir ilişki kurmaya kalkarsanız, olayların gerçeğini tartışmaya başlarsanız, araya hemen çekirdek kadrodan birileri girecektir ve ilişkiyi çekiştirecek, belki de kesecektir. Vitrinin en önüne geçen kişi yavaştan sanal bir ilişkiler ağının içine çekilmektedir. Geleceğini bununla kuracağı uyum belirleyecektir. Ya sürekli markajla idare edilecektir, ya çekirdek olmaya terfi edecektir ya işi yürütemeyip, çekilip gidecektir.

Yani AKP, aynı fikirlerle hareket eden insanların açık ve net ilişkisine dayalı gerçek bir örgüt değildir. Yolu bilinçsiz zihine yollanan imajlarla çizilen bir partinin bilinçli zihine dayanan bir örgütsel birliğinin olması olanaklı da değildir. O düpedüz bir misyoner örgütlenmesidir. Senaryonun misyonerlerinden oluşan bir çekirdeğin markajlarla, takiyye yorumlarıyla, çıkar sağlayarak sürüklediği sanal bir örgütlenmedir. Şimdi bu, Tayyip bey kültü, putu etrafında kişiliksiz bir biçimde örülmektedir.

Örneğin, Gümüşhane AKP örgütü, yerel seçim belgelerini, bu belgelerin verilme tarihinin son günü saat 16.50'de il seçim kuruluna teslim etmiş. Ellerinde bu saatte teslim edildiğine ilişkin damgalı kağıt var. Buna rağmen seçim kurulu, gecikme gerekçesiyle adaylığı reddediyor. Bir kez belli ki olay numara. Hiçbir seçim kurulu, hem de iktidar partisinin adayını, ellerinde zamanında verildiğine ilişkin kanıt varken, bu gerekçeyle reddetmez. İkincisi ve asıl vurgulamak istediğimiz, AKP Gümüşhane adayı, Kanal 7'de haberlerde haksızlık var dedikten, ellerinde kağıt olduğunu söyledikten sonra, sayın başbakana layık olamadık, bağışlasın diyor. Sen zamanında vermişsen, olay haksızlıksa, ezilip büzülmenin, yalakalık etmenin hiçbir nedeni yoktur. Tam tersine sünepelik yapman değil kızgınlık göstermen

gerekir. Oysa bu olayla yaratılan imaj, Tayyip beyin bağışlayıcılığına sığınmadır. Ortada bağışlanacak suç yoktur ama bağışlayıcılığına sığınma vardır. Öp babanın elini... Televizyonlardan yayınlanan bu kişiliksizlik örneğiyle Tayyip beyin, çocuklar arasında moda deyimiyle, çizilen karizması yerine yeni bir kült, put oluşturulmaktadır.

Tayyip beyin karizması neden çizilmiştir ve yerine nasıl bir kült oluşturulmaktadır?

3.4.3.3. Baş rolde: Robot Tayyip Erdoğan

Tayyip bey, müsamereyle kahraman edilmişti. Ama bu müsamerelerde kendisi fazlaca aktif rol üstlenmemiş, yalnızca mağduru oynamıştı. Dolayısıyla başa geldiğinde Tayyip bey henüz kendisiydi, gözlerindeki bakış içtendi. Bu içtenlik "mağdurluğu"nu desteklemekteydi, o zamanlar kendi çapında karizmatikti. Giderek artan ölçüde rol yaptıkça ve kendisi de bunu algıladıkça, içtenliği tükendi. Yüzüne çirkin bir ifade geldi ve karizması çizildi. Bunun yerine, oynadığı role daha uygun bir kültün geçirilmesi gerekti. Bir süredir bu yapılmaktadır ve hem suçlu hem güçlü olan, hiçbir şey yapmadığı halde yapıyor havası atan, pişkince artistlik yapan, tepeden ve saygısız konuşan, kof ama tehlikeli bir kişilik yaratılmaktadır. Yaratılmaktadır diyoruz çünkü hep sözünü ettiğimiz imaj mekanizması yine organize olarak, çeşitli artistleri kapsayarak sahneye çıkmaktadır. Tayyip bey bir süredir artık safi imajdır. Sentetik insandır, ya da robotlaşmıştır.

Tayyip bey bunca süredir halk için iyi ne yapmıştır? Gerçekte iyi yapmış olduğu tek birşey bile yoktur. Yukarıda biraz örneklemeye çalıştık. Halka iyi etkisi olmuş birkaç örnek gösterilebilir, bunlar da başka şeylerin yan ürünleridir. Esnafa konan asgari geçim standardı vergisini kaldırmak gibi... Küçük üretici batarsa tekellerin kâr havuzunun muslukları kesilir. Duble yol inşaat sektörüne kâr enjeksiyonu içindir. Eksi enflasyon dediği deflasyondur. Öte yandan enflasyonun düşmesi, reel gelirler gerilerken hiçbir ilerleme ifade etmemektedir. Eğitime destek dediği vergi kaçakçılığına davetiyedir.

Getirilen yasa değişikliklerinin hepsi, sistemin gerektirdiği değişikliklerdir ve hukuku gözetmeye zahmet bile edilmemektedir. Bazı suçlara getirilen ağır hapis cezaları, kârhaneye dönen

cezaevlerine müşteri garantilemektir. Eve dönüş yasası iyi değildir çünkü Kürt sorununu bilerek kışkırtmış, orada Kürt gençlerin ve Mehmetçiğin kanını bilerek akıtmış bir devletin özür dileyerek PKK tabanından herkesi zaten derhal serbest bırakması gerekmektedir. Aynısı Dev Sol ve diğer bazı sol örgütlerin tabanı için de geçerlidir.

Tayyip bey, başa gelmeden çok önem veriyor göründüğü türban yasağını bile kaldırmamıştır. Bu yüzden çocuklarını Amerika'da okuttuğunu söylemişti. Türban yasağını kaldırmak için çocuklarının okulu bitirmelerini mi bekliyor? Hayır, türban yasağını kaldırmayarak gerçekte oyunlara malzeme sağlamakta ve eğitime köstek olmaktadır. Irak'ta kan akmasına ortaktır. Filistinliler'e çile çektirenlerle ortaktır. Irak'ta ve Filistin'de kan akmasına karşı yapılacak birçok şey vardır ama hiçbirini yapmamıştır. Birşey yapıyor göründüğünde ise bu, o halklar için değil, Türkiye'nin oraları ilhakı için olacaktır. Ahlaki ilkemiz barış ama siyasi ilkemiz Türkiye'nin çıkarıdır demiştir. Tayyip beyin dini kapitalizmdir.

Tayyip bey bunca süredir iyi ne yapmıştır sorusuna, AKP'yi destekleyenlerden gelen yanıtlar, ancak ve ancak yaratılmış imajlar olmaktadır. İmajlar kafada varsayım olarak yer alıyor ya, Tayyip beyin iyi şeyler yapmak istediği ve bunların bazılarını yaptığı, bazılarını yapmak isteyip yapamadığı varsayım olarak sıralanmaktadır. Çünkü müsamerelerle imaj üretme mekanizması, hafızaya böyle kayıt yapmıştır.

Tayyip bey kendini muhafazakar demokrat olarak tanımlamaktadır. MuhafazaKârlığını yukarıda görmüştük. Demokratlıkla bağı, sözcüğün yalnızca "at" bölümüyle, o da "at"tan düşmesiyle sınırlı kalmıştır. Yerel seçimlere ilişkin olarak değindiğimiz gibi, giderek haddini bilmez, saygısız konuşmalar yapmaktadır. İnsanca ücret isteyen işçilere, işsizlerin hakkını yiyorlarmış gibi sözler ediyor. İşsizliğin de, düşük ücretin de sorumlusu olan kapitalizmi savunuyorsa, o zaman her ikisine tepkiyi de göğüslemek zorundadır. İmarzedeler'e, parayı oraya yatırırken bana mı sordunuz, gidin paranızı Uzan'dan isteyin diyor. Bankaya para yatırılırken ona mı sorulacak? Bir bankanın açık ve iş yapıyor olması, devletin gerekli denetimi yapmış olması demektir. Devlet garantisi altında bulunan bir para için bunları söylemek haddini bilmemektir

Afyon'da yaptığı konuşmada, bir kadının, mazotun pahalı olduğunu söylemesi üzerine Tayyip bey şöyle diyor: "E mübarek, mazotta yüzde 35 indirim yapıyoruz, oldu olacak bedava verelim. Enerjide indirim yaptık, borçlanmanız vardı, bunları indirdik. Şimdi ne istiyorsunuz ki? Enerjiyi bağlayalım, suyu bağlayalım, mazotu bedava verelim, oldu olacak yemeği de ağzınıza biz koyalım." Halktan 100 alıyorsa yer yer 35 veren, onu da tarımda krizi önlemek için yapan, bunu yaptığı halde tarımı krizden kurtaramamış, bu yüzden tarımın krizini ak afetlerle boşaltmaya çalışmış bir devletin sözcüsünün böyle konuşmaya hakkı yoktur. Devlet ağzımıza birşeyler koyuyor ama bunlar yemek olmaktan uzaktır. Bunları koymasın yeter.

Tayyip beyin yeni kültü, laf ebesi, otoriter, ezici bir kişiliğe doğru kayıyor. Yukarıdaki bölümlerde, çeşitli müsamerelerle özgürlüklerimizin nasıl kısılmak istendiğini sıralamıştık. Kendimi kışlada gibi hissediyorum denince Genel Kurmay açıklama yapıyor, Ararat filminin gösterimini MHP engelliyor, Kuran'a köhnemiş demek suç sayılıyor... Kaçak elektrik bahanesiyle evlerde ve işyerlerinde izinsiz arama yapılıyor. Yakında alışveriş ettiği yerden fiş almayana ceza geliyor. Biz devletin ücretsiz vergi memuru muyuz? Beyannamendeki matrahı beğenmezse devlet beyannameyi geri çeviriyor. Tayyip bey seçmenin %25'inin oyunu bin türlü manipülasyonla aldığı halde milli egemenliği temsil ediyormuş gibi yükseklerden uçuyor. Bu arada Beyoğlu'nun eski Ekipler Amiri, lakabını dayak attığı araçtan alan Hortum Süleyman AKP'den belediye başkanı adayı oldu.

Bütün bunlar birlikte ele alındığında, hem, Tayyip beyin doğrudan ilgisi var gibi görünmese de, Tayyip beyin yeni kültünün nasıl özellikler taşıyacağını, hem de hayalet devlette demokrasinin görüntüsünün bile boş bir hayal olduğunu gösteriyor. Getirilecek eyalet ve başkanlık sisteminin de feodal beylikler ve başında padişahlığa benzeyeceği anlaşılıyor.

Gerçekten de Tayyip beye ve AKP'ye burjuva demek bile olanaklı değildir. Tayyip bey, Ülker'deki kimliğiyle burjuvadır ama burjuvazi yönetemediği için siyasal olarak burjuvaziyi değil, burjuvazinin iktidarsızlığını temsil etmektedir. Burjuvazinin, finans kapitalin içinden, işini kapitalizmin kurallarına göre yapmaya çalışan ve bu kuralların bir türlü işlemediğini görüp şaşıran bir kesim de ketenpeleye getirilmektedir. Hatta Sabancı ailesi

üzerinde dolaşan lanetin gösterdiği gibi, beğenilmezse, çaktırmadan ölüme sürüklenmektedir.

Tayyip beyin ve AKP'nin düzgün bir sınıfsal tabanı ya da kimliği yoktur. Manipülasyonla, icraatsızlıkla, kandırmacayla ve küçük çıkarcılıkla derme çatma bir taban oluşturulmuştur. Bu konuyu Marksizm'in tarihsel ana-lizlerinde yer alan Bonapartizm kavramı çerçevesinde ayrıca araştırmak zorunludur ama burada buna girmeyeceğiz. Yalnızca şu kadarını vurgulayalım ki, nasıl iktidar gözüken, iktidarsızlıksa, sınıfsal gözüken de soysuzluktur.

3.4.3.4. Toplum misyonerlerin markajında

Devlet hayalet, guguk devleti, senaryoların oynandığı bir sahne... İktidarsızlık iktidarda olduğu için tam kadro müsamereler sahnede... Baş artist AKP, kendi içinde bile oyunlara dayalı bir misyoner örgütlenmesi. Toplumda neler olmasını olmasını bekleyebiliriz ki? Herşey arap saçına dönmüştür. "Doğruyu söyleyecek kadar enayi miyim ben" türü konuşmalar, satış yapmak için üretilen senaryolar, yararsız yalakalıklar, gereksiz yalancılıklar, boşuna rol oynamalar, dolambaçlı konuşmalar... Elbette bunlar yaygınlaşacak, açık, net, dürüst, dobra ilişkiler ve konuşmalar geri kayacaktır.

Topluma bu tür oyunbaz ilişkiler dayatılmaktadır. Ama yalnızca bununla kalsa yine iyi. Toplumun gerçekle bağı çeşitli yollardan koparılmakta, subjektiflik özellikle yayılmaktadır. Kanımca sınırlı ölçüde biyolojik silah kullanılarak ya da manyetik etkileme yapılarak hafızası ve konsantrasyonu bozulmaktadır. Dil bozularak düzgün düşünce ve iletişim durdurulmaktadır. Beyin yıkama, zihin kontrolu gibi yöntemler hem eğitimde, hem günlük yaşamda uygulanmaktadır. Sahte gündemler patlatılarak toplum hipnoza sokulmakta, imajlarla istenen telkinler yapılmaktadır. Gösterilen filmlerle, verilen abartılı haberlerle kötü insan ilişkileri ve güvensizlik pompalanmaktadır. İnsanlar yalnızlaştırılmakta, toplum toplamlaştırılmaktadır.

Psikolojiklik, yani bir bardak su, öne çıkarılmakta, sonra psikolojide, yani bir bardak suda fırtınalar yaratılmaktadır. Yarışma, yardım toplama adına yapılan onur kırıcı, psikolojik işkencelerle, vb. toplum ezilmeye çalışılmaktadır. Toplum hastalanmaktadır. Cinnetler, paranoyalar, panik ataklar.. Durum çok acıdır. Toplum ağır bir yük taşımaktadır. Ancak, bütün bunlar

henüz toplumun içine işlemiş olmaktan uzaktır, üzerine çökmüş bir karabulut olarak durmaktadır. Ayrıca bu durum şunu yansıtmaktadır: Çöken sistem toplumla başedemediği için, ancak tek tek insanlarla uğraşmaktadır. Sistem ne kadar zayıflasa da, karşısındaki tekil insan oldu mu güçlü çıkmaktadır. Bu durumda güçlü çıkmak kolaydır.

Toplumda insanların kötüleştiğine, insanlığın öldüğüne ilişkin yaygın bir kanı vardır. Yalakaca sistemi savunanlar kuşkusuz çoğalmıştır. Ancak bu kanıya yönelik olarak raslanan bazı "kanıtlar" sanaldır. Gerçekte kötü olan, bilinçli zihin devre dışı tutularak yapılan telkinlerle doldurulmuş bilinçsiz zihinden fışkıran varsayımlardır. İmajlarla yapılan telkinler, varsayım olarak çıkmaktadır. İzlediğimiz filmlerden, politika adına çevirilen dizilere kadar hepsi bilinçsiz zihinleri bozmaktadır. Dolayısıyla, "iyilik yılanı bile deliğinden çıkarır" atasözü dikkat çekecek ölçülerde geçerlilik taşımaktadır. Çünkü iyilik insanın bilinçli zihnini uyandırmakta, otomatik davranışı geriye itmekte, bilinçli davranışı öne çıkarmaktadır.

Clare W. Graves adlı Amerikalı bir psikoloji profesörü, 1970'lerde insanlığın gelişim aşamalarını incelemiştir. Aynı konuda *Futurist* adlı bir derginin Nisan 1974 tarihli sayısında çıkan, "İnsanlık çok ciddi bir sıçramanın eşiğindedir" başlıklı yazısında şöyle demiştir:

"İnsanın, hem bir birey olarak, hem bir tür olarak daha yüksek varoluş düzeylerine ilerlemesi kaçınılmaz mıdır? Yoksa, belli bir düzeyde sabitlenebilir, hatta geri gidebilir mi? Cevap, insanın gerçekten belli bir düzeyde sabitlenebileceği ve geri gidebileceğidir. ... Buna rağmen, insanın daha yüksek düzeylere gelişme eğiliminin her zaman var olduğunu ve bunun, ana gövdesine her yıl bir halka daha ekleyebilsin diye bir ağacın, kayaları çatlatmasını olanaklı kılan gücüne benzetilebileceğini akılda tutmalıyız."

Hem yukarıda sözünü ettiğimiz durumun henüz toplumun içine işlemiş olmaktan uzak, üzerine çökmüş bir karabulut gibi duruyor olduğunun, hem de insanlığın, Graves'in sözünü ettiği kayaları çatlatma gücünün yalnızca biz değil, dünyayı ve Türkiye'yi karanlığa sürükleyenler de farkındadır. Bu nedenle yedek önlemler alınmaktadır.

Toplamı yeniden topluma dönüştürecek, onun ilerleme

dinamiğini harekete geçirebilecek, toplumu hipnozdan çıkarabilecek, gerçekleri toplumun yüzüne vurabilecek, sahte imajların yerine gerçeği geçirebilecek her öncü insanın ya da ailenin çevresinde bir ya da birkaç misyoner vardır. Bu misyonerler genellikle "dindar ama açık kafalı" tipolojisine uymaktadır. Bunlarla dostluk, karşılıklı fikirlere saygı temelinde herşeyin tartışılabilmesiyle başlar, ama bir süre sonra öncü insan, öteki-sinin inançlarına saygı adına din hakkında istediği gibi konuşturulmamaya çalışılır. Dolayısıyla din tartışma dışı kalır, öncü insanın diğer değerleri "açık kafalı tartışmalarla" yıpratılır. Diş geçirilemeyecek kadar güçlü karakterler harcanır. Barış Manço gibi birçok değerli kişiler aynen bu yüzden harcanmıştır. Cem Karaca'nın da böyle bir ya da birkaç misyonerinin olduğu çok açıktır. Kanımca kendisi ölümünden önce markaja alınmıştır. Ardından Allah fikrinin özellikle vurgulanması böyle düşündürtüyor.

Bir nehirde portakal taşıyan bir mavna batmış. Portakallar ortalığa saçılmış. Aralarında bir de postal varmış. Hepsi nehrin akıntısına kapılıp giderken, portakallar sürekli aralarında konuşuyorlarmış. Postal sıkılmış ve sohbete girmeyi kararlaştırmış. Ağzını açınca da konuşmaya "biz portakallar" diye başlamış. İşte bu misyonerler de bunu uygulamaya çalışırlar. Öncü insanların, ailelerin yaşamına girip, orada portakal kadar kalabalık görüntüsü verip, onların "biz dindarlar" diye konuşmaya başlamaları için uğraşırlar. Konuyu sürekli dine kaydırırlar. Dünyada herşeyi tartıştıklarını söylerler ama herşeyi yalnızca din açısından tartışırlar ya da getirip dine bağlarlar. Bunların misyoner olduğu bu taktiklerinin yanısıra, yüzsüzlüklerinden anlaşılır. Dostluğu kesmeye çalışınca, anlamamazlığa vururlar çünkü görev başındadırlar. Öncü insan çok kararlı davranıp değerlerini yıpratttırmazsa, din konusundaki tartışmalarla üzerine varırsa, ya da dini doğru yorumlarsa, bu kez misyonerler ondan kaçarlar. Tabi iş burada da kalmaz. O öncü insan ya da aile çok önemliyse, aynı örgütün başka elemanları, kaza, yangın, vb. "normal" bir görüntü altında onu harcarlar.

Geçenlerde Küçükçekmece'de bir adamın karısını, iki çocuğunu, annesini ve babasını öldürdüğünü ve suçu itiraf edip cezaevine konduğunu televizyonlardan öğrendik. Bu kadar yakınlarını öldürebilen bir insanın akıl hastanesine konması

gerekirdi. Yani olay bir kez bir hukuk cinayetiydi ve bunca hukuk adamı varken kimse bu duruma müdahele etmedi.

Ayrıca olayda başka bir sürü gariplik de vardı. Cinayetten sonra ev yakıldı. Olay yangınla ortaya çıktı. Adam uyuşturulmuş gibi bir durumda arabasının içinde uyurken bulundu. Öldürülen ailenin mahallede çok sevilen bir aile olduğu duyuruldu. Ekranlardan bile görülüyordu, aile gerçekten olağanüstü seviliyordu. Bu olay son derece karanlık bir olaydır. Zaten olay gerçek bir olay olsaydı, adam, cezaevine değil akıl hastanesine konurdu. Bu olayı tezgahlamış birileri onun deli olmadığını biliyordu. Türkiye'de bazı garip olaylar, işler normal seyrinden çıkarıldığı için oluyor. Yoksa Türkiye'de bile normali buydu.

Kanımca olayın başlangıç noktası bu aileyi, hem de onların anısını karalayarak yok etmektir. Katilin ailesiyle kavgalı olması kılıf olarak kullanılmıştır. Adam ilaçlanmış, yapacakları ve yaptıktan sonra söyleyecekleri konusunda beyni yıkanmıştır. Adamın ilaçlandığı ortaya çıkabilir diye, hikayeye bir de zehirli portakal suyu katılmıştır. Hikayenin doğrusunu ortaya çıkaracak kanıt kalmasın diye ev yakılmıştır. Şimdi bu aileyi seven herkes, hem üzülmekte, hem de bu ailenin çocuğunu ne kadar da kötü yetiştirmiş olduğunu düşünmektedir. Bu aileyi gözden düşürmektedir. Misyon tamamdır. Hem aile yok edilmiş, hem anısı lekelenmiştir. Kanımca olay misyoner eylemidir. Olay televizyonlardan verilerek artık oğlunuza bile güvenemeyeceğinizin işlenmesi de eylemin ek geliridir.

Hristiyan misyonerlerin Türkiye'de yaygın çalışma yaptıkları çok konuşulmaktadır. Din misyonerliği tüm dinlerin hakkıdır ama bunların niyeti başkadır diye karşı çıkılmaktadır. Örneğin, Mehmet Şevket Eygi, bu konumdadır. Kendisine katılıyoruz.

Gerçekten Hristiyan misyonerler, masum bir din propagandası için burada değillerdir. Bir kez onlar medeniyetler çatışmasında Türkiye içinde çatışacak tarafları çeşitlerdirme işi yürütmektedirler. Türkiye'ye düşman oldukları için değil, Avrupa ülkeleri ve Amerika dahil, her yerde bu yapıldığı için... Avrupa'da ve Amerika'da da Müslüman misyonerliği örgütlemektedirler. Türkiye'de, çoğu Doğu'da olan Hristiyan misyonerler, Alevi, Sünni, Şafi, Şii, derken manzaraya bir de Hristiyan taraf getirmektedirler. Son sıralarda bir de Kürt Yahudileri eklediler. Öte yandan, örneğin İngiltere'ye turist olarak bile gitmek

güçleşmişken, onlar buradan adam kafalayıp oraya götürürler. Hem de götürdüklerini Hristiyan yapmadan. Yani burada yaptıkları çalışmayla, örneğin İngiltere'deki çatışmanın elemanlarını da yetiştirirler. Medeniyetler çatışması konusunda yetiştirilmiş eleman ihraç ederler.

Medeniyetler çatışması tezinde hangi din olduğu hiç önemli değildir, önemli olan çeşitli dinlerin ya da mezheplerin çatışması ve bu çatışmanın medeniyeti yutmasıdır. Türkiye toplumunda görev yapan Türk ve Müslüman misyonerler de Hristiyan misyonerlerle aynı saftadır ve aynı dinlerüstü merkeze bağlıdır. 1500-2000 yıl öncesinin farklılıkları yüzünden insanların birbirine girmesi için, önce dünyaya din gözüyle bakar duruma getirilmeleri gereklidir. Hangi din olduğu fazlaca önemli değildir. Yani aslında bunlar insanlığı barbarlığa sürüklemek isteyen kapitalist sistemin dinleri çatıştırarak medeniyeti bu çatışmaya yutturma, yani barbarlık projesinin misyoneridirler. Misyonerler, toplumda hiç de temiz ve masum olmayan, hain bir misyonerlik yürütmektedirler.

Bunlar çok geniş bir yelpazedir. Harun Yahya adıyla yazan Adnan Hoca nedir? O da aynı dinlerüstü merkeze bağlı olduğu anlaşılan bir misyonerdir. Genç, zengin, eğitimli, becerikli gençler din kancasıyla çekilmektedir. Marks ve Engels'in Manifesto'da yazdıkları gibi, bir sistem çökerken, egemen sınıf içinde önemli bir bölünme gerçekleşir. Egemen sınıfın bir bölümü ezilenlerden yana tutum değiştirir. Dolayısıyla sistem açısından buna tampon oluşturmak gereklidir. Kanca atılacak olan eğitimli kesim olduğu için, Harun Yahya önce Darwin'in evrim teorisinin "yanlışlığını" sırf lab ebeliğiyle "kanıtlayan" bir ya da birkaç "kitap" piyasaya sürecektir. (Oysa toplum geriye doğru devşirilirken bile Darwin'in evrim teorisinden yararlanılıyor.) Ondan sonra Allah'ı sopa gibi eline alıp korkutmaya geçecektir. Harun Yahya'nın kitapları terör ve gerilim filmi gibidir. Allah sevgisi değil korkusu iğrenç bir biçimde işlenmektedir. Kendisinin yaptığı kıyamet tellallığından başka birşey değildir. Bu gençlere, yakında kıyamet geliyor, bu dünyanın pek bir geleceği kalmamıştır, öteki dünyada hesaplaşma olacak, dindar olun yoksa Allah sizi döver ha demektedir. Adnan Hoca'nın arada bir mahkemeye çıkarılması da onun prestiji içindir. Malum mağdurların prestiji artıyor ya... Mağduru oynayan oynayana...

Yukarıda Genel Kurmay'ın fişleme skandalına değinmiştik. Bu skandala sosyete fişlemesi deniyor. Çünkü bununla sosyeteye göz dağı vermek de isteniyor. Sosyetenin sistem yanlılığını terketmemesi için göz dağı veriliyor. Ayrıca fişlenenler arasında herkes var, bir tek dindarlar fişlenmiyor. Böylece dindar olun, benim fişleme hışmımdan kurtulursunuz mesajı iletiliyor. Yani ordu da, medeniyetler çatışması adı altında, insanlığı barbarlığa sürüklemek isteyen kapitalist sistemin dinleri çatıştırarak medeniyeti bu çatışmaya yutturma projesine aktif destek veriyor.

Türkiye'de laiklik yoktur. Olmayan birşeyin bunca oyun ve sözümona kavga konusu olması akıllara durgunluktur. Biri laikliğe uymuyor diye ötekisini suçlamakta, yasaklamakta, CHP "Türkiye laiktir laik kalacaktır" diye bağırıp durmakta, ordu da laikliğin "teminatı" olmaktadır. Laiklik olsa, canım yanmayacaktır. Türbanlıyı devlet dairesine, okuluna ya da devlet resepsiyonuna sokmamak laiklik değildir. Devletin hem din okulu açması, hem bazen türbanlıyı din okuluna bile sokmaması ise düpedüz komikliktir.

Diyanet işleri, devlet içinde bir kurum olarak, hepimizin ödediği vergileri kullanarak, sünniliği örgütlemektedir. Alevi, Şafi, Hristiyan, Ermeni ve ateist vatandaşların - ki bunlar nüfusun %50'sini geçmektedir - vergisi onların inanmadıkları bir işe gitmektedir. Bu adaletsizliktir. Gerçekte laiklik, tüm inanç örgütlenmelerinin inananların kendi cebinden yapılmasını, buna devletin bir kuruş harcamamasını gerektirir.

Laiklik devletin renksiz olması, herkesin vergisini kullanarak, her renkten vatandaşın asgari müştereklerine giren alanlarda hizmet vermesi ve vatandaşın türbanına da burnunu sokmaması demektir. Din durumuna getirilmiş Atatürkçülüğün bugünkü gibi eğitimi de laikliğe terstir. Atatürk tarihsel bir kimliktir ve o ölçüde öğretilebilir. Bunun ötesi ideolojik propagandaya, şimdi-lerde, beyin yıkamaya girmektedir. Öte yandan saçına sarı meç yaptıran bayanlar devletin resepsiyonuna giriyorsa, türbanlısı da girecektir. Onu sokmayarak, türban halkla özdeşleştirilmekte, bakan eşlerine halkın sözcüsü havası verilmektedir. Böylece bayan Emine Erdoğan da artık imaj sahibidir: Devletin zirvesine sokulmayan "halktan" kişidir.

Atatürk zamanında din, gerici amaçlarla cumhuriyete karşı kullanılıyordu. Diyanet'in devlet bünyesine alınması o tarihte bu

durumu kontrol amacı taşıyordu. Bu yöntemin o tarihler için bile doğruluğu tartışılır. Bu durum Atatürk'ün bir halk devrimcisi değil, tepeden burjuva "devrimcisi" olmasıyla bağlıdır. İlerici gerici kavgasında halk seferber edilmemiş, tepeden önlemler alınmıştır. Diyanetin devlet içinde varlığı, o tarihler için tatışma götürse de, 1950'ler 1960'lar sonrası için kesin yanlıştır. Nitekim, Diyanet dini hep kapitalizmden, burjuva siyasetinden yana kullanmanın bir aracı olmuştur. Yani hep sisteme misyonerlik etmiştir. Bu yüzden sünniliği de düzgün örgütleyememiş, dindarları bile memnun edememiştir.

Bu kitapta yazdığımız senaryo çerçevesinde, 1990'larda Türkiye'de şeriatçı laik çatışması körüklemenin ilham kaynağı kuşkusuz Atatürk zamanındaki gerçek durumdur. Sonradan bunun "masuscuktan" oyunu kurulmuştur. Tabi bu kanlı bir oyundur. Özel olarak, bilerek işlenen cinayetlerle yeni Kubilaylar yaratılmıştır. Kapitalizmin siyaseti böyle kanlı senaryolarla yürümeye başlayınca, dini hep kapitalizmden, burjuva siyasetinden yana kullanmanın bir aracı olan Diyanet de burada sözünü ettiğimiz türden bir misyoner örgütü olmaya doğru yol almıştır.

Bosna Hersek'de durumlar karışıkken, Diyanet'in fetvaları iğrenç birer siyasal bildirge niteliğindeydi. ABD'de sinemalardaki ses 100 desibele çıkarken, sabah ezanının sesi de yükseltilmişti. Diyanet demedi, bu bilime göre zararlıdır diye. Geçenlerde yine bir açıklama geldi. Diyanet'e göre, cenazelerde alkış dinen vacip değilmiş. Tekbir getirmek gerekirmiş. Aynen misyonerler gibi, bu yoldan insanların biz dindarlar diye konuşmaya başlamaları istenmekte ve üstelik bu, Cem Karaca'nın cenazesine denk getirilmektedir. Tekbir getirmek ne demektir? Allah birdir demektir. İyi de bütün bunlar ikinci allahı gizlemek için piyasaya sürülmektedir. Bunların hepsi ikinci allaha misyonerliktir. Allah'ı oyuncak etmektedir. Vatandaşların artık hangi allaha inandıklarına karar vermelerinin zamanı gelmiştir.

3.4.4. Kanlı senaryonun sonu: Büyük Ortadoğu Projesi ve Böyyük Türkiye

Şimdi, sanki akıllara "yeni" bir fikir gelmiş gibi, Büyük Ortadoğu Projesi öne sürülüyor. Daha yazımı bile tam değilmiş! Birçok aydın televizyonlarda boy gösterip, Türkiye'nin yutulacağını,

onun da bir projesi olması gerektiğini vb. söylüyor ve göz yaşı döküyor. Sakin olun beyler! Türkiye'nin projesi çoktaaan beri vardır. Büyük Ortadoğu Projesi, Büyük Türkiye ve Büyük İsrail projesidir. (Eğer bu sistem tarih yazacak birilerini bırakırsa, ileride tarih bu son 20 yılı, küresel iç savaş - her dünya savaşı iç savaşla bağlıdır ama giderek daha da çok bağlanmıştır - ve III.Dünya Savaşı olarak yazacaktır.) Bunun bir ayağı, kitapta ele aldığımız senaryonun ta kendisidir. Apo da yakalanmadan az önce Med TV'de "Ortadoğu'da birlik modeli savunuyoruz" demişti (7.1.1999). Bu senaryo yaklaşık 20 yıldır kanla yazılmaktadır. Yeni olan paylaşımın sonuna yaklaşılmasıdır. Bu yüzden bakla bu yakınlarda dilin altından çıkmaktadır.

Buraya kadar yazmaya çalıştığımız gibi, 1980'lerden beri, ortaklarıyla birlikte derin devlet eliyle yürütülen ve adeta kan emen bu senaryo çerçevesinde, önce sahte bir şeriat tehlikesi öne sürülmüş, yasaklarla din modası yaratılmış, bunu öne süren odağın aynı zamanda vatan kurtaran Şaban rolünü oynamasıyla "laik demokratik cumhuriyetimiz" hortlatılmıştır. 1997'de derin devletin başa gelmesiyle bu senaryo ikinci evresine sıçramıştır. 3 Kasım seçimleriyle de senaryonun son perdesi açılmıştır.

Bütün bu süreç içinde tarih kanla yazılmıştır. Doğu'da kışkırtılan kirli savaşta yüzbinlerce Kürt genci ve Mehmetçik harcanmıştır. Şehirlerde Dev Sol tabanı polisle çatıştırılmış, yargısız infazlarla toplu kıyıma maruz bırakılmıştır. Cumhurbaşkanı Özal ve Jandarma Komutanı Bitlis bile harcananlar arasındadır. Namuslu aydınlar, gerçek Atatürkçüler, değerli gazeteciler, Aleviler, gençler, yaşlılar, öncü rolü olan sanatçılar, senaryonun işine gelmeyen bilim adamları yargısız infazlarla, faili meçhul cinayetlerle, giderek cinayet olduğu meçhul cinayetlerle kıyılmıştır. Kıyım, 1999'da deprem tetiklemeye kadar varmıştır. Saymakla bitmiyor.

Kıyımın arkadaşı soygundur. Bankalar hortumlanmış, deprem bahanesiyle halk soyulmuş, savaş gibi vergiler dayatılmış, ücretler azaltılmış, iş saatleri ve işsizlik artırılmıştır. Deprem ve hortumlanan bankalar bahanesiyle borç alınmış, rantiyeler yaratılmış, yapılan bir sürü kesinti bütçeye katılmamış, bize zavallı bir bütçe ve IMF öcüsü gösterilerek, borçları bizim ödememiz sağlanmıştır. Sonra senaryonun bir noktasında Tayyip bey 4 ay hapisle kahraman edilmiş, seçim yasaklarıyla mağ-

duriyetinin altı çizilmiş ve başa gelmesi için pompalanmıştır. Bunları hep yazdık.

Tayyip beye ve partisine çok geniş yer ayırdık. O gerçek bir başbakan bile değildir, uzun bir dizinin son bölümünde baş rol oyuncusu ya da başfigürandır. AKP, parti kavramını bozan cansız bir oyuncaktır. Geniş yer ayırmamızın nedeni, bir senaryo oynandığı, bir sürü psikolojik yöntem vb. uygulandığı, örtülü bir iç savaş yaşandığı için gerçeklerin ayrıntılarda gizli olmasıdır. Görevimiz "ayıkla pirincin taşını"dır.

Tayyip bey habire bu devlet sizin devletinizdir diyor. Nereden bizim devletimiz oluyor? Her yere Atatürk resmi ve bayrak asıp, çocuklara İstiklal Marşı'nın bütün kıtalarını öğretseniz de eski devlet sizlere ömürdür. Ben o devletin de karşıtı olan taraftandım. Bu taraf, yani sol haklı çıkmıştır ama haklı çıktığının farkında olamayacak kadar hırpalanmıştır. O devlet ne hukukunu, ne kendini, ne onurunu korumayı başarmıştır. Nerede kaldı bizi korumak... Başa gelen derin devlet ise 1980'li yıllardan ve derinlerden başlayarak, yıllardır ölüm makinası gibi habire öldürmüştür. Biz intihar gerillası mıyız? Bu nasıl "bizim" devletimiz ki habire bizi öldürüyor?

Bu sizin devletinizdir Tayyip bey. Sizi kahraman eden, yasaklarıyla mağdur duruma düşürerek sizin mağduru oynamanıza yardım eden, size yaptığınız Turkalaşmış Amerikan rüyası ticaretiyle trilyonlar kazandırırken düşük maaş ödeyerek mağduriyetinizi sürdüren, sizinle Ak bir kuzu postuna bürünen... 21. yüzyılda bizim devleti beğenmeme, başka tür bir devlet seçme hakkımız varken, bize değil devlet, hükümet bile seçtirilmiyor. Yalnızca hükümet değil, koca müsamere kadroları, bizi türlü yollardan manipüle ederek yukarıdan paraşütle indiriliyor.

Tarih bazen kanlı yollardan ilerler... Tartışmalarda duyduğum bir görüştür bu. Evet bazen böyle olur ama durum bu değildir. Tarih hem kanlı yoldan gitmekte, hem de gerilemektedir. Yani bir ilerleme olsa yukarıdaki söz belki teselli addedilebilir. Ama kanlı yol daha kanlı yoldan başka bir yere gitmeyecektir. Bu senaryo bitecek, başkaları gündeme gelecektir. Nitekim son aylarda habire kıyamet senaryoları duyuyoruz. Yok şurası sular altında kalacak, burası çöl olacak, denizler soğuyacak vb.... Postmodern mimariyle, ters yüz edilmiş hamam ya da köşeli kavanoz gibi garip, çirkin ama depreme dayanıklı binalar her yerde belirecek-

tir, bu ilerleme değildir. Gelecek depremlerde, sellerde, ak afetlerde kapitalizmin krizleri ve nüfus sorunu uğruna yüz binler, milyonlar ölecektir. İşsizlik ve açlık böyle "önlenmek" istenecektir. Gerilerde kâr hadleri yüksek bir istasyon aranırken, böyle böyle barbarlığa gidilecektir.

Dünyanın çok önemli bir bölümünü etkileyen bu senaryonun sonunda böyük bir Türkiye doğacaktır. Bu, senaryonun en önemli bir amacıdır. Buna rağmen, bu projenin Türkiye'yi yutma projesi olduğuna gerçekten inanan ve panik içinde olan aydın insanlar vardır. Onların bu görüşleri, tersine gelişmelerde figüran olarak kullanılacaktır. Yani sanki onlar kazanmış da başka sonuç doğmuş gibi yapılacaktır. Bu amaçla onların görüşlerini besleyecek "kanıt"lar ortalığa özellikle saçılmaktadır. Gerçekte, Büyük Ortadoğu Projesi, Büyük Türkiye'yi ve Büyük İsrail'i amaçlamaktadır. Biz büyük Türkiye yanlısı falan değiliz, biz dünyanın mutluluk anlamında büyükleşmesi peşindeyiz ama doğan da zaten büyük Türkiye olmayacaktır. Yıkılan bir sistemin molozlarından, depremlerle, Ak afetlerle, dinlerin çatıştırılmasıyla vb. düzgün yazılan "büyük" bir Türkiye doğamaz. Ancak "böyyük" Türkiye doğacaktır.

Tayyip bey, bu ülkede güzel şeyler oluyorsa bunu takdir et diye buyurmuş. Bu ülkede güzel şeyler olmuyor. Yalnızca siz, sizi haklı çıkarmaya göre programlanmış bir müsamerede oynadığınız için karşınızda gerçek bir muhalefet bulunmuyor, kimse oyunu bozmuyor. Böylece istenen imaj yaratılıyor.

Tayyip beyin sözünü ettiği parlak gelecek de aynen böyle bir imaj olacaktır. Emperyalist Türkiye genişleyecektir, burnunu Orta Asya'dan, Kafkaslar'dan, Hazer kıyısından, Ortadoğu'ya, Balkanlar'a kadar sokacaktır. Avrupa Birliği'ne üye olacak ve AB'de büyük oynayacaktır. İmaj yaratılmaya başlamıştır. Dünya futbol şampiyonasından, güzellik yarışmasından, Eurovision'a kadar bütün "başarılar" bu imajın parçası olarak pompalanmıştır. Türkiye'nin cilası daha da parlayacaktır ama sistemin azalan kâr hadleri ve bunúnla bağlı olarak toptan gerilemesi nedeniyle bundan halkın hiçbir huzur kazancı olmayacaktır.

Bir kez AB durduğu yerde durmayacaktır. Daha Türkiye girmeden, türban yasaklı bir AB çıkmıştır. İşsizlik vb. orada da artmaktadır. Azalan kâr hadleri AB'yi dışlamamaktadır. İkincisi "böyük Türkiye", bizim Türkiye katliamlarla azaltılarak kurula-

caktır. Üçüncüsü gelen zenginliklerin çoğu azalan kâr hadlerinin açığını kapatmak için kullanılacak ve bunlardan katledilmemiş halka kırıntı dağıtılmayacaktır. Halka verilecek olan, olsa olsa 28 Şubat sonrası soygunlarda alınanların biraz fazlası olacaktır. Burada da kalmayacaktır. Dördüncüsü, afet ekonomisi giderek daha sık uygulanacaktır. Kriz biriktikçe, ya deprem ya sel ya don yapılacaktır. Cana kıyılacaktır. Sürekli kan akacaktır.

Medeniyetler çatışması tezi, Mel Gibson'un Tutku filmiyle dünya sehnesinde tam istim gösterime girmiştir. Artık dinler arası çatışma tırmanacaktır. Irak'ta 180 Şii'nin öldürüldüğü olay gibi olaylar artacaktır. Biz hiçbir gerçek dindarın böyle bir çatışmada "kazanan" taraf olmaktan bile huzur duyacağını sanmıyoruz. Tüm dünya halklarıyla birlikte Türkiye halkının da huzuru hepten kaçacaktır.

Bush özentisi ulusa sesleniş konuşmalarında Tayyip bey, kimsenin karamsarlık yaymaya hakkı yoktur diye konuşmaktadır. Bu sözlerle gerçekte duygu sömürüsü yapmaktadır. Halk kötü olay ve haberlerden bıkmış, iyi şeyler duymak istiyor ya, işte bu duygu kullanılmaktadır. Gerçekte Tayyip bey karamsarlığın yapım kaynağıyla doğrudan bağlıdır, karamsarlığın "iyimser görünümlü" imajıdır. Eğer bu gidişat değiştirilmezse, varılacak nokta karamsardır. Ama karamsar sonuçlar, hep Allah'ın üzerine atılacaktır, dolayısıyla Tayyip bey ve avanesi "temiz" kalacaktır. Yalakalık da kimseyi kurtaramayacaktır. Tayyip beyin halk için çok karamsar bir gidişatı iyimser görünümlü imajlar ardına gizlenerek de olsa icra etmeye hakkı varsa, bizim de bunun uyarısını yaymaya hakkımız vardır.

İmajları bir yana bırakıp gerçeğe bakarsak, iyimser seçenekler Tayyip beyde değil, bizim tarafta vardır. Şimdi biraz da bunlara bakalım.

3.5. Sonuç: Çözüm

Dünyada artık hiçbir sonuç, şu ya da bu ülkenin sınırları çerçevesinde düşünülmemelidir. Kurtuluş da küreselleşmiştir. Ama biz "Sonuç" bölümünü ayrı bir bölüm yapmayıp TÜRKİYE genel başlığı altına koyduk.

Baştan beri hep vurguladığımız gibi, iki Türkiye vardır. Bu kitapta ele aldığımız senaryo öteki Türkiye'nin taşıdığı önemin altını oluk oluk kanla çizmektedir. O Türkiye, kapitalist sistemi

bizim canımızla, kanımızla kurtarmak için önemli bir lokomotif olarak öne sürülmektedir. Çok daha büyük önem, hem de senaryo kurarak değil, gerçeklerin sağlam zeminine basarak, kan akıtarak değil tüm dünyaya dost elini uzatarak bizim Türkiye için geçerlidir. Amerika sistemi kurtarmak için Türkiye'nin peşine takılıyorsa, bu, bizim Türkiye'nin de, Amerika dahil dünyayı, insanlığı kurtarma gücü var demektir. Kapitalist sistem Türkiye gibi önemli bir ülkede yara alırsa, tüm dünyada çökme sürecine girebilir, dünya değişebilir.

Başka bir deyişle, Türkiye hâlâ emperyalizmin zayıf halkasıdır. Zayıf halka tüm zinciri koparmaya elverişli halkadır. Sevgili R.Yürükoğlu yoldaşımın, 1978'de yazdığı *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* kitabının temel mantığı günümüzde de aynıdır. O tarihte Türkiye emperyalistleşemediği için zayıf halkaydı. Şimdi emperyalisttir ama bu kez de emperyalist sistemin karşı karşıya olduğu sorunlar nedeniyle emperyalist olmak işe yaramamaktadır. Türkiye yine zayıf halkadır. Sistem bu nedenle vargücüyle burayı güçlendirmek için uğraşmaktadır. Buranın güçlendirilmesi tüm zincire güç katacaktır. Ama bu yapılırken, aynı zamanda tüm sistemin olanca iğrençliği bu ülkede 32 dişiyle sırıtmaktadır. Sistem Türkiye'de kördüğüm olmaktadır. Türkiye sistemi kurtarmak açısından taşıdığı önemin daha fazlasını (çünkü sistem zaten için için çöktüğünden, kurtulması gerçek bir kurtuluş olmayacaktır) sistemi yıkmak açısından taşımaktadır. Bu yüzden "Sonuç" bölümünü ayrı bir bölüm yapmayıp TÜRKİYE genel başlığı altına koyduk.

Bu kitabı okuyup bu noktaya gelenler, "burada yazılanlar doğruysa, o zaman çözüm nedir" diyeceklerdir. Çözüm bende değil hep birlikte bizdedir.

3.5.1. Kamuoyunun belirleyici önemi

Kapitalist sistemin kâr hadleri düşmekte, sistem için için çökmektedir. Son derece güçsüzdür ve her geçen gün daha da güçsüzleşmektedir. Çöküşü ertelemek, faturayı dünya halklarına ve rakip sermaye guruplarına ödetmek için örtülü, sinsi bir küresel iç savaş ve paylaşım savaşı yürütülmektedir. Yüksek kâr hadleri arayışı içinde, insanlık katliamlara, barbarlığa sürüklenmektedir.

Bunlar, ezici çoğunluğu oluşturan halklardan duyulan ölesiye ve öldüresiye korkunun gölgesinde, güç değil güçsüzlük konu-

mundan, dolayısıyla sinsi ve örtülü yürütüldüğü için, partileriyle, medyalarıyla koca devletler tam kadro kanlı oyunlar oynamakta, kimse kimseye sen oyun oynuyorsun diyememektedir. Herkes sistemin çok güçlü olduğuna yalancı şahitlik etmektedir ve böylece sanal bir gerçeklik üretilmektedir. Gerçeklik yaşamın kendisindedir, sanal gerçeklik, ancak ve ancak canlı bilgisayarlarda, yani kafalarda kayda geçirilen sahte imajlarla olabilir. Yani, kanlı da olsa oynanan bu oyunların öncelikli hedefi kamoyundan başka birşey değildir.

Kamuoyu, kamunun belirli bir görüş ya da tutum çevresinde toplanması ya da herhangi bir görüşü ya da tutumu paylaşması, buna onay, oy vermesi demektir. Kamu tek tek tuğlalardır, fikir, görüş ya da tutum ise harçtır. Duvarı örünce ortaya kamuoyu çıkacaktır. Bir harç olmaksızın, kamuoyu söz konusu değildir. Sistem çöküyor olmasa, gösterecek olumlu bir ya da birkaç yolu olsa, bu temelde kamuoyu oluşturması beklenir. Ama çöktüğü ve bunu önlemek, ertelemek istediği için, kendisi açısından geçerli alternatifleri açıkça söylemesi bile olanaksızdır. Ne desin, katliam, soygun, zorla ve sahtekarlıkla pazar açmak mı desin? Dolayısıyla oyunlar oynamakta ve yarattığı sanal gerçek temelinde ya da sanal taraflar, göstermelik karşıtlar çevresinde kamuoyu oluşturmaktadır.

Artık topraklar, yurtlar, vatanlar değil, asıl olarak kamuoyları ele geçirilmektedir. Kimin ya da kimlerin oyunu başarılıysa, onun harcıyla duvar örülmektedir. Kamuoyu savaşları yürütülmektedir. Medyanın bu kadar büyük önem kazanması da bu yüzdendir. Oyunlar medyadan naklen yayınlanmakta, sahte veriler oradan dağıtıma girmektedir. Psikolojik, biyolojik, silahlı vb. her tür savaş öncelikle kamuoyuna yöneliktir. Kamuoyu önce yanılgıya sürüklenmekte, ancak onun arkasına gizlenerek öldürülebilmektedir.

Silahlı savaşlar bile kamuoyunu öldürmekten önce yanıltmaya yöneliktir. Çünkü öldürmenin yolu da ancak böyle açılmaktadır. Filistin-İsrail örneğini ele alalım. İsrail silahla saldırıyor, vuruyor, kırıyor, öldürüyor ama silah yüzünden kazanmıyor. Bu aşırı haksız saldırılarıyla Filistin kamuoyunu kışkırttığı, provokasyona getirdiği için kazanıyor. İsrail'in tüm aşırı haksız saldırılarına rağmen Filistin halkı, intikam peşinde koşmaktan vazgeçse, bir anda tek taraflı olarak ateş kes ilan etse, İsrail hede-

flerine her tür Filistin saldırısını durdursa ve bir süre sonra İsrail'e dese ki, haydi barış anlaşmasını ve anlaşmaya varılan sınırları vb. uygula, İsrail kalakalır. Dünya ve kendi kamuoyu karşısında eli kolu bağlanır. O da bunu bildiği için Filistin Kurtuluş Hareketi içindeki örgütlerin bazıları Mosad tarafından kurulduğu bilinen bir sırdır. Yani plan provokasyona göre oluşturulmuştur. Müslümanlığın yaydığı şehitlik ve kısasa kısas gibi anlayışlar da aynı doğrultuda pompalanmaktadır. Bu provokasyon kaldırılabilse, kamuoyu doğru bir temelde birleştirilebilse plan foslayacaktır.

Sözümona Filistin halkından yana olan Türkiye televizyonlarının Filistin halkına "desteği" çok ilginçtir. Sürekli İsrail'in ne kadar haksız olduğu saniye saniye görüntüleriyle verilmektedir. Geçenlerde Kanal 7, bir İsrail askerinin Filistinliler'i göstererek "bunlar hayvan" dediği görüntüyü verdi. Emperyalist Türkiye'nin televizyonlarını hiç küçümsemeyin, bunlar Orta Asya'da, Ortadoğu'da vb çok etkilidir. Şimdi düşünelim. Aynı televizyonlar, orduMuzu över, hükümeti över. OrduMuz, hükümet İsrail'in bu tutumuna karşı birşey yapmadığına ve, son sıralarda senaryo icabı yapılan "sert" konuşmalar hariç, birşey demediğine, hatta İsrail'le ortaklık ettiğine göre, onlar da Filistinliler'in "hayvan" olduğunu düşünmektedir. Öyleyse, televizyonlar kimden yana? Filistinli "hayvan"lardan mı, yoksa orduMuzdan ve hükümetten yana mı? Gerçekte arada hiçbir çelişki yoktur. Türkiye televizyonlarının Filistin halkına verdikleri "destek" bir idam ipinin idamlığa verdiği destek gibidir. Türkiye televizyonları da kışkırtmaya hizmet etmektedir.

Ben bu kitapta oyun yazmaktan bıktım, herhalde okuyucu da okumaktan... Ama ne yapalım? Son sıralarda ABD ve İngiliz askerlerinin Irak'ta yaptıkları ve her ne hikmetse saniye saniye görüntülenmiş olan işkence ve tecavüzler protesto ediliyor. Belli ki bunlar protesto edilsin diye saniye saniye görüntülenmiş ve piyasaya sürülmüştür. Bini aşkın fotoğraf vb. basına "sızmıştır". Bir de işkenceci komutan benim üstüm bana yap dedi diye demeçler vermektedir. Olaylar geçen yılın sonunda yaşanmış, 2004 Mayısı'nda ortaya çıkarılmıştır. Koca devletler, işkence yapmayı becermiş ama gizlemeyi beceremeyiş sanılmaktadır. Olay trajikomiktir. Trajedisi oynanan insanları, komedisi sistemi kapsamaktadır.

İşkence ve tecavüzlerin gerçekten yapılmış olması, olayın oyun olduğu gerçeğini değiştirmez. İnsanlar oyunda birer piyondur. Bu, Türkiye'nin o bölgeye doğrudan burnunu sokması için oynanan iğrenç bir oyundur. Nitekim aynı sıralarda ABD, İngiltere ve İsrail bölgede çok kan akıtarak beceriksiz rolü oynamakta, çatışmaları bilerek artırmakta, dünya kamuoyunun özellikle ayağına basmaktadır, Türkiye bunlara karşı "sert" konuşmalar yapmaktadır. Büyük olasılıkla, dünya kamuoyuna, Türkiye Müslümandır, herhalde o bu tür davranmaz dedirtilerek, Türkiye'nin bölgeye el atması yönünde kamoyu oluşturulacaktır. Böyle olduğu için de insanların sokaklarda ABD'yi ve İngiltere'yi protesto etmeleri istenmektedir. İnsanlar emperyalist paylaşım oyununa alet edilmektedir. Bu arada kutsal mekanlara saldırılarak, Kuran'a tekme attırılarak ve "medeniyet dediğin tek dişi kalmış canavar" türünden sözler ettirilerek medeniyetler çatışması da provake edilmektedir. Bu kalkan ardında kurtla kuzu birleştirilmektedir. Aynen Tayyip bey gibi Türkiye de zoraki "kahraman" edilecektir.

Türkiye Müslümanlar'a işkence yapmaz mı? 12 Eylül döneminde yapılan işkenceleri Hristiyanlar mı yaptı? Bu işkencelerin fotoğrafları neden "sızmadı"? Bugün işkence gibi iş koşullarını Hristiyanlar ya da Yahudiler mi belirliyor? Deprem tetiklenerek gavur kediler mi öldürüldü? Binlerce insan, uyduruk davalarla yapılan "hukuki" işlemler sonucunda cezaevlerinde hapistir ve böyle hapislik bizatihi işkencedir. En önemli işkencecilerden Kenan Evren Marmaris'te keyifli bir yaşam sürdürmektedir. Polisin insanları döverken görüntüleri, polis döver ama ordu cicidir fikrini işlemek için özel olarak verilmektedir. Yoksa insanseverlikten değil... Türkiye işkence, tecavüz ve katliam konusunda uzman bir devlettir. ABD de muazzam bir teknolojik destek vermektedir. Gelgelelim Türkiye işkenceye karşı çok hassas rolüne bürünecektir. Hassasiyetinizi yesinler sizin....

Bu oyuna akıl mantık çerçevesinde bakarsak, örneğin ABD açısından bu bir intihar eylemidir. Türkiye'nin peşine takılarak sistemi kurtarma umuduyla, kendini feda etmektedir. Bush seçimlerde kaybeder mi? Artık seçimler orada da hileyle, manipülasyonla yapılmaktadır. Senaryoya göre ne gerekiyorsa onun olması sağlanacaktır. Bu arada kestim show yaparak olmayan gücünü var göstererek korku salmaya çalışacaktır. Bunun da ötesinde

Irak'ta kışkırtma yaparak insan ölümlerini artıracaktır. Benzeri kışkırtmalar Şii nüfusa ve İran'a ilişkin de olmaktadır. O oyunda İngiltere ön plandadır.

Uzun bir süredir Irak'ta ölümler tırmansın, daha çok asker ve Iraklı ölsün isteniyor. Habire kışkırtmalar yapılıyor. Bu doğrultuda, şimdi ABD'nin adamı Bin Ladin, Amerikan askeri öldürenlere ödül vereceğini duyurdu. İyi oyun, işler Irak'ta kızışıp, Türkiye ilhak iştahıyla sevindikçe Türkiye'de ABD protesto edilecek, Amerikan askerleri öldükçe ve ABD devleti sevindikçe, ABD'de Bin Ladin ve Iraklılar protesto edilecek... Sistem artık kendisi için kötüler arasından en az kötüyü seçmektedir. Gidişat birilerine karşı bağırılmasını mutlaka getireceği için, o zaman Türkiye'de ABD'ye, ABD'de Irak'lı karşıtlara vb. bağırılsın... Halkın önüne hep sahte düşmanlar sürülmektedir. Kamuoyu duvarı, yanlış harçlarla örülmektedir.

Irak'ta işkenceleri durdurmak mı istiyorsunuz? Türkiye'yi genişletme oyunu için böyle şeyler yapıyorsunuz, ayıptır kardeşim, utanmıyor musunuz deseniz, işkencenin amacı anında foslamaktadır. Eylem yapmanıza bile gerek yok... Oysa yapılan protesto gösterileri çoğaldıkça, daha fazla işkence görüntüleri çıkacaktır. Oyun tutmaktadır. Ayrıca atılan sloganlar tam isteneni yerine getirmektedir. "Müslüman zulme başeğmez" demek, ABD'li askerleri öldürün demektir, ABD askeri öldürmek ABD devletine hizmet etmektir. Öte yandan "katil ABD işbirlikçi AKP", "kahrolsun ABD emperyalizmi" demek de öyle... Asıl ABD işbirlikçidir, cinayetler Türkiye için işlenmektedir ve bu gerçek gizlenmek istenmektedir. Slogan güzelce gizliyor. Bırakın, bilmemkaç bin kilometre uzaktaki ABD'ye karşı bağırıp dursunlar diye düşünülmektedir. Türkiye'ye, AKP'ye yalnızca işbirlikçi demek iltifattır. ABD emperyalizmi ise, sistem kahrolmasın diye, zaten kendini kahredip Türkiye'ye sarılmaktadır. İşkence ve tecavüz görüntüleri bu doğrultuda kışkırtmadır.

Türkiye'de de kışkırtmaların önemini kitap boyunca gördük. Hem Türk Kürt halkının, hem sol hareketin büyük bir bölümü provokasyonlara, kışkırtmalara konu edilmiştir. Örneğin Dev Sol'un başının bağlanmasıyla, hem çok sayıda genç ölüme, hem de kamuoyu yanlış izlenimlere sürüklenmiştir. Eylem demek dayak yemektir. Devrimcilik demek ya insanları ölüme sürüklemek ya içeri düşmektir. Bu izlenimler, sistemin dayak atacak, göz

önünde adam öldürecek, insanları içeri tıkacak gücü gerçekte yokken, çarpık yollardan üretilmiştir. Devrimcilik kamuoyu nezdinde provokasyonla küçük düşürülmüş, marjinal gösterilmiştir.

Nasıl ki sahte oyunlarla kamuoyu oluşturuyorsa, herhangi bir fikir ya da eğilim kamuoyunda güç kazandığı zaman da sistem hemen onu dikkate almakta, hesaplarını ona uydurmaktadır. Sistemin kamuoyunu dikkate almasına, eski de olsa, en yaygın bilinen örnek olarak Demirel'in "konuşan Türkiye" istemini verebiliriz. O bu "istemi" ileri sürdüğünde, Türkiye zaten konuşmaya başlamıştı. O "konuşan Türkiye" deyince, sanki bundan sonra Türkiye o öyle dediği için konuşuyormuş gibi bir sonuç çıktı. Kamuoyu dönüp, "Bay Demirel, siz konuşmayan Türkiye deseniz de kim takar, biz konuşmaya kararlayız" diyebilseydi, hamlenin bütün sihiri kaçacaktı. Yani sistem, kamuoyunun durumunu dikkate alıp, fikir ve istemlerini mıncıklayarak, onlara kendince sahip çıkarak, onların ardına saklanmakta, ayakta durmayı, kendini iktidar gibi yansıtmayı başarmaktadır.

Bu sistem çok güçlüymüş gibi küstahlaşıyorsa, kendine güvenini çoktan yitirmiş olduğu için, ancak getireceği bir afete güvenerek küstahlaşmaktadır. Küstahlaşmak, örneğin, Iraklı insanlara işkence değildir. O sahte küstahlıktır. Kamuoyunun bunu istememesini de kullanacaktır. Küstahlaşmak, kamuoyunda kendi istemediği fikirler ağırlık kazansa da dikkate almamasıdır. O zaman anlayın ki Viagra almıştır, afet görünümünde katliam dayatacaktır. Bunda da, kamuoyu önceden işgal altına alındığı ve onun ardına saklandığı için başarılı olmaktadır. Yoksa sistem, zavallı konumuyla, iktidarsızlığıyla ortaya çıktığı anda korkaklaşmaktadır.

Yani çözüm konusunda en can alıcı nokta, kamuoyunun belirleyici önemidir. Bu nedenle çözüm, kamunun ellerindedir. Peki kamunun başlıca sorunları nelerdir? Birincisi "sol" hareketin durumuna ilişkindir. Çünkü, yukarıda verdiğimiz kışkırtma örneklerini düzeltmesi, bunları açık etmesi, geri püskürtmesi gereken en başta sol harekettir. Bunu yapsa, kamuoyu duvarı yanlış harçla örülmeyecektir. Ama o kendisi yanlış harç üretmektedir, nesnel olarak figüranlık etmektedir. İkincisi de psikolojik savaşın, manipülasyonların, yaşanan oyunların kamuda yarattığı etkilerdir.

3.5.2. Kamuoyu ve "sol" hareket - "sol" yola gelse...

Her ne kadar geriletilmek için büyük bir uğraş veriliyorsa ve bu belli ölçüde başarılı oluyorsa da, bugün dünya ve Türkiye kamuoyu hâlâ ileri bir düzeydedir, iyi niyetlerle dolu ileriliği buradan gelmektedir. Sistemin oyunları iyi niyetleri sömürmektedir. İşçi hareketinin, başta komünist hareket olmak üzere, sol hareketin mücadeleleri boşa gitmemiştir. "Sosyalist" ülkelerin kazanımları da bilinçlere ekilmiştir. Solun kanıyla, canıyla yüzyıllardır savunduğu birçok değer, halkın içinde filiz vermiş, yeşermiştir. 8 Mart'ın, 1 Mayıs'ın, alanlarda olmasa bile yüreklerde milyonlarca insan tarafından kutlanması bunun küçük birer örneğidir. Toplumsal ilerleme, sevgi, barış, temiz doğa vb. hep solun değerleriyken artık geneliyle kamuoyunun da içten istemleri arasına girmiştir. Eskinin sol fikirleri kamuoyunun içine yerleşmiştir. İnsanlık ilerlemiştir ve oyunlar bu ileriliği sömürmektedir. Yani örneğin savaşı, ancak barış getireceğim kurguları ardında getirebilmektedir, vb.

Ancak özellikle son 15 yıllık süreçte, "sosyalist" ülkelerin yıkılmasıyla ve yapılan dizi dizi diğer provokasyonlarla bağlı olarak, giderek garip, başaşağı bir durum belirmiştir. Sol fikirler kamuoyu içine yerleşirken, sol hareket kendi kan ve can damarı olan halkla bağlarını ve sağduyuyu yitirmiş, kamuoyunun gerisine gitmiştir. Esas olarak, Marksizm'i takım tutar gibi tutuşu, bilim olarak ele alamayışı yüzünden yeni durumlara açıklama getirememiş, kendine güvenini yitirmiş, provokasyonlara düşmüş, bu nedenle de önyargılarından kale örerek kendini savunmaya geçmiştir.

Önyargıya dönüştürülmüş bilginin, hele ki değişimin yoğunlaştığı dönemlerde durumu aydınlatması, gelişmeleri açıklaması olanaklı değildir. Bütünsel anlayış gerekliyken, "cümleler" yaşamdan geri tepmektedir. Dünya hızla değişirken, sol hareket yalnızca "cümleler"le değişimi izleyememektedir. Toplumun önüne bu eski cümleleriyle çıkınca da, haklı olarak itici gelmektedir. Ayrıca akıl almaz boyutlarda çok solcu özel yaşamına çekilmiş beklemektedir.

Ben bu kitabı sol hareket ya da solcular için yazmadım. TKP'den ve *İşçinin Sesi*'nden, Sovyetler Birliği'nin, Bilen yoldaşın ve asıl olarak sevgili R.Yürükoğlu yoldaşımın öğrencisi

olarak yetişmiş 35 yıllık bir komünist olarak, tüm insanlığa, görevimi, sorumluluğumu yerine getirmek için yazdım. Sol hareketi eleştirmek gibi özel bir istek de duymadım çünkü solun elinde güçlü bir araç, Marksizm vardır. İstese yanlışlarını bu araçla düzeltmesi olanaklıdır. Düzeltip düzeltmeyeceği kendisine bağlıdır. Ama bazı şeyleri yazmak zorundayım. Çünkü, sol hareketin durumu, bu kitapta yansıtmaya çalıştığımız sorunların çözümünde belirleyici önem taşıyan kamuoyunun da önemli bir sorunu olarak karşımıza çıkmaktadır.

Bundan önce, kamuoyunun bilinçsiz zihnine sahte imajlarla nasıl telkinde bulunulduğunu, nasıl manipülasyon yapıldığını, hatta psikolojik savaş yaşandığını anlatmıştık. Bu kanlı psikolojik savaşın hayhuyu içinde imajlarla yaratılan sanal manzarayı bir yana bırakıp, gerçeğe bakarsak, Türkiye'de solun devasa bir potansiyeli vardır. Zaten bu yüzden de yıllardır süren, dizi dizi provokasyonlara uğratılmıştır ve uğratılmaktadır.

Türkiye'de solun önyargılarla örülü kalelere kapanmış durumu, dünyanın, insanlığın büyük bir fırsat kaçırmasına neden olmaktadır. Tüm kitap boyunca belirttik, Türkiye dünyada çok büyük önem taşımaktadır. Sol doğruları yapsa, halkla kucaklaşması, solun halkla kucaklaşmasının ise dünyada değişimi başlatması olasıdır. Başka bir deyişle, kamuoyunun, yaratılan sahte imajları kaldırıp atmasının, doğru ve gerçek bir temelde yer alabilmesinin, psikolojik savaşta en kestirme, en kolay yolu sol hareketin aracılığıyladır.

Tüm sol, bazı konularda sil baştan yapsa, Dev Sol'un ve PKK'nın iyi niyetlerle provokasyona düşmüş tabanına da kucak açarak insanlığı barbarlığa gidişten kurtarma temelinde ortak bir platform oluştursa, beyin fırtınası yaratarak, tartışarak, enerjiyle bazı ortak noktalara varsa ve ortak davransa, sahte imajların saldırısı altında bulunan, sanal harçla oluşturulmuş olan kamuoyunun dikkatini çekmek ve onu yeniden birleştirmek açısından ne kadar iyi olurdu. Hem sahte olmayan, hem ikna gücü son derece yüksek olan, kamunun devre dışı bırakılmak istenen bilinçli zihnini canlandıran güzel bir gerçek manzara yaratılırdı. Ve bu en az üç kıtadan başlayarak dünyaya yayılırdı.

Herşey değişmektedir. Marksizm'in bize ilk öğrettiği şey değişim değil midir? Ve Marksizm, bilimsel yaklaşımıyla bütün bu değişime, reçete ya da kalıp değil ama açıklama getirmektedir.

Kendileri Marksizm'i iyi bilmedikleri için değişimi doğru anlayamayan, değişim sürecinde görülenleri kendi kalıpları arasında bulamayan bir kesim, Marksizm'e revizyon önermektedir. Marksizm Kuran'ı Kerim gibi değildir, gerekirse revize edilir, hatta edilmelidir. Ama revize edilmesi gerektiğine ilişkin ciddi bir belirti henüz kimse tarafından gösterilememiştir. Geliştirilmesi ise her zaman gereklidir. Revizyon önerenlerin, kendi kafalarını revize etmeleri, reçete gözüyle bakmaktan vazgeçmeleri, öğrenmeye emek vermeleri gerekmektedir. Öte yandan, bir kesim de, yaşamı kendi bildikleri bazı Marksist ka-lıplara uydurmak için gerçekleri işlerine geldiği gibi görmekte ya da çekiştirmektedir.

Solun, üç gurup yargısı vardır. Bunlardan biri doğru, ikisi yanlıştır. Doğru olan daha çok öne çıkarılmalıdır. Bu yanlışlardan birinde, Marksizm'e geri dönüş yapılmalıdır. Biri ise tümüyle çöpe atılmalı ve Marksizm yeni koşullara uygulanmalıdır.

Doğru olanları yukarıda saymıştık. Zaten kamuoyunun içine yerleşmiş olan ve tüm sol hareketlerin de ortak noktalarını oluşturan temel sol fikirlerdir. Barış, sevgi, dostluk, toplumsal ilerleme, temiz çevre vb.... Bu konularda sol ile kamuoyu aynı yerdedir.

Marksizm'e geri dönüş yapılması gereken yargı gurubu, solun savrulurken yitirdiği değerlerdir. Bunları yitirmesi, onu kamuoyunun gerisine düşüren, ona sağduyusunu kaybettiren nedenlerden biridir. Bunlar nelerdir?

Bir kez, Marks, Engels ya da Lenin'in intikamdan övgüyle söz ettiğini kimse gösteremez. Toplumsal siyasal mücadele intikam için değil, ilerleme içindir. Sol hareket intikam tugayı değildir. İntikam, sistemin körüklediği bir psikolojidir. Sol ilerlemenin öncüsü olma işlevini yeniden görmelidir. İntikam yeminleriyle kendi kendini yememeli, akıllı satranç hamleleriyle şah demelidir.

İkincisi, yıkıp dökmek, 1970 sonrası postmodernleştirilmiş solculuğun özelliğidir. Tüm ciddi devrimlerde, örneğin Paris Komünü'nde binalar bile elden geldiğince korunmuştur. Sol yapıcıdır, onun asıl katkısı pozitiftir, olumludur. Ancak bu pozitiflik sistemin deliklerini yamamak, sisteme danışmanlık yapmak değildir. Zaten o pozitiflik değil negatiflik olur.

Üçüncüsü, sol insanlığı kurtarmak için yola çıkmış ama kurtarma çalışmasına bulaşan intikam duygusu, yıkıcılık gibi yan-

lışlar yüzünden olsa gerek, kendi insanlığından çok şey yitirmiştir. Bunda ağır baskılar görmüş ve illegal çalışmak zorunda bırakılmış olmak da önemli bir etkendir. Solcular olarak hepimiz, zamanında milyonları kurtarmak uğruna, yüzlerce insana düşüncesizlik etmişizdir. Yüzlerce insana düşüncesizlik eden milyonları da kurtaramıyor. Dolayısıyla artık her bir insana ve canlıya önem veren, saygı ve sevgi gösteren, amacıyla yöntemi çelişmeyen bir çalışma yürütmek gereklidir. Marksizm dünyanın en bilimsel ve bütünsel hümanist düşüncesidir.

Dördüncüsü, kapitalizmin rekabet anlayışı sola da bulaşmıştır ve solda dükkancılık olarak yansımıştır. Demokratlık yerini saygısızlığa ve dayatmacılığa bırakmış, sonuç sol içi kavga dövüşe kadar varmıştır. Gerçekte tarihte başarılı olan bütün sol örgütler, başka sol örgütlerle rekabbet yaptıkları, dar örgüt çıkarlarını savundukları için değil genel çıkarları iyi savundukları için başarılı olmuşlardır. Dar örgüt çıkarlarını öne çıkarmak Marksizm'in ne anlayışında, ne başarılı uygulamasında vardır. Uygulandığında ise herşeyi batırmıştır.

Beşincisi, sol terörist değildir ve terörist olmak da marifet değildir. Sol tarihsel olarak teröre, terörü sevdiği için değil, karşı taraf terörist olduğu için, zorunlu olarak başvurmuştur. Devrimciliği silahla özdeşleştiren, barbar cesareti körükleyen anlayışlara son verilmelidir, sol medeni cesaret konumlarına geri dönmelidir. Zaten günümüz koşullarında bu öldürücü sisteme en iyi yanıt, her bir canlının yaşamasına sağlamak için uğraş vermektir.

Daha başka da sayılabilir. Görüldüğü gibi, solun dönmesi gereken asli değerler diye saydıklarımızın hepsi, aynı zamanda artık kamuoyunun çok önem verdiği değerlerdir. Bir gurup değerde sol ile kamuoyu zaten aynı yerdedir. Bu konularda da sol kendine gelse, iki gurup değerde birleşecektir. Geldik üçüncüye...

Tümüyle çöpe atılması gereken üçüncü gurupta, hiçbir derinliği, bilimsel içeriği olmayan jargon, cümle, strateji, taktik vb. konular vardır. Kapitalizm katliamlar örgütlerken, insanlığı barbarlığa sürüklerken, "sen hangi devrimci aşamadan yanasın" türü tartışmalar lükse kaçmıştır, bayatlamıştır. Bayatlamış olduğu için halk da bunları itici bulmaktadır. Haklıdır. Aşamayı yaşam önümüze koymuştur. Bu aşama, insanlığın yaşaması ve yeniden medeniyet yoluna koyulması için ne yapılması gerekiyorsa önce-

likle odur. Büyük çoğunluğu yaşamını insanlığın kurutuluşuna vermiş ama seçtiği yolun yanlışlığı yüzünden tüm emekleri boşa gitmiş gibi bir manzarayla karşı karşıya gelmiş solcu arkadaşlara bu çok önemli davada büyük ihtiyaç vardır.

Dikkat edilirse bu kitapta sınıf sınıf diye yazmadım. Sınıf mücadelesinden vazgeçtiğimden falan değil. Eski tür sınıf mücadelesine eski tür sınıf mücadelesinin zemini varken inanılır. Yokken inanmak anlamsızdır. Zaten inanç dogmatik bir kavramdır, Marksistler'in konumu inanç değil, bilimsel kanı temelinde oluşmalıdır. Marksizm'in tanımladığı sınıflar, kapitalizmin normal ekonomik ilişkileri çerçevesindedir, oysa artık fiilen ekonomi-dışı ve hukuk-dışı mafya türü ilişkiler toplumsal yaşama damgayı vurmaktadır.

Çalışan işçi, ekonomik şiddet, işsizlik ve ekonomi-dışı zorbalık nedeniyle eli kolu bağlanmış bir rehinedir. Ücret, değil soyunu sürdürmeye, bir ay karnını doyurmaya yetmemektedir. Ödediği ücretle bile sistem ona "öl" demektedir. Öte yandan, atölye sahibi, yani patron görünen birçok orta ve küçük üretici, fiilen toplumsal sermayenin ustabaşı işçisi konumundadır. Yığınla işsiz, malını satamayan işgücü sahibi olarak piyasadadır. İşsizlik sigortası beklenirken, sistem deprem vb. katliamlarla kendini sigortalamaya çalışmaktadır. Kategoriler karışmış durumdadır. Kapitalizm için için çökerken doğal olarak kapitalist toplum da çözülmektedir. Dolayısıyla eski işçi-burjuva değerlendirmeleri geçerliliğini yitirmektedir. Ve bunların hiçbiri Marksizm'le çelişmemektedir. Tam tersine toplum komünizmin daha da yakınına gitmektedir. Sınıfsız toplumun uçları görülmektedir.

Bu gidişatla bağlı olarak insanlık, küçük bir azınlığın büyük tehdidiyle karşı karşıyadır. Şantaj, tehdit, esaretle bağlı ilişkilerin, üretim ilişkilerinin önüne geçmesiyle, bunların kaşısında yer alan tüm insanlar fiilen işçi konumundadır. İşçi sınıfının insanlığın kurtuluşunun bayraktarı olması, "önde işçi müfrezeleri, arkada insanlık" biçimini alacak diye bir kural yoktur. Sınıf çelişkileri, insanlık ile küçük bir azınlık arasındaki ölüm-kalım, barbarlık-medeniyet mücadelesine oturmuştur.

Kâr hadlerinin azalma eğilimi yasası için, Marks şöyle diyor: "Bu, her açıdan siyasal ekonominin en önemli ve en zor ilişkileri anlamak için en zorunlu yasasıdır. Tarihsel açıdan en önemli

yasadır. Bu, basitliğine rağmen, önceden hiç kavranmamış bir yasadır..." (Marks, *Grundrisse*, New York, 1973, s.748) Gerçekten de bu yasa, kapitalizmin çöküntüsüyle ortaya çıkan karmaşık ilişkileri ve barbarlığa nasıl gidileceğini anlamak açısından çok büyük önem taşımaktadır. Sorun çok basittir. Kâr hadleri düşen kapitalizm temel yasasından, can evinden vurulmaktadır. Yara almakta, sakatlanmakta, ayakta duramamaktadır. İntihar ve iktidarsızlık durumundadır. Gerilerde "güzel, kârlı günler" ararken barbarlığa doğru yol almaktadır. Kategorileri elbette çarpıklaşacaktır.

Sol "ya sosyalizm ya barbarlık" diye sloganlar atmakta ama barbarlığa gidiliyor demek için kanıt olarak, sistemin bunu açıkça yazıp, altına damga mühür basacağı ve herhalde tüm günlük gazetelerde yayınlayacağı bir kararnameyi beklemektedir. Solcu akadaşlar Apo ve Dev Sol için de, bana elinde "kanıt" olmadan nasıl böyle yazarsın diyeceklerdir. Çok bilimsel görünen bir gerekçeyle, Kürt halkını ve devrimci gençleri "muazzam sol sloganlar" arasında ölüme, provokasyona terkedeceklerdir. Türkiye devletinin mağdurluk görüntüsünü yiyeceklerdir. Sistem komplo yapıyor dediğim için, beni komplo teorisyeni ilan edeceklerdir. Bunlar bilimsellikle, Marksizm'le ilgisizdir. Marksizm'e göre en değerli kanıt pratiğin kendisidir. İstatistikler, damgalı kağıtlar, belgeler vb. pratiği doğru yansıtıyorsa ve yansıttığı ölçüde önemlidir. Bilimin görevi, yalan, komplo vb. hangi biçimde olursa olsun, görüntüler altında saklanan gerçekleri açık etmek, sergilemek ve değerlendirmektir.

Türkiye emperyalist olmuştur ama dünya koşulları çok farklı olduğu için, sol hareketin, Almanya, İngiltere emperyalist olduğu zamanki gibi sosyal emperyalist, yani emperyalist kârların kırıntılarıyla satın alınmış olmasının zemini yoktur. Ancak bunun da takiyyesi yapılmaktadır. Sol hareketin sürekli ezilme edebiyatı, yaratılan sanal gerçeklik temelinde kullanılmakta, Türkiye emperyalist olamaz yargısı doğurulmakta ve böylece sanal gerçekliğe sanal bir tanık daha yaratılmaktadır.

Türkiye'nin emperyalist yatırımları milliyetçilere göre bayrağı başka yerlere dikmek, İslamcılar'a göre Allah'ın ihsanıyken, dogmatik sola göre de Türkiye geri olduğu için olanaksız sayılmaktadır. Bu yargı Türkiye emperyalizmini kuzu postuna saklamaya yaramakta, solu da sentetik sosyal emperya-

list bir konuma oturtmaktadır. Türkiye sittin sene aynı yerde mi otlayacaktır? Türkiye'nin şu anki ekonomik gelişmesi, 1958 Fransası'yla hemen hemen aynıdır. O tarihte Fransa emperyalist oluyorsa, neden Türkiye bir türlü emperyalist olamayacaktır? Zaten hiçbir ülkenin aynı yerde otlayıp duramayacağı Lenin'in Emperyalizm kitabında yazılıdır. Solun konumu yine Marksizm'e ve değişime aykırıdır.

Marksizm'i günümüz koşullarına uygulamadığı için sol hareket kendi kendini köşeye sıkıştırmakta, harcatmaktadır. Karşı tarafı güçlü sanmakta, sistemin güçsüzlüğünü algılayamamakta, o gerçekten güçlüymüş gibi davranmaktadır. Günün en önemli eylemi olan doğru düşünme ve karşı tarafın sahte imajlarını bozacak gerçekleri onların yüzüne patır patır söyleme eylemini yapmayıp, yanlış eylemlerle habire dayak yiyerek karşı tarafın gücüne yalancı şahitlik, oyunlarına figüranlık yapmaktadır.

Devletin kendisi illegalken, mevcut yasalara göre bile bizzat devletin cezaevinde olması gerekirken, mahkemeler tiyatroya dönmüşken, bir sürü oyun oynanırken, cezaevleri tutuklu devrimci kaynamaktadır ve bunların hiçbirinin can güvenliği bulunmamaktadır. Yalnızca Mustafa Duyar türü ölümleri kastetmiyorum. Epey sayıda devrimci insan da içeride çaktırmadan harcanmaktadır. Bunun adı hukuk olmaktadır. PKK ve Dev Sol'u sol eliyle örgütleyen devletin, sağ eliyle bu insanları yargılaması olan mahkemelerin, para kazanma peşinde olan cezaevlerinin hukuku hukuk sayılmamalıdır. Ne hukuku... Tüm tutuklular serbest bırakılmalıdır. Bütün oyunlar bozulmalıdır.

İçeride, 12 yıldır davasının sonuçlanmasını bekleyen tutuklular vardır. 12 ay değil 12 yıl... Üstelik çoğu durumda bunların terör suçu bulunmamaktadır. Kaldı ki terör suçu olsa bile, 12 yıl mahkeme kararı olmadan insanı içeride tutmak, terör suçlusunu hukukla değil terörle cezalandırmaktır. O zaman terörle cezalandıran da teröristtir, içeri atılmalıdır. Solcu avukatlar, sol ile aynı hastalıklardan muzdarip oldukları için, bu duruma basit hukuk açısından başkaldıracaklarına, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne başvurmaktadırlar. AİHM'e ne gerek var ki? Bizatihi bir oyun alanı olarak iş görmekte olan AİHM'ye ya hiç gidilmez, ya oyunları bozacak biçimlerde gidilir. Her durumda hukuku hukuk olmamakla açıktan ve net olarak suçlamak gereklidir. Türkiye'nin beğenmediğimiz berbat yasalarına göre bile bir

adamı - ki bir değil yüzlercedir - davası sonuçlansın diye 12 yıl içeride bekletmek suçtur. Çocuk oyuncağı mı bu? Devlet suçludur. Bu burjuva hukuku falan bile değil, guguktur. Bunu hukuk diye tanımak da insan canıyla oyun oynanmasına, guguğa ortak olmaktır.

Seçimlere katılım konusunda bildiğimiz yaklaşımlar da geçerliliğini yitirmiştir. Eski bilgilerimize göre, önemli bir azınlık bile seçimlere umutla baksa, seçim platformundan yararlanmak gereklidir. Ama şu anda gereken, bu platformun sahteliğini göstermektir. Zaten halkı kendi haline bıraksan, bu platformla ilgilenmeyecektir, zorla, oyunla oraya çekilmektedir. Bu olgunun açığa çıkması oyunların bozulması demektir. Seçimlere girilmemelidir. Seçim kampanyasında, bu sistemde artık muhalefet partisi bile olmadığı, danışıklı müsamereler oynandığı gerçeği üzerine gidilmelidir. Halkın dikkati, psikolojik savaşla karışık yapılan imajlı manipülasyon ve telkinden gerçeğe çekilmelidir.

Artık bu sistemin herşeyi, reddedilmelidir. Vergisi haraç olarak nitelenmelidir. Sistemin medyasında boy gösterme özentisi terkedilmelidir. Askerlik hizmetinin angarya olduğu net ve açık olarak söylenmelidir. Delikanlı kesim sağlıklı gidiyor, ruh sağlığı bozulmuş olarak geliyor. Onuru zedeleniyor. İşini kaybediyor. Yeterli para verilmiyor, ailesi para gönderiyor. Polis ve asker tabana tutumu, bu insanların çalıştıkları kuruma tutumdan ayıran net bir çizgi çizilmelidir. Nefis koruma söz konusu değilse, sistemin cezası onlara verilmemelidir. Onlar sistemle bir değildir. Aralarında iblisler olabilir ama, saçma sapan değil düzgün, doğru, haklı eylemler yapıldığında, sistemin, bu kurumların tabanını halka karşı sürmesi giderek güçleşmektedir. Çünkü gerçekte onlar da bizimle aynı gemidedir. Onlarla karşılıklı korkuya dayanmayan diyalog geliştirilmelidir.

Halk sistemin afet saldırılarına karşı örgütlenmelidir. Sistemin yüksek teknolojili sinsi saldırılarına karşı teknik önlemler geliştirilmelidir. Marksizm'e göre halkın dini tartışılmaz ama, daha önce değindiğimiz gibi, günümüzde dinin nasıl çarpıtıldığı, psikolojik manipülasyon ve medeniyeti yutturma vb. aracı olarak kullanıldığı açıkça tartışılmalıdır. Ama MGK'nın ekmeğine yağ süren türden "laik" konumlardan değil...

Daha önce bir bölümde, sistemin ciddi, açık ve net karşıtı olmanın, sistem içi muhalifi olmaktan daha emniyetli olabildiği-

ni yazmıştık. Muhalif ne demektir? Sisteme çok kızsa da son çözümlemede onu kollayan, onun açıklarını kol kırılır yen içinde kalır mantığıyla belli ölçüde saklayan, sistemi koruma kaygusuyla eleştirilerinde fren sıkan ya da yapıcı eleştiri yapandır. Gerçekte muhalif konuştuğu değil konuşmadığı ya da konuşma potansiyeli taşıdığı şeyler yüzünden harcanmaktadır. En açık biçimde konuşsa, büyük olasılıkla karşıt sayılacak ve söylemesinden korkulan birşey kalmadığı için öldürülme nedeni bir ölçüde ortadan kalkacaktır ya da en azından kendisi farklı kategoride ele alınacaktır.

Sistem intihar psikolojisinde olduğu için "kendi" muhaliflerine çok acımasız davranmaktadır. İktidarsız olduğu için de ciddi karşıtlarından çok korkmaktadır. Hangisi olursa olsun, insan öldürmek bu sistem için çok çok kolaydır. Bu yüzden çok sayıda insan kazalarda, yangınlarda, tedavi görüntüsü altında hastanelerde vb. harcanmaktadır. Ama sistemin karşıtlarını öldürmekten duyduğu korku daha fazladır. Muhaliflerin öldürüldüğü ortaya çıkarsa, iç kapışma vb. denip kapatılma olasılığı vardır. Arkada kalanlar da ortaya çıkarmamaktadır. Sistemin bir yarısı o kişiyi ardından savunup anmalar da yaptı mı, iş tamamdır. Karşıtın öldürüldüğü ise asla ortaya çıkmamalıdır. Çıkarsa karşıtlar çoğaltacaktır. Ölüm dikkatleri öldürülene çekeceği için, sistemin mantığına göre onun görüşlerinin reklamını yapacaktır. O insanın sistem karşıtı net tavrı olması, ölüsünden bile korkulmasına neden olmaktadır.

Eğer sol hareket, herhangi bir muhalif ya da özellikle sistem karşıtı bir insan, diyelim kalp krizinden, kazadan vb. öldü mü kuşkulansa, araştırsa, resmen dedektiflik yapsa, sinsi öldürme yöntemlerini açığa çıkarsa, sistem öldüremez olacaktır. Ve örtülü yürüyen savaş açığa çıkacaktır. O zaman da kamu dostu düşmanı açıkça görecek ve tutum alacaktır. Sol hareket bütün bunları dikkate almayarak, hem solcuların, hem başka vatandaşların kolayca harcanmasına ne yazık ki yardımcı bir konumdadır. O kendi karşıtlığını yalnızca sokağa çıkıp, çoğu zaman yanlış sloganlar bağırmakla tanımlamaktadır.

Buraya kadar çeşitli örneklerini sıraladığımız tüm bayat yargılar atılmalı, Marksizm günümüz koşullarına uygulanmalıdır. Bu üçüncü noktaydı. Bu noktada da kamuoyu sol hareketten daha iyi bir konumdadır. Öyle ki sol hareket hiç olmasa, en azından

önemli bir yalancı şahit eksilmiş olacaktır. İzmit'e gidin, depremi Gölcük'ten devlet tetikledi deyince, birçok vatandaş size bu doğrultuda kuşkularını, hatta kanıtlarını aktaracaktır. Çoğu solcu ise, olur mu öyle şey türünden yanıtlayacaktır. Sol hareket kendini yenilese kamuyla kavuşmak diye bir sorun kalmayacaktır, öne atılmış olacaktır. Bunu yapmadığı sürece, kamuoyuna destek değil köstek olmaktadır.

Gerçekte sol sözcüğünü kullanmak bile geçmişten kalan bir alışkanlıktır. Sağ ve sol birbirlerini referans alan kavramlar olarak çıkmıştır. Sağ kalmamıştır ki sol olsun. Sağ bitmiştir. Sağın, onu var gibi gösteren, sahte, kof imajları üretilmektedir. Bunun için müsamereler sahnelenmektedir. Sağın mitinglerinde, olmayan fikirlerinin anlatılması yerine sanatçılar konser vermektedir. Bunları algılamadığı, hâlâ kendini olmayan birşeye göre tanımladığı için sol hareket de bitmiştir. Sol dedin mi sağın da varlığına sahte "kanıt" üretilmekte, figüranlık edilmektedir. Yol denebilir. Çünkü eğer geriye doğru çevrilen rotada gidilmeyecekse, insanlığın önünde bir tek yol geçerlidir. Mevcut sol hareket bu anlamda yola gelecek midir gelmeyecek midir, bunu zaman gösterecektir. O zamana kadar sol harekettir, yani olmayan sağa göre konumunu belirleyen, dolayısıyla bitmiş bir harekettir.

3.5.4. Kamuoyunun sorunları - Kamu kendine gelse

Yukarıda kamuoyunun belirleyici önemine işaret ettik. Artık vatanların, toprakların, ülkelerin değil asıl olarak kamuoylarının işgal edildiğini söyledik. "Sol" hareketi ele alırken, kamunun istemlerinin gerçekte ne kadar ilerlemiş olduğunu belirttik. Kamu, duvarını bu istemlerin ötesinde de doğru düşüncenin, doğru anlayışın harcıyla örse, kamuoyu, yıkılmakta olan bu sisteme anında dur diyecek, dünyayı değiştirecek güçtedir.

Bu yüzden de sistem en başta düşünceyi hedef almaktadır. Daha önce de değindiğimiz gibi, düşüncenin çok önemli bir aracı olan dili bozmaktan, insanların hafıza ve konsantrasyonunu etkileyecek sinir gazı uygulamaktan, dini, sporu vb. kullanarak bilinçli zihini devre dışı bırakmaktan, toplumsal hipnoza, kafa karıştıran oyunlarla sanal "gerçekler" yaratmaya kadar bin türlü yoldan, insanları geneliyle düşünmekten, özellikle de doğru düşünmekten uzaklaştırmak için herşeyi yapmaktadır. İnsan düşünen hayvandır. Düşünmeyen insan hayvanlaşır. Barbarlaşır.

Sistem ikinci olarak da toplumsallığı ya da dayanışmayı zayıflatmaktadır. İnsanların biribirine güvenini kırmaktadır, insanları yalnızlaştırmaya çalışmaktadır. Yalnız kalınca aklın gücüyle ayakları üzerinde duramasın diye psikolojikliği pompalamaktadır. Bununla da bağlı olarak, kendisi olarak ayakta duramayanlar ya da duramayacağını düşünenler, insan ilişkilerinde sürekli psikolojik oyunlara başvurmakta, rol oynamakta ve taşıdıkları yükü daha da artırmaktadır.

Bu iki nokta, psikolojik savaşın en önemli iki eksenidir. Bu çerçevede sistem insanları birbirine saldırtabilir, kırdırabilir, abes ve saçma iç savaşlar tetikleyebilir. Medeniyetler çatışması bunun büyük çaplı projesidir. Küçük çaplı uygulamalarını ise günlük yaşamda görüyoruz. Linç girişimleri, abes cinayetler, sistemi yemek yerine birbirini yemeler....

İnsanlar düşünemez durumdalar. Anneler, yanlarında çocukları, caddenin ortasında yürüyorlar. Okul dağıldığında çocuklar, arabaların üzerine koşma oyunu oynuyorlar. Unutkanlık, dalgınlık, kör döğüşü, sağırlar diyalogu gibi kavgalar son derece yaygın. Daha çok sorun sayılabilir. İnsanlar sorunlarla boğuşuyorlar. Bu sorunlar kabaca ikiye ayrılabilir. Biri, insanların kendi iradeleriyle birşeyler yapabilecekleri sorunlar. İkincisi biyolojik, manyetik vb. teknik konularla bağlı olduğu için çözümü için tekil bireyler olarak birşey yapılamayacak olanlar. Birinciden başlayalım.

Sistem insanların bilinçli zihnini devre dışı bıraktığı, oyunlarıyla çeşitli telkinler ve duygu sömürüsü yaptığı vb. için, başta din olmak üzere her yoldan duygu dünyasını öne çıkarmakta, insanların duygularıyla davranmalarını sağlamaktadır. Sonra bu duygu dünyasında fırtınalar yaratmaktadır. Popüler bilimsel bakışın sürekli örselenmesi, Kuran'a da aykırı olarak, bilimin Kuran'ın içine taşınmak istenmesi de aynı noktaya varmaktadır. Yani psikolojiklik özellikle pompalanmaktadır. Düşüncesiz sevgiler, garip korkular, barbar cesaretler ortalığı sarmaktadır. Toplumda herşey din açısından konuşulmaktadır. Artık sağol, teşekkür ederim denmiyor, Allah razı olsun deniyor. İyi-kötü gibi sıfatlar yerini sevap günaha bırakıyor. Yanlış doğru cennete cehenneme gitmekle ölçülüyor. Bu durumun inançla falan ilgisi yoktur. Bu, inananlara göre Allah'ın verdiği akıl fikir kullanılmasın diye sistemin bilerek tetiklediği teknik bir durumdur.

Psikolojik savaşın bir parçası ve sonucudur.

Bu öyle bir sonuçtur ki, sistemin topluma istediği telkini yapmasını kolaylaştırmakla kalmıyor, trafik kazalarına, felaketlerde daha çok sayıda ölüme neden oluyor. Daha önce Konya'da çöken inşaat konusuna döneceğimizi söylemiştik. Orada çok ilginç dersler yaşandı. Bir ailenin babası küçük kızını atarak kurtardı. Kendi kaçarken yaralanarak kurtuldu. Günlerce sonra hanımı da enkazdan sağ çıkarıldı. İlk sözleri arasında kurtarıcılarını evine çaya davet etmek vardı. Bu ailenin sırrı kanımca, duygu yerine akılla, psikoloji yerine gerçekçi düşünceyle hareket eden bir aile olmasıydı. Bir delikanlı da günlerce sonra kurtuldu ve olanları, kendini yerden yere vurmadan, akıllı bir biçimde anlattı. Yani belli ki bu insanlar, baştan beri sözünü ettiğimiz psikolojik tekniklere göre, bilinçli zihinlerinin devre dışı bırakılmasına izin vermemişler, afet sürecinde bile bilinçli olarak düşünmüş, direnmişler. Bizi çok sevindirdiler.

İnsanlar öyle bir durumdadır ki, bir felaket anında, dua edip, Şahadet getirip cennete mi cehenneme mi gideceklerini hesaplamaktan, bir ses, bir ışık var mı, kurtarılana kadar yaşayabilmek için ne pozisyonda durmaya çalışmak iyi olur gibi çok önemli dünyevi şeyleri düşünmüyorlar. Böyle can alıcı dünyevi şeyleri düşünmenin önemi kafalarda geri gitmiştir. Bunun dindarlıkla bir ilgisi yoktur. Bu, ölüme teslim olma, yani intihar psikolojisidir. İntihar Müslümanlığa göre günahtır. Kapitalizme göre sevaptır.

Din korku yayma aracı olarak kullanılmaktadır. Çocukların ağzında dolaşan bir sürü cin hikayesi bir yana, Adnan Hoca'nın kitaplarında en belirgin örnekleri görüldüğü gibi, Allah bir sevgi olarak değil bir korku olarak sunulmaktadır. O kitaplarda Allah'ın gücü, korku filmlerini aratmayacak biçimde anlatılmaktadır.

Dolayısıyla sistemin yaydığı postmodern din güçlendikçe, düşüncesiz korkular ya da saçma kahramanlıklar ortalığa yayılmaktadır. Kadın kaldırımdan yürürken bir köpek havlaması duyuyor ve arkasına bakmadan koşmaya başlıyor, koşarken düşüyor, bacağını kırıyor. Dönüp bir baksa görecek ki havlayan köpek bağlı olduğu için kendisini zaten kovalayamaz. Arabadan korkup kaçmayan, onun üzerine koşma oyunu oynayan çocuklar, bir saksağan yakındaki duvara birden kondu diye korkuyla sıçrıyorlar... Çelişki var gibi görünüyor ama yok. Ortak nokta düşünmemektir. Düşünmemek, bazen korku, bazen garip, medeni

olmayan bir cesaret vermektedir.

Bakılıp görülmediğine hoş bir örnek: 20 Mayıs'ta Tuzla'da bir caddeye "park yapılmaz" tabelası konmuştu. Bunun yanıbaşına bir de "trafik tabelasına bakın" yazan tabela konmuş. Bu da yetmemiş, iki polis her iki tabelaya da dikkat çekmek üzere orada dikiliyorlar. Daha böyle çok örnek sayılabilir. Bu Türkiye toplumunun kendi doğal durumu değildir. Türkiye toplumu yeterince eğitim almamış, yeterince kültürlü vb olmayabilir ama şapşal değildir. Kamunun durumu da sanal olarak üretilmiştir.

Buna karşı gelinebilir. İnsanlar beyin gücünü yeterince değerlendirmiyorlar. İstenirse bilinçli zihinin devre dışı bırakılmasına, akıl yerine psikolojiklik pompalanmasına engel olunabilir. Düşünme aktivitesi özenle artırılabilir. Bunun zihine yönelik teknik etkilemelerde bile etkili olduğu, eskiden Ceviz Kabuğu'nda Malatya Üniversitesi'nin bir öğretim üyesince de dile getirilmiş bilimsel bir gerçektir. Kararlarda, değerlendirmelerde akıla, ibadette dine başvurulabilir. Din bir bakış açısı değildir. Akılın ve bilimsel bakışın öne çıkarılması, düşünmenin artırılması insan ilişkilerini de iyileştirecektir.

Toplumda sık tanık olduğumuz bir yargı var. İnsanlar kötüleşti deniyor. Bunun iki yanı vardır. Biri, durum söylendiği kadar vahim değildir. İkincisi gerçekten kötü örnekler artan bir eğilim göstermektedir. Ancak her iki yan da yine psikolojik savaşın sanal üretimidir. Sistemin gündem patlatıp, toplumu transa sokarak bilinçsiz zihine imajlarla yaptığı telkinler, başta da belirttiğimiz gibi, varsayım olarak kayda geçmektedir. Bu varsayımlar davranış biçimlerini otomatik olarak belirlemektedir. Sistemin haberlerinde, yorumlarında, filmlerinde, reklamlarında yarattığı ana imajlar nelerdir? Çıkarcılık, iki yüzlülük, rol yapmak, yalancılık, yalakalık ve insanların güvenilmez ve kötü olduğu... Otomatik davranış olarak da bunlar boy göstermektedir. Ama siz karşınızdakini aklı selime davet edecek, onun bilinçli zihnini devreye sokacak bilinçli davranışta bulunduğunuz zaman karşınızda farklı bir insan belirmektedir. Herkes düşünerek davranırsa, insanlık bitti denen toplumun birden insanlığına yeniden kavuşacağı görülecektir. Nitekim, insanlığı korumaya, canlandırmaya yönelik direnç de belirgindir.

Dikkat edilirse hep kişisel çabalardan söz ediyoruz. Çünkü insanlar yalnızlaşmaktadır. Bu, hem kapitalist toplumun çözülme-

si, hem sistemin toplumu bilerek bu yönde etkilemesi, hem de kaos yüzünden doğmaktadır. Kollektif işler başarmak zorlaşmaktadır. En iyi fabrika ve tersane bile tıkır tıkır çalışamamaktadır. Tarihi geri kaydırmayıp ilerletebilirsek, bu yalnızlaşma o kadar da kötü birşey sayılmaz.

Tarihin bundan sonraki durağı olan komünizmde toplum sivil toplum değildir, tarihte ilk kez insan toplumu doğacaktır. Ayrıntılarına girmeden kabaca ve kısmen değinirsek, insan toplumu durumun toplumsal ya da sınıfsal ortalamalarla ölçülmediği, zorunlulukların bulunmadığı, topluma katkının zevk durumuna geldiği ve zevk olduğu ölçüde, gönüllü olarak yapıldığı, tek tek her bireyin mutlu ve özgür olduğu bir toplumdur. Bu açıdan, şimdiki yalnızlaşma, insanları kendi ayakları üzerinde durup, kendi bağımsız varlıklarını geliştirmeye iterse, bu yönde bir hazırlık anlamını taşıyacaktır. Nitekim toplumda bu yönde muazzam bir enerji vardır. İnsanlar sisteme inat kendilerini geliştirmeye çalışmaktadır, insanlardan yetenek fışkırmaktadır. Dişiyle TIR çekmek, bardak yemek gibi uç noktada birçok garip yeteneğin çoğalması da bununla bağlıdır.

Yani kanımca her bir bireyin, beyin gücünü kullanarak bilinçli zihnine sahip çıkması kamunun kendine gelmesi açısından büyük önem taşımaktadır. Bunun ardından zincirleme, dini dünyaya bakış açısı olarak ele almanın dine bile aykırı olduğunu algılaması, olaylara olabildiğince bilimsel ve akılcı yaklaşması, düşünmeyi her konuda özellikle uygulaması, yalnızlaşsa da psikolojikliğe düşmeden ayakları üzerinde durmaya ve kendini geliştirmeye çabalaması, rol yapmayıp kendisi olarak insan ilişkileri kurması, net ve açık davranması sıralanacaktır. Türkiye toplumu bilinçli ve deneyimli bir toplumdur. Son 7-8 yılda çok geriletilmiştir ama bu, bilinçli zihinler devre dışı bırakıldığı için ortaya çıkan sanal bir olgudur. Böyle olduğu için de gerilemeyi üzerinden atması kolay olur. Zaten kamunun, yaratılan sanal gerçeklere kuşkuyla bakan ama durumları tam yerine oturtamayan, bu yüzden suskun ve birbirinden kopuk önemli bir kesimi de vardır. Ama bunlar kamuoyu oluşturamamaktadır.

Gerçekte, sistemin oyunlarını anlamak kolaydır. Oyunların hep bit yenikleri vardır. Örneğin, Irak'ta 1000'i aşkın işkence fotoğrafı "sızıyor". Akıl var, izan var. Bir devlet işkence yapıyorsa, fotoğraflarını çektirmez de, sızdırmaz da. İşkence olayları

tekil olaylarsa neden 1000 tane resim söz konusu? YÖK yasası tartışmaları çerçevesinde söylendiği gibi, bir başbakanın 17 ay sözde çok istediği bir yasayı çıkaramaması "aldatılması"na bağlı olabilir mi? Aldanmasaydı... Belli ki işin içinde başka amaçlar saklı. Kıbrıs sorunundaki gibi, 9000 sayfalık bir metinin referanduma sunulması bizatihi Guinness rekorlar kitabına girecek bir davranıştı, ciddi olamazdı. Başka bir örnek: Adam tüm ailesini öldürdüğü halde tımarhaneye değil cezaevine konuyorsa, birileri onun normal olduğunu, ama ilaçla böyle bir cinayete sürüklendiğini biliyor ve bu bilgi temelinde davranıyordur. Yani bit yenikleri oyunların içinde belirgindir.

Ayrıca oyunları intihar tohumları barındırmakta, kendilerinin kötü olduğunu varsaymakta, bindikleri dalı keserek uygulanmaktadır. Örneğin, MGK ya da askeriye türbana karşı çıkarak türbanı yaygınlaştırma manipülasyonu yaparken, aynı zamanda kendisine karşı nefreti varsaymış ve azdırmış olmaktadır. Yani, sel gider kum kalır, sistemin oyunlarından da sistemin kendisine kızgınlık artakalmaktadır. Toplumun bu oyunları bozup bozamayacağını yaşam gösterecektir. Ancak şu kesindir: Madem artık topraklar, yurtlar, vatanlar değil, asıl olarak kamuoyları işgal edilmekte, ele geçirilmektedir, kamuoyu savaşları yürütülmektedir, ancak bu yapılarak ölümcül saldırılar gerçekleştirilebilmektedir, o zaman öncelikle kamuoyunu işgale karşı korumanın yolları geliştirilebilmelidir. İşgalciler dış güçler değildir.

Şimdi filmi biraz geriye doğru saralım. Başlarda, 1980'lerin sonlarında Türkiye toplumunda ciddi ve köklü bir sola kayma olduğunu anlatan küçük bir bölüm ayırmıştık. Sonra, iki ayrı bölümde solun nasıl provokasyonlara uğratıldığını anlattık. Provokasyona düşmemeliydik. Bu sol hareket olarak bizim yanlışımızdı. Provokasyonları anında anlamalıydık. Bizim anlayamamamız kamu için de kötü sonuçlar yarattı. Bir komünist olarak, kendi adıma kamuoyundan bunun için özür diliyorum. Kötü sonuçların asıl sorumlusu biziz. Ancak, kamu kendine gelince, onun da sola küçük bir özür borcu olacaktır.

Yıllarca kamuyu ezip sömürüp suyunu çıkarmış güçler, sol bitti, komünizm yıkıldı dediler, kamu inandı. Haydi diyelim ilk başlarda bunun da gerekçeleri vardı. Ama artık aradan 15 yıl geçti ve gerçekte olaylar solun temel tezlerinin ne kadar haklı olduğunu gösterdi.

Şimdi gelelim ikinci kategorideki sorunlara. Baz istasyonlarından etki yaymaya, vapur bacalarından ve uçaklardan atmosfere sinir gazı atmaya, manyetik radyo dalgalarıyla insanları etkilemeye kadar birçok şey çaktırmadan uygulanmaktadır. Kapitalizmin kâr hadleri azalmasın diye hormonlu etler sebzeler yiyoruz. Yediğimizde, içtiğimizde daha başka neler olduğu belli değildir. Resmi ağızlar elbette bunu değil tam tersini söyleyecektir. Kanserin tedavisi olduğu halde gelişmesine izin verilmiyor, önce paramız soyuluyor, sonra canımız alınıyor. Eski eşkiyalar ya canın ya paran derlermiş. Postmodern eşkiya kapitalizm, hem paran, hem canın diyor.

Sistemin pompaladığı bilim kurgu filmleri ya da romanları, bilim kurgu değil teknik kurgudur. Bir robotun eline lazer kılıç vermek teknik düzeyi yüksek gericiliktir. Sosyal bilimde sistemin hayagücü tükenmiştir. Dolayısıyla feodalizme ya da köleciliğe doğal bilimlerin bazı uygulamalarını, yani lazer kılıç, uzay gemisi gibi teknoloji enjekte etmektedir. Bilim kurgu bu değildir. Bilim kurgu ancak bilimlerin bütünlüğü içinde geçerlidir. Aynen bunun gibi, toplumda da sahtekar manipülasyonların ardında gizlenmiş teknik kurgu yaşıyoruz. Buna karşı her yerde ve her alanda örgütlenmek gereklidir. Çeşitli analizlerin yapılması, gaz, manyetik vb. etkilemelerin belirtilerinin saptanması, karşı önlemler bulunması, bilimsel tedavi yöntemlerinin duyurulması vb. için siyasi görüşü ne olursa olsun, ilerici insanlarca insiyatifler oluşturulabilir. Giderek bunlar arası bağlar geliştirilebilir. Bunlar uluslararası alana da genişleyebilir. Burada olabilecekleri saymaya gerek yok. Vurgulamak istediğim, dünyaya bu gözle bakmak gerektiğidir. Bir kez bu gözle bakıldı mı, yetenek ve yaratıcılık fışkıracağı, benim burada sayacağımdan çok daha iyisinin ortaya çıkacağı kesindir. Kamunun kendine gelmesi, bunların da kendiliğinden önünü açacaktır.

Psikolojik savaş yaşıyoruz. Yani "koca" sistem bizimle topluca uğraşamadığı için tek tek uğraşıyor. İnsan beyni en ileri mekanizmadır. Medeniyetin gelişimi içinde insan beyni "emir"lere karşı şartlanmıştır. Psikolojik savaşın kendine özgü bir dili vardır. Psikolojik savaş yaşadığımız ve bu savaşın dili kavrandığı anda, psikolojik savaş foslayacaktır. Çünkü bu dilden emir aldığımız anlaşılacaktır. Toplum hipnozdan uyanacaktır. Bu kez savaşı yürütenler psikolojik bunalıma batacaktır. Ama biz

intikam tugayı değiliz. Tarih intikamla ilerlemez. İntikam insanlığı barbarlığa sürükleyen kapitalizmin aracıdır. Biz bize karşı savaş yürütenlerin bile ekonomik, toplumsal ya da psikolojik bunalımda olmadığı bir dünya istiyoruz. İnsanlık tüm kötülüklerden kurtulsun diyoruz.

İnsanlığın fendi mi sistemi yenecek, yoksa sistem mi insanlığı birbirine yedirtecek, bunu zaman ve kamunun yaklaşımı belirleyecektir. Koskoca sistemi biz mi yıkacağız deniyor. Anlaşılması gereken şudur: Koskoca olmadığı algılandığı anda bu sistem koskoca olmaktan çıkacaktır. Çünkü "koskoca" kavramı psikolojik savaşla, toplumsal mühendislikle yaratılmaktadır, sanaldır.

3.5.3. Kadife devrim

"Kadife devrim" sözcüğü, benim bildiğim kadarıyla ilk kez Gürcistan'da gerçekleştirilen yönetim değişikliğinde kullanıldı. Gürcistan'daki gerçekten kadife miydi ve devrim miydi?

Hani aba altından sopa göstermek diye bir söz vardır. Ermenistan'da eskiden bir parlamento baskını olmuştu, bunda Türkiye'nin parmağı vardı. İyi araştırmadım ama ilk bakışta Gürcistan'daki "kadife"nin altında da Türkiye'nin sopası var gibi görünüyor. Bilindiği ya da bilinmesin diye gizlendiği gibi, Türkiye'de senaristlerin yandaşları da karşıtları da, yıllardır Kafkaslar, Orta Asya ve Balkanlar'ı el altından çomaklamışlardır. Darbeler yaptırmışlar, cumhurbaşkanlarını, başbakanları satın ya da ablukaya almaya çalışmışlardır. Yani Gürcistan konusunda kuşku duymamız son derece doğaldır.

Bu durumun, İstanbul'da tinerciler tarafından öldürüldüğü ileri sürülen Zeki Şen cinayetiyle bağı var mıydı, bunun da araştırılması gerekiyor. Zeki Şen, Gürcistan'da Barış Güçleri'nde görev yapan bir SAT komandosu iken yeniden Türkiye'ye tayin ediliyor ve öldürülüyor. Acaba kırk yılda bir doğru mu söylendi, yoksa orada olanları fazla biliyordu da onun için harcandı mı? Yakın dövüşte uzman bir komando olan Zeki Şen'in, Beyoğlu'nda birkaç tinerci çocuğun yakın saldırısının kurbanı olması akla yatmıyor. Hiç kimse kusura bakmasın, bulanık suda balık avlanan ya da kimin elinin kimin cebinde olduğu belli olmayan bir ortam yaratılmış olması, bu tür kuşkuların elde kanıt olmadan da ileri sürülme hakkını ve görevini doğuruyor.

Her neyse. Gürcistan'daki kedife miydi, devrim miydi, bunu bir yana bırakalım. Terim bizim amacımızı çok iyi yansıtmaktadır. Zaten terimler bile kamuoyu araştırmaları yapıldıktan, nabız yoklandıktan sonra kullanılmaktadır. Kamuoyunun duygularını iyi dile getiren terimler kapılmaktadır. Gerçekten de, ben dahil insanlar artık kan, ölüm istemiyor. Kimsenin burnu kanamadan, kadife devrim olanaklıdır.

Yanlış anlaşılmasın, ben kimseye, kadife de olsa, devrim dayatmak ya da devrim için adam kafalamak gibi bir niyet taşımıyorum. Dayatmalarla, adam kafalamalarla devrimin olacağını, olsa bile böyle bir devrimden hayır çıkacağını sanmıyorum. Ama önümüzde batan ve kendini kurtarmak için insanlığı da batıran bir sistem vardır. Ezici çoğunluk insanlık için iyi şeyler istediğine göre, benim değil, yaşamın dayattığı tek yol bu sistemi yıkmak, yerine bir başka sistem kurmaktır. İstediğimiz, barış, sevgi, adalet, doğal yaşam, temiz çevre gibi basit ve iyi şeyleri yaşama geçirmenin başka bir yolu bulunmuyor. Ben yalnızca bu basit ve iyi şeyleri yaşama geçirmenin tek geçerli yolunu tartışıyorum. Bu sistemi yıkmadan istenen basit ve iyi şeyler elde edilemeyecektir. Bu propaganda falan değil, gerçeğin ta kendisidir.

Sistem, insanlar doğduğunda verili olan, insanların iradesi dışında işleyen bir mekanizmadır. Herkes kendi bulunduğu yerde sistemin dayattığı mantığa göre davranır. Sistem tıkandığında mekanizmada bozukluklar ve dağılmalar yaşanır. Yeni bir sistem eskinin yerini alır. Kapitalist sistem de tıkanmıştır. Kapitalist sistem öncesi sistemlerde yeni sistem otomatik yol alırdı. Kapitalist sistem koşullarında durum farklıdır. Yeni eskinin bağrında otomatik doğmayacaktır. Son çözümlemede otomatiğe bağlanan, zayıf halkalardan başlayarak devrimlerin olmasıdır.

Kapitalizm insanlığı en akıl almaz teknolojilerle tanıştırmıştır. Şimdi de üstün bir mühendislik teknolojisiyle, tıkanmış sistemi kurtarmak için, bir yandan gerçekleri gizlemeye yarayan bir bulanıklık ve sanal ortamlar yaratmakta, öte yandan, oyunlarla sistemin tıkanıklığını gizlemeye, yüksek kâr hadleri aramak için sistemin çarklarını geriye doğru döndürmeye çalışmaktadır. Bilgi toplumunun bilgi damarlarından yanlış, sahte bilgiler akıtmaktadır. Toplumsal değişimin otomatiğini bozmaktadır.

Tarihte artık sınıflı toplumun vadesi dolmuştur. Sınıflı toplumlar, insanlığın ilerlemesi için bir gereklilikti. Önce sınıflar

yoktu. Toplum kendine yeterli olandan fazlasını, yani artık-ürün üretmeye başlayınca, sınıflar ve devlet doğdu. Çeşitli toplumsal ekonomik sistemlerin egemen sınıfları bu artık-ürün peşinde koşarken, ezilenlerin sırtına basa basa da olsa, aynı zamanda insanlığı ilerlettiler, bugünlere getirdiler. Artık öyle bir bilimsel teknik altyapı vardır ve kapitalizm engeli olmasa bununla öyle bir bolluk yaratılır ki, insanlığın sınıflara ayrılıp birbirini ezmesine sömürmesine gerek kalmamıştır. Kapitalizm kapasiteye, ihtiyaca vb. göre değil, kâr amaçlı üretim yaptığı için, kâr hadleri azalınca tarihin ilerlemesine düpedüz engel olmaktadır. Hatta rotayı geriye çeviriyor. Vadesi dolmuş bu sistem kâr uğruna insanlığa olmadık eziyeti ediyor. Katliamlar örgütlüyor. Her gün yüzlerce bazen, binlerce insanın ölüm haberi geliyor. Giderek bu sayı yükselecektir. İnsanlık hızla, barbarlığa doğru geri götürülecektir. Çünkü yüksek kâr hadleri ancak gerilerdedir.

Ezici çoğunluk, dünyadaki sınırsız varlık içinde yokluk ve sıkıntı çekiyor. İyi de acaba bu eziyetin sorumlusu olan azınlık, yani süper zenginler mutlu mu? Bütünün mutsuz olduğu koşullarda parça mutlu olamaz. Başkasının yaşama özgürlüğünü yok edenin kendisi de özgürce yaşayamaz. Biz ağırlığıyla maddi yokluk ve özgürlüksüzlük çekiyoruz, onlar da varlık içinde moral yokluk, boşluk yaşıyorlar. Parayla satın almak için mutluluk arıyorlar, ararken eroin, kokain, çok sayıda dost, metres vb. herşeyi deniyorlar, ama mutluluğu bulamıyorlar. Aç gözlülükten obesiteye ya da oburluğa kapılıp hasta oluyorlar. Spor arabalarında yarışırken kaza yapıyorlar. Yaşamları para olmuş ama bununla mutluluk satın alamıyorlar. Alamazlar. Gerçekte onların da kurtarılmaya, para hırsını üzerlerinden atıp insanca bir yaşama kavuşmaya ihtiyaçları vardır. Ve aralarından bir bölümü bunu anlamaktadır. Bu nedenle sistem Adnan hocaları piyasaya salmakta, Genel Kurmay sosyeteyi fişlemekten dem vurarak korku salmaya çalışmaktadır.

Deprem tetikleyen ya da virüs yayan insanları düşünün, onlar evde ana baba evladı, ya da ana baba, işlerinde ise canavardır. Sistem ilerliyor ve ilerleyebilir durumda olsa, bunların vicdanı kendini savunacak, avutacak ve kişinin ruh sağlığını koruyacak bir gerekçe bulacaktır: Ne yapalım ilerleme için bazı insanlar harcanmalıdır gibi.... Ama gerileyen bir sistem onların bütün gerekçelerini kaldırmakta, onları adeta intiharın kollarına atmak-

tadır. Yaptıkları insanlığı harcayacağı gibi, sistemi de kurtaramayacaktır. Bunların çoğu artık mutsuz ve hastadır. Vicdanını kilit altına almakta, böyle olunca da sevgisiz yaşamaktadır. Robotlaşmaktadır. Bunlar bile kurtarılmalıdır. Bunlar engin teknik bilgi sahibi insanlardır. Depremi tetiklemeyi bilen, doğal depremi çok daha az zararlı duruma getirmeyi de başarmaya adaydır. Hatta belki başarmıştır ama saklı tutulmaktadır. Zira deprem yeryüzü kabuğunun hareket ederken sürtünme sorunudur. Sürtünme noktaları lazerle düz kesilse, depremler çok daha hafif atlatılır.

"Dünyanın en zengin 225 insanının varlığının yalnızca %4'ü bütün dünyadaki insanların gereksinmelerini karşılayacak ölçekte"dir (Doç.Dr Sami Selçuk, *Demokrasiye Doğru*, Yeni Türkiye Yayınları, 1999, s.14). Demek ki bu insanların varlıklarının %1'i onlara kalsa, onlar hâlâ zengin sayılacakken, %99'uyla dünyanın tümü, şimdikinden yaklaşık 25 kat daha iyi durumda olabilecektir. Böyle bir değişimle, bu 25 katı da 25 kat artıracak bir enerji belirecektir. Öyleyse zenginlere huzur ve mutluluk sunalım, onlardan varlıklarının büyük bölümünü alalım, yeniden dağıtalım ve onlar dahil herkese mutlu bir yaşamın sağlanacağı yeni bir dünya kuralım.

Zor tarihte yeniye ebelik yapmıştır. Ancak tarihsel gelişme içinde zor kavramının içeriği de farklılaşmıştır. Taşlı sopalı kavga döğüşten, silahlı savaşa, silahlı bir gücü elinin altında tutup kullanmadan iktidarı almaya varmıştır. Sovyet Devrimi gerçekte son derece kansızdır. Egemen sınıfların uluslararası paniği yüzünden, sonradan ve onlar yüzünden kan akmıştır. Artık dönem, Sovyet Devrimi'nin olduğu dönemden de farklıdır.

Değişen kavramlar arasında silah da vardır. Adam uzaydan senin DNA'nı ve silahını görüyor, seni yok edebiliyor. Tabancan, tüfeğin olduğu için kendini birşey sanmak aptallıktır. Asıl bilim büyük önem taşımaktadır, o da birilerinin tekeli altındadır. (Üniversiteler kendilerini bilim odağı sanıyorlar ve aldanıyorlar. Onlara bilimin yalnızca parçaları, kırıntıları tattırılıyor. Bunun farkına varırlarsa, gerçekten bilim odağı olma yönünde adım atarlar.) Bilim konusunda birşeyler yapılmalıdır, buna değindik. Ama silahlı devrim hava cıvadır. Silahın bir hükmü kalmamıştır. Öte yandan toplumların kaydettiği ilerleme, sistemin kaydettiği gerileme ve kamuoyunun taşıdığı büyük ağırlık nedeniyle, gerçekte

silahlı devrime ihtiyaç da kalmamıştır. Sistemin çöküşü nedeniyle kapitalist toplumla birlikte egemen sınıfta da çözülme vardır. Bir bölümü değişimden yana geçmeye razıdır. Yani çeşitli nedenlerle zor artık, çoğunluktan yayılan kararlılık anlamını kazanmaktadır. Aynen Marks'ın İngiltere için söylediği gibi, bu tür bir zora dayanarak maddi konularda bir pazarlıkla yeni bir dünya kurmak olanaklıdır. Ama kolay mıdır?

Kadife devrim kavramı silahlı devrim değil doğru ve kararlı düşünceli devrim anlamındadır. İyi niyetler besleyen insanlar ezici çoğunluktadır. Sistemin gücü sanaldır. Kamuoyunun taşıdığı ağırlık nedeniyle kamuoyu savaşları yaşanmaktadır. Dolayısıyla canalıcı nokta, doğru düşüncenin kamu arasında yaygın, kararlı ve biribirinden haberli olarak savunulmasıdır. Kamuoyu duvarının harcı doğru düşünce olmalıdır. Sanal örtü kaldırılmalıdır. Bu olduğu ölçüde kan dökülmeden yeni bir dünya kurmak kolaydır.

Ancak oyunları bile kanlı olan bu sistem karşı koyacak mıdır, çatışma dayatacak mıdır? Bu olursa işler zorlaşacaktır. O zaman sistem kamuyu birbirine düşürerek bunu yapmaya çalışacaktır. İntikamcılık kışkırtacaktır. Yine provokatif, sanal bir iç savaş çıkaracaktır. Atılan her kurşun, gerçekte yanlış hedefi vuracaktır. Polis Ahmet ya da asker Mehmet vurulacaktır ama onlara emir veren odaklar, yani asıl suçlular köşelerinde oturacaktır. Bunun örneklerini bugün de yaşıyoruz. Sisteme kızan ama iyi düşünmesi durdurulan insan tipi, kızgınlıklarının acısını karısından, çocuğundan, komşusundan, sokaktaki vatandaştan vb. çıkarmaktadır. Bunu önlemek için kamunun provokasyona gelmemesi, çok iyi kenetlenmesi gerekli olacaktır.

Öte yandan tabanca tüfek ile silahlanmanın belirleyici bir üstünlük sağlamayacağı, yalnızca sistemin provokasyonlarına karşı belki bir savunma aracı olacağı, asıl silahın bilim olduğu unutulmamalıdır. Sistemin saldırı tekniklerine karşı bilimsel teknikler geliştirilmelidir. Örneğin, manyetik dalgayla insanların beynine etki yapılmasına karşı, bu etkiyi durduracak kontur manyetik dalga teknolojisi geliştirebilir. Bilimin kendi önlerine koyulandan ibaret olduğunu sanmaktan vazgeçtikleri anda üniversitelerden gerçek bilimsel buluşların fışkıracağını düşünüyorum.

Biz ne olur, nasıl olurun ayrıntılarına giremeyiz. Ayrıntıları

yaşamın kendi renkliliği belirleyecektir. Biz burada şunu vurgulamak istiyoruz ki, kamuoyu duvarı doğru ve kararlı düşüncenin harcıyla örüldüğü ölçüde, yumuşacık kadife bir devrim olanaklıdır çünkü bu sistem artık zavallı ve iktidarsızdır. Peki o zaman devrimsiz de olmaz mı? Olmaz. Devrim bizim değişmemiz için de gereklidir. O büyük bir değişim enerjisidir. Bu enerji harekete geçirilmelidir. Bu sistemin bize bulaştırdığı pislikler, yoğunlaştırılmış toplu deneyimle üzerimizden silkelenmelidir. Bu belki bir insan ilişkileri festivali, sevgi, dostluk kermesi biçimini alabilir. Belki gözlerdeki sevinçli bakışlar slogan, dostça kenetlenen eller bayrak yerine geçebilir.

Eski biçimlere takılmak, en başta, o biçimleri yaratan Marksizm açısından doğru değildir. Marksizm o biçimleri, kendisi ilkesel olarak öyle istediği için değil, burjuvazinin çoğu zaman sözcüğün gerçek anlamıyla iktidar olabildiği ve emekçilerin de yeterince eğitilmediği koşullar öyle gerektirdiği için geliştirmiştir. Asıl şimdi, Marksizm'in kendisinin ilkesel olarak istediği biçimlere yaklaşıyoruz: Ne istediğini bilen bir kamunun, oyunu değişimden yana kullanması, bu doğrultuda organize olması, bir damla kan akmadan insanlığın geleceğine sahip çıkması ve bunun enerjisini fışkırtması.

Peki bu sistemi yıkıp yerine ne getireceğiz? Bir kez bunu sistemi yıkınca, öldürücü olmayan, fikirlere saygı duyulan demokratik bir ortam kurunca, özgür bir biçimde tartışırız. Ama bunu yaparak ilerleme yolunu seçmiş olacağımıza göre, insan iradesinin ötesinde tek geçerli rota vardır ve tartışmamız mutlaka dönüp dolaşıp bu noktaya varacaktır: Bu da, kâr için değil toplumsal çıkar için üretime dayalı bir sistem, başka bir deyişle sosyalizmi kurmak. Zaten kapitalizmin kâr hadlerinin düşmesi, ilerlemenin bu tek geçerli rotasına işaret etmektedir. Kâr erimektedir. Tarihin akacağı kanal bellidir.

Sosyalizm ancak dünya çapında yaşama geçebilecek bir sistemdir. Bu nedenle, size yıkıldı diye gösterilen sosyalizm değildir. Sosyalizm henüz gelememiştir ki yıkılsın. Yıkıldı diyenler, sosyalizmin ne olduğunu Marks'tan daha iyi mi biliyorlar? Marks'a göre sosyalizm ancak küresel olarak gelebilir. Bu bilinmekte ama başka birçok konuda olduğu gibi, size yalan söylenmektedir.

Kapitalizm ayakları üzerine dikilene kadar 300 yıl geçmiştir.

Sosyalizm de 1871'den beri, bu amacı taşıyan devrimler aracılığıyla tarihe birkaç kez ce ee demiştir ama gelememiştir. Bu devrimler doğrularıyla yanlışlarıyla büyük bir deneyim biriktirmiştir. Artık sosyalizm gelebilir. Küreselleşme bunun yolunu döşemiştir. Yaşanan deneyim üzerine bilgi de birikmiştir. Bu çerçevede, Yürükoğlu yoldaşımın sosyalizm üzerine yazdığı üç ciltlik kitap da son derece değerlidir. Kapitalizmin insanlığı barbarlığa, katliama sürüklemesine izin verilmezse, insanlar bu kitaplardan çok şey öğrenecektir.

İnsanlığın yaşamasından yanaysak bu sistemi yıkmak, ilerlemesinden yanaysak sosyalizmi kurmak gereklidir. Bu gerçek algılandığı ölçüde kadife devrim geçerlidir. Bilgi toplumunda doğru bilginin en önemli silah olması doğal değil midir?

Türkiye başlığı altında başladık, dünyayı değiştirmeye, insanlığı barbarlık yolundan çevirmeye, tarihi ilerletmeye vardık. Türkiye'nin dünyadaki konumu gereği, Anadolu insanı dünyanın kapitalizmden kurtuluşunu başlatabilir, insanlığın yaşama ve gelişme yolunu açabilir. Seçim sizindir: Geriye doğru evrim mi, kadife devrim mi?

Yayınevi hakkında birkaç söz:

YAYINEVİNİN ADINA İLİŞKİN:

Dünyanın gidişatı, yaşadığımız sorunların tek başına hiçbir ülkenin sınırları çerçevesinde kalarak, dar bir bakış açısıyla açıklanamaması, artık hepimizin birer dünyalı olmasını, olaylara bu gözle bakmasını gerektirmektedir.

Yayınevinin adındaki "dünyalı" sözcüğü, hem bunu vurgulamak, hem, dünyalı kimliğiyle yaşamış, 56 yaşında öldükten sonra külleri dünyayı dolaşabileceği denize atılmış, ardında dünya insanlarına çok yararlı olacak çok sayıda eser bırakmış Nihat Akseymen'i - yazar adıyla Rıza Yürükoğlu'nu - saygı ve sevgiyle anmak, hem de yayınevinin kendi dünyalı kimliğini yansıtmak içindir. Dünyalı kimliği hem Türkiyeli değil dünyalı, hem uhrevi değil dünyevi diye yorumlanabilir.

Söylemeye bile gerek yok ki, Akseymen sözcüğü de yine Nihat'ı anmak içindir. Ayrıca yayınevinin sahibi de, Akseymen olduğundan hiçbir zaman pişmanlık duymamış, eski bir Akseymen'dir ve çok sevdiği başka Akseymen'lere sahiptir.

YAYINEVİNİN İŞLEYİŞİNE İLİŞKİN

Bu yayınevi gerçekte bildiğiniz türden ticari bir işletme değildir. Kâr amacı gütmemektedir. Çok satacak kitabı değil, doğru ya da yararlı olduğunu düşündüğü kitabı basacaktır. Bir çizgisi vardır. Ne pahasına olursa olsun, bu çizgiye sadık kalacaktır. Kitaplarını halkın yabancılık çekmeyeceği bir dilde ve biçimde çıkarmaya çalışacaktır.

Yayınevi, fiyatlarını da kâr etmek üzere değil, yeniden basım yapabilmenin maliyetini karşılamak üzere belirleyecektir. Bir de, sahibinin bütçesine belli bir ücret kazanabilirse ne âlâ. Yani bu yayınevi bir tür kamu işyeridir. Zaten günümüzde, küçük işyeri sahibi görünen birçok kişi, adına kâr da dese, gerçekte ücret kadar para kazanabilmektedir. Ücretli çalışanlar ise, her açıdan artık köle statüsündedir.

Kapitalist sistemin kâr hadleri 1968'den beri sürekli iniştedir. Yüksek kâr hadleri arayışı içinde sistem, insanlığı barbarlığa sürüklemektedir. 11 Eylül bu dönemeçtir. Bu arada dünya nüfusunu kırmak, kendi arasında yeniden paylaşım yapmak zorundadır. Ama bunu açıktan yapamayacak kadar da zayıftır. Herşeyi el altından yapmaktadır.

Bununla bağlı olarak, Türkiye'de son 20 yıldır yaşananlar, örtülü bir dünya savaşı ve küresel iç savaş senaryosu çerçevesinde sahneye konan olaylardır. Yaşananlar arasında üç ana konuda - Kürt sorunu, din konusu ve sol hareket - kanlı provokasyonlar vardır. Büyük Ortadoğu Projesi 20 yıldır kanla yazılmaktadır. Apo devletin has adamıdır. Dev Sol'un iplerini 10-15 yıldır devlet tutmaktadır. Amerikan rüyası çoktan Turkalaşmıştır. Türkiye çıbanın başıdır ama mağduru oynamaktadır.

Herşeyi Allah'ın hikmeti diye yutturabilmek, dini psikolojik savaşta araç olarak kullanabilmek, "medeniyetler" çatışması çomaklayabilmek için sistem, insanların, mütevazi bir biçimde ve medeniyete ayak uyduran bir gelişme içinde süregelen dini inançlarını, inatlaşma gibi çeşitli psikolojik tekniklerle, bilerek ve isteyerek öne çıkarmış ve medeniyetle çatıştırmıştır. Bu sayede, örneğin deprem tetiklemekte, suçu Allah'ın üzerine atmaktadır Kitabın yazarı ateisttir ama neredeyse Allah'ı savunmak zorunda kalacaktır. Öte yandan Allah'a inandığını söyleyen herkes hangi allaha inandığını kararlaştırmak zorundadır: Allah'a mı, kapitalist sistemin beyin takımına mı?

Kapitalizm artık yalnızca kanla yaşamaktadır. Sınıf mücadelesi ölümle yaşam arasındaki mücadele biçimini almaktadır. Ölüm, bu sistemin türettiği küçücük bir azınlıkta, yaşam ise işçi, emekçi yığınların da ötesinde, tüm insanlıkta vücut bulmaktadır. Yaşamın kazanmasını sağlarsak, insanlık için dünya cennet olacaktır. Bu kitap yaşamdan yanadır ve ahirete inananları da, onlara göre Allah'ın verdiği akılı ve fikiri kullanarak, dünyayı cennete çevirmeye çağırmaktadır.

Bir halk türküsünün deyimiyle, dünyada sevmeyenler ahrette neye yarar?

9 799759 876400

Dünyalı AKSEYMEN Yayınları